

*Subirii
de poveste*

60
de milioane
de exemplare
vândute

JOHANNA LINDSEY

Promisiunea

Capitolul 1

Rose Warren își stăpâni plânsul înainte ca fiica ei, Tiffany, să-i deschidă ușa casei lor elegante de cărămidă maronie, însă nu-și putea scoate din minte cuvintele care o făcuseră să izbucnească în lacrimi: „Vino cu ea, Rose! Au trecut cincisprezece ani, nu ne-ai chinuit îndeajuns?”

De obicei, o lăsa pe fiica ei, care abia împlinise optsprezece ani în urmă cu o lună, să citească scrisorile de la Franklin Warren. În general, Frank se limita la un ton impersonal, astfel încât ea să i le poată arăta și fiicei lor. De data aceasta însă, el nu mai procedase la fel, așa că ea mototoli scrisoarea în pumn și se grăbi s-o îndese în buzunar de îndată ce auzi în hol glasul lui Tiffany. Fata nu știa care era adevăratul motiv pentru care părinții ei nu locuiau împreună. Frank nu cunoștea nici măcar motivul real pentru care ea fusese nevoită să-l părăsească. Și, după atâția ani, era cel mai bine ca lucrurile să rămână așa.

– Tiffany, vino, te rog, în salon! îi ceru Rose, înainte ca fata să o ia în sus pe scări, spre camera ei.

Soarele după-amiezii se reflecta în părul blond-roșcat al lui Tiffany care, după ce intrase în salon, își scosese boneta, apoi pelerina scurtă și ușoară pe care o purtase. Se făcuse de-acum prea cald pentru o haină, dar în New York, o lady trebuia să fie îmbrăcată respectabil atunci când ieșea din casă.

În timp ce o privea, Rose trebuia să recunoască încă o dată că micuța ei dragă nu mai era mică. Din clipa în care Tiffany ajunsese la vârsta de optsprezece ani, Rose se rugase de multe ori ca fata ei să nu se mai înalțe. Era deja prea înaltă, la cei 1,70 metri ai ei, și de multe ori se plângea de asta. Tiffany moștenise înălțimea de la tatăl ei, Franklin, de la care luase și ochii de un verde ca de smarald, doar că ea n-avea de unde să știe asta. Osatura fină

și trăsăturile delicate, care o făceau să fie mai mult decât drăguță, erau moștenite de la Rose, însă părul nu era în întregime roșcat ca al lui Rose, căci Tiffany avea o nuanță mai mult arămie.

— Am primit o scrisoare de la tatăl tău.

Nici un răspuns.

Odinioară, Tiffany era tare încântată când primea câte o scrisoare de la Frank, dar asta fusese cu mult timp în urmă — cam de când încetase să mai întrebe când avea să vină el în vizită.

Lui Rose i se rupea inima să vadă indiferența pe care o adoptase fiica sa față de tatăl ei. Știa că Tiffany nu și-l amintea. Era prea mică atunci când plecase cu ea din orașul Nashart, din Montana. Rose știa că ar fi trebuit să le permită celor doi să se întâlnească de-a lungul anilor. Frank fusese mărinimos, căci îi trimisese pe băieți la ea, deși era sigură că el procedase astfel încât ea să se simtă vinovată că nu procedează la fel și nu-i permite fiicei lui să îi viziteze. Dar fusese mult prea înspăimântată că Frank n-avea s-o lase pe Tiffany să se întorcă acasă la ea. Nu era o teamă lipsită de temei, era cel mai mare coșmar al ei. În furia lui, el amenințase că n-avea să-i dea drumul fiicei lui. Amenințase cu atât de multe, numai ca să-și reîntregească familia! Iar ea nici măcar nu putea să-l condamne pentru toate acestea! Dar așa ceva n-avea să se întâmple, era imposibil. Și acum, trebuia să-și înfrunte cea mai mare spaimă: că, din momentul în care Tiffany urma să plece în Montana, ea n-avea să-și mai revadă niciodată fiica.

Ar fi trebuit să insiste ca logodnicul lui Tiffany să vină la New York pentru a-i face curte. Însă asta ar fi umplut paharul răbdării lui Frank. De cincisprezece ani, el respectase cu strictețe dorințele lui Rose și se ținuse deoparte, dar ea îi promisese că, din acest an, Tiffany avea să locuiască iar în casa lui. Și Rose nu mai putea, dacă voia să fie corectă, să-i mai țină departe unul de altul.

Tiffany se opri în fața ei, cu mâna întinsă, ca să ia scrisoarea, însă Rose o conduse către sofa.

— Ia loc!

Fata o privi uimită, văzând că nu i se dă scrisoarea, dar se așeză în fața mamei sale. Camera era mare. Casa toată era mare. Părinții lui Rose avuseseră o avere considerabilă în Lumea Veche,

și acum era toată a ei. Când Rose se întorsese din teritoriile din Montana, aducând-o cu ea și pe fiica ei, în vârstă de trei ani, își găsisese mama revenindu-și cu greu după câteva boli care o secătuiseră de orice putere în cei cinci ani în care Rose fusese departe. Mama ei mai trăise doar patru ani, dar Tiffany apucase măcar să-și cunoască bunica.

Fuseseră vremuri tare dureroase în viața lui Rose. Fusese nevoită să-și părăsească soțul, să-și abandoneze cei trei băieți, după care își pierduse și ultimul părinte. Dar măcar o avusese pe Tiffany. Probabil că urma să înnebunească de durere dacă avea s-o piardă și pe Tiffany. Dar iată că venise și ziua aceasta...

– E timpul pentru marea discuție, din nou? se interesă Tiffany, pe un ton plictisit.

– Ai devenit tare obraznică de când ai împlinit optsprezece ani, remarcă Rose.

– Dacă așa vrei să-î spui tu supărării care mă macină, n-ai decât. Sunt obraznică.

– Tiffany...

– Mamă, eu nu mă duc în Montana. Nu-mi pasă deloc dacă asta înseamnă vărsare de sânge. Nu-mi pasă dacă înseamnă că n-o să-mi mai văd niciodată frații. Refuz să mă căsătoresc cu un om pe care nu l-am văzut în viața mea, proclamă Tiffany, încrucișându-și brațele la piept și înălțându-și bărbia, sfidătoare. Gata, am zis-o, în sfârșit, și n-am de gând să-mi schimb părerea.

– Sunt întru totul de acord cu tine.

Fata făcu ochii mari, după care scoase un suspin de ușurare.

– Mulțumesc! Habar n-ai în ce hal de nefericită am fost în legătură cu planul ăsta...

– Ar trebui să mă lași să termin. Sunt de acord că n-o să te căsătorești cu un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată. Vei pleca în Montana ca să-l întâlnești. Vei avea câteva luni la dispoziție, ca să ajungi să-l cunoști. Iar la sfârșitul acestei perioade, dacă nu vei avea nici un sentiment pentru el, atunci, da, vei putea pune capăt logodnei și te vei întoarce la New York, înainte să se strice vremea. Îți dau cuvântul meu că așa va fi, Tiffany.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că am dreptul să aleg în privința acestei căsătorii pe care ai pus-o la cale împreună cu tata pe când eram doar un bebeluș?

– Pentru că am sperat că vei onora din proprie voință acest aranjament pe care l-am făcut pentru tine. Am vrut să crești obișnuită cu această idee, am sperat că, până acum, poate chiar vei aștepta cu nerăbdare momentul.

– Dar Montana nu e nici măcar civilizată încă!

– Putem să discutăm fără să ridicăm vocea, te rog? replică Rose, adăugând cu un ușor surâs: Teritoriul Montana nu e așa de necivilizat pe cât crezi. Credeam că frații tăi te-au convins în privința asta. Și este unul dintre cele mai frumoase ținuturi pe care le-am văzut vreodată. De fapt, e foarte posibil să-ți placă acolo.

– Îmi place aici, unde am crescut, unde sunt prietenii mei, unde ești tu, murmură Tiffany, continuând apoi, pe un ton un pic mai ridicat: Unde bărbații nu poartă pistoale la șold pentru că e mereu ceva de împușcat prin preajmă, inclusiv alți oameni. Cum de-ai putut să fii de acord cu aranjamentul ăsta, mamă?

– Eu l-am sugerat.

Nu-i spusese niciodată acest lucru fiicei sale și, în timp ce se uita la ochii de smarald ai lui Tiffany, acum larg deschiși, își dori să-i poată explica asta în alt mod. Dar nu exista nici un alt mod.

– Adică tu ești cea care mă aruncă în mijlocul lupilor?

– O, pentru Dumnezeu, Tiff, nu fi așa de melodramatică! A fost singurul lucru la care m-am putut gândi ca să pun capăt zăzaniei dintre familiile Callahan și Warren. Fâșia aia de pământ cu apă care le desparte proprietățile nici măcar nu este motivul de la care a început conflictul, dar ambele tabere se folosesc de ea ca să continue războiul, ambele susținând că le aparține. N-am văzut în viața mea atâta încăpățănare, de amândouă părțile. De fiecare dată când ajungeau în același timp lângă apa aia, se auzeau împușcături. Dacă vreo vacă se apuca să hoinărească pe acolo și trecea hotarul, nu mai era înapoiată, ceea ce ducea la alte împușcături. Dacă vă dăm pământul ție și lui Hunter Callahan, ca parte a înțelegerii voastre de căsătorie, atunci vom pune capăt acestei dispute.

– Prin urmare, ai luat asupra ta sarcina să oprești o gâlceavă pe care n-ai pornit-o tu, sacrificându-ți propria fiică?

Rose oftă, exasperată.

– Dacă vrei să știi, domnișoară, Zachary Callahan este unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care i-am întâlnit în toată viața mea. N-aveam nici o îndoială că și fiii lui aveau să fie la fel de frumoși când o să crească mari, mai ales dacă mă gândeam că și soția lui era frumoasă. Nu mi s-a părut deloc că te sacrific, ba chiar eram sigură că o să fii tare încântată să fii soția unui Callahan. Dar, pe de altă parte, eu, care eram din afară, vedeam lucrurile într-un mod diferit. Fermierii erau agresivi, într-adevăr, ba chiar posesivi, dar nu cred că asta era ceva unic în zonă. Frank și Zachary erau, pur și simplu, doi bărbați cu o voință puternică și care nu voiau să cedeze nici cât negru sub unghie. Niște vechi resentimente au dus la declanșarea zăzaniei, iar apa aceea, aflată la marginea celor două ferme, n-avea cum să îmbunătățească situația. În ce mă privește, eu nu cred că cei din neamul Callahan sunt oameni răi. Zachary o fi el un fermier țăfnos și trufaș, dar are reputația că e un soț devotat și un tată bun, iar asta spune multe în legătură cu o familie.

– Mamă, nu era treaba ta să pui capăt disputei. De ce te-ai apucat să încerci?

N-avea de gând s-o împovăreze pe Tiffany cu grozăviile pe care le trăise ea în acele vremuri. Împușcăturile deveniseră atât de dese, că ajunsese să se teamă că unul dintre copiii ei avea să fie următoarea țintă. Iar apoi, în minte îi apăruse un gând simplu: să pună capăt certei cu ajutorul unei căsătorii. Când îi vorbise pentru prima dată lui Frank despre asta, Rose încă nu știa că ea și Tiffany n-aveau să rămână în Montana. Își închipuise doar că Tiffany și Hunter vor crește împreună, că vor fi mai întâi prieteni, după care se vor îndrăgosti unul de altul în mod firesc...

Încercă să-i explice lucrurile în termeni mai simpli.

– Uram disputa aia, dar, într-adevăr, am încercat s-o ignor, până în noaptea când tatăl tău a fost adus pe jumătate mort acasă. Nu-l împușcase un Callahan, ci unul dintre oamenii lui. Asta e una dintre ciudățeniile Vestului: și angajații sunt de partea

cuiva, iar unii dintre ei nu îndeplinesc prea bine ordinele. Dar, ca să revin, tatăl tău era cu un picior în groapă, iar eu doream cu atâta disperare să pun capăt vărsării de sânge, că eram gata să încerc orice. Iar logodna chiar asta a și făcut. Din clipa aceea, a fost un armistițiu. Frații tăi au putut să crească fără să le șuiere gloanțele pe la ureche de fiecare dată când plecau de acasă.

Rose aștepta acum răspunsul lui Tiffany cu sufletul la gură. Ceea ce-i spusese fiicei sale nu era într-un tot o minciună, ci doar adevăruri parțiale. Dar era exact ceea ce gândiseră cu toții când Frank fusese împușcat. Numai că pistolarul nu lucra pentru Callahan. Fusese angajat de altcineva, de un individ mult mai nemilos, care trăgea propriile sfori. Când aflase asta și înțelesese că nu putea să-l arate cu degetul pe adevăratul vinovat, făcuse unicul lucru la care se putea gândi ca să-l împiedice pe Frank să se răzbune, când avea să-și revină: adusese din nou în discuție ideea unui armistițiu prin intermediul unei căsătorii, un mijloc sigur de a pune capăt pentru totdeauna acelei dispute jalnice, și de data aceea insistase cu adevărat.

Ea era singura care știa ce se petrecuse în realitate în noaptea aceea și de ce. Și așa trebuia să rămână. Însă faptul că Tiffany accepta o căsătorie aranjată putea să reprezinte într-adevăr salvarea celor două familii învecinate, care erau mult prea încăpățănate ca să împartă dreptul pentru apă, în loc să se bată pentru asta. Rose nu voia totuși s-o oblige pe Tiffany să rezolve o problemă veche de generații. Nu-i putea cere fiicei sale decât să dea o șansă Montanei și lui Hunter Callahan.

Din fericire, Tiffany adoptase o expresie de vagă curiozitate.

– Atunci, ce-o să se întâmple dacă refuz să mă căsătoresc? O să înceapă iar să se împuște unii pe alții?

Rose ridică din umeri.

– Nu știi. Sper ca acești cincisprezece ani în care s-au înțeles să-i fi făcut să-și dea seama că n-ar fi trebuit niciodată să ducă mai departe o dispută pe care au pornit-o buncii lor și care nu are nimic de-a face cu ei.

– Ce a declanșat-o?

– Nici măcar nu știu prea bine. Ceva legat de o nuntă care s-a sfârșit cu împușcături.

– Vrei să spui că ambele familii trebuiau să se unească printr-o căsătorie, în urmă cu două generații?

– Așa se pare.

– Asta nu prevestește ceva bun pentru ideea ta de a încerca din nou, sublinie Tiffany. De fapt, pare mai degrabă sortit ca o căsătorie între cele două familii să nu aibă niciodată loc.

Rose o privi cu asprime pe fiica ei.

– Clar că n-o să aibă loc, cu o asemenea atitudine. Vrei măcar să te întâlnești cu acest om fără să ai prejudecăți? Dă-i o șansă, Tiffany! Ar putea să te facă foarte fericită.

Tiffany rămase tăcută un timp, gândindu-se la cele auzite, și în cele din urmă spuse:

– Acum, că știu că nu sunt nevoită să mă mărit cu el dacă nu vreau, cred că aş putea să încerc și să privesc totul într-un alt mod – ca pe o vacanță de vară de două luni, într-un alt loc al țării. Când plecăm?

– Eu nu merg – adică nu fac drumul până la capăt. Te voi însoți până la Chicago și voi rămâne acolo, ca să văd cum va merge curtea ta.

La auzul veștii, umerii lui Tiffany se lăsară în jos, ca sub o povară.

– Atunci la ce te mai deranjezi, dacă tot nu mergi până la capăt?

– Pentru că vreau să fiu relativ aproape, în caz că ai nevoie de mine, iar acum, că există cale ferată până la Nashart, Chicago e destul de aproape. Evident, Anna o să vină cu tine. Și am aranjat ca un șerif pensionar să ne întâlnească în Chicago și să te însoțească pe ultima porțiune a drumului, până la ușa casei tatălui tău.

Rose simțea că nu-și mai poate reține lacrimile dacă Tiffany nu-și schimba expresia tristă de pe chip, aflând de inerenta separare.

– Nu ești nici măcar puțin încântată de călătoria asta? o întreabă ea, cu un dram de speranță.

– Nu, veni răspunsul fetei, rostit pe un ton neutru, în timp ce se ridica.

– Nu ești nerăbdătoare să-ți vezi tatăl din nou?

—Din nou? pufni Tiffany, răsucindu-se pe călcâie. Nu mi-l amintesc, iar tu ai avut grijă să n-am nici o amintire cu el. Așa că o să fiu cinstită, mamă. Dacă pot trece prin toată această aventură fără să dau ochii cu Franklin Warren, o s-o fac.

—Tiffany!

—Nu glumesc și te rog să nu-mi servești toate motivele pentru care am crescut fără tată. Dacă el chiar voia să mă vadă, ar fi găsit o cale. Dar n-a făcut-o. Și, în ceea ce mă privește, acum este prea târziu.

Înainte ca Tiffany să iasă în goană pe ușa salonului, Rose apucă să vadă perlele lacrimilor de furie care străluceau în ochii fiicei sale. Doamne, Dumnezeu! ce le făcuse oamenilor pe care îi iubea cel mai mult pe lume?

Capitolul 2

Tiffany nu suporta să se certe cu mama ei; ura cu disperare nodul dureros de emoții care încă îi apăsa în piept în timp ce cobora scările pentru cină, la căderea serii. Mamei însă îi fu de ajuns să-i arunce o singură privire ca s-o înțeleagă și să-și deschidă larg brațele. Iar Tiffany i se aruncă la piept, îmbrățișând-o. Iar în clipa următoare, amândouă izbucniră în râs, deoarece Tiffany, care era mai înaltă, trebuise să se aplece ușor, ca să fie îmbrățișată.

Rose o luă pe Tiffany de mijloc și se îndreptară astfel spre sufragerie. În casa Warren, cinele erau protocolare, indiferent dacă aveau sau nu oaspeți, iar mama și fiica se îmbrăcau corespunzător. Rochia de seară pe care și-o pusese Tiffany era de culoarea coralului, cu paiete ivorii care marcau tăietura pătrată a decolteului. Rose purta o rochie de un albastru-închis, cu dantelă neagră, iar părul ei de un roșcat strălucitor contrasta cu culorile mai degrabă sumbre. Numai unul dintre cei patru frați moștenise părul de un roșcat-închis al lui Rose, și anume Roy, al treilea fiu. Ceilalți doi erau blonzi ca tatăl lor. Doar la Tiffany, care avea părul de un blond-roșcat, nuanțele de păr ale părinților se amestecaseră.

- N-o să mai vorbim despre asta până când o să vină vremea să ne facem bagajele, o asigură Rose, în timp ce se așezau la un capăt al mesei lungi.

- E în regulă, mamă. Eu mă convinsesem singură că n-o să mă duc. Iar acum, că voi merge, aş avea câteva întrebări pe care le-am lăsat prea mult timp să aştepte.

Chiar în timp ce spunea asta, Tiffany își dădu seama că poate n-ar fi trebuit să menționeze că lăsase aceste lucruri să aştepte. Pe chipul mamei sale străfulgeră o clipă o expresie îngrijorată, înainte ca Rose să zâmbească și să spună:

- Cum să nu!

- Știu că expresul Transcontinental poate să străbată toată țara, până în California, într-un timp-record de patru zile, iar Chicago nu e nici măcar la jumătatea distanței. Îți sunt recunoscătoare că o să mă însoțești pe o porțiune atât de lungă, dar de ce ai de gând să rămâi în Chicago, în loc să te întorci acasă, unde să aştepți să vezi rezultatul acestei perioade de curtare?

- Asta e cu adevărat în mintea ta?

Tiffany râse ușurel.

- Nu. Pur și simplu, dacă tot mergi atât de departe, nu înțeleg de ce n-ai veni până în Nashart. De ce să stai două luni într-un hotel, când...

- Chicago este cel mai apropiat oraș unde pot avea parte de confortul cu care sunt obișnuită.

- Bine, dar la Nashart nu există un hotel?

- Nu era, ultima dată când am fost eu acolo. Era doar o pensiune. Poate că acum o fi existând unul, dar într-un oraș de mărimea aceea, nu mă pot ascunde. Prea mulți oameni o să-și amintească de mine. Frank o să afle și o să spargă ușile.

Tiffany își privi neîncrezătoare mama.

- Să spargă ușile? Exagerezi, nu-i așa?

- Nu.

- Atunci, de ce n-a venit aici să spargă ușa? întrebă Tiffany, pe un ton care începea să fie furios, dar pe care, din fericire, mama ei nu păru să-l observe.

– Pentru că știa că l-aș fi aruncat în închisoare, răspunse Rose, adăugând scârbită: În Nashart, nimeni n-ar clipi la vederea unui comportament atât de irascibil.

– De ce nu?

– Pentru că încă sunt soția lui, și toți știu asta.

– De ce, mamă?

Întrebarea plutise în aer, întrebare care o interesa cel mai mult pe Tiffany și la care nu primise niciodată un răspuns satisfăcător. Părinții săi erau separați de cincisprezece ani, dar nu divorțaseră, ca să se poată recăsători. Iar Rose încă era o femeie frumoasă. Nu avea nici măcar patruzeci de ani.

Părinții lui Tiffany se întâlniseră în Chicago, unde Rose se afla în vizită la o mătușă, care între timp murise. În ultima seară petrecută în oraș, Rose se duse la un dineu dat de un prieten al mătușii sale, care se întâmpla să fie avocatul angajat de Franklin Warren ca să negocieze niște contracte pentru vite pe care venise să le vândă în oraș, așa că și el era invitat la acel dineu. După ce stătuseră de vorbă în acea seară – de fapt, toată seara –, Frank luase impulsiv trenul a doua zi și o urmăse până la New York, curtând-o cu atâta ardoare, că o făcuse pe Rose să-și piardă capul. Peste o lună erau căsătoriți. Asta era cam tot ce știa Tiffany despre căsătoria părinților ei.

Rose nu răspunse la întrebare, așa că fata adăugă pe un ton de reproș:

– M-am gândit că, atunci când o să împlinesc optsprezece ani, o să-mi spui, în sfârșit, de ce eu locuiesc aici, cu tine, în timp ce frații mei stau în Montana, cu tatăl lor.

– Nu-i nimic de spus, zise Rose evaziv, apoi începu să mănânce supa, care tocmai fusese servită. Eu și tatăl tău pur și simplu nu ne potriveam.

– V-ați potrivit îndeajuns încât să vă căsătoriți și să aveți patru copii.

– Nu fi impertinentă!

Tiffany dădu înapoi.

– Îmi cer scuze! Chiar că nu se cuvenea. Dar te rog, mamă, sunt destul de mare ca să aflu adevărul și aş dori să-l cunosc înainte să-l întâlnesc.

Rose continua să mănânce, cu un aer de parcă avea de gând să pretindă că această conversație nici nu existase. Tiffany, în schimb, nici nu se atinsese de supă.

Se întreba dacă să insiste ori să lase totul baltă, când Rose rupse, în sfârșit, tăcerea:

– Ne-am căsătorit prea repede, Tiffany, înainte să ne dăm seama cât de puține aveam în comun. Și el nici nu m-a avertizat dinainte în legătură cu disputa aceea, care avea să ne tulbure căsnicia. Totuși, am încercat să fac lucrurile să meargă. L-am iubit cu adevărat, să știi.

Și încă îl mai iubea, bănuia Tiffany, dar nu i-o spusese. Rose încă evita întrebarea. Faptul că îi spunea că ea și Frank nu aveau nimic în comun nu era decât un pretext ca să nu discute despre adevăratul motiv pentru care își părăsise soțul.

– Aș fi divorțat de tatăl tău dacă aş fi găsit un motiv, adăugă Rose.

– Te referi la un alt bărbat?

– Da. Însă, nu s-a întâmplat niciodată. Și, de fapt, nici nu știu dacă aş putea să obțin divorțul. La puțină vreme după ce am plecat pe furiș, luându-te cu mine, el a zis că se va opune din răspuțeri divorțului.

– Ai plecat pe furiș?

– Da, în puterea nopții, ca să prind diligența de dimineață și să i-o iau înainte lui Frank. Pe atunci, linia ferată încă nu ajunsese în Montana. Iar camerista mea i-a mai ascuns un timp faptul că plecasem, spunându-i că nu mă simțeam bine.

Tiffany era fascinată. Auzea pentru prima dată că mama ei fugise din Montana pe furiș. Dar, dacă Frank se trezise și nu-și dăduse seama că ea plecase, atunci...

– Voi nu... nu împărțeați același dormitor?

– Nu, la vremea aceea, nu.

Tiffany nu se înroșise, vorbind despre acest subiect, dar se întreba de ce mama ei se împurpurase brusc. Rose nu se înroșise

nici măcar o dată în urmă cu vreo doi ani, când îi dăduse lui Tiffany toate informațiile pe care trebuia să le cunoască despre viața în căsnicie. Dar, din moment ce căsătoria părinților ei se deteriorase atât de mult, că nici măcar nu mai dormeau în același pat, atunci Tiffany cunoștea o mare parte din răspuns. Probabil că Rose încetase să-l mai dorească pe soțul ei – în felul acela. Dacă nu era asta, atunci Franklin Warren devenise pur și simplu un soț rău, cu care Rose nu mai putea suporta să trăiască. Iar Tiffany voia să cunoască adevărul în privința acestei ultime posibilități înainte să ajungă la ranch-ul lui. Dacă avea s-o împiedice să plece, în caz că se hotăra să nu se mărite cu Hunter Callahan, la fel cum încercase s-o împiedice pe Rose să plece?

Își păsui însă mama cu răspunsul la această întrebare, căci Rose nu părea deloc în largul ei în privința acestui subiect. Iar Tiffany era curioasă să afle cum de reușise mama ei să scape, mai ales că acum se întreba dacă n-avea să fie și ea nevoită să facă același lucru.

– Caii nu sunt mai rapizi decât o diligență? se interesă ea.

– Ba da, și știam că Frank avea să ne prindă, așa că în orașelul următor am cumpărat un bilet de diligență până la prima stație de cale ferată, dar nu l-am folosit. M-am ascuns în acel orașel.

– Nu-mi amintesc absolut nimic despre călătoria aceea.

– Nici nu mă miră, la cât erai de mică.

– Și a ajuns să ne-o ia înainte?

– Da. Era mult mai puțin terifiant că știam unde se află, în loc să mă uit tot timpul peste umăr. L-am telegrafiat mamei, astfel încât să-l aștepte și să-l facă s-o ia pe alt drum. Nu am putut să merg direct acasă, din cauza încăpățănării lui. N-a dormit timp de două zile, s-a proptit vizavi, în fața casei, așteptându-ne să apărem. A rămas la New York trei luni încheiate, bătând zilnic la ușa acestei case. Într-o zi chiar a intrat cu forța.

– Noi eram deja aici?

– Nu. Nu puteam să mă întorc acasă până când el n-avea să plece din oraș. Noi două am locuit în apropiere, la o fostă colegă de școală. Evident, mama a cerut arestarea lui Frank, pentru că îl dăduse la o parte pe valetul nostru și scotocise prin toată casa,

de sus până jos. Era deja furioasă pe el, deoarece insistența de care dădea dovadă ne împiedica să ne întoarcem acasă. L-a lăsat să se perpelească în închisoare timp de o săptămână, până a renunțat la acuzații, la cererea mea. După asta, el s-a dat bătut, în cele din urmă, și s-a întors în Montana.

– Poate că încă n-a divorțat de tine pentru că tot mai speră că o să te întorci la el, zise Tiffany.

– Nici nu mă îndoiesc de asta. Indiferent ce i-am spus, indiferent cât de răutăcioasă am fost, el continuă să creadă că într-o zi o să mă întorc la el.

– Și o s-o faci?

Rose își plecă ochii, ținând masa cu privirea.

– Nu.

– Și nu crezi că faptul că nu ai încercat să obții divorțul îi dă speranțe deșarte? Cu siguranță, după atât de mult timp, n-o să se mai opună, nu-i așa?

– Nu știu. A zis că va intra în pământ înșurat cu mine. E un om încăpățânat. Pur și simplu, ar putea s-o facă. Dar, așa cum ți-am spus, n-am avut niciodată curiozitatea s-o aflui.

– Voi doi vă scrieți, zise Tiffany, pe un ton neîncrezător. De ce nu l-ai întrebat, pur și simplu?

Rose zâmbi strâmb.

– Tiff, în aceste scrisori, nu scriem despre „noi”. Am făcut-o o vreme, adică el, cel puțin, a făcut-o. Era furios că am plecat fără să-i spun, apoi i-am frânt inima când am refuzat să mă întorc, după care s-a infuriat iarăși. În cele din urmă, a priceput că eu voi scrie numai despre voi, copiii, și despre nimic altceva. Singura dată când mi-a scris despre căsătoria noastră nu i-am răspuns un an întreg. Și când am făcut-o, în cele din urmă, l-am avertizat că din acel moment tu aveai să-i citești scrisorile, așa că ar fi cazul să se limiteze la subiecte neutre.

Toate scrisorile pe care le citise Tiffany erau scrise pe un ton prietenesc. Unele erau chiar amuzante, dovadă că tatăl ei avea simțul umorului. Însă el nu scria decât despre fermă, despre frații ei, despre oameni pe care ea nu-i cunoștea, prieteni din Montana ai lui și ai mamei sale, oameni pe care ea urma să-i cunoască,

probabil, atunci când va ajunge acolo. În acele scrisori, nu i se adresase nici măcar o dată direct lui Tiffany, nu spunea decât: „Transmite-i lui Tiffany toată dragostea mea“. Însă ea ajunsese să citească și scrisorile pe care i le scria Rose lui, iar mama sa o întreba mereu dacă vrea să adauge ceva în aceste scrisori. Cândva, o făcuse. Îi spusese că învață să patineze împreună cu prietena sa, Margery, și că i se păruse amuzant când aceasta căzuse pe gheață, dar nimănui altcuiva nu i se păruse astfel. Îi povestise despre David, un băiat care locuia pe strada lor, și de care îi păruse tare rău când îi spărsese nasul din greșală, însă el o iertase, așa că rămăseseră prieteni. Îi povestise despre pisicuța pe care o găsisese și o pierduse și despre cum o căutase, săptămâni întregi, împreună cu Rose. Îi povestise o grămadă de lucruri în scrisori – până când începuse să-i poarte pică pentru că n-o vizitase niciodată, nici măcar o singură dată.

Iar resentimentul sporise tot mai mult, mai ales când frații ei veneau singuri în oraș. Pe atunci, stătea la ușă, holbându-se la trăsura care îi aducea, așteptând să coboare și tatăl ei din ea. Dar asta nu se întâmplase niciodată. Trăsura pleca înapoi. Goală. Iar după ce acest lucru se întâmplase și a doua oară, exact la fel își simțise și inima când se gândea la Franklin Warren. Goală.

Nu mai stătuse la ușa casei cu speranța în suflet și cu lacrimile în ochi, nu mai citise scrisorile lui Frank, nu mai adăugase nimic în cele ale lui Rose. Avea nouă sau zece ani pe vremea aceea, nu mai știa bine cât. Se prefăcuse doar că le citește, după aceea, ca mama ei să nu afle cât de mare îi era durerea că tatăl ei o respingea. Numai așa se putea pune la adăpost de ceea ce o durea atât de tare. Încercase să-și alunge tatăl într-un colț atât de îndepărtat al minții, încât să nu mai existe – până când primise o scrisoare de la unul dintre frații ei în care vorbea despre tatăl lor, arătând clar cât de mult îl iubeau ei. Atunci, lacrimile îi țâșniseră din ochi înainte să termine de citit.

Nici frații ei nu știau ce simțăminte avea ea cu adevărat. Băieții continuau să vorbească despre tatăl lor când veneau în vizită. Ei îl iubeau. Normal că-l iubeau, că doar pe ei nu-i abandonase, așa cum o abandonase pe ea. Pur și simplu, ei nici nu-și dădeau

seama că ea nu-i asculta sau că-i întrerupea, ca să ducă discuția spre lucruri mai puțin dureroase. Ura momentul când ei trebuiau să plece înapoi la Frank. Era așa de amuzant pentru ea când erau și ei aici – se jucau împreună, călăreau împreună în parc, o tachineau. Ai fi zis că sunt cu adevărat o familie. Iar plecarea lor îi arăta mereu că nu sunt.

– Mamă, tu m-ai mințit? De fapt, îl urăști?

– E un cuvânt prea tare și nu e deloc potrivit. E un om care te calcă pe nervi. Încăpățânarea lui e la fel de mare ca a mea. Avea acel gen de aroganță care se naște, probabil, din faptul că a clădit un imperiu din nimic. Era în război cu vecinii. Câteodată mă gândesc că, de fapt, chiar îi plăcea acest conflict. Uneori, îmi era frică și să plec de la ranch, dar atitudinea lui era să nu-mi bat eu căpșorul drăguț cu asemenea lucruri. Nici nu-ți dai seama cât de enervant era lucrul ăsta. Ajunsesem așa de furioasă, încât îmi venea să mă duc călare la neamul Callahan și să împușc cât mai mulți dintre ei. Poate că aș fi și încercat, dacă aș fi știut să folosesc o armă. Nu, nu-l uram, dar pur și simplu nu mai puteam să trăiesc cu el.

– Și n-ai de gând să-mi spui de ce, nu-i așa?

– Ți-am spus...

– Nu, nu mi-ai spus! Te-a înșelat, nu-i așa? își încercă ea norocul.

– Tiffany!

– Spune-mi doar că da! E singurul lucru care ar avea sens.

– Pur și simplu, eram doi oameni care nu mai puteau să trăiască în mod amiabil în aceeași casă. Și țineam îndeajuns de mult la el încât să plec, ca să-l las să-și găsească pe altcineva.

În aceeași propoziție, Rose pusesese o aluzie, în timp ce afirma exact contrariul. Oare ținuse prea mult la el? Oare adevărul era atât de oribil, de găsea mama ei atât de multe pretexte, toate sunând la fel de găunos?

După care, Tiffany aruncă în discuție o altă bănuială:

– Sau poate că tu ai găsit pe altcineva, însă nu a mers?

– Tiffany, oprește-te! Nu a fost nici un alt bărbat. Nu a fost nici o altă femeie. A fost o tragedie și continuă să fie astfel. De ce mă obligi să o trăiesc din nou?

Mama ei știa că era singura întrebare care putea să o facă să dea înapoi. Iar Tiffany așa și făcu. Își iubea prea mult mama. Numai că trăise mult prea mult cu durerea că fuseseră abandonate de tatăl ei. Iar acum, când în sfârșit urma să-l întâlnească, se temea că toată durerea avea să se reverse în reproșuri în clipa când îl va vedea, deoarece, chiar dacă mama ei poate că nu-l ura pe Frank Warren, Tiffany era sigură că sentimentul ei față de el trebuia să fie unul de ură. Era mult prea puternic ca să fie orice altceva.

O, Doamne, reușise să-și ferece inima într-o platoșă de gheață și să pretindă că nu-i pasă de respingerea tatălui ei. Acum însă toată durerea năvălise la loc peste ea, inundându-i sufletul, făcând-o să se simtă iar fetița care stătea în ușa casei, uitându-se la o trăsură goală.

– Îmi pare rău, îi spuse mamei sale. De fapt, speram să-mi oferi un motiv pentru care să nu-mi urăsc tatăl, dar n-ai făcut-o. O să merg în Montana ca să onorez angajamentul luat de tine, dar nu vreau să-l văd mai mult decât vrei tu.

De data aceasta, nu țipase, fapt ce o avertiză pe mama ei că nu fusese o declarație făcută la supărare, că pur și simplu asta credea. Apoi adăugă:

– Callahan poate să-mi facă curte și din oraș, nu? Nu trebuie neapărat să locuiesc la ranch-ul lui tata, așa e?

– Și ce-o să creadă familia Callahan dacă tu ești la cuțite cu tatăl tău? N-o să-i prea liniștească în privința aplanării conflictului, nu crezi?

– Bine, mormăi Tiffany fără pic de grație. Atunci, o să-l suport.

Rose izbucni într-un hohot de râs.

– Draga mea, o să fii drăguță și politicoasă. Ai fost crescută să devii o lady. Iar acum o să schimbăm subiectul ăsta afurisit, adăugă ea, destul de departe, la rândul ei, de felul cum s-ar fi exprimat o lady. Mănâncă-ți peștele! Probabil n-o să mai mănânci prea curând altul. Crescătorii de vite mănâncă vită și nimic altceva.

Tiffany se mulțumi să încline din cap; nu era însă obișnuită să se simtă așa de supărată. În ciuda tuturor celor spuse de mama ei,

tot nu știa de ce se separaseră părinții săi. Dar, dacă mama ei nu voia să-i spună, poate că tatăl ei avea s-o facă...

Capitolul 3

– Și eram așa de sigură că o să mă pot obișnui cu călătoria, bodogăni Anna, indignată, în locul lui Tiffany. Mama ta ar fi trebuit să ne spună că vagonul ăla Pullman așa de drăguț pe care l-a rezervat n-o să fie al nostru în ultima parte a drumului.

Tiffany îi zâmbi cameristei sale, de la celălalt capăt al mesei din vagonul-restaurant.

– Mama ne-a răsfățat cu vagoanele Pullman. Așa călătoresc cei mai mulți oameni prin țară.

Anna era de patru ani camerista lui Tiffany. Blonda cu ochi câprui era cu doar cinci ani mai mare decât Tiffany, deși chipul ei de îngerăș îi făcea pe oameni să creadă că era mult mai tânără. În ciuda faptului că nu avea decât douăzeci și trei de ani, Anna se pricepea la mult mai multe lucruri decât majoritatea femeilor nevoite să muncească pentru a-și câștiga existența. Pe lângă faptul că era cultivată și avea o caligrafie impecabilă, unul dintre frații ei o învățase cum să pună tapetul dintr-o bucată, tatăl îi arătase cum să facă și să repare piese de mobilier, iar mama sa o învățase să cânte la patru instrumente muzicale diferite. Agenția care o plasase pe Anna la familia Warren îi prezentase încă două oferte de lucru: una ca guvernantă, iar cealaltă ca profesoară. Prin urmare, Anna avusese de unde să-și aleagă slujba.

Tiffany nu știuse mai nimic despre asta până la ceva timp după ce Anna începuse să lucreze pentru ele. Nu știa nici că Anna fusese cât pe ce să refuze slujba, deoarece Tiffany o făcuse să râdă în timpul interviului. Nu pentru că Anna n-ar fi avut simțul umorului, numai că ea considera că nu șade bine să-i arate acest lucru angajatoarei sale. Însă Anna era și o ființă practică. În cele din urmă, acceptase să lucreze pentru familia Warren pentru că era o slujbă mult mai bine plătită decât celelalte

doi care i se prezentaseră în același timp. Însă camerista își făcuse un punct de onoare din a adopta continuu o conduită strict profesională, până într-acolo, încât refuzase să-i spună lui Tiffany altfel decât domnișoara Tiffany. Asta însă nu o împiedicase pe Tiffany să încerce să distrugă formalismul rigid al Annei. Nu vedea nici un motiv pentru care ea și Anna n-ar fi putut deveni prietene, în același timp în care erau angajată și angajatoare. Dar numai rareori Tiffany avea impresia că eforturile ei ar fi putut să dea roade.

Totuși, deși Anna nu ar fi spus niciodată că este prietena lui Tiffany și probabil că n-avea s-o facă niciodată, era de un devotament feroce față de ea. Și foarte protectoare, ceea ce făcea din ea o excelentă doamnă de companie. Dacă vreun bărbat încerca să se uite după Tiffany, Anna îl sfâșia de-a dreptul din priviri. Și, din fericire, era înclinată spre aventură – ei bine, cel puțin așa fusese, până când plecaseră din Chicago. Fusese de acord să plece în călătorie spre Vestul Sălbatic deoarece recunoștea că dorise întotdeauna să vadă lumea. Și Tiffany voia să călătorească. Voia să facă marele tur al Europei, la fel ca alte domnișoare de vârsta ei, sau măcar să meargă la conacul prietenei sale, Margery, în Newport, unde petrecuse mult timp în vara trecută. Dar cu siguranță nu dorea să se ducă în necivilizatul teritoriu Montana.

– Canapelele din trenul ăsta nu sunt neapărat incomode, însă nu au tapiserie luxoasă, precum cele din Pullman. Și, cel puțin, în trenul ăsta există un vagon-restaurant, sublinie Tiffany.

Anna luă o expresie și mai acră, făcând-o astfel pe Tiffany să înțeleagă că nu canapelele erau o problemă. Evident că nici nu erau. Marea nemulțumire a Annei era provocată de aglomerația din tren, precum și de căldura și mirosurile provocate de înghesuială. Canapelele lungi din vagoanele de pasageri fuseseră proiectate pentru trei oameni, însă acum erau ocupate de câte patru sau cinci persoane, printre care se aflau copii sau bebeluși urlători. Tiffany s-ar fi plâns dacă Anna nu i-ar fi luat-o cu mult înainte, iar asta o făcea să-i fie greu să vadă și partea pozitivă a situației lor. Totul era atât de departe de elegantul vagon Pullman care fusese numai al lor, de-ai fi zis că au plecat la drum într-un

mic salon! Cu siguranță, Rose nu le-ar fi lăsat să ia acest tren dacă ar fi știut că urmează să călătorească în condiții atât de jalnice. Numai că mulțimile de fermieri nu se urcaseră în tren la Chicago, ci după ce trecuseră granița, în Wisconsin. Conducătorul își ceruse scuze față de Tiffany și de Anna, explicându-le că numărul mare de pasageri era ceva ieșit din comun, dar, cu toate acestea, trenul devenise acum un fel de expres pentru imigranți. Era ghinionul lor că tocmai acum se deschisese un nou teritoriu pentru ferme în Montana și că i se făcuse reclamă în Est, ceea ce determinase sute sau poate chiar mii de imigranți să se reverse aici, în căutarea unei vieți noi. Deși afluxul de fermieri era foarte bun pentru populația în creștere a Montanei, care avea nevoie de tot mai multe grâne, asta făcea ca trenul să fie cât se poate de neconfortabil.

— Privește partea bună a lucrurilor, îi zise Tiffany Annei, în timp ce li se servea prânzul. De fapt, o să ajungem cu câteva zile mai devreme, pentru că trenul nu se mai oprește în toate gările ca să mai ia și alți pasageri, ci doar cât să se aprovizioneze cu combustibil și cu provizii, dacă e nevoie. Iar mama mi-a spus că, la ranch, casa e mare și elegant mobilată, datorită ei. Este sigură că o să ne simțim ca acasă când o să ajungem acolo.

După ce terminase de citit ultima scrisoare a lui Frank, Rose adăugase:

— S-au apucat deja să-ți ridice casa pe pământul disputat și au ajuns la bătăi zdravene. A fost o greșală să credem că ar putea colabora înainte ca această căsătorie să aibă loc. Dar așa e tatăl tău, foarte optimist în ce te privește.

Mama ei spusese toate acestea cu o asemenea expresie pe față, încât făcuse să explodeze în mintea lui Tiffany o mulțime de noi posibilități, printre care și cea la care se gândise adesea când era mică, înainte să se încrânceneze — și anume ca părinții ei să fie din nou împreună.

Chelnerul le aduse mâncarea, dar, înainte să pună totul pe masă, se aplecă ușor spre Tiffany și îi șopti:

— Îmi cer scuze, domnișoară, dar, pentru că așteaptă foarte mulți oameni, n-o să putem termina de servit înainte de ora cinei dacă nu ocupăm acum toate locurile la masă.

Nu era pentru prima dată că Tiffany și Anna erau nevoite să mănânce împreună cu niște străini. Dacă trenul n-ar fi fost transformat în expres, ca să poată face față ofertei de pământuri, ele ar fi putut să meargă în restaurantele aflate în gări. Dar acum, abia dacă aveau douăzeci de minute la dispoziție ca să-și dezmorească picioarele, când trenul se oprea, iar uneori nici măcar atât. Totuși, puteau să meargă la vagonul-restaurant, oricât ar fi fost de aglomerat.

Tiffany înclină din cap, înțelegătoare, spre chelner, în timp ce Anna oftă. O tânără femeie, numită Jennifer, cu care făcuseră cunoștință cu o zi în urmă, se așeză zâmbindu-le vesel. Era blondă, destul de drăguță și era îmbrăcată în veșminte asemănătoare cu ale lui Tiffany, dar rochiei îi lipsea turnura foarte elegantă și materialul din care era croită era mult mai ieftin. Era însă vizibil o fată de oraș, nu una dintre soțiile de fermieri în rochii decolorate de stambă. Jennifer părea să călătorească singură, lucru care lui Tiffany i se părea un act de curaj.

Peste câteva minute, li se alătură la masă un tânăr fermier în salopetă, care purta o pălărie hidoasă pe care nici măcar nu și-o scoase. Chelnerul aduse în grabă încă două farfurii pentru el și pentru Jennifer, apoi dispăru în goană în bucătărie. Fermierul nu scoase nici un sunet; se mulțumi doar să schițeze un vag semn, înainte să-și aplece capul cu sfială în farfurie și să înceapă să mănânce. Se simțea probabil stânjenit să stea la masă cu niște femei pe care nu le cunoștea; sau poate că se temea ca ele să nu se simtă ofensate dacă le vorbea un bărbat străin. Probabil că Anna chiar s-ar fi simțit jignită, prin urmare era foarte bine că el nici nu încercase să scoată vreun cuvânt.

Pe de altă parte, Jennifer era sociabilă.

– Ne întâlnim din nou, i se adresă ea lui Tiffany. Acum, dacă tot facem un obicei din asta, probabil că ar fi cazul să mă prezint cum trebuie. Jennifer Fleming, din Chicago. Sunt menajeră. Agenția mea mă trimite la Nashart pentru un an – sau mai mult, dacă o să-mi placă acolo.

Tiffany făcu ochii mari, în timp ce în minte îi reveneau cuvintele spuse de mama ei, pe când o ajuta să-și facă bagajul pentru drum. Tiffany o întrebase pe Rose:

– Ce-i cu hainele noi, mamă? Doar n-o să am la ce să le folosesc la ranch.

– Ba le vei folosi. N-o să-ți schimbi modul de viață doar pentru că te afli în Montana. Eu l-am orășenizat pe tatăl tău în timpul petrecut acolo. S-a obișnuit cu o casă plină de servitori, cu cine elegante și cu plăcerile delicate ale vieții. E posibil să mai fi dat înapoi după ce am plecat, dar tu trebuie doar să-i amintești cu ce ești obișnuită, și nu mă îndoiesc că el o să aranjeze totul în concordanță cu asta, dacă nu cumva a și făcut-o deja. Mi-a scris că angajează o menajeră din Chicago, ca să te facă să te simți acasă.

Tiffany nu citise despre asta în ultima scrisoare, așa că probabil îi spusese asta în epistola anterioară, pe care Rose nu i-o dăduse s-o citească. Să fi fost oare posibil ca această tânără femeie care stătea lângă ele să fie menajera despre care auzise? Câte menajere din Chicago puteau să se ducă într-un orășel ca Nashart?

Tiffany începu să râdă:

– Asta ar putea fi o ditamai coincidența. Mă întreb dacă nu te-a angajat cumva tatăl meu. Franklin Warren?

– Așa e!

– Aveam impresia că ai ajuns deja la ranch, zise Tiffany.

– Așa ar fi trebuit. A fost nevoie să-mi fentez familia și logodnicul, care voia să aștept până când putea să mă însoțească el. A fost ideea lui să ne începem viața împreună în această parte a continentului. Deși el ar prefera California, e dispus să încerce și în Montana, dacă îmi va plăcea acolo. E destul de supărat pe mine că nu l-am așteptat, dar nu puteam să dau cu piciorul acestei ocazii când mi-au oferit-o cei de la agenție, pentru că slujba e foarte bine plătită. Probabil că tatăl dumneavoastră e un om tare bogat.

Tiffany habar n-avea dacă tatăl ei era bogat, așa că se mulțumi să zâmbească ușor drept răspuns. Anna îi aruncă lui Jennifer o privire dezaprobatore. Anna văzuse multe menajere la viața ei, la fel ca și Tiffany. Nici una dintre ele nu întâlnise vreodată una așa de vorbăreată sau așa de tânără ca Jennifer. Numai că se aflau

arum în niște împrejurări neobișnuite, călătoreau împreună într-un tren înclinat și supraaglomerat, îndreptându-se către o parte a țării care abia fusese civilizată un pic. Putea fi pur și simplu o sporovăială pe fond nervos. În plus, Jennifer nu începuse încă să lucreze, așa că poate se gândea că nu e cazul să adopte niște maniere formale, profesionale cu fiica noului ei șef, până n-avea să se prezinte la slujbă.

Jennifer continua să sporovăiască despre călătorie. Fermierul nu scotea un cuvânt, nici măcar nu se prezentase, doar își ținuse capul plecat cât durase masa. Era cât se poate de nepotrivit că el ședea la masa lor, dar era de înțeles, din moment ce în tren se aflau mai mulți bărbați decât femei. Cu toate acestea, Anna își făcuse cunoscută dezaprobarea, cel puțin față de Tiffany, prin tot soiul de ocheade și clătinări din cap, cu ochii în farfurie. Tiffany era cât pe ce să izbucnească în râs la vederea grimaselor cameristei, dar pricepuse mesajul: să termine cât mai repede de mâncat, ca să poată să plece. Așa și făcu și apoi, după ce-și luară rămas-bun de la Jennifer, care le anunță că va veni în cursul după-amiezii în vagonul lor ca să le facă o vizită, se întoarseră la locurile lor. Acolo îl găsiră pe Thomas Gibbons, însoțitorul lor bine înarmat.

Șeriful pensionat se apropia de sfârșitul vârstei mijlocii și nu era un om prea prietenos. Înainte să se întâlnească cu el în Chicago, Rose le spusese despre el doar că îi fusese recomandat de agenția Pinkerton, pe care o contactase ea. El lucra din când în când pentru ei, dacă slujba îl ducea oriunde în apropiere de Munții Stâncoși, unde lucrase cândva. Omul mânca numai de două ori pe zi, luând doar micul dejun și cina, așa că nu le însoțise la prânz. Își lua slujba în serios, lăsându-le să meargă singure prin tren, însă, de fiecare dată când se dădeau jos, la depozitele de apă sau prin gări, nu se dezlipea de ele, stând cu mâna aproape de pistolul pe care îl purta la șold.

Aveau de străbătut o distanță mare între orașe, căci nu urmau să ajungă la următorul până la căderea serii, iar Tiffany încă nu auzise nici măcar dacă aveau să oprească acolo. Fermierii trebuiau să se dea jos în dimineața următoare, ceea ce avea să le ofere ei și Annei un pic de liniște și de pace în ultimele ore ale călătoriei.

—Ar fi trebuit să așteptăm până se termina coada la vagonul-restaurant, zise Anna, adăugând încă o plângere pe lista ei, în timp ce domnul Gibbons se ridica, trăgându-se spre culoar, pentru ca Anna și Tiffany să-și ocupe locurile, aflate mai aproape de fereastră. El se așezase, plin de politețe, pe unul dintre locurile dinspre culoar, unde trebuia să suporte toată vânzoleala celor care treceau pe acolo în drum spre vagonul-restaurant și înapoi. Și, cum vagonul unde se aflau era cam pe la mijlocul trenului, mulți oameni făceau un du-te-vino pe acel traseu.

—Și să riscăm să rămână iar fără mâncare? replică Tiffany, în timp ce aștepta ca Anna să se așeze pe scaunul cel mai apropiat de fereastră. N-a fost un deranj că a trebuit să stăm cu altcineva la masă.

Pentru cele două tinere, admirarea peisajului din goana trenului era partea cea mai frumoasă a călătoriei, așa că se așezau amândouă pe rând pe locul de la fereastră. Nici de pe locul din mijloc vederea nu era împiedicată, dar de la fereastră aveau o priveliște panoramică.

Trenul străbătuse sudul Wisconsinului, plin de lanuri de grâu, dar Tiffany îi auzise pe fermieri vorbind despre faptul că acolo pământurile erau tot mai puțin fertile, acesta fiind motivul pentru care atât de mulți dintre ei așteptau cu nerăbdare un nou început în Montana. De fapt, bărbații erau cei nerăbdători. Văzuse că unele soții plângeau din cauză că fuseseră nevoite să-și abandoneze casele pe care le aveau în stăpânire de câteva generații.

În Minnesota, locurile fuseseră mai interesante. Erau presărate cu multe lacuri frumoase și cu prerii, cu toate că și aici se aflau multe ferme. În comparație, teritoriul Dakota nu avea decât așezări rare și, în cea mai mare parte, era încă sălbatic, acoperit de câmpii nesfârșite. Tiffany văzuse câțiva coloniști lângă căsuțele lor de humă și, pentru prima dată în viață, zărise un bizon! Însă ceea ce observase în dimineața aceea, când era rândul ei pe locul de la fereastră, fusese puțin cam neliniștitor: doi bărbați, pe cai fără șa, pe un dâmb de pe câmpie, se uitau, pur și simplu, la tren. Bărbații aveau pieptul gol și codițe împletite în părul lung și negru.

Ea își lungise gâtul cât putuse, uitându-se după ei, până dispăru-seră din vedere.

Anna moțâia în timpul acela, cu capul pe umărul lui Tiffany. Ea n-o trezise ca să-i arate indienii și se hotărâse să nu-i spună nimic despre ei. Rose o asigurase că în Montana conflictele cu indienii se sfârșiseră; ultima mare bătălie se petrecuse cu șase ani în urmă. Cavaleria pierduse, însă, după un an, soldații izgoniseră triburile și le obligaseră să se stabilească în rezervații, în afara teritoriului.

În timp ce Tiffany se așeza pe locul din mijloc, trenul se hurducă, oprindu-se atât de brusc, că domnul Gibbons mai că fu aruncat pe jos, înainte să-și poată regăsi echilibrul. Pe Tiffany o neliniști chipul lui îngrijorat, în timp ce el se așeza cu grijă. Anna nu observase nimic și spunea exasperată:

– Acum ce mai e? Pun pariu că trenul s-a stricat din cauza greutateii în plus.

– Aiurea, zise Tiffany. Probabil i-a apărut ceva... în... cale.

Nici vorbă de asta. Fetei îi muriră cuvintele pe buze la vederea bărbatului care intrase în vagon, cu o pușcă în mână și cu partea de jos a chipului ascunsă de o basma.

Capitolul 4

– Să nu cumva să faceți mișcări bruște acum, s-a-nțeles?

Șeriful înjură în șoaptă, ca la ușa cortului. Tiffany rămăsese cu gura căscată. Anna încremenise și tăcea – deocamdată.

Jennifer fusese târâtă în vagon de un alt jefuitor, care apărură după primul. Lui Tiffany, al doilea bărbat i se părea oarecum cunoscut, deși era prea speriată ca să-și dea seama de ce. Probabil că Jennifer trecea prin vagoane când se trezise față în față cu el. Plângând, menajera se repezi spre un loc gol și se ghemui acolo. Părea de-a dreptul îngrozită, biata de ea.

Nici Tiffany nu se simțea prea neînfricată. Sentimentul care o copleși imediat după ce se trezi din uimire nu semăna cu nimic din

ceea ce simțise până atunci. Era ca un val fierbinte, care o lăsase tremurând ușor. Palmele îi transpiraseră, inima îi bătea cu furie. Ar fi vrut să se prăbușească pe locul ei, așa cum făcuse Jennifer, dar nu era în stare să se miște.

Anna o prinse de mână pe Tiffany – ca să capete curaj ori ca să-i dea fetei ceva din curajul ei? Oare jefuitorii aceștia erau oameni violenți, care n-aveau să lase pe nimeni în viață? Nu, tâlharii nu și-ar fi acoperit chipul dacă ar fi vrut să omoare oameni, nu-i așa? Gândul acesta nu o liniști prea mult pe Tiffany, nici n-o ajută să se scuture de paralizie. Nici măcar nu putea închide ochii. Nu putea decât să se uite cu o fascinație plină de teamă, de neajutorare, la scena ce se desfășura în fața ei.

Cu ochii țintă la cei doi tâlhari din vagon, își dădu seama, în sfârșit, de ce al doilea bărbat i se păruse cunoscut. Îi recunoscuse hainele și pălăria oribilă. Era fermierul care stătuse la masa lor în vagonul-restaurant! Dar, evident, se deghizase în fermier, ca să poată să se amestece cu ceilalți din tren. Nu-i de mirare că-și ținuse capul plecat tot timpul mesei și că nu scosese nici măcar un cuvânt, ca să nu atragă privirile Annei sau ale ei asupra lui. Nu voia ca ele să-l poată descrie în fața autorităților. Tiffany se agăță de gândul acesta plin de speranță, că vor supraviețui acestei experiențe înspăimântătoare și că vor putea să-l descrie.

– Dați-ne toate obiectele de valoare, după care vom pleca, iar voi o să ajungeți unde vreți teferi și nevătămați, le zise primul tâlhar, pe un ton aspru. Câte ceva de la fiecare, și nu încercați să vă prefaceți că nu aveți bani sau bijuterii. Dacă ni se pare că le ascundeți, o să vă luăm și hainele de pe voi. Așa că, dacă nu vreți să ajungeți goi-puşcă în următorul oraș, umpleți sacul reperor! Dar, mai întâi, puneți-vă armele pe podea și împingeți-le spre culoar. Acum!

Armele începuseră să aterizeze pe culoar, cu bufnituri provocate de metal pe podeaua de lemn. Thomas avea două, dar nu dădu decât una, pe cealaltă îndesând-o sub marginea fustei largi a lui Tiffany, pe locul ei. Pasagerii din fața ei își întorceau capetele, uitându-se spre partea din spate a vagonului. Tiffany se întoarse și ea și văzu cum un al treilea tâlhar înainta pe culoar,

întinzând un sac spre fiecare persoană pe lângă care trecea. Ținea sacul într-o mână și în cealaltă o armă, ca să se asigure că pasagerii se conformează. Tiffany mai observă un al patrulăa bărbat, tot înarmat, care stătea de pază la ușa din spate. Pungi cu bani, ceasuri, inele, bancnote, totul dispărea cu repeziciune în sac. Multe femei jeleau cu voce tare și mulți pasageri se ghemuiau pe locurile lor, ca să fie în afara focului, în caz că începea să se tragă. Cel puțin un bebeluș începuse să țipe.

În clipa când tâlharul cu sacul ajunsese lângă ei, șeriful aruncă un teanc de bancnote și un ceas înăuntru, dar Tiffany tot nu se putea mișca și ochii ei se făceau tot mai mari, căci tâlharul se uita direct la ea, așteptând-o să-și dea obolul la sac. Nu că n-ar fi vrut să le facă pe plac. Nu prea avea cine știe ce bani la ea, nici măcar nu purta bijuterii în călătorie. Avea niște bani de drum în pungă și o sumă ceva mai mare cusută în jupon, dar nu era cine știe ce, din moment ce mama ei transferase tot ce i-ar fi fost de folos la banca din Nashart cu mult înainte ca ele să plece de acasă. Pur și simplu nu putea să se miște!

Thomas luă situația în mâini, luându-i punga din poală și aruncând-o în sac. Anna era și ea o problemă: punga ei nu era vizibilă și nici nu se mișca. Se făcuse una cu fereastră, parcă spre a fi cât mai departe cu putință de tâlhari. Numai că hoțul nici nu părea s-o fi remarcat încă; nu-și dezlipise ochii de pe Tiffany.

– Socot să te iau cu noi, îi zise el lui Tiffany. Zic că o bucatică bună ca tine ar fi bijuteria cea mai de preț din trenul ăsta.

Tiffany era atât de speriată, încât simțea că-i stătuse inima în loc. O, Doamne, vorbea serios! Vedea asta prea bine în ochii lui negri și se temea că vorbele lui nu însemnau că așteaptă o răscumpărare...

– Vezi-ți de treaba ta! se răsti șeriful la el. Ea nu e...

– Gura, moșule! răspunse tâlharul și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, ridică mâna în care ținea pistolul, ca să-l lovească pe Thomas cu el.

Îngrozită, Tiffany sări în picioare fără să se gândească.

– Oprește-te!

Voia cu disperare să-l oprească pe bărbat să-l lovească pe șerif. El era singurul care îi putea împiedica pe hoți să o târască jos din tren și n-ar fi avut cum s-o ajute dacă era inconștient. Însă, când tâlharul își îndreptă privirea spre ea, nu mai știu ce să spună, ce să facă, acum, că îl oprise. Dar nu mai era nevoie să facă nimic.

În clipa în care se ridicase, pistolul ascuns sub fusta ei ajunse la vedere, ceea ce îl obligă pe Thomas să acționeze. Șeriful înșfăcă arma cu o mână, o aruncă la pământ cu alta și îl împușcă pe tâlharul cu sacul drept în burtă. Aproape în aceeași secundă, îl împușcă și pe bărbatul de la ușa din spate.

Apoi, cum nu mai avea nici un adversar în spate, se trase la adăpostul spătarului locurilor din fața lor, ca să fie ferit de gloanțele care începuseră de îndată să șuiere. Anna o trăsesese deja pe Tiffany pe podea și se aruncase deasupra ei ca s-o apere, ținând:

– Ești nebună, ești nebună, ești nebună de legat!

Chiar că era. Dacă s-ar fi gândit măcar o clipă la ce face, nu i-ar fi atras în mod deliberat atenția tâlharului asupra ei. Mai târziu, avea să se pedepsească aspru pentru că făcuse ceva atât de impulsiv – dacă urmau să supraviețuiască acestui coșmar.

Împușcăturile se îndesiseră. Câțiva pasageri puseseră mâna pe armele lăsate pe jos, inspirați de șeriful Gibbons, și intraseră în luptă. Tiffany zăcea la pământ, cu obrazul lipit de podea și cu Anna plângând isteric deasupra ei, și se ruga să se termine odată împușcăturile asurzitoare. Nu voia să moară! Deodată, se făcu liniște, deși în depărtare încă se mai auzeau focuri de armă.

Pe urmă auzi un râs scurt și glasul unui bărbat care spunea:

– Bună treabă, oameni buni, dar încă nu s-a terminat. Mecanicul l-a zărit pe unul dintre hoți gonind spre tren, cu opt cai după el. A avut noroc când a tras, așa că toți caii s-au risipit, lăsându-i pe hoți doar cu căruța pe care o aduseseră ca să-și ducă prada. După numărul cailor, s-ar zice că mai avem de aranjat încă patru tâlhari în spatele trenului. Oricine poate să dea o mână de ajutor este bine-venit.

Tiffany n-avea nici o îndoială că șeriful se va afla printre voluntari. Într-adevăr, el se aplecă și spuse:

- N-o să dureze mult, zic eu. Rămâneți acolo unde vă aflați și o să fiți în siguranță.

Tiffany răsuflă ușurată, acum, că pericolul imediat trecuse. Și putea să se miște din nou... de fapt, nu chiar. După o clipă, cum Anna nu se dădea deloc de pe spatele ei, Tiffany spuse:

- Sunt sigură că nu s-a referit literalmente la a sta așa. Știi, poți să te dai de pe mine. O să mă arunci înapoi la pământ dacă nemernicii ăia se întorc aici.

- Nu știu ce m-a apucat, zise Anna, în timp ce se așeza la loc și o ajuta pe Tiffany să se ridice. Dar, pentru Dumnezeu, ție ce ți-a venit, să înfrunți un om ca ăla?

Tiffany ar fi vrut să spună că fusese un plan bun, pentru că știa ce avea de gând să facă Thomas, dar, evident, ar fi fost o minciună. Așa că se mulțumi să zică:

- Îl apărăm pe apărătorul nostru.

- Puteai să fii împușcată!

Atenția lui Tiffany fu atrasă o clipă de vederea a patru pasageri, însoțiți de personalul trenului, care scoteau din vagon trupurile celor patru tâlhari uciși. O străbătu un fior, dar apoi se întoarse spre Anna:

- N-ai auzit ce spunea tâlharul ăla? Voia să mă ia și pe mine, odată cu prada, ca și cum aș fi fost o jucărie! Încercam cu disperare să împiedic asta și am intrat în panică. Iar din moment ce mișcarea asta a dat roade, nu te mai supăra din cauza asta!

În acel moment, Anna suspină, mărturisind:

- Am fost așa de speriată! Mi s-a mai furat și altă dată punga. Am fost de două ori buzunărită. Casa tatălui meu a fost jefuită în timp ce noi eram înăuntrul, dormind! Așa că nu s-ar zice că n-am avut parte de destule jafuri. Numai că n-am mai fost niciodată amenințată cu arma.

Tiffany înțelegea perfect ce voia să spună Anna. În New York se comiteau foarte multe infracțiuni, însă ea fusese ținută mereu la adăpost de ele. Era pentru prima dată că se aflase față în față cu un tâlhar înarmat. Fuseseră în mare primejdie. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă șeriful și ceilalți pasageri curajoși ar fi pierdut lupta.

Dar polițiștii improvizați o scosese ră la capăt cu ajutorul angajaților de la calea ferată, care erau obișnuiți să aibă de-a face cu jefuitori de trenuri și călătoreau înarmați. Pasagerii din vagonul lui Tiffany izbucniră în urale când trenul se puse din nou în mișcare. Unii dintre ei râdeau, alții rânjeau zeflemitor, adunați la ferestre, pe acea parte a trenului de la care se puteau vedea doi hoți care tocmai săriseră din trenul în mers și alergau ca nebunii ca să prindă din urmă căruța plină de valize și geamantane furate, care se pierdea în depărtare.

Tiffany se tot uita la ușa din spate, așteptând întoarcerea șerifului Gibbons. Pasagerii tăcură brusc atunci când unul dintre însoțitorii trenului anunță că unii dintre pasagerii care ripostaseră erau răniți. Lui Tiffany i se rupse inima la aflarea veștii că șeriful Gibbons se afla printre ei.

Capitolul 5

Șeriful își recăpătă cunoștința abia când trenul ajungea în orașul următor. Tiffany era înnebunită de îngrijorare, pentru că unul dintre însoțitorii trenului, care încerca să-i oblojească pe pasagerii răniți, îi spusese că nu se știe dacă șeriful își va mai reveni. Ea nu îl cunoștea bine, abia dacă schimbaseră câteva cuvinte, însă omul acesta îi apăruse în mod admirabil viața astăzi. S-ar fi simțit înfiorător dacă el n-avea să-și mai revină. Starea lui critică făcea ca pierderea unuia dintre geamantanele ei în timpul jafului să pară absolut nesemnificativă.

Cu ajutorul unor pasageri mai puternici, cei trei răniți fură duși de îndată la medicul orașului. Rana șerifului era cea mai gravă, așa că doctorul se ocupă de el primul. Tiffany și Anna așteptau pline de spaimă verdictul doctorului. Se plimbau de o jumătate de oră încoace și încolo prin sala de așteptare a cabinetului doctorului, când acesta ieși în sfârșit și le spuse:

— Începe să-și revină, așa că îl puteți vedea pe domnul Gibbons acum, dar numai câteva minute. Îmi pare rău dacă aceasta nu este

destinația dumneavoastră finală, pentru că domnul Gibbons nu va pleca nicăieri o vreme. Sunt sigur că o să se refacă, dar nu se va pune prea curând pe picioare.

— O să stăm să-l așteptăm? se interesă Anna, după ce doctorul se întoarse înapoi în cabinet.

— Nu putem, din moment ce nu știm cât timp va dura, răspunse Tiffany. Dar o să fie bine. Asta a fost ultima oprire în teritoriul Dakota. O să ajungem în Nashart mâine. Mă duc să-l văd pe șerif, cât timp te duci tu să vezi cât mai e până pleacă trenul.

Anna nu se clinti, privind-o pătrunzător.

— Ești sigură că vrei să continui călătoria singură?

Tiffany răspunse cu o întrebare:

— Ce riscuri sunt să mai aibă loc un atac asupra trenului?

— Probabil mai multe decât ne-ar plăcea nouă.

— Aiurea!

Anna mai șovăi o clipă, apoi dădu scurt din cap și ieși. Tiffany știa că Anna nu s-ar fi dat bătută în ruptul capului, dacă n-ar fi fost atât de aproape de destinația lor.

Îl găsi pe Thomas cu ochii deschiși, privind-o în timp ce se apropia de patul lui din salonul doctorului.

— Ești un erou, îi spuse ea încetișor, în timp ce se așeza pe scaunul de lângă el. Datorită ție și altor câtorva oameni curajoși, fermierii aceia pot să se ducă pe pământul făgăduit lor și să aibă cu ce să-și încropească fermele. Doctorul spune că te vei face bine, dar vei rămâne aici, la pat, o vreme.

— Îmi pare rău, domnișoară Warren. Știu că tatăl tău te așteaptă la timp și o să dezlănțuie iadul pe pământ dacă...

— I-am telegrafiat deja, spuse ea, întrerupându-l. Are un prieten în oraș care o să mă însoțească restul drumului. Așa că te poți odihni liniștit.

Slavă Domnului că nu era Anna aici să audă minciuna, se gândi Tiffany, dar nu putu să nu se înroșească. Nu era obișnuită să mintă, dar asta era a doua oară că îl mințea pe bietul șerif. Prima oară o făcuse când se urcaseră fermierii în tren și conductorul le spusese că, din cauza împrejurărilor neobișnuite și a faptului că trenul avea să circule ca un expres până în Montana, urmau

să ajungă la destinația lor cu trei zile mai devreme. Thomas îi sugerase să-i telegrafieze tatălui ei, ca să-l anunțe. Ea îi spusese că o s-o facă, însă nu-l informase pe tatăl ei. Se înroșise și atunci.

Poate că se resemnase cu ideea de a petrece două luni în purgatoriul sălbăticiei Vestului, dar știa că partea cea mai rea n-avea să fie că-i va face curte un bărbat pe care nu îl cunoștea, ci faptul că urma să locuiască sub același acoperiș cu tatăl ei. Nu voia să-l întâlnească la gară, unde se temea că avea să facă o scenă. Pur și simplu, nu știa dacă o să înceapă să țipe la el pentru că n-o vizitase niciodată cât timp fusese copil... ori o să izbucnească în plâns și o să-i sară în brațe. Dacă se gândea la resentimentele pe care le strânsese în ea de-a lungul anilor, mai degrabă avea să fie prima variantă. Dar, orice urma să facă, prefera să nu-și întâlnească tatăl în public, așa că era bucuroasă că el nu știa că vor ajunge mai devreme.

Iar șeriful Gibbons nu părea să bănuiască nici acum că ea îl mințea. Spuse doar, oftând:

– După ce s-au urcat fermierii, am avut o presimțire că vor fi ceva tulburări. Era mult prea la îndemână, cu atâția oameni îngrămădiți la un loc, mulți ducându-și tot avutul cu ei ca să cumpere materialele de care au nevoie ca să-și ridice fermele. Oferta asta de pământ a fost o ditamai știre în teritoriu. Cum să nu-i atragă pe toți ticăloșii, ca să profite de pe urma ei!

Tiffany dădu din cap, mângâind ușor mâna șerifului, bucuroasă că se sfârșise cu coșmarul. Acum știa din propria experiență cât de primejdios era cu adevărat Vestul. Oare chiar îi spusese mamei ei că va vedea această călătorie ca pe o vacanță? Urăse fiecare minut care trecuse din clipa când se despărțise de Rose. Nu voia decât să se ducă acasă!

Tiffany rămase cu șeriful Gibbons până la întoarcerea Annei, care o anunță că trebuie să plece imediat, altfel urmau să piardă trenul. Tiffany crezuse că avea să fie o întârziere mai mare, având în vedere cele întâmplare. Dar tâlharii uciși fuseseră scoși din tren, răniții fuseseră duși la doctorul orașului, mecanicul trenului și conductorul principal îl informaseră pe șeriful orașului despre jaf, iar acum trenul era gata să-și continue drumul.

Tiffany șovăia să-l părăsească pe șerif. Se simțea atât de vinovată pentru rănilor lui dureroase, care i se puteau imputa, deoarece el nu s-ar fi aflat în trenul acela dacă n-ar fi trebuit s-o însoțească pe ea. Era cât pe ce să se hotărască să rămână acolo și să-l oblojească până se va însănătoși. Cât pe ce. Însă, în cele din urmă, reveni la mai multă rațiune, în principal pentru că nu știa prea multe despre îngrijirea bolnavilor, prin urmare, ce mare ajutor putea ea să dea? Și nici nu suporta să mai rămână în teritoriul acela primitiv mai mult decât era obligată. Putea să rămână chiar blocată în orașelul acela minuscul, dacă aveau să mai treacă și alte trenuri expres, care nu mai luau alți pasageri.

Îi promisese mamei sale șaizeci de zile, nu mai mult, după care putea să se întoarcă în partea mai civilizată a lumii. Bine, promisese că o să fie deschisă și în privința lui Hunter Callahan, dar, serios, cât de mult avea să țină asta? Câteva minute, n-avea nici o îndoială.

Cele două fete se întoarseră în grabă la gară, ajungând destul de repede ca să mai poată aștepta puțin. Însă fu cât pe ce să piardă trenul din cauza noii menajere a lui Warren. Anna se urcase deja la bord, Tiffany era cu un picior pe scară, când Jennifer o strigă s-o aștepte, veni în fugă spre ea și îi îndesă în mână o bucată de hârtie.

Tiffany nu încercă să citească, pentru că nu mai avea timp, așa că se mulțumi să întrebe:

– Ce s-a întâmplat?

– Dă-i asta tatălui tău, te rog, spuse Jennifer fremătând, cu o expresie plină de nefericire pe chip – sau poate că era vinovăție? Spune-i că-mi pare rău!

Se auzi fluierul, trenul se puse în mișcare, iar Tiffany puse și celălalt picior pe scară, înainte să fie prea târziu. Jennifer îi făcea semn cu mâna, în semn de rămas-bun, dar acum părea ușurată. Tiffany se întreba de ce, așa că aruncă o privire la bilet, chiar când făcea și ultimul pas către Anna.

– Despre ce e vorba? o întrebă camerista.

Tiffany îi întinse biletul.

– Citește singură! Întâlnirea cu tâlharii din Vest a fost prea mult pentru ea. Aleargă înapoi la logodnicul ei.

– De ce arăți ca și cum ai invidia-o?

– Poate pentru că mi-aș dori să pot face și eu cale întoarsă așa, mormăi Tiffany.

– Atunci când ai fost de acord să mergi în Montana era momentul să refuzi, nu acum, când aproape am ajuns.

Tiffany oftă.

– Știi. Dar trebuia să vezi ce ușurată părea Jennifer, probabil pentru că se aștepta să încerc s-o fac să nu se întoarcă acasă, iar eu n-am făcut-o.

– Ai fi făcut-o?

Dintr-odată, Tiffany se simțea copleșită de faptul că nu avea nici o opțiune.

– Nu! spuse cu vehemență. Ea e norocoasa, acum. N-o condamna deloc că se duce acasă, din moment ce nici eu nu vreau să merg în această parte a țării. Chiar dacă tatăl meu reușise să angajeze o menajeră pentru mine, eu tot o să urăsc faptul că mă duc în vizită la el.

– Atunci, hai să mergem acasă! zise Anna, pe un ton exasperat.

Tiffany se uită la însoțitoarea ei. Evident, Anna voia să se întoarcă în Est. Nu era obligată să rămână. Ea nu promisese că o să stea. Cam împotriva voinței ei, Tiffany spuse:

– Tu poți, eu, nu. Sincer, Anna, n-o să te condamnez dacă te întorci acolo unde e locul nostru.

Anna refuză oferta oarecum indignată.

– N-o să neg că mi-a trecut o clipă asta prin minte în timp ce zburau gloanțele alea. Dar jaful a trecut, și probabil e cel mai rău lucru cu care ne vom confrunța. Rămân – dacă rămâi și tu.

Tiffany i s-ar fi aruncat în brațe, dacă Anna n-ar fi fost atât de țepoasă și de rigidă în privința asta. În schimb, începu să râdă, scuturând din cap.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de servitori or fi având pe acolo, dacă cei buni trebuie să fie angajați din Est – și își dau demisia chiar înainte să ajungă!

Capitolul 6

Tiffany și Anna erau singurele care coborâra în Nashart, în Teritoriul Montana, și încă se mai certau la coborârea din tren. Încăpățânarea lui Tiffany se manifestase din nou și, cu toate că, în sinea ei, știa că Anna avea dreptate, era pradă emoțiilor care se luptau în adâncul sufletului ei – frică, resentimente, ba chiar furie – toate datorate faptului că avea să dea ochii cu Franklin Warren, tatăl ei.

Dar, încă de dimineată, o fulgerase ideea cum să amâne încă puțin întâlnirea. Visul pe care îl avusese o făcuse să-i treacă prin minte acest gând. În el, stătea în ușa unei case care se deschidea încet și vedea de cealaltă parte a ușii un bărbat care, de fapt, nu avea chip, din moment ce ea habar nu avea cum arată. Știa însă că e tatăl ei, iar ea începuse să țipe, până când apăruse, dintr-odată, Jennifer, trăgând-o pe Tiffany cu ea, în fugă. Apoi alerga ca să scape de el împreună cu Jennifer, ținând-o de mână. Amândouă alergaseră până la New York, lucru imposibil, ba chiar protest, dar, la urma urmelor, nu era decât un vis. Cu toate acestea, temerile ei ieșiseră la lumină în acel vis și, înainte să apuce să i se șteargă din minte, își dădu seama că acum avea la dispoziție mijloacele pentru a evita să se confrunte cu aceste temeri – pentru câteva zile în plus.

Avea doar nevoie ca și camerista ei să fie de acord cu planul, deoarece nu putea să reușească dacă Anna n-avea de gând s-o ajute. La urma urmelor, nu cerea prea mult, doar o zi sau două de anonim, timp în care să stea de vorbă cu tatăl ei și să-l observe fără ca el să-i cunoască identitatea. Ajunseseră cu trei zile mai devreme, așa că el nici măcar n-o aștepta încă! Nu se putea spune că n-are de gând să se ducă la firma Warren ori că vrea să se ascundă în oraș timp de trei zile. Numai că Anna se împotrivise ideii și se dovedise foarte încăpățânată în această privință.

– Asta o să-mi dea puțin timp să vorbesc mai întâi cu frații mei, înainte să-l cunosc pe tata, îi explică Tiffany. Au trecut cinci ani

de când l-am văzut pe Roy și chiar și mai mult de când au fost la noi Sam și Carl. Pe atunci, erau cu toții doar niște puștani. Acum au devenit bărbați. Vreau să știu ce sentimente nutresc ei față de tata, acum, că au devenit adulți.

— Poți să-i întrebi despre asta în particular, fără să te prefaci că ești menajera pe care o așteaptă.

Putea să fie sigură că Anna este corectă și, pe deasupra, și logică.

— Fir-ar să fie, încă nu sunt pregătită să fiu fiica lui Frank Warren, din moment ce nu știu nimic despre el, nu știu nici măcar de ce l-a părăsit mama. Credeam că o să-mi spună adevărul când voi deveni majoră, însă n-a făcut-o. Mi-a servit o grămadă de pretexte. Știu că nu m-ar fi lăsat aici, cu nici un chip, dacă ar fi crezut că el e un om rău. Dar trebuie să fi făcut el ceva foarte greșit, de l-a părăsit, iar eu nu sunt la fel de iertătoare ca ea. Nu știu dacă mă pot întoarce la el fără să-l acuz de tot soiul de lucruri care e foarte posibil să nu fie deloc adevărate, iar asta ar fi un mod îngrozitor de a face cunoștință, nu?

Anna își linse buzele.

— Nu ai mai pus până acum problema așa. El o să te recunoască. O să știe...

Simțind că victoria era aproape, Tiffany o întrerupse:

— Nu va putea! Nu m-a văzut de când aveam trei ani. I-a trimis pe băieți la New York, dar, în toți acești ani, n-a venit nici măcar o dată cu ei, ca să mă vadă. Și nici nu semăn prea mult cu mama — nu-i așa? — astfel încât el să-și dea seama că sunt fiica lui. Asta o să meargă. Poate că frații mei o să mă recunoască, dar o să-i conving eu să se prefacă. Două zile, doar atâta cer.

— Nu m-ai lăsat să termin, o admonestă Anna. O să te recunoască după păr. Nimeni n-are cum să uite o culoare de păr ca a ta.

— Atunci o să...

Tiffany fu nevoită să se întrerupă, deoarece un hamal dăduse jos câteva lăzi din tren și le lăsase lângă ele, obligându-le astfel să se dea la o parte. Singurul cufăr pe care îl mai avea fusesse lăsat, de asemenea, lângă ea. Nu izbucnise în plâns când i se spusese că hoții îi furaseră majoritatea lucrurilor. Puteau

să fie înlocuite. Era doar ceva în plus care să fie adăugat pe lista plângerilor pe care avea să i-o trimită mamei sale, imediat ce va avea ocazia să-i scrie. Anna fusese mai norocoasă. Geamantanul ei, pe care îl împrumutase de la ai săi, era atât de vechi și de jerpelit, că tâlharii nici măcar nu-l băgaseră în seamă.

Tiffany reuși în sfârșit să răspundă remarcii făcute de Anna despre părul ei:

– Atunci o să-l vopsim.

Anna fu de-a dreptul oripilată:

– Nu, în nici un caz!

– Dacă nu vrei să mă ajuți, o s-o fac singură. Dacă o să am părul negru, poate că frații mei n-o să mă recunoască, iar tata cu siguranță nu va putea s-o facă. Părul negru o să-l trimită pe o pistă total greșită, așa că n-o să-i treacă nici o bănuială prin minte. Te rog, Anna! Nu-l cunosc absolut deloc și aproape toată viața mea m-a dezamăgit, refuzând să facă parte din ea. Aș fi vrut să locuiesc în oraș pe timpul cât dura curtareea asta de care nu sunt absolut deloc interesată și n-aș fi dat deloc ochii cu el. Dar, cum mama a respins din start această idee, mi-aș dori să am măcar câteva zile la dispoziție, ca să află ce fel de om e de fapt.

Anna încercă atunci o cale diferită ca să-i abată lui Tiffany gândul de la ideea care-i venise.

– N-o să găsești vopsea de păr într-un orașel atât de mic. Uită-te și tu, pe toată strada e doar un magazin cu de toate și, după cât se pare, asta e singura stradă!

Tiffany se întoarse atunci și ea să arunce o privire orașelului Nashart din Montana. Anna exagerase. Din strada principală plecau multe alte străzi, care păreau însă doar rezidențiale. Iar această unică stradă principală, unde se aflau multe prăvălii și birouri, era foarte lungă. Orașul își dublase mărimea de când locuise acolo Rose, fără îndoială, datorită apariției căii ferate.

– Ei bine, asta chiar că e o surpriză, spuse Tiffany. Nashart este mai mare decât m-aș fi așteptat, luându-mă după felul în care mi l-a descris mama. Nici măcar nu putem să vedem unde e capătul străzii. Ar putea să mai fie tot felul de alte magazine

pe aici... O, uitate, e și un teatru! exclamă încântată la vederea clădirii. Și un restaurant lângă el!

Anna nu era impresionată.

– Unul e deschis, iar celălalt, închis, dacă mă iau după ce scrie pe uși, așa că nu-ți pune speranțe prea mari în asta, domnișoară Tiffany. Actorii locuiesc în orașele mari și vin în târgușoare ca ăsta doar pentru câteva reprezentații, după care pleacă în următorul târgușor.

– Așa e, dar poate avem noroc și vedem și noi o trupă în cele două luni cât vom sta aici. Iar acum, dacă tot se pare că în Nashart există și un hotel, eu o să iau o cameră, în timp ce tu vei căuta niște vopsea de păr. Dacă nu au la magazinul general, ai putea încerca la frizerie.

– Dacă o fi vreuna pe aici, bodogăni Anna. Sper că știi că o să te pricopsești cu părul vopsit multe luni de acum înainte și o să arăți tare aiurea cu un păr în două culori, până când îți va crește destul de mult – sau până o să-l tai.

Tiffany era absolut îngrozită de ideea de a-și tăia părul, așa că ridică mâinile, în semn de cedare.

– Bine, renunț. O să-l acopăr cu vreo eșarfă sau o să-l ascund eu în vreun fel. Găsim noi ceva.

Anna clătină din cap.

– N-ai luat în considerație toate consecințele acestei înșelăciuni. Tatăl tău o să fie bucuros dacă apari mai devreme, luându-l prin surprindere. N-o să fie la fel de încântat însă dacă apari la ușa lui ca să-l înșeli. Și cum o să-i explici ce ai făcut, după ce vei termina cu șarada și o să dezvălui cine ești, cu adevărat?

– O să-i spun adevărul. O să încerc să i-l prezint fără ranchiună, dar o să-i spun adevărul. Am strâns în mine prea multe resentimente, ca să n-o fac.

– Asta e corect. Numai să nu uiți că ai spus *fără* ranchiună. Presupun că vrei ca eu să rămân în oraș, în timp ce tu-ți duci farsa la îndeplinire?

– De ce?

– Pentru că menajerele nu călătoresc însoțite de cameriste personale, replică Anna.

Tiffany se încruntă.

– Atunci, n-o să meargă.

– Ba va merge, însă doar o singură zi. Nu voi fi de acord cu mai mult, deoarece, dacă lași să treacă mai mult timp, totul se va transforma într-o înșelăciune, nu într-o surpriză.

Tiffany câștigase și nu putea să-și ascundă un zâmbet larg. O zi era mai mult decât suficient pentru ea, ca să-și dea seama cum avea să reacționeze când va da ochii pentru prima dată cu Frank Warren.

Capitolul 7

– Asta trebuie să fie, îi zise Cole lui John, fratele său mai mare.

– Pe dracu', exclamă John. E prea bine îmbrăcată.

– Doar e din Est. Credeai că pe acolo se înțolesc în rochii de stambă?

– E și prea drăguță, mormăi John. Vrei să riști să aduci acasă fata care nu trebuie?

Cole râse ușor, explicându-i:

– Doar n-o să punem mâna pe ea și s-o luăm la goană, așa că ar fi cazul să mă lași pe mine să vorbesc. Sau, și mai bine, du-te și închiriază o căruță, cât timp o vrăjesc eu pe fătuca asta. Tare prost moment și-a găsit căruța noastră să se strice, taman când aveam mai multe catrafuse de cărat, care veneau cu trenul ăsta.

– Nu.

Cole oftă, la auzul acestei replici atât de hotărâte.

– Ai putea să fii și tu rezonabil, măcar o dată? Ești mult prea intimidant când ești așa de morocănos și n-ai niciodată nici un pic de diplomatie. La primul semn că are cineva o altă părere, te și repezi să dai cu pumnul! Până la urmă, de ce ești așa de pornit pe ziua de azi?

– Poate că lui tata i s-o fi părând distractiv, dar mie nu-mi vine deloc să râd, zise John.

Nici lui Cole nu i se părea amuzant, mai ales că el mai și încasase un glonț de curând. Roy Warren jurase că nu fusese el, dar Cole n-avea de gând să se încreadă în cuvântul unui Warren. John era iute la mânie până și în zilele lui cele mai bune, așa că n-ar fi trebuit deloc să se ocupe de treaba asta. Amândoi moșteniseră ochii câprui ai tatălui lor, însă John era la fel de înalt ca el, având cu mult peste 1,80 m, în timp ce Cole era considerat bondocul familiei, căci n-avea decât 1,80. Cole moștenise statura mai scundă de la mama lor, de la care luase și părul castaniu, în timp ce toți ceilalți membri ai familiei aveau părul negru.

— Ar cam trebui să ne grăbim, adăugă John, după ce aruncă o căutătură rapidă spre ambele capete ale străzii. Nu văd pe nici unul de-ai lui Warren, dar lucrurile se pot schimba într-o clipită. Și nu poți să-ți promit că n-o să dau zdravăn dacă ăia se arată și se iau la hartă cu noi.

Cole dădu din cap aprobator, dar și el începea să-și facă griji și nu din pricina celor din neamul Warren.

— Poate că, spre deosebire de noi, nici n-au aflat că trenul a sosit mai devreme, zise el, după care în glas îi apărură o notă de îngrijorare: Ce-o să facem dacă ea nu acceptă?

— De ce n-ar accepta?

— Bine, dar dacă n-o s-o facă? repetă Cole.

— Tata zice că, oricum ar fi, trebuie să vină cu noi. O să facem ce e de făcut.

— Tata nu și-a imaginat că toții ochii o să fie ațintiți asupra ei când a zis asta. Vrei să ajungi la închisoare?

— Ce-ar fi să stăm întâi de vorbă cu ea, înainte să ne apucăm să dăm la o parte toate piedicile astea care nici măcar nu ne-au ieșit încă în cale?

În mijlocul străzii, Tiffany reușise, în cele din urmă, să se oprească îndeajuns de mult din strănutat, cât să se uite la cei doi cowboy care ridicaseră norul de praf care o sufocase. Nu era însă vina lor, căci trecuseră pe lângă ea destul de repede, dar după aceea se opriseră brusc, iar asta putea să fi fost din vina ei.

Anna o făcuse deja atentă că ele două provocaseră ceva senzație în oraș și de aceea traversau grăbite strada, ca să se ascundă în hotel de privirile curioase. Oamenii ieșeau din prăvălii să se uite la ele, se aplecau peste balcoane, le arătau cu degetul. Tiffany era puțin mirată la vederea atâtor femei înveșmântate simplu, în haine țesute în casă, și a atâtor bărbați în haine de lucru, care purtau arme. Era clar că moda elegantă nu ajunsese până în acest colț din Vestul Sălbatic, dar, totuși, oare în Nashart veneau atât de puțini oameni, încât vederea a două străine să provoace o asemenea tulburare?

Tiffany își duse batista la nas, continuându-și drumul. Încă un lucru pe care să-l deteste în Vest. Praful. I se așeza pe haine, le lipsea de culoare și pe ea o făcea să strănute. În orașul ei, situația era ținută sub control, dar oare cum puteau să-l țină în frâu aici, pe străzile acestea murdare?

– Voiam doar să ne schimbăm hainele astea, pe care le purtăm de atâta timp, dar acum am nevoie și de o baie, i se plânse ea Annei.

– Și chiar crezi că vom găsi așa ceva aici?

Tiffany se întoarse spre camerista înspăimântată și observă că îi arăta un semn, ceva mai departe, de-a lungul străzii: BAIA LUI TIDWELL, APĂ CALDĂ ȘI SĂPUN.

– Minunat, mormăi Tiffany. Se laudă că au săpun, ca și cum n-ar mai avea nimeni în oraș. Cred că ar fi cazul să ne întoarcem în tren până nu pleacă mai departe.

– Baia se află lângă o cârciumă –, apropo, par a fi cam multe în oraș –, prin urmare, poate e pentru bărbații care nu plănuiesc să locuiască la hotel.

După norul de praf pe care îl înghițiseră amândouă, Tiffany nu prea avea chef să suporte niște încurajări de ochii lumii. Singurul lucru care ar fi putut-o liniști acum era o baie fierbinte, cu mult abur, într-o încăpere separată.

– Aici li se zice taverne și, dacă încerci cumva să mă calmezi, să știi că n-ai reușit.

– O să faci baie la hotel. Pun pariu salariul pe o săptămână că așa va fi.

Tiffany observă, în cele din urmă, urma de zâmbet de pe chipul Annei. Camerista o tachina și încerca să nu râdă.

— Anna Weston, azi ești plină de surprize. Ai noroc că nu te-am concediat pentru că te-ai certat cu mine în privința hotărârii pe care am luat-o. Încă mai pot s-o fac. Iar acum, hai să plecăm din soarele și praful ăsta!

Anna își lăsă capul în jos, pentru că pur și simplu nu-și mai putea ascunde zâmbetul.

— Da, domnișoară Tiffany!

Tiffany strănută fără urmă de delicatețe, ajungând, în sfârșit, pe partea cealaltă a străzii. Tocmai se pregătea să deschidă ușa, când auzi în spatele ei o voce groasă, care o întrebă:

— Sunteți menajera, conită?

Nu era surprinsă că fusese trimis cineva de la ferma Warren să o întâmpine pe Jennifer. Probabil că menajera îl anunțase pe noul șef că vine mai devreme, datorită fermierilor. Tiffany se întoarse, așteptându-se să-și vadă unul dintre frați. Spera, din moment ce asta ar fi ocazia perfectă să-i avertizeze că vrea să-și țină identitatea secretă timp de o zi, chiar dacă ei nu o recunoscuseră din prima. În ciuda anilor care trecuseră de când îi văzuse pe cei trei băieți și a faptului că era posibil ca nici ea să nu-i recunoască pe ei, știa că părul lor blond sau roșcat n-avea cum să se înne-grească, plus că nici unul dintre frații ei nu avea ochi căprui.

Erau cei doi cowboy care tocmai stârniseră norul de praf în care fusese cât pe ce să se sufoce; amândoi își scosese acum pălăriile cu boruri largi în fața ei. Bun, își zise ea în minte, era doar o servitoare, mă rog, asta pretindea că este. Așa că n-avea de ce să fie mirată că tatăl ei trimisese niște oameni dintre muncitorii lui să ia o nouă angajată.

Tiffany răspunse, așadar:

— Da, am fost angajată de...

— Știm cine a trimis după mata, conită, o întrerupse tânărul șaten. Am venit să vă întrebăm dacă nu vreți să lucrați pentru noi.

Tiffany se încruntă, aruncându-le o privire. Amândoi erau tineri, înalți și mai degrabă arătoși. Semănau chiar puțin unul

cu altul, ceea ce sugera că sunt frați. Dar de ce o abordaseră, dacă nu erau oamenii tatălui ei?

Ca să se asigure că nu sunt, îi întrebă:

- Nu sunteți de la ferma Warren?

- Nu, dar putem, vă rugăm, să intrăm în hotel ca să terminăm trebușoara? Înainte să-și facă apariția vreun Warren?

- Nu avem nici o treabă...

- O să avem.

- Ba nu, n-o să avem, zise Tiffany hotărâtă, întorcându-le spatele, și intră în hotel.

Cei doi bărbați încercară să o urmeze pe Tiffany, însă Anna baricadă ușa cu trupul ei, cu brațele larg deschise. Mesajul era foarte clar: să n-o mai sâcăie pe Tiffany. Dar cei doi trecură pe lângă ea ca și cum nici n-ar fi văzut că e acolo.

- Coniță, chiar trebuie să stăm de vorbă.

Tiffany se răsuci pe călcăie, uluită că amândoi veniseră după ea în hotel. Anna, acum rămasă în spatele lor, părea atât de furioasă, încât se pregătea să le dea cu poșeta în cap, ceea ce, probabil, nu era o idee bună, căci cei doi purtau arme la șold.

Tiffany era de-a dreptul exasperată. Era absolut ridicol. Avea o nevoie disperată să facă baie și nu voia să înceapă să țipe după ajutor ca să scape de țopârlanii ăștia doi. Holul hotelului era gol; doar un bărbat mai în vârstă mătura pe jos, undeva, în spatele sălii mari. Fata înălță mâna, ca s-o împiedice pe Anna să devină agresivă, în încercarea ei de a o apăra, după care se întoarse spre cowboy-ul cu păr castaniu, care vorbise până atunci.

- Spuneți ce aveți de spus, cât de scurt se poate, după care plecați!

- Nu ți se pare că-ți dai cam prea multe fumuri pentru o servitoare? rupse brusc tăcerea celălalt bărbat.

Tiffany mai că rămase cu gura căscată și cu ochii holbați. El era călcat pe nervi de ea? Dar, înainte să apuce să-i zică vreo două, însoțitorul lui își scoase pălăria și își lovi însoțitorul cu ea.

- Pe care parte din *fată elegantă din Est* n-ai priceput-o?

- Dar tot o servitoare e...

— O servitoare *elegantă*, cât de elegantă au putut găsi. Și când o să afle tata că ai făcut-o de oaie pentru că nu ți-ai ținut gura, o să-ți tăbăcească fundul.

Cowboy-ul cu păr negru care fusese ocărât se făcu roșu ca racul, dar Tiffany nu avea impresia că e din cauza stânjenelii. Era furios, probabil pentru că părea mai vârstnic decât celălalt și nu era deloc încântat să fie certat de unul mai tânăr decât el. Ea putea doar să spere că nu se înroșise, la rândul ei, mai ales că felul în care spusese că nu are nici o treabă cu ei sunase mult prea trufaș, deși îi lăsase să creadă că ea e menajera așteptată.

Bărbatul cu părul castaniu i se adresă apoi, cu pălăria în mână și pe un ton împăciuator:

— Scuze, conia! Mă cheamă Cole Callahan. Asta-i fratele meu, John. Țâfnosul ăla bătrân care te-a angajat nu ne e deloc prieten, dar noi suntem vecinii lui cei mai apropiați.

Tiffany nu-și revenea din uluire la aflarea vestii că acești doi bărbați sunt frații logodnicului ei. Pe chipul Annei apăruse brusc o expresie de remușcare. Tiffany se prinsese că Anna chiar avusese intenția să le dea cu poșeta în cap, ceea ce ar fi regretat, din moment ce ei erau doi dintre posibیلی viitori cumnați ai lui Tiffany.

Pe Tiffany o surprinsese și felul cum îi auziseră vorbind despre tatăl ei, făcându-l un bătrân țăfnos. Oare de asta îl părăsise mama ei pe Frank? Era, pur și simplu, un individ prea neplăcut și trufaș ca să poată trăi cu el? Și Rose era destul de aprigă. Nu s-ar fi putut împăca mult timp cu țăfna lui. Dar *bătrân*? Ei bine, probabil că tinereilor ăstora li se părea bătrân orice om trecut de patruzeci de ani.

Acum, că i se trezise curiozitatea în cel mai înalt grad, Tiffany îi privi mai atentă pe cei doi, întrebându-se dacă Hunter semăna cu vreunul dintre ei. Sute de întrebări îi stăteau pe buze, dar nu putea pune nici una, din moment ce n-ar fi trebuit să știe nimic despre familia Callahan.

Așa că zise, pe un ton mult mai blând:

— Mă bucur să fac cunoștință cu vecinii noului meu stăpân, chiar dacă nu sunteți foarte buni prieteni.

– Puțin spus, mormăi John. Hoți și mincinoși, în care nu poți să te încrezi, așa-s cei mai mulți. Ai noroc că vrem noi să te scăpăm.

Tiffany se înfurie, în numele fraților ei, așa că tonul vocii ei deveni dur când răspunse:

– Și de ce v-aș crede pe voi pe cuvânt?

– Gata, John, îl avertiză Cole pe fratele său mai mare și mai înalt.

Lui Tiffany nu-i păsa dacă fratelui mai mare nu-i plăcea că ea îi pune întrebări. Dacă avea de gând să arunce cu jigniri în familia ei, trebuia să se aștepte la o replică. O, Doamne, oare așa ajungeau ciondănelile să scape de sub control?

Dar John se mulțumi să zbiere la un om aflat în spatele ei:

– Hei, Billy, vino să dai mărturie pentru mine! Sunt eu un om cinstit sau nu?

Tiffany se uită și ea în spate, observând că John Callahan îl strigase pe bătrânul cel slab care mătura în hol.

– Dacă nu se socotește și când joci pocher, se hlizi Billy.

– Răspunde o dată! îi ceru John, nerăbdător.

– Cinstit pe cât e de lungă ziua de vară, poți să pui pariu – numai când joci pocher, nu, zise iar Billy, dar se grăbi să plece, hlizindu-se și dispăru undeva în hotel.

Ea observă că John nu-i ceruse bărbatului să confirme că cei din familia Warren nu sunt cinstiți, pentru că, de fapt, erau, însă ea nu trebuia încă să știe asta. Și, dacă se lua după cât era de mare John și după cât de intimidant se purta, n-ar fi fost deloc uimită ca el să obțină același răspuns afirmativ, indiferent dacă era sau nu adevărat, de la oricui i-ar fi cerut să depună mărturie pentru el. Așa că ea nu cercetă mai mult în privința a ceea ce voia el să afirme și spuse doar:

– Domnilor, vă mulțumesc că m-ați avertizat, dar eu mi-am dat cuvântul. Prin urmare, dacă doar pentru asta m-ați reținut, voi pleca. Vă doresc o zi bună!

– Ce-ai zice de o salvare? se răsti John. Pare un motiv bun...

De data asta, Cole îi dădu un ghiont cu cotul fratelui său, ca să-l facă să tacă, și spuse:

— Coniță, poate că nu știi că Warrenii n-au nevoie de o menajeră, dar nouă ne trebuie una. Tocmai ce-am rămas fără bucătăreasă. Așa că ne-am gândit să împușcăm doi iepuri dintr-un foc și să i te furăm de sub nas lui Frank, făcând rost și de un ajutor în plus.

— Să furați? repetă alarmată Tiffany.

John își îmbrânci atât de tare fratele, că-l zbură spre mijlocul holului, ca să poată vorbi fără să mai fie întrerupt.

— Fratele meu vrea să spună că o să te plătim dublu față de cât îți dă bătrânul Frank, dacă vii să lucrezi pentru noi.

Capitolul 8

Tiffany se abținu cu greu să izbucnească în hohote de râs. Absolut extraordinar! Ce servitoare ar fi spus nu la un salariu dublu? Cu siguranță, nu Jennifer, dacă banii ar fi fost motivul pentru care venea aici. Le povestise că ea și logodnicul ei voiau să strângă ceva bani înainte să se căsătorească. În mod logic, Tiffany trebuia să accepte oferta fraților Callahan, nu?

Doi iepuri, chiar așa, însă frații Callahan n-aveau de unde să știe că ei erau, de fapt, iepurii pentru ea. Acum, Tiffany putea să evite să-și întâlnească tatăl, ținându-și însă promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale. În clipa în care își dăduse seama de asta, o greutate uriașă i se ridicase de pe umeri. În plus, putea să afle ce fel de om era Hunter Callahan, fără ca el să aibă habar că ea e logodnica lui. Se simțea atât de ușurată, că abia dacă observă cât de încordați erau cei doi frați, în așteptarea răspunsului ei. Tiffany evită s-o privească pe Anna în ochi, deoarece n-avea de gând să discute această hotărâre cu camerista ei.

Totuși, trebuia să se poarte așa cum ar fi făcut Jennifer. Ea știa că familia Callahan era foarte importantă, dar menajera habar n-avea de asta. Și oare n-ar fi pus mai întâi și ea niște condiții?

Așa că o spuse pe prima care-i veni în minte:

— Am fost asigurată că voi avea propria cameră...

-Nu văd de ce ar trebui să stai cu cineva, că doar avem o mulțime de camere, o întrerupse John.

-Cu cheie la ușă.

-Poți fi sigură că toate camerele se încuie.

-Și vreau să fiu plătită la timp, în fiecare săptămână, mai adăugă ea.

-Tata face plățile. O să-i spun eu.

-Prea bine, atunci accept oferta voastră.

John îi zâmbi acum pentru prima oară. Era imposibil să nu-ți dai seama cât părea de ușurat, ceea ce o făcea să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi refuzat oferta.

-N-o să regreti deloc, se grăbi el s-o asigure.

Anna începuse să bodegănească, așa că Tiffany spuse în grabă:

-Am nevoie de câteva minute, să-mi iau rămas-bun de la prietena pe care am cunoscut-o în tren, apoi vin cu voi.

Frații Callahan priviră în jur, o descoperiră pe „prietena” sa și își scoaseră pălăriile în fața acesteia. Nici nu apucaseră să iasă pe ușă, că Anna și sări cu gura pe ea:

-Ți-ai pierdut mințile?

Tiffany o luă de braț ca s-o îndepărteze de ușa hotelului, cerându-i:

-Vorbește mai încet!

Camerista o privea tare urât.

-Șarada asta trebuia să țină doar o zi! îi aminti ea, cu glas scăzut, dar foarte exasperat. Și voiai să-l păcălești doar pe tatăl tău, nu tot orașul.

-Da, dar cine s-ar fi așteptat să-mi pice în brațe așa o ocazie? răspunse Tiffany încântată. Anna, nu distruge totul! Lucrurile s-au pus deja în mișcare. O să fiu Jennifer... și cum o mai chema? Nu pot să-mi aduc aminte numele, l-am auzit doar o singură dată.

-Fleming.

-Ești sigură că o chema Fleming? N-o să meargă, dacă nu spun numele care trebuie.

-Da, sunt sigură, și nu, tot n-o să meargă. Garderoba ta nu e potrivită pentru o menajeră pentru o perioadă mai lungă de timp.

Tiffany începu să râdă, ușurată că, de data aceasta, era unica obiecție pe care o avusese Anna.

– N-o să știe ei ce trebuie să port sau nu; mă îndoiesc că au habar care sunt îndatoririle unei menajere. Pot folosi pretextul că hainele mele de lucru mi-au fost furate când a fost jefuit trenul, în caz că li se pare că rochiile de zi care mi-au rămas sunt prea elegante.

– Ai uitat că tatăl tău te așteaptă?

– Nu încă, pentru câteva zile, iar asta va fi de ajuns ca mama să-l anunțe că am întârziat.

– Și cum o să aștepte una ca asta, cum crezi tu că va fi de acord cu așa ceva?

– Anna, nu i-am promis niciodată mamei că o să-l întâlnesc pe tata, doar că o să-i ofer lui Hunter Callahan perioada minimă de două luni. O s-o anunț pe mama ce fac. O să-i telegrafiez înainte să plec din oraș, ca să poată găsi un motiv de „întârziere“ la ferma tatălui meu.

– Iar asta o s-o facă să se urce în primul tren, nici nu mă îndoiesc.

Tiffany oftă:

– Aș vrea eu, dar n-o va face. Totuși, mâine o să-i trimit o scrisoare, în care o să-i explic totul pe larg. Spre deosebire de tine, ea va înțelege că acesta e un mod mult mai bun pentru mine de a mă descurca în această situație îngrozitoare.

– Sau va fi furioasă, pentru că acum va fi silită să-l mintă pe tatăl tău, când va găsi un pretext pentru că n-ai venit.

Tiffany tresări.

– N-o să fie pentru prima oară. L-a mințit și înainte, ca să-l scoată din viața ei. A recunoscut asta față de mine. Așa că acum poate să facă același lucru pentru mine.

– Pur și simplu, nu pricep de ce ai vrea să faci așa ceva.

Cuvintele acestea atinseră o coardă atât de sensibilă, că Tiffany fu cât pe ce să spună tot adevărul, și anume că era îngrozită la gândul că se va afla față în față cu Frank Warren. Cu ani în urmă, dorise să-l cunoască pe tatăl ei cel lipsit de chip. Acum, nu mai voia deloc asta. Logodna nici măcar nu fusese ideea ei. Era clar

că lui nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie, chiar dacă ar fi cunoscut-o. Nu voia decât să pună capăt disputelor cu cei din familia Callahan. Acesta era unicul motiv pentru care voia ca ea să vină acolo.

Anna însă nu trebuia să știe toate acestea.

– Am dat eu impresia, fie și o singură dată, că sunt încântată de situația asta? întrebă Tiffany. Nu, n-am dat. Am considerat călătoria asta de două luni în Montana ca pe o condamnare la două luni de închisoare și, în clipa în care o să se deschidă ușa la celulă, o să fim amândouă în tren, în drum spre casă.

Anna se încruntă.

– Credeam că i-ai spus mamei tale că o să fii deschisă în privința amorezului tău.

– Nu e amorezul meu. Și da, o să fiu deschisă timp de un minut întreg, când o să-l întâlnesc. Exact atâta timp o să-mi ia ca să mă hotărâsc că n-o să meargă. Omul e cowboy, Anna. Tu chiar poți să mă vezi măritată cu un cowboy?

Anna replică:

– Și îți dai seama că asta nu înseamnă cu adevărat să fii deschisă?

– Două luni și nici o zi în plus, răspunse Tiffany pe un ton ferm.

– Faci să sune asta ca o pedeapsă, dar eu cu siguranță nu sunt de aceeași părere.

– Nu ți s-a cerut ție să te măriți cu un străin.

– E adevărat, dar nici ție nu ți s-a cerut așa ceva. N-o să fii dusă cu forța la altar. El n-o să rămână mult timp un străin. Și, știi, poți să privești totul dintr-o altă perspectivă. Eu am fost de acord să plec în această călătorie deoarece, spre deosebire de tine, m-am gândit că o să mă bucur de o experiență atât de nouă și de interesantă. Locuri noi, oameni noi, departe de agitația și zgomotul orașului. Și, cu excepția momentului în care a fost jefuit trenul, m-am bucurat de tot. Și tu ai trăit la oraș toată viața. Nu ești nici măcar un pic curioasă să vezi cum trăiesc oamenii în această parte a țării?

Nu, nu era, dar Tiffany obosise să se ciondănească fără încetare cu Anna. Pentru o persoană care nu dorise să devină prietena ei, Anna se întrecuse pe sine, cu siguranță, în această călătorie. Totuși, camerista putea să distrugă totul dacă nu accepta să ia parte la ceea ce se întâmpla, așa că Tiffany trebuia să-i dea o explicație rezonabilă.

—Nu te-ai gândit la toate posibilitățile, așa e? zise Tiffany. Ce-ar fi să-mi placă logodnicul meu și să cred că pot să mă acomodez aici, de dragul iubirii, însă după căsătorie să descopăr că e un om îngrozitor? Ce-o să fac atunci? Fug și eu, cum a făcut mama? Și cum o să-mi dau seama cum e el cu adevărat, dacă el trebuie să vină pe teritoriul dușmanilor, pentru a-mi face curte? Fie o să fie excesiv de precaut și nu va fi el însuși, fie va încerca să mă impresioneze purtându-se artificial, și așa, din nou, nu va fi cu adevărat el însuși. Dar, dintr-odată, mi se oferă ocazia perfectă să aflu cum e el cu adevărat, înainte să-și scoată la înaintare doar părțile cele mai bune. Nu vreau să aflu care îi sunt părțile mai puțin bune după nuntă, când va fi prea târziu să mai dau înapoi. Așa că lasă-mă să apuc să-i cunosc pe oamenii aceștia înainte să fiu nevoită să mă confrunt cu nesinceritatea lor. Și Tiffany încheie, înălțându-și bărbia cu încăpățănare: Și, dacă nu consideri că asta e un motiv bun, atunci asta e.

Anna păru să reflecteze câteva clipe asupra celor auzite, după care spuse:

—Am avut impresia că ei consideră că o menajeră este și bucătăreasă.

Tiffany nu se aștepta la această observație simplă, ci la un torent de obiecții și de dezaprobare, așa că, în clipa când înțelese că Anna era de acord cu ea, izbucni în râs.

—Ei și? O să mă rezum foarte clar la atribuțiile unei menajere. Acum, ia spune, mai ai banii pe care ți i-a dat mama? Și, cum Anna încuviință, Tiffany continuă: Prin urmare, ar trebui să mergi înainte și să-ți iei o cameră, așa cum am plănuit, doar că vei sta ceva mai mult. Poți să consideri asta o vacanță. O să trec pe la tine mâine, când mă întorc să-i trimit mamei scrisoarea și o să-ți spun cât de minunat o să meargă totul.

Și Tiffany o îmbrățișă și ieși înainte ca Anna să apuce să se răzgândească și să mai găsească și alte obiecții. În fața hotelului, numai unul dintre frați o aștepta. Iar ea se bucură, văzând că nu e cel morocănos.

— O să am nevoie de o trăsură pentru cufărul meu, îi spuse ea lui Cole. E destul de greu.

Pentru o clipă, el o privi lung, fără să scoată un cuvânt, iar Tiffany scoase un oftat în sinea ei. Probabil că n-ar fi trebuit să-i dea ordine. Trebuia să fie mai atentă în privința asta, dacă spera să-i păcălească și s-o creadă o servitoare. Dar apoi Cole izbucni în râs și-i explică:

— Pe aici nu-s trăsuri, conștientă. John s-a dus să închirieze o căruță și să ia roți noi pentru a noastră, care s-a stricat. Ne întâlnim la gară cu el.

— Excelent! Și ați putea, între timp, să-mi arătați unde este biroul de telegraf? Trebuie să-mi anunț familia că am ajuns cu bine.

— Nu avem un birou de telegraf, dar avem telegraf. Te duc eu până acolo.

— Mulțumesc.

Era de partea cealaltă a străzii, foarte aproape. Bine măcar că nu treceau chiar atunci alți călăreți, care să mai ridice alți nori de praf. El o ducea la stația de diligențe din Nashart. Pe firma ei, sub literele mari, cineva scrijelise cuvintele: ȘI TELEGRAF.

— Mă miră că linia de cale ferată nu a dus la dispariția stației de diligență, remarcă Tiffany.

— Mai sunt și alte orașe, în nord și în sud, unde nu ajunge trenul. Dacă nu te superi, eu o să aștept afară, ca să mă uit să nu apară careva dintre ai lui Warren. Ar fi bine să nu intrăm în vreun bucluc că te luăm de sub nasul lor.

Era o declarație alarmantă, dar, din moment ce e o spusese zâmbind, Tiffany hotărî că nu trebuia luat în serios și intră în birou fără el.

Se îndreptă spre funcționar să transmită telegrama, dar se opri, căci își dăduse seama că omul căruia i-o dădea ar fi putut să-l avertizeze pe tatăl ei. La urma urmelor, nu se cunoșteau

toți într-un orașel așa de mic? Prin urmare, făcu astfel încât mesajul, pe care nu-l semnă, să-i fie transmis lui R.W., în hotelul din Chicago unde stătea Rose. Oare câți oaspeți puteau să aibă inițialele acestea?

Textul telegrammei era: „Schimbare de planuri. Găsește-i motive lui tata pentru întârzierea mai mare. Urmează scrisoare de explicație“.

Capitolul 9

Tiffany nu le spuse nimic fraților Callahan despre vehiculul în care o obligaseră să se urce, însă era foarte indignată că trebuia să meargă, nu contează unde, într-o căruță de marfă! Banca birjarului, pe care stătea ea, nu avea rezemătoare de spate și nici măcar un acoperământ care s-o apere de soarele de iunie, care se făcea tot mai fierbinte pe măsură ce ziua înainta. Îi trecea prin minte gândul înfrigorant că ar putea să înceapă să transpire până aveau să ajungă sau, chiar și mai oribil, să o ardă soarele!

Dacă ar fi știut pe unde sunt umbrelele ei de soare în cufărul rămas, le-ar fi cerut fraților să oprească, ca să-și poată scoate una, dar nu împachetase ea, așa că habar n-avea și s-ar fi simțit și stânjenită dacă i-ar fi făcut să aștepte cât timp ar fi scotocit prin bagaje și apoi s-ar mai fi și întors cu mâna goală. Boneta ei elegantă nu era decât un accesoriu vestimentar la modă și nu-i prea era de folos ca s-o apere de soare, așa că se resemnă să-și acopere fața cu mâna. Era clar, de-acum, de ce bărbații din Vest purtau pălării cu boruri atât de largi. În oraș, văzuse chiar și vreo două femei care purtau astfel de pălării.

Cole mâna căruța, iar John călărea lângă el. Tiffany stătea dreaptă, așa cum se cuvenea, dar deja o durea spatele de la efort. Mama ei ar fi izbucnit în plâns dacă ar fi văzut chinul prin care trecea fiica ei, din cauza promisiunii făcute de ea. Ba nu, de fapt, poate că Rose ar fi spus ceva încurajator, precum: „Poți să râzi și să le povestești nepoților despre asta într-o zi“. Tiffany ar fi luat-o

în răs, pentru că nepoții ei urmau să fie newyorkezi sadea, care aveau să fie oripilați la gândul că ea fusese nevoită să îndure așa ceva. Însă o auzea pe Rose șoptindu-i drept răspuns: „Sau niște mici cowboy care o să fie oripilați că ai fost în stare să vorbești astfel despre asta“.

Iar asta chiar că era absurd. Ar fi trebuit să fie acasă, bucurându-se de vârtejul vieții sociale din New York, împreună cu prietenii, mergând la petreceri extraordinare, întâlnind tineri gentlemen manierați, care nu auziseră niciodată de tâlhari și cu atât mai puțin de indieni! Ar fi trebuit să fie *acolo*! Și pentru ce? Pentru că doi vecini nu erau în stare să se poarte cu adevărat ca niște vecini?

– Orice călăreți ar veni spre noi, te arunci în jos și te ascunzi, spuse Cole.

Era o întrerupere brutală din gândurile ei nefericite.

– De ce? șopti ea.

– Ar putea fi un Warren.

Ea își mușcă limba, ca să nu dea pe dată un răspuns. Oare ce-ar fi spus Jennifer? Oare menajera nu s-ar fi bucurat de ocazie, ca să le spună celor din familia Warren că se hotărâse să lucreze pentru Callahan în schimb, pentru că i se oferise un salariu dublu? Oricât de lipsit de eleganță ar fi fost, probabil așa ar fi făcut adevărata Jennifer, dacă ar fi primit oferta. Însă Jennifer era în drum spre casă, spre est.

Deși Tiffany nu voia încă să riște să dea peste tatăl ei sau peste vreunul dintre frații ei, trebuia să răspundă așa cum ar fi făcut Jennifer.

– Ar trebui să-i anunț că m-am hotărât să lucrez pentru familia voastră. Așa ar fi onorabil.

Cole pufni:

– Warrenii nu știu ce-i aia onoarea, așa că nu-ți bate căpșorul ăla frumos cu asta! În plus, a fost ideea lui tata să înfigem spinul ăsta în coasta bătrânului Frank, făcându-te să pleci de la el, așa că lasă-i bucuria asta lui tata, când o fi gata s-o facă.

Remarca aceasta o făcu să-și dea seama că nu-i poate trimite lui Frank scrisoarea în care Jennifer îl anunța că se întoarce

la Chicago, din moment ce clanul Callahan voia să-l convingă că Jennifer e la ei. Asta i-ar fi trezit bănuielile, poate că l-ar fi dus direct la ea, ca să-i ceară o explicație în legătură cu faptul că-l mințise. Începea însă să se întrebe dacă Frank fusese cinstit cu Rose în scrisorile pe care i le scria. S-ar fi zis că cearta se întetise și mai tare și că lucrurile erau mai rele decât o lăsase el pe Rose să creadă. Felul în care vorbeau cei doi Callahan despre familia ei, cu atâta dispreț, o făcea să aibă îndoieli că o nuntă ar putea pune capăt vrajbei. Poate că familia Callahan rupsesse deja logodna, așa că ea nu mai trebuia deloc să se afle acolo!

Iar *asta* era ceva ce trebuia să afle *chiar* acum.

– Mi-ați spus că nu sunteți în relații prietenești cu vecinii voștri, dar mi se pare mai degrabă că m-am trezit în mijlocul unui război. Așa e?

Cole râse ușurel:

– Nu, conită. Un bărbat poate să-și urască vecinii fără să-i omoare.

Acesta era pentru ea încă un bun motiv ca să meargă acasă. Nici măcar nu vorbise de dispută, așa că nu putea să întrebe clar nici despre asta, căci Jennifer nu ar fi fost interesată să afle ceva. Dar putea să afle mai mult despre familia lui. Menajera ar fi fost curioasă să afle mai multe despre oamenii pentru care lucra. Cole se uitase de câteva ori la ea în timp ce vorbeau, iar în cele din urmă observă cât de greu îi era să se apere de soare și adăugă:

– Uite, schimbă locul cu mine! Opri căruța și îi luă mâna ca să o ajute să treacă pe lângă el, înspre dreapta, fără să-și piardă echilibrul, spunând: Cred că pot să-ți fac ceva umbră.

La cât era de înalt, evident că împiedica soarele să treacă. Însă nu terminase. Îi puse pe cap pălăria lui cu boruri largi, chiar peste bonetă, ceea ce o împiedica să-i cadă peste ochi. Tiffany era cât pe ce să izbucnească în râs, gândindu-se cum o fi arătând. Cât pe ce. Dar pălăria chiar împiedica soarele s-o ardă, imediat ce și-o înclină puțin în direcția aceea. Îi era foarte recunoscătoare lui Cole pentru că fusese plin de atenție. Asta o făcea să nutrească gânduri ceva mai bune pentru Callahani sau măcar pentru cel de lângă ea.

– Mulțumesc, îi spuse, dăruindu-i un zâmbet, în timp ce el pornea din nou căruța. Apropo, cum de-ați aflat că vin în oraș?

– Am aflat de la un angajat supărat de-ai lui Warren.

– Dar cum de-ați știut că vin azi, că trenul a sosit cu trei zile mai devreme?

– Păi n-am știut. Aveam de ridicat o comandă de la gară, pentru fratele nostru.

Și Cole făcu un semn spre partea din spate a căruței. Tiffany se întoarse și văzu vreo două lăzi care arătau precum cele pe care le văzuse descărcate din tren.

– Acolo ne-au zis să le așteptăm azi. Speram să fii și tu în tren, dar nu credeam că o să avem atâta noroc.

Totuși, tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo, ca s-o aștepte! îi trecu prin minte lui Tiffany. Dar, evident, lui nu-i păsa atât de mult de ea, încât să verifice orarul trenului și să afle că urma să sosească mai devreme. Alungă acest gând, ca să scape de durerea pe care i-o provoca, și întrebă:

– Ce fel de casă o să conduc? Câți servitori?

– Două cameriste. Probabil ceva mai multe ne-ar fi de folos, dar sunt greu de găsit.

Ei nu-i prea venea să creadă. De ce ar fi angajat o menajeră, dacă nu aveau atât de mult personal, încât să aibă nevoie de una? Dar, cum îi dăduseră ocazia să-și țină promisiunea făcută mamei sale, de a face măcar cunoștință cu Hunter Callahan, evitându-și însă tatăl, n-avea să se plângă de asta. În schimb, zise:

– Puteți să-mi spuneți câte ceva despre familie și despre locul unde mergem?

– Noi suntem crescători de vite, ca și familia Warren. Suntem proprietarii ranch-ului Triple C, care are cinci sute de acri și peste o mie de capete de vite.

Tiffany era impresionată, dar întrebă cu voce tare:

– Și pământul acesta e de ajuns pentru atâtea vaci?

El pufni în râs.

– Sigur că nu-i, da' noi nu ținem cirezile la ranch. De jur împrejur, e teren deschis, în toate direcțiile.

– Și ce înseamnă asta?

– Pășune gratis pentru vite.

Prin urmare, era evident că cele două familii nu se certau pentru pământ, ci doar pentru apă, dar încă nu văzuse nici un ochi de apă. Ieșiseră din oraș pe drumul către nord. Tiffany admira câmpiile verzi, pline de iarbă, care se întindeau de fiecare parte a drumului, și munții uriași, acoperiți cu zăpadă, din depărtare. Nu văzuse niciodată munți atât de impresionanți decât în tablouri și în albume. Trecuseră printr-o pădure în mijlocul căreia se afla o tabără de tăiat bușteni, apoi pe lângă o casă construită în vechiul stil din New England, care stătea acolo singură, ca o amintire ciudată a căminului ei. Era făcută din piatră, prin urmare trebuia să fie o carieră de piatră în apropiere. Auzise că industria pătrundea în teritoriu, dar, cu atât de mult pământ, nu distrugea frumusețea sălbăticiei.

Peisajul era cu adevărat tare frumos, era nevoită să recunoască în sinea ei, deși nici picată cu ceară n-ar fi făcut-o și față de Anna. Cole însă tot nu-i spusese nimic despre familia lui și mai ales despre Hunter, care o interesa în cel mai înalt grad. Așa că ea îl întreabă, cu speranța că-l va auzi spunând ceva despre logodnicul ei:

– Cât de mare este familia voastră?

– Am trei frați. Eu sunt cel mai mic, iar Hunter e cel mai mare. Nebunul ăla de Morgan s-a molipsit anul trecut de febra căutării de aur și a plecat când a auzit că s-a mai descoperit un filon pe lângă Butte; ăsta e un oraș de mineri ceva mai răsărit în teritoriul ăsta. Lui tata nu i-a convenit deloc, dar Morgan e încăpățânat și chiar a și dat peste ceva aur, nu îndeajuns cât să se îmbogățească, dar destul ca să-l facă să nu se întoarcă acasă.

– Și de ce ar fi nebun, în cazul ăsta?

Cole pufni:

– Noi suntem crescători de vite, și Montana colcăie deja de prea mulți mineri. La naiba, pe pământurile noastre s-a descoperit cupru anul ăsta. Tata se gândea că asta l-ar putea aduce înapoi pe Morgan. I-a și zis că, dacă tot vrea să ne facă de râs pe toți, fiind miner, poate să facă asta și acasă. Dar nici asta n-a mers – încă.

Nimic din ceea ce-i povestise tânărul nu-i deschidea nici o portiță ca să inițieze discuția despre Hunter. Era nevoită deci să aștepte până când avea să-l cunoască, pentru ca să-și poată da seama cum este.

Undeva în față, zări deodată un eleșteu mare – ori să fi fost un lac mai mititel? – mărginit de pajiști cu flori albastre și galbene. Pe marginea lui creșteau și câțiva copaci. Locul era minunat și atât de plin de pace, că părea ideal pentru picnicuri.

Drumul mergea drept spre lac și se bifurca pe fiecare dintre malurile lui. În el se vărsa un râu destul de lat și care părea prea adânc ca să poată fi traversat, fiind probabil și plin încă de aluviuni rămase după trecerea iernii. Ceva mai departe, spre nord, pe malul stâng al râului plin de cotituri, se zărea ca o pată lunguiață, de un cafeniu-închis, care îi stârni curiozitatea.

– Ce e acolo?

Cole îi urmări privirea.

– Cirezile lui Warren. Țsta e ceasul lor.

– Ceasul lor?

– Ca să-și adape vitele. Dimineața ei, după-amiaza noi. Familiile noastre au hotărât demult să nu ne punem la încercare norocul dând unii peste alții la ceasul adăpatului.

– De ce?

– Păi n-are rost să te înfurii aiurea – ori să le dai ălorlalți ideea să mai tragă în partea ailaltă. Un singur glonț tras poate să facă vitele s-o ia la goană, înnebunite. Au fost multe întâmplări de-astea pe vremuri.

Tiffany aproape că nu-l auzise, căci atenția îi fusese total acaparată de călăreții din râu, care nu lăsau vitele să-l treacă. La gândul că oamenii aceia ar putea fi frații ei, că ar putea să fie foarte aproape de ei, inima începuse să-i bată cu putere. Dar călăreții erau mult prea departe de ea ca să-și dea seama. Apoi căruța coti, iar ea pierdu din vedere atât vitele, cât și vâcarii, însă observă o clădire în construcție. Era destul de departe de lac și încă nu avea pereți, ci doar scheletul. Urma să aibă o priveliște incredibilă.

O, Doamne, îi trecu prin minte lui Tiffany, asta trebuie să fie bucata aia de pământ pe care se ceartă cu toții și susțin că este

a lor. Și probabil că asta trebuie să fie casa pe care cele două familii începuseră s-o ridice pentru ea și pentru Hunter, dar se opriseră pentru că nu se mai înțelegeau. Și foarte bine că se oprișeră, îi mai trecu ei prin minte, din moment ce n-avea de gând să locuiască acolo.

Gândul o făcu să nu se simtă în largul ei. Cei de aici se așteptau ca ea să pună capăt zăzaniei. Casa aceea o să rămână goală dacă ea n-o să se mărite cu Hunter. Și, după cât se părea, n-avea să fie niciodată terminată. Simțea că-i fusese pusă o povară pe umeri și se scutură, enervată. Doar nu era responsabilitatea ei să aducă pacea în locurile astea, serios, chiar nu era!

La scurt timp, drumul mai făcu o cotitură. În fața lor se înălța o casă mare, cu o verandă lungă, acoperită. Casa familiei Callahan, făcută din lemn bine fasonat, avea două etaje și nu era nici pe departe coliba de lemn pe care se așteptase ea s-o vadă. Casa nu avea nimic rustic. Cel puțin, nu pe dinafară, asta dacă nu puneai la socoteală scui pătoarea care trona între două scaune, la un capăt al verandei, sau urmele de noroi care duceau drept spre ușă.

John descălecă, iar ea îi înapoie pălăria lui Cole și acceptă mâna pe care i-o întindea John ca să se dea jos din căruță. Imediat ce puse piciorul pe pământ, zise:

— Aș dori să-mi aranjez lucrurile și să fac o baie înainte să mă prezint stăpânului casei. E vreun majordom pe aici, să...

— Un ce? o întrerupse Cole, care tocmai dăduse ocol căruței. Nu ne lipsesc deloc camerele. Papa se gândea că o să aibă mai mult de patru copii, așa că, atunci când a mărit casa, a făcut-o mai mare decât era nevoie. Dormitoarele de la parter sunt ocupate, dar mai sunt destule deasupra. Îl poți alege pe oricare îl găsești gol. Baia este jos, lângă bucătărie. Și n-ai nevoie să ieși afară după apă, că avem pompe.

Erau mai multe informații decât ar fi vrut să audă Tiffany. Iar partea cu baia o făcea să se ia singură la rost în sinea ei. Urma să fie insuportabil dacă toți cei din casă foloseau aceeași baie. Aproape mult prea insuportabil. Poate că, totuși, ideea ei cu șarada nu fusese prea strălucită.

Deodată, Cole privi peste capul ei și strigă:

– Hunter, nu ne-ar strica o mână de ajutor aici!

– Ba vezi să nu! se auzi un hohot de râs în spatele ei. N-a fost ideea mea să ni-i ridicăm iar în cap pe Warreni. Voi le-ați răpit-o pe servitoarea asta elegantă, voi să vă descurcați cu ea!

Tiffany se răsuci pe călcâie, ca să-l privească pentru prima dată pe logodnicul ei. Însă prin spatele căruței treceau doi bărbați călare, nu unul, așa că nu-și putea da seama care dintre ei era Hunter Callahan. În plus, cei doi nici nu se opriră, ca să se poată uita mai bine la ei.

Pe urmă, cuvintele lui Hunter își făcură efectul și ea se întoarse spre Cole, făcând ochii mari la el:

– Răpită?

Capitolul 10

Cole Callahan nu-i răspunse de îndată lui Tiffany, dar, fără nici o îndoială, se făcuse roșu ca racul. Încercă să-i ia brațul ca să o conducă spre ușă, dar ea se smulse din mâna lui. În cele din urmă, el zise, pe un ton pocăit:

– N-am ajuns la așa ceva, nu-i așa?

– Dar se putea să ajungeți?

– Liniștește-te! Tata a zis să te aducem aici, în orice condiții. Nu te-am fi ținut mult, doar cât să-i călcăm pe nervi pe Warreni.

Of, vrajba asta îngrozitoare! Dar totul se întâmplase ca și cum ea și cei din neamul Callahan ar fi avut aceleași planuri, altfel n-ar fi avut niciodată o ocazie atât de favorabilă. Nu se îndoia însă că nu i-ar fi plăcut deloc să fie ținută ostatică aici. Asta ar fi obligat-o să-și dea pe față adevărata identitate, iar ei ar fi dus-o pachet direct la tatăl ei, lucru care n-avea să se întâmple dacă ea putea să-l împiedice în vreun fel.

Prin urmare, abia dacă-i aruncă o privire încruntată lui Cole și îl întreabă pe un ton înghețat:

– De fapt, ce sunteți, fermieri sau răufăcători? Chiar aș vrea să știu asta, înainte să intru în... bârlogul vostru.

- Ne supunem legilor, conită, răspunse el, pe un ton defensiv.
- După cum s-ar zice, mai degrabă o evitați.
- Doar nu te-am plăti mai mult decât faci dacă am încerca să

evităm ceva, nu-i așa?

La auzul acestui răspuns, fu rândul ei să se înroșească ușor, așa că dădu scurt din cap și, îndepărtându-se de el, trecu pragul vremelnicului ei cămin. Și se opri brusc, strănutând. Apoi mai strănută o dată. Familia Callahan nu aveau nevoie de o menajeră, ci de o casă nouă. Cea actuală era o ruină.

Petele ude de noroi uscat se întindeau până în mijlocul holului nu prea lung care dădea într-o cameră de zi mare, în care zăceau trântite alandala mai multe canapele și scaune. Se vedea că fuseseră aduse din Est și fuseseră cândva niște piese de mobilier frumoase, dar acum erau atât de vechi și de ponosite, că tapiteria lor devenise de un cenușiu murdar. Probabil că fumul produs de un șemineu înnegrit de funingine umpluse de prea multe ori încăperea. Zugrăveala de pe pereți era veche, ba chiar foarte scorojită pe alocuri, iar pe podeaua din lemn tare se așternuse un strat de praf atât de gros, că urmele de picioare se întipăriseră de-a dreptul în el. Oare în casa asta nu existau deloc servitori?

Tiffany se întoarse spre Cole ca să-l întrebe, dar scoase un țipăt. Se văzuse brusc într-o oglindă ovală, aflată pe unul dintre pereții din hol. Tenul îi era de un cenușiu unsuros, brăzdat de dăre albe! Aproape că nu se recunoștea pe ea însăși. Își scoase grăbită batista, încercând să-și șteargă fața, dar nu reușea decât să întindă și mai rău praful și murdăria.

- Ai văzut un șoarece? o întrebă Cole, care ajunsese la ușa din față, cărându-i cufărul enorm împreună cu John. Așa aș fi zis, pentru că ai zbierat, îi explică, pentru că ea se holba la el, fără să înțeleagă.

- Ba n-am făcut așa ceva, îl contrazise ea, indignată. Am scos doar un țipăt ușor. După care îi avertiză: N-o să tolerez nici un șoarece. Dacă încercați să-mi spuneți că locul mișună de ei, atunci vă rog să-mi puneți cufărul înapoi în căruță.

El începu să râdă:

– N-avem șoareci, din câte știu eu. Acum, fugi sus și vezi în ce cameră ai vrea să-ți punem namila asta.

– Puteți să-l lăsați acolo unde sunteți. În clipa asta, am o singură prioritate: să-mi arătați unde pot să fac o baie. Nu mai suport nici o clipă murdăria asta pe care tu și fratele tău...

– Du-l sus, Cole. Îi arăt eu doamnei unde să meargă.

Cole aruncă o privire în spate, zicând:

– Credeam că tu...

– M-a ros și pe mine curiozitatea, îl întrerupse nou-venitul, întorcându-se și luând-o pe drumul pe care apăruse, așa că, până să se întoarcă Tiffany spre el, nu-i mai văzu decât spatele vânjos. Hai, vino, Roșcatol! Baia e pe aici.

Într-o situație normală, ea nu s-ar fi clintit din loc. Oare chiar o poreclise după culoarea părului ei? Totuși, începea s-o mănânce pielea din cauza prafului, care probabil îi intrase și în haine.

Se grăbi, deci, să-l ajungă pe bărbatul cel înalt. Avea părul negru și lung, purtat fără nici un interes pentru modă. L-ar fi putut lua drept un servitor, dacă n-ar fi avut o centură pentru armă. Sau poate că, în Montana, până și servitorii aveau pistoale?

După ce trecură de scările care duceau la etaj, holul începu să se îngusteze, devenind mai întunecat, dar la capătul lui era o ușă deschisă, prin care pătrundea lumina. Iar bărbatul chiar acolo o ducea, spre bucătărie. Lui Tiffany îi fu de ajuns o privire ca să-și închidă ochii strâns. Începu să numere în gând până la zece, rugându-se să nu înceapă să țipe. Oricine gătise ultima dată acolo lăsase numai oale și farfurii murdare în toată bucătăria.

– Ai dreptate, ai mare nevoie să te speli, auzi deodată un râs profund.

Tiffany făcu ochii mari și-l zări pe însoțitorul ei, care stătea în fața altei uși pe care o deschisese. În spatele lui, întrezări ca prin ceață o vană de porțelan, pentru că nu-și mai putea lua privirea de la chipul lui. Ochii de un albastru-deschis contrastau puternic cu părul negru și cu pielea foarte bronzată. În ochi îi stăruia încă umbra unui zâmbet, semn că era un om vesel. Nasul bine conturat și sprâncenele groase îi dădeau chipului un aer masculin și mult, mult mai arătos decât era ea obișnuită să vadă

că sunt bărbații. Era înalt și zvelt, dar musculos. Purta o cămașă neagră cu mâneci lungi, avea la gât o basma albastră, pantaloni de un albastru foarte închis și cizme negre, murdare de noroi.

Bărbatul îi făcu semn din cap spre încăperea din spatele lui.

– Baia are scurgere. Țevile duc în grădina pe care o făcuse moș Ed în spatele casei. Abia se mai înmoaie și pământul dacă apa e cu săpun.

Probabil că grădina cu săpun era doar o glumă, așa că ea n-o luă în seamă și se interesă:

– Cine e moș Ed?

– Bucătarul, căruia îi ducem tare mult lipsa. Nu l-am putut convinge să mai rămână. Tipul ăla țâfnos o ținea una și bună că a venit vremea să plece și să vadă lumea.

– Nu era cam bătrân pentru asta?

– Nu era deloc bătrân, cred că avea vreo treizeci și ceva de ani.

– Atunci de ce-i ziceați moș Ed?

– I-a albit părul acum câțiva ani, după ce a dat ochii cu un urs grizzly. Plecase la vânătoare ca să aibă ce mânca la prânz, iar ursul făcea același lucru. Ed era sigur că ursul urma să se întoarcă la el în bârlog tare fericit în noaptea aia, când l-a speriat atât de tare, că și-a aruncat pușca.

Cu siguranță, nu era un subiect potrivit pentru urechile delicate, dar curiozitatea era mai puternică decât ea.

– Dar a scăpat?

– A fugit de i-au sfârâit călcăiele când l-a auzit pe urs că trage în el.

Ea se uită urât la tânărul din fața ei.

– Asta e o prostie, nu?

El începu să râdă, iar Tiffany era sigură că râde de ea, ceea ce o făcu să-și îndrepte spatele, indignată. Pentru un cowboy, era mult prea prietenos și impertinent. Presupunea însă că un bărbat atât de atrăgător era obișnuit să flirteze cu doamnele.

– Clar că e o prostie, răspunse el. Numai că moș Ed fusese mult prea speriat atunci ca să-și mai dea seama de asta. A doua zi s-a întors și și-a găsit pușca pe jos, iar lângă țevă era urma însângerată a unei labe. Probabil că ursul trăsesese de lucrul ăla

strălucitor care fusese lăsat lângă nasul lui și se împușcase singur în picior. Dar Ed s-a trezit a doua zi cu părul alb.

Ultima lui remarcă îi aduse aminte de ceva.

– Eu nu am părul roșcat.

– Ba îl ai destul, o contrazise el, zâmbind. Dacă vrei apă caldă în vană, aprinde cuptorul. Dacă nu, totul e gata. Acum câțiva ani, am pus și o pompă pentru baie, la insistențele lui Ed. Se săturase să ne vadă pe toți umplându-ne gălețile la chiuveta lui când se apuca să pregătească cina. Îi ajunsese până peste cap. Nici n-a mai vrut să gătească până nu s-a făcut ca el. Așa că am pus repejor a doua pompă în funcțiune.

– Nu pot să aștept atât de mult. Mă tem că, dacă nu mă curăț de murdăria asta, o să încep să plâng.

El ridică din umeri și se dădu la o parte, astfel că nu mai părea că-i blochează accesul la micuța sală de baie.

– Simte-te ca acasă!

Să se simtă că acasă? Tiffany își dădu brusc seama că asta și făcea. Stătuse de vorbă cu un bărbat pe care nu îl cunoștea, cu toate că știa prea bine cât era de nepotrivit lucrul acesta, cel puțin înainte să se facă prezentările! Asta nu era deloc o purtare care să-i fie tipică. Evident, el era de vină. Pur și simplu, Tiffany nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos.

Supărată mai degrabă pe ea însăși pentru că îi permisesese acestui bărbat să o tulbure atât de mult, se îndreptă spre baie.

– Cine ești? Muncești aici?

– Toată lumea muncește aici. Și, dacă tot veni vorba de asta, nu ești cam tânără pentru o menajeră? Am o bănuială că, după ce te cureți, o să fii foarte drăguță – și tânără.

– Nici pe departe. Sunt mult mai în vârstă decât par, probabil cam de aceeași vârstă cu tine. Câți ani ai?

– Dacă îți spun, îmi spui și tu? chicoti el.

De ce se mai întindea la vorbă cu un angajat?

– Lasă, nu-i nevoie.

– Așa am zis și eu, îi întoarse el zâmbetul. O să păzesc eu ușa, pentru tine. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, poate ar fi cazul să te încui – ca să fii la adăpost de mine.

Capitolul 11

Tiffany stătea în cada umplută cu apă rece, tremurând, dar aproape că nu-și dădea seama de asta. Rămăsese cu gândul la tânărul care o necăjise spunându-i să încuie ușa. Oare mai era acolo, așteptând-o să se „curețe”, așa cum îi zisese? Se simțea puțin încurcată de faptul că gândul îi făcea plăcere – ba nu, o emoționa de-a dreptul.

Și-ar fi dorit să-i spună cine e el... o, Doamne, să fi fost Hunter Callahan? Nu, clar că nu, mai ales că avea și ochii albaștri. Doar ceilalți doi frați pe care îi cunoscuse aveau amândoi ochii căprui. În plus, Hunter nu mai era la fermă. Îl văzuse cu ochii ei plecând călare.

Cu un țâțâit de nemulțumire față de propria persoană, ieși din cadă și începu să mormăie când își dădu seama că nu avea nimic curat să-și pună pe ea. Era atât de obișnuită să aibă o cameristă care să se gândească la nevoile ei, că nu-i trecuse prin cap gândul la schimburi. Dar n-avea să-și pună iar hainele astea pline de praf! Se înfășură dar într-un prosop și crăpă un pic ușa, ca să cheme pe cineva în ajutor. În acel moment, își văzu cufărul în mijlocul bucătăriei! Cole, fie el binecuvântat! Era destul de amabil încât să-și dea seama că avea să aibă nevoie de bagajul ei.

Peste câteva clipe, aruncă o privire în oglinda ovală deasupra policioarei pentru ras, ca să se asigure că, în sfârșit, era destul de prezentabilă. Da, era curată, dar mai deloc prezentabilă, cel puțin nu după standardele ei. Nu-și putuse permite să scotocească prin hainele din cufăr, din moment ce oricând putea să intre cineva în bucătărie, dar reușise să strecoare o rochie galbenă de zi în teancul de haine pe care le înșfăcase. Totuși, nu prea era sigură că reușise să încheie toți nasturii de la spate, și nici nu se putea răsuci îndeajuns încât să se vadă. Cât despre părul ei ud, nu putuse decât să-l lege la spate. Abia acum începea să-și dea seama cât era de dependentă de o cameristă, din moment ce nici măcar nu-și putea prinde părul în spelci!

Pe când deschidea ușa, cu un oftat, dădu peste Cole, care tocmai se pregătea să bată. Cu toate acestea, el rămase pironit locului, fără să scoată un sunet, holbându-se la ea, așa că Tiffany zise:

– Ei bine, am terminat cu cada voastră foarte drăguță.

Cole reuși să-și ia ochii de la chipul ei, proaspăt spălat, și aruncă o privire spre cadă.

– Mama a comandat șmecheria asta dintr-un catalog elegant pe care l-a primit din St. Louis. Să fi văzut ce-au mai răs cu toții când ne-au adus-o! Dar trebuie să recunosc, face o treabă al dracului de bună când îți curăță ghimpii din fund.

Tiffany nu făcu nici un comentariu referitor la limbajul lui nepotrivit, pentru că auzise lucruri și mai rele de la propria ei mamă. Rose venise cu un vocabular colorat după anii petrecuți în Vest.

– Îți mulțumesc că mi-ai adus cufărul aici. Acum o să-mi aleg o cameră, așa că...

– Nu l-am adus eu. Și tata...

Atât reuși Cole să spună, înainte să rămână iar cu privirea pironită asupra ei. Nu era o reacție neobișnuită. Se mai holbaseră și altă dată bărbații, dar nu cei pe care îi cunoscuse deja. O clipă, îi trecu prin minte să-i ceară să închidă gura, dar evident că asta ar fi fost stânjenitor pentru el, prin urmare era cazul să se abțină. Cu toate că era vina lui că înfățișarea ei fusese atât de schimbată de murdărie și de praf.

Tiffany încercă să nu zâmbească pe când îl îndemna să continue:

– Tatăl tău...?

– Vrea să... începu el, dar, cum era încă uluit de înfățișarea ei, spuse: N-am văzut niciodată o fată așa de frumoasă ca tine. Apoi se înroși până în albul ochilor. Scuze! Tata vrea să te cunoască. M-a trimis să te aduc.

– Cum să nu! Condu-mă!

Cole dădu din cap, încă roșu ca racul.

Tiffany nici nu încercă să țină pasul cu picioarele lui lungi. Însă el nu i-o luă prea mult înainte și se opri la ușa principală, deschizându-i-o. O ducea afară? se întrebă ea, încruntându-se

nelămurită, până văzu la celălalt capăt al verandei un cowboy mai în vârstă care stătea jos – bine, nu un cowboy, ci un bărbat îmbrăcat ca un cowboy. El trebuia să fie stăpânul ranch-ului, tatăl logodnicului său.

– Abia am ajuns, îi zise bărbatul lui Tiffany, pe când ea se apropia de el. Am fost uimit când am auzit că băieții mei au avut succes. Eu sunt Zachary Callahan. Pe tine cum te cheamă?

Dintr-odată, ea se simți atât de emoționată, că nici măcar nu-și mai putea aminti numele pe care avea să-l folosească. Acest om era cel mai mare dușman al tatălui ei și, după cum își dădu seama, și al ei. Poate că nu-și iubea ea tatăl, dar îi iubea pe ceilalți membri ai familiei sale. Iar omul acesta chiar putea să pună capăt vrajbei, numai să fi vrut. Probabil că, într-un fel, era deschis față de această idee, altfel n-ar fi fost niciodată de acord ca totul să se sfârșească printr-o căsătorie, nu? Oare cum o chema pe menajeră?

– Jennifer Fleming, zise ea în sfârșit, dintr-o suflare.

El nu păruse să-i observe emoțiile. Îi arătă scaunul de lângă al lui. Nici măcar nu se ridicase. Poate că ar fi făcut-o pentru o doamnă, dar cu siguranță n-avea s-o facă pentru o angajată. Tiffany însă ignoră scaunul, pentru că era plin de praf, iar Zachary fuma un trabuc și fumul se ducea chiar spre scaunul acela.

Omul părea să aibă vreo patruzeci și ceva de ani, deși avea părul încă negru ca tăciunele. În jurul ochilor aproape negri avea o rețea fină de zbârcituri, pe care Rose le numea riduri ale răsului. De obicei, existența lor era semnul unui temperament amabil. Și era foarte arătos, lucru care nu era surprinzător. Rose îi spusese că așa e, iar Tiffany văzuse asta și la doi dintre băieții lui.

Fata se smulse din neliiniștea care o cuprinsese, amintindu-și că trebuie să joace un rol:

– De ce a plecat ultima menajeră, dacă nu vă supără că întreb?

– N-am avut niciodată menajeră și am rămas și fără bucătar, așa că am căzut pe spate de bucurie că ai venit. N-ai de gând să stai jos?

Ar fi trebuit să-i taie speranțele că urma să o facă și pe bucătăreasa, dar încă nu îndrăznea, așa că spuse doar:

– Nu vă supărați, domnule, dar nu pot să suport mirosul de tutun.

– Nu mă supăr. Nevastă-mea nu mă lasă să fumez în casă, iar eu mă supun acestei reguli chiar dacă ea nu mai coboară.

Lui Tiffany nu-i venea să creadă. Avea o soție? La halul în care era casa, ea presupusese, în mod absolut firesc, că nevasta lui murise.

– Atunci, de ce nu vorbesc cu doamna Callahan? Slujba mea ar fi de domeniul ei.

– Nu o obosim pe Mary cu nimicuri. Acum câteva luni, a căzut rău de tot și e nevoită să rămână la pat până i se vindecă oasele. Dacă ai nevoie de ceva sau ai vreo întrebare, vorbești cu mine sau cu băiatul meu cel mare, Hunter.

Să-l roage pe logodnicul ei s-o ajute cu treburile? Se și văzu spălând podelele împreună cu el, unul lângă altul, în genunchi, și fu nevoită să-și muște buzele ca să nu izbucnească într-un râs isteric. Plus că ar fi luat o veșnicie până când doi oameni ar fi curățat o casă atât de mare. Ar fi fost nevoie de o armată ca să-i redea acelui loc strălucirea.

Nici măcar nu se strădui să-și îmblânzească vorbele în această privință.

– Casa dumneavoastră este într-o stare atroce. Mi s-a spus că aveți servitoare, dar nu văd nici urmă de ele.

Zachary se încruntă. Nu era nici o îndoială că îl jignise. Tiffany își îndreptă spatele, așteptându-se ca el să o pună la punct, temându-se să nu-și piardă cumpătul și să-și dea demisia, chiar înainte să înceapă lucrul.

Însă el izbucni pe neașteptate în râs:

– Ești destul de îndrăzneță pentru o servitoare, nu-i așa?

Era oare amuzat?

– Nu știu ce înseamnă atroce, dar socotesc că nu-i de bine. Am și eu ochi, fato. Știu că locul ăsta-i tare murdar, dar în ultimul timp am rămas aproape fără oameni. Când a plecat moș Ed, fără să ne spună dinainte, l-a luat cu el și pe ajutorul de bucătar. Pearl face curățenie jos, dar s-a îmbolnăvit soră-sa și mi-a cerut să-i dau liber o săptămână ca să se ocupe de țăncii soră-sii. Și Luella, care

se ocupă de etaj, a zis că pleacă dacă trebuie să facă și treaba lui Pearl. Și numai asta ne mai trebuie acum, când pe toți i-a apucat să se care. Dar acum ai venit tu, ca să ne scoți la lumină cu curățenia, sfârși el, cu un zâmbet larg pe față.

Tiffany era din ce în ce mai înspăimântată. Era deja destul de rău că omul rămăsese cu o singură servitoare, chiar dacă era doar o situație temporară, dar nici patru n-ar fi fost de ajuns pentru o casă ca asta și, cu siguranță, nu era de ajuns ca să fie nevoie de o menajeră pentru a le supraveghea.

– Domnule, știți cu ce se ocupă o menajeră?

– N-am avut niciodată una, nici măcar n-am auzit vreodată de vreuna până când ne-a ajuns la ureche că te aduce Frank de la Chicago și mi-a trecut atunci prin minte să-l las cu buza umflată după talentele tale, indiferent care or fi ele.

Callahan făcuse afirmația asta râzând. Pe cât se părea, crezuse că e o ocazie să le dea cu tifla clanului Warren. Oare ambele părți implicate jucaseră renghiuri din astea în timpul armistițiului? Să fi fost oare permis orice ar fi putut pune pe picior greșit cealaltă parte? Dar ea n-avea să se plângă în privința asta, căci, la urma urmelor, era mai bine așa decât să se verse sânge.

– Așa cum arată și numele, eu mă ocup să țin casa în ordine, îi explică Tiffany. Asta nu înseamnă însă că eu fac cu adevărat curățenie în casă. Sunt ceea ce ar putea fi considerat un lux pentru stăpâna casei, deoarece îi permit să-și dedice timpul copiilor sau altor ocupații. Am grijă ca totul să meargă foarte bine în casă, să fie curățenie lună, sunt atentă ca servitorii să-și vadă de treburile lor. E rar nevoie de o menajeră, cu excepția cazurilor când sunt foarte mulți servitori, din moment ce datoria mea este să-i supraveghez. De asemenea, mă ocup personal de obiectele de valoare, cum ar fi porțelanurile, argintăria, orice nu ai vrea să dai pe mâna unei servitoare obișnuite.

Zachary reflectă câteva clipe la cele auzite.

– Păi n-avem nici un porțelan de valoare. Mary are niște tacâmuri mai draguțe, dar i s-a părut că-s prea elegante ca să le folosească, așa că ruginesc pe undeva, prin pod. N-o să avem nici

o armată de servitori peste care să domnești, dar, din moment ce o să trebuiască să gătești, socotesc că o să fii destul de ocupată.

– Eu nu gătesc, răspunse ea pe un ton ferm.

– Mda, am auzit. Nu era în descrierea pe care mi-ai făcut-o. Dar, dacă tot te plătesc dublu și n-ai de gând să ridici o mătură de jos, o să fii și noua bucătăreasă.

– Ați înțeles gre..

– În plus, nici Frank Warren n-are o turmă de servitori. El ți-ar fi cerut să pui mâna și la alte lucruri, fără să te plătească dublu, cum fac eu. Așa că ia zi, de ce nu ești un pic mai recunoscătoare?

Tiffany se înroși. Oare era pe punctul să fie dată afară? Dar cum putea să facă ceva despre care n-avea habar cum se face? Nu, n-avea să meargă. Fusese de-a dreptul nebună când își închipuise că va merge. Slujba unei menajere nu era atât de grea, încât să n-o poată face vreo două luni. Dar o bucătăreasă era mult mai muncită și trebuia să aibă cunoștințe de care ea nu avea habar. Ba chiar putea să numere pe degetele de la o singură mână de câte ori intrase într-o bucătărie în toată viața ei. Mama ei avea vreo doi bucătari și peste șase ajutoare care îi asistau. Ei serveau mâncăruri rafinate, care erau mereu interesante, dar ea nu fusese niciodată atât de curioasă să afle cum sunt preparate, încât să se aventureze pe domeniul lor, care era încăperea cea mai caldă și mai dezordonată din casă.

Putea să învețe să gătească, se gândi ea, dar în nici un caz fără indicații – ori fără o carte de bucate! Se întrebă dacă or fi existând cumva cărți de vânzare în magazinul general din oraș și cu atât mai mult cărți cu un anumit specific sau dacă, de fapt, proprietarul știa măcar să citească. În plus, chiar dacă, prin cine știe ce miracol, ar fi putut găsi o carte de bucate într-un orașel așa de mic ca Nashart, asta tot n-avea s-o ajute diseară, când oameniiăștia se așteptau ca ea să-i hrănească. Și mai era și destul de târziu. Probabil că prânzul trebuia să fie deja servit.

– Cum de nu ești măritată, așa frumoșică?

Întrebarea o smulse din gândurile ei, făcând-o să-și întoarcă iar privirea spre Zachary. Era cât pe ce să nu-și poată ascundă zâmbetul când răspunse:

- Sunt logodită.

Numai ei i se putea părea amuzant lucrul acesta, care era adevărat atât în privința ei, cât și a lui Jennifer. Însă, după mutra acră pe care o făcuse Zachary, răspunsul nu-i fusese deloc pe plac și nu se feri deloc să-i spună de ce:

- N-o să-ți iei lucrurile și să pleci când o să-ți pui pirostriile, nu-i așa?

- Eu... am fost de acord să stau două luni, de probă. Dacă mă acomodez bine cu locul și cu slujba, atunci logodnicul meu este de acord să ne întemeiem căminul aici, nu în California, unde ar vrea el.

- Și el chiar te-a lăsat să vii singură aici?

Ea răspunse, probabil la fel cum ar fi făcut și Jennifer:

- A fost o necesitate. Amândoi facem economii, ca să ne putem cumpăra casa noastră după ce ne căsătorim.

- Așa deci, eu te ajut de fapt să fugi la casa ta mai repede? râse el. Bine, nu-ți face griji, o să-ți meriți fiecare bănuț, ba chiar și mai mult. În vara asta, la un moment dat, o să ne vină în vizită cineva din Est, și Mary își făcea griji pentru mâncărurile mai acătării, se gândea să coasă și niște perdele noi pentru salon, dar o să ai tu timp să te gândești la toate astea.

Tiffany gemu în sinea ei, înspăimântată că ea era persoana la care făcea aluzie Callahan. Oare el chiar voia s-o impresioneze pe logodnica lui Hunter? Sau doar soția lui voia asta?

Se hotări deci să afle și întrebă, prudentă:

- Aveți adesea vizitatori de atât de departe?

- Vizita asta nu-i deloc ceva obișnuit, zise el, pe un ton morocănos.

Tiffany știa că se întinde prea mult, că o menajeră n-ar fi atât de îndrăzneță, dar nu se putu abține să întrebe:

- Cine e?

- E o chestie urâtă, fato. Numai la gândul ăsta și mă ia durerea de burtă, răspunse el, cu o strâmbătură. Însă, văzând-o că se uită la el cu ochii mari de tot, adăugă ceva mai înmuiat, chiar dacă evaziv: Nu-i decât cineva care are legătură cu un aranjament vechi în afaceri. Tu bate-ți capul doar să fie casa în ordine!

Așa e, despre ea vorbea. Era sigură. Și era mai mult decât clar că această căsătorie aranjată i se părea la fel de dezgustătoare ca și ei. Oare avea regrete că fusese de acord cu asta, cu așa de mult timp în urmă? Atunci, de ce nu o anulasă, pur și simplu? Era o chestiune de onoare? Sau poate că acești Callahani speraseră că ea n-o să trăiască destul încât să ajungă să se mărite cu moștenitorul lor. Și-ar fi dorit să poată pune aceste întrebări, dar n-avea cum, căci Zachary nu spusese nimic nici despre ea, nici despre logodnă. Totuși, lipsa personalului în această casă era o problemă majoră și despre asta cu siguranță că putea vorbi.

– Ceea ce am văzut în casă, în partea pe care am străbătut-o, e mai mult decât simpla acumulare de praf și murdărie din cauza unei absențe de câteva zile a servitoarei. E foarte clar că servitoarea de jos nu și-a făcut treaba.

Zachary îngustă ochii.

– Nici măcar să nu-ți treacă prin minte s-o dai afară, fato. Pe aici, servitoarele nu cresc în copaci.

– Evident, dumneavoastră veți face cum veți dori în ce privește angajările și concedierile. Eu mă voi mulțumi doar să fac câteva sugestii.

El nu păru încântat, dar măcar nu mai era furios. Mai degrabă agitat. Era un fermier care nu cunoștea ierarhia servitorilor. Și, din moment ce avea atât de puțini servitori, nici măcar nu era de mirare.

– Putem să discutăm despre problema asta după ce o cunosc pe fata care se ocupă de parter și îmi dau seama dacă e leneșă sau pur și simplu nu e bine pregătită. Dar cum, după cât se pare, n-o să se întoarcă destul de repede pentru treburile care trebuie făcute de îndată, vă cer să-mi permiteți să vă folosesc argații ca să aduc casa la o formă cât de cât normală.

– Aia n-o să curețe nici o casă! izbucni în râs Zachary. Sunt văcari, nu fete în casă. De fapt, cred că ar face-o dacă le-ai cere-o tu, adăugă, începând din nou să râdă la ideea asta.

– N-o să insistă să mă ajute?

– Nu, la dracu! N-o să risc să pierd niște văcari buni pentru că tu nu știi să ții o mătură în mână.

Asta o făcu să se înroșească din nou. Nu se punea problema să știe cum s-o facă, se gândi ea furioasă, ci să tragă linie și gata, iar acolo hotărâse ea să pună punct. Ar fi angajat și ar fi plătit chiar ea slujnicele, dacă le-ar fi găsit, dar, pe cât se părea, nu prea erau. În mod clar, el nu-și dădea seama că exista riscul ca ea să se ridice și să plece. Aproape că se pregătea s-o facă. Era absolut intolerabil. Casa lui era o cocină!

Îi stătea pe limbă să mărturisească cine e cu adevărat și să ceară să fie dusă înapoi în oraș, când Callahan privi peste umărul ei și spuse:

– Hunter, ia-o pe drăguța noastră de menajeră și du-o la cabana cowboy-ilor! Ia să afle și ea, pe calea cea grea, că oamenii ăștia n-o să frece podelele pentru ea!

Capitolul 12

Tiffany văzuse, de fapt, cu coada ochiului, bărbații care veneau spre casă, de pe câmp. Fuseseră prea departe ca să-și dea seama dacă sunt cowboy, după care dispăruseră din vedere în spatele casei. Și, deși i se păruse că aude pași în spatele ei, la puțin după aceea, fusese mult prea prinsă de conversația cu Zachary ca să se întoarcă și să vadă.

Iar acum, când se răsuci pe călcâie ca să vadă care era logodnicul ei, văzu din nou nu unul, ci doi bărbați. Unul dintre ei era tipul fermecător care o tachinase mai devreme. Se sprijinea pe jumătate de balustrada verandei, cu mâinile încrucișate deasupra genunchiului îndoit și cu pălăria aproape înfundată pe ochi, ca să-i țină umbră. Celălalt bărbat se sprijinea de perete, lângă ușă, cu brațele încrucișate. Era aproape la fel de înalt ca și cel fermecător, care avea probabil mai bine de 1,80 m, și, în mod surprinzător, la fel de arătos. Avea ceva neliniștitor, care o făcu să nu-și poată dezlipi privirea de la el câteva clipe. Un ciudat aer de... pericol? Cu siguranță nu, deși, nu-și dădea seama de ce, o făcea să se gândească la un proscris. Dar clanul Callahan n-ar

adăposti infractori, nu? Cu toate acestea, nu se putea abține să nu-și închipuie că așa trebuia să arate un infractor, atunci când nu încerca să se deghizeze, în timpul jafurilor.

Și el avea părul negru, însă era ceva mai scurt și mult mai curat. Nu avea cizmele ponosite, ci aproape că luceau. Iar pintenii chiar că erau strălucitori. În plus, purta o haină neagră, mai potrivită pentru străzile unui oraș decât pentru un ranch din Montana, o cămașă albă pe dedesubt și o cravată subțire în loc de basma. Și tocul armei era mai elegant, căci pielea neagră era incrustată cu un desen cu volute și ornată cu capse de argint. Din moment ce nu era îmbrăcat ca un cowboy, ce căuta la ranch? Să fi fost un vizitator din oraș? Sau... nu cumva el era Hunter? Gândul ăsta aproape că o paraliză.

Niciodată, de câte ori cârtise împotriva bărbatului cu care trebuia să se căsătorească, nu luase în calcul posibilitatea că ar putea să-i fie frică de soțul ei. Asta era ceea ce simțea față de acest bărbat. Faptul fu suficient ca să o facă să ia o hotărâre. Dacă el era Hunter Callahan, atunci ea o să plece.

Nici unul dintre cei doi nu se clintea. Pur și simplu, se uitau la ea, nu la fel cum făcuse Cole, dar tot se holbau. Ochii cei albaștri se plimbau pe chipul ei încet, plini de admirație. În schimb, ochii de un cenușiu ca de furtună se înfipseseră în ai ei, neclintiți. Amândoi o făceau să se simtă stânjenită. Și tot nu știa care dintre ei e Hunter!

Măcar fiul ar fi trebuit să i se adreseze tatălui când venise, dar poate că fusese mai interesat să asculte conversația pe care o avea cu ea. De fapt, auziseră ceva sau nu? Veranda era foarte lungă, deci era posibil să nu fi auzit nimic.

Amândoi bărbații se ridicară în același timp, ca la un semn, în timp ce ea își plimba privirea de la unul la altul, în așteptare, ținându-și respirația.

– Hai, Roșcato! O să fie amuzant.

Ea răsuflă ușurată, aproape audibil. Hunter era tipul cel fermecător; asta o făcu să se simtă dintr-odată liniștită, dar numai pentru că tipul întunecat și primejdios nu era logodnicul ei. Cât despre Hunter, nu prea știa dacă să se bucure că era un tip

fermecător. Dar nu se putea gândi la asta acum, căci el cobora deja treptele, fără să mai aștepte. Celălalt nu se clinti până când ea nu trecu grăbită pe lângă el, ca să țină pasul cu logodnicul ei.

Hunter aruncă o privire în urmă și, înainte să o ia după colțul casei, se opri, dar nu se uita la ea și nici nu i se adresă ei când spuse:

– Parcă ziceai că o să mi-o iei înainte la baie, Degan?

– Asta a fost înainte să apară ceva care să mai scuture plicti-seala, răspunse bărbatul oacheș și primejdios, cu o voce cultivată.

– Doar că o să-i sperii pe băieți, îl avertiză Hunter.

– Ei, și?

– Bine, cum dorești, râse Hunter.

Lui Hunter nu părea să-i fie teamă de el, deși din spusele lui se putea deduce că muncitorii angajați îi confirmau bănuielile, că omul care stătea în spatele ei, mult prea aproape, era cu adevărat periculos, așa cum bănuia. Tiffany ar fi vrut să se îndepărteze de el. De fapt, cu greu își putea stăpâni impulsul să n-o ia la fugă înapoi spre casă. Temeri iraționale, se dojeni singură. Pe urmă, își dădu seama că Hunter întorsese capul s-o privească.

Acesta își dădu pălăria pe spate cu un deget și-i zise cu voce joasă:

– Am mirosit eu că sub coconul ăla de praf ar putea fi un fluture, dar la naiba, femeie, chiar că m-ai luat pe nepregătite. Bănuiesc că ești măritată?

Felul în care o privea era mai mult decât ușor stânjenitor, ca și cum Tiffany ar fi fost o mâncare, iar el ar fi fost mort de foame.

– Nu încă, adică am un logodnic.

El zâmbi încetișor într-un fel care o făcea să-i ia inima la goană.

– Nu încă e tocmai bun pentru mine.

Tiffany se înroși. Nu cumva el chiar flirta cu ea? Asta însemna că era mai mult decât un tip fermecător, așa cum bănuise, însemna că era foarte obraznic, mai ales că ea îi și spusese că are un logodnic și știa, la rândul ei, că și el era logodit. *Cu ea*. Oare Hunter Callahan era echivalentul vestic al unui fustangiu? Gândul

acesta nu-i plăcea, așa că îl înghesui într-un colț al minții, ca să se poată concentra pe ceea ce avea de făcut.

– Domnule Callahan, ați auzit cumva ce îmi trebuie?

El își continuă drumul, dar o luă amabil de braț, pentru ca ea să poată țină pasul cu el, de data asta.

– Sigur că da. Și spune-mi Hunter!

– Mie puteți să-mi spuneți domnișoara Fleming – nu roșcata.

El nu-și putu opri râsul, înainte să întrebe:

– Ce e înainte de Fleming?

– Jennifer, dar...

– Jenny ar merge, se învoi el, zâmbind larg. Și bagă-ți în cap că aici nu-i ca la oraș. Noi nu suntem prea formali pe aici, dar o să te obișnuiești tu.

Prea formali era puțin spus. Trebuia să recunoască însă că el avea dreptate. Ea nu pretindea însă că e altcineva, ci își asuma un rol, cel al unei angajate. Trebuia să se plieze după felul de a fi al familiei Callahan, să procedeze ca ei, nu altfel. Cel puțin atunci când insistau, cum părea că face Hunter, care îi tot dădea poreclele acelea enervante.

Când ajunseră în spatele casei, văzu ranch-ul întinzându-se înaintea ei: grajdurile, țărcurile cailor și împrejmuirile, cabana spre care se îndreptau, grădina de legume pe care se părea că moș Ed o plantase și o îngrădise până să plece. Mai erau și alte clădiri, hambare, chiar și o coșmelie pentru spălatul rufelor, în jurul căreia se întindeau pe sârme cearșafuri și lenjerie bărbătească. Tiffany se întrebă dacă și ranch-ul tatălui ei arăta la fel, aproape ca o comunitate care se autogospodărea.

– Câți cowboy sunt disponibili? se interesă ea, sperând să facă rost de mica armată de care avea nevoie.

– Șapte oameni, care tocmai s-au întors împreună cu mine de la pășune. Ceilalți trei rămân noaptea să păzească cirezile.

Ea se aștepta la un număr mult mai mare.

– Și sunt destui oameni pentru o cireadă atât de mare, cum mi-a zis Cole că aveți?

– Mai mult decât de ajuns când lucrăm și noi, eu și frații mei.

– Și așa de devreme termină lucrul de obicei?

– Nu-i devreme, dar începem foarte de dimineață. Ei, și-acum, te-ai pregătit să fii dezamăgită? o întrebă Hunter, rânjind.

Tiffany strânse din dinți. Umorel lui în situația asta era de-a dreptul supărător.

– Ai zis că o să fie amuzant? remarcă ea, în timp ce se îndrepta spre intrarea cabanei. Asta înseamnă că nu crezi că se poate?

– Clar că nu cred.

– Îți place să trăiești într-o cocină?

– Nu mai exagera! Noi muncim afară. N-ai cum să nu aduci puțin noroi în casă după o zi ploioasă.

Totuși, un singur cuvânt al lui ar fi fost de-ajuns ca să pună lucrurile în ordine înainte de apusul soarelui. La urma urmelor, era fiul cel mai mare al proprietarului. Cowboy-ii puteau să se plângă, dar aveau să facă ce li se cerea. De fapt, Hunter era cel pe care trebuia să-l convingă...

– E mult mai mult decât...

Dar nu avu ocazia să spună ce credea. În clipa când Hunter deschise ușa, o împinse înăuntru pe Tiffany și se adresă celor dinăuntru:

– Uite ce e! Doamna asta are ceva să vă spună.

Putea la fel de bine să adauge și „Să nu vă prăpădiți de răs!”, căci felul în care zâmbea o spunea foarte grăitor. Totuși, cowboy-ii încă nu începuseră să râdă. Unii stăteau trântiți în paturi, alții jucau cărți în partea din spate a clădirii lungi, în timp ce alții își puneau mâncare în farfurii dintr-un cazan agățat deasupra șemineului. Exista totuși un bucătar? Dintr-odată însă, toți oamenii rămaseră cu ochii holbați la Tiffany. Trebuia doar să fie concisă – și poate să și zâmbească.

Așa că începu cu un zâmbet:

– Poate că o să vi se pară o cerere ciudată, dar am nevoie de câțiva voluntari care să muncească puțin la casa mare. Dacă participă toată lumea, am putea să terminăm în câteva ore.

– Ce treabă? întrebă cineva.

Ea continuă, încurajată:

– Multă. Mobilele trebuie scoase afară, frecate cu apă și săpun, și pernele aerisite. Va trebui să fie curățat șemineul și îndepărtat

din casă funinginea care o să se facă de la el. Podelele trebuie să fie frecate până o să strălucească. Bucătăria n-o să fie folosită până n-o să fie curățată zdravăn, de sus până jos. Încă n-am văzut celelalte camere, dar e posibil să fie într-o stare și mai jalnică decât bucătăria și salonul.

Nimeni nu scotea un sunet. Ea aruncă o privire spre Hunter, sperând s-o ajute, dar era clar că el n-avea de gând s-o facă. Dădea impresia că e foarte amuzat de gândul că ea voia să pună niște cowboy să facă o treabă de slujnică. Și, după cât se părea, bărbații prinseseră aluzia lui. Zâmbetul foarte amuzat care i se lățise pe față îi făcu, în cele din urmă, pe toți să izbucnească în râs.

– Eu o să te ajut.

Râsetele încetară pe dată. Tiffany era în culmea uimirii. Fusesse glasul lui Degan. Ea se uită în spatele ei și-l văzu sprijinit de perete, chiar în ușă, cu brațele încrucișate, la fel cum stătuse și pe verandă. Ochii aceia cenușii ca furtuna treceau încet de la unul la altul și nu era om acolo care să nu pară dintr-odată că se teme pentru viața lui – cu excepția lui Hunter și a bucătarului din spate, care pur și simplu nu era atent decât la carnea pe care o tăia.

Văcarii se ridicară cu toții și începură să iasă din cabană, fără să se abțină însă de la comentarii, unele politicoase, altele pline de vâicăreli. Un cowboy scund și crăcănat, cu o mustață așa de lungă, că vârfurile îi ajungeau până la bărbie, strigă spre cel din fundul cabanei:

– Jack, ține mâncarea fierbinte!

Un altul, îndesat, îl amenință pe cel de lângă el:

– Dacă îi spui cuiva că am făcut treabă de muiere, ești mort!

Tiffany, în schimb, era toată îmbujorată și zâmbitoare. Avea de-acum mica ei armată – și nu datorită lui Hunter. Știa prea bine că spaima de Degan influențase decizia oamenilor, dar nu se putu stăpâni să nu-i arunce o privire triumfătoare lui Hunter și să-i zică în șoaptă:

– Mă bucur că te-ai înșelat.

El se uită lung la ea, cu admirație.

– Nu m-am înșelat, ei au fost duși de nas de un zâmbet drăguț. Chiar ai puterea să-i convingi, Roșcato. Data viitoare când

o să ai nevoie de ceva, o să fie mult mai amuzant dacă o să ți-l încerci pe mine.

Vorbea despre seducție! Felul în care își plimba ochii pe chipul ei nu lăsa nici urmă de îndoială și o făcu să se înroșească până în albul ochilor, deși se înfuriase. Logodnicul ei flirta cu Jennifer!

După ce și ultimul cowboy ieși din cabană, Degan îi zise lui Hunter:

– Vii?

– Nu, la dracu', mă duc să înhaț ceva mâncare de la Jakes. Am eu așa o presimțire că domnișoara Eleganță n-o să gătească nimic diseară. Nu-ți face griji, o să aduc mai târziu restul acasă.

Tiffany îi aruncă o privire ucigătoare lui Hunter, după care ieși cu spatele țeapăn din clădire, dorind să plece cât putea de departe de omul acesta înfiorător de enervant. Din nefericire, Degan o urmă, potrivindu-și pașii cu ai ei, în timp ce se întorceau spre casă. Cu toate acestea, ea se grăbi. I se părea ciudat să-i fie frică de acest om și, în același timp, să-i fie recunoscătoare.

Capitolul 13

– Mulțumesc.

Tiffany se simțise obligată s-o spună. Așteptase până ajunseră la casă, pentru a se putea grăbi să intre înainte ca Degan să aibă timp să răspundă. Totuși, nu putu să intre, căci atenția îi fu distrasă de râsul lui Zachary.

– La dracu', fato, chiar că nu mă așteptam să reușești. Dacă ești în stare să faci niște slujnicuțe din văcari, socotesc că poți să faci tot ce-ți pui în cap. O să-i spun lui Mary, ca să nu-și mai facă griji despre vizitatoarea aia elegantă.

Tiffany nu se aștepta să se simtă atât de bine că primea un compliment de la Zachary Callahan. Un pic stânjenită din cauza asta, îl întrebă:

– Unde aş putea să găsesc obiectele de curăţat pentru casă?

– E un dulap lângă bucătărie. Cred că măturile și gălețile or fi pe-acolo.

Ea se duse înăuntru, ca să le dea oamenilor cele necesare pentru curățat și să le împartă sarcinile, înainte să se apuce și ea de ceva. I-ar fi plăcut să-i pună să curețe și pereții, dar probabil ar fi cerut prea mult. Nu le-ar fi cerut bărbaților nici să frece podelele. Oamenii fuseseră destul de amabili ca s-o ajute, așa că nu trebuia să le pună prea multe în spate. Și nu putea nici ea să se dea în lături de la treabă. Își dăduse deja seama de asta. Oricât de mult ura gândul că o să se murdărească, cum ar fi putut ea să nu facă ceea ce le cerea cowboy-ilor? Curățenia în casă era pentru ei o sarcină la fel de ciudată și de dezgustătoare cum era și pentru ea.

Începu cu cowboy-ul cel mustăcios.

– Te rog să duci afară toate covoarele și să le bați cu o mătură, până iese tot praful din ele. Presupun că poți să le agăți de balustradă, pe verandă, pentru asta – evident, nu acolo unde se află stăpânul, ci în partea cealaltă. Să nu-l sâcâim mai mult decât e nevoie.

Cowboy-ul începu să râdă:

– Dacă te-a lăsat să-ți faci de cap cu asta, pe mine nu mă supără deloc dacă-l sâcâi un pic.

Ea îi dădu unui alt bărbat o mătură, după care îi întinse un mop și o găleată celui de lângă el, zicându-i:

– Tot parterul, te rog! După ce dai cu apă, ștergi cu mopul. Și am nevoie de un voluntar care să curețe vatra și șemineul, ceea ce va fi treaba cea mai grea.

Cererea asta fu întâmpinată cu o tăcere lungă.

– Vă rog?

– Mă ocup eu, se offeri un cowboy slăbănog. Maică-mea mă pune să curăț șemineul când eram atâtica, așa că știu cum se face.

Își dusesese mâna la genunchi ca să arate ce mic era pe atunci, lucru care era clar o exagerare, dar îi făcu pe ceilalți să râdă. Și pe buzele lui Tiffany înflori un zâmbet larg, după care le dădu ultimilor trei sarcina să scoată afară mobila ca să o spele, iar unuia

dintre ei îi dădu și o găleată cu ceară de albine ca să lustruiască mesele.

Iar acum, că toți oamenii erau ocupați, ea hotărî să se apuce de bucătărie. Era și *nimerit* s-o facă, pentru că ei se așteptau ca ea să robotească acolo.

Trebuia doar să numere până la zece și să aibă destul curaj încât să pună mîna pe prima farfurie murdară.

– Poate că vrei să umpli întâi chiuveta, auzi o voce profundă în spatele ei.

Ea se întoarse pe călcăie, în prag, însă Degan o ocolise deja și intrase în bucătărie. Ea tot nu se putea mișca. Îi spusese că o să dea o mîna de ajutor, dar, într-un fel, ea nu crezuse că el chiar avea de gând s-o facă și de aceea nu îndrăznise să-i dea nici o sarcină. În plus, o ajutase deja să-i convingă pe muncitori să se înhame la treaba grea.

El începu să pompeze apă în chiuvetă, apoi aruncă în ea câteva bucăți de săpun dintr-o cutie aflată pe pervazul ferestrei, deasupra zonei de lucru.

– Unele dintre astea o să se spele mai ușor dacă mai întâi le înmoi.

Vasele murdare erau adunate într-o grămadă înaltă pe o masă de lucru din mijlocul încăperii. Ea se cutremură la gândul de a le atinge și nu răspunse nimic la sugestia lui. Deși ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări, pur și simplu nu-și putea aduna curajul ca să-i vorbească. Nu putea să și-l închipuie decât jefuind trenuri sau o diligență sau poate chiar o bancă. Să fie tâlharii așa de versatili?

Degan își scoase haina și pălăria și le atârna într-un cui, pe ușa din spate, după care își suflecă mânecile. Omul ăsta părea total nelalocul lui în bucătărie, cu umerii lui largi, cu antebrațele dezgolite și musculoase și cu pistolul încă la șold. Se apucă să arunce tot ce mai rămăsese în farfuriile într-o oală mare, după care aruncă vasele în apa cu săpun. Faptul că îl vedea cum se ocupă de asemenea treburi umile într-o bucătărie îl făcea mai puțin intimidant – și o ajută să-și dezlege limba.

– Domnule Degan...

- Mă numesc Degan Grant.

- Domnule Grant...

- Degan e în regulă.

- Vă rog să-mi faceți pe plac. Nu pot să renunț peste noapte la eticheta pe care am respectat-o toată viața. Domnule Grant, știu că e destul de improbabil, dar se întâmplă să știți ceva despre gătit?

El fu cât pe ce să zâmbească, Tiffany putea să jure că se pregătea s-o facă, dar se abținu.

- Știu că, atunci când apa începe să fiarbă, ar trebui să faci ceva cu ea. Știu că e nevoie de drojdie pentru pâine, dar habar n-am ce altceva mai trebuie.

- Nici eu, mărturisi ea, oftând. Când i-am spus lui Zachary Callahan că nu gătesc, nu mă refeream doar la faptul că nu face parte din atribuțiile unei menajere, ci chiar asta voiam să zic. Nu știu dacă m-a auzit ori dacă a hotărât să nu audă. Mai degrabă ultima variantă.

Tiffany se prinse că el nu prea avea chef de vorbă, pentru că umplu încă o găleată cu apă și o puse pe masa cea mare, lângă chiuveță, după care îi spuse:

- Tu speli și clătești, eu le șterg.

Ea își suflecă la rândul ei mânecile cât de mult putea, adică nu prea mult, pentru că manșetele erau strâmte. Rochia ei galbenă avea să fie distrusă, știa prea bine.

Dacă ar fi văzut-o Rose acum, ar fi crezut că fiica ei și-a pierdut mințile. Merita să facă toate corvezile astea, numai ca să vadă cât de amuzant putea fi Hunter? Poate că nu, dar faptul că în felul acesta evita să-l cunoască pe omul care o făcuse să verse atâtea lacrimi degeaba era mai important. Două luni. Numai două luni, după care avea să se întoarcă acasă *fără* să-l fi întâlnit pe tatăl ei.

Strânse din dinți, ca să se întărească pentru ce avea să facă, și se îndreptă spre Degan ca să ia cârpa pe care i-o întindea acesta. În clipa aceea, zări cu coada ochiului o cutie de lemn – o cutie de pâine – pe masa din colț. Asta îi dădu o idee despre cum să rezolve problema gătitului.

— Pâine! Era o brutărie în oraș. Pot să cer să ni se livreze pâinea!

Nu-și dădu seama că-și formulase gândul cu voce tare decât atunci când auzi replica lui Degan:

— Mă îndoiesc că familia Callahan o să cumpere ceva ce se așteaptă să faci tu. În plus, nici nu poți să le pui doar pâine pe masă.

Tiffany dădu înapoi la auzul acestor cuvinte. Își băgă mâinile în apă și scoase o farfurie ca s-o curețe, apoi zise:

— Măine o să caut o carte de bucate în oraș.

— Mult noroc!

Nu i se părea că bărbatul fusese sarcastic. Își ridică totuși ochii spre el, ca să se asigure, descoperind însă că e mult prea aproape de ea. Ar fi vrut să mărească un pic distanța dintre ei, dar se temea că el o să-și dea seama și o să se simtă jignit. Și ferească sfântul să insulte un răufăcător!

Dar în clipa aceea, el nu arăta deloc ca un răufăcător. De fapt, expresia feței îi ea pur și simplu inscrutabilă. Iar când el îi luă farfuria din mână, ca să o șteargă, lui Tiffany aproape că îi scăpă un chicotit nervos. Oare ce îi zisese? A, da, că nu prea avea șanse să găsească o carte de bucate în oraș. Anna spusese deja că la magazinul general se găseau, probabil, numai articole de bază. Dar ce avea să facă în situația asta?

Adăugă, disperată:

— Omul acela, Jakes, nu poate să gătească pentru familia Callahan?

— I s-a cerut deja și a refuzat. Gătește pentru angajați, la câmp și la cabană. În plus, fierturile lui umplu burțile, dar de obicei n-au nici un gust.

Tiffany nu mai avea nici o idee despre cum avea să gătească pentru oamenii ăștia fără să știe nimic despre asta.

Pe când îi întindea lui Degan altă farfurie, umerii li se atinseră. Ei i se strânse stomacul de frică, dar el nici măcar nu păru să bage de seamă. Ea se dădu însă câțiva centimetri înapoi, ca să nu se mai repete. Și în timp ce freca, un pic mai cu forță, următoarea farfurie, zise:

– Măine o să-i trimit mamei o scrisoare. Pot s-o rog pe ea să-mi trimită o carte de bucate.

– Și până atunci?

Aproape toate cuvintele pe care le spunea Degan erau astfel. Până și faptul că era atât de aproape de ea o împingea în aceeași direcție. „Pleacă“, își spuse ea, „și ai scăpat de problemă – cel puțin de problema gătitului.“

Îi veni apoi în minte o ultimă opțiune:

– O să discut cu doamna Callahan. Trebuie să aibă niște rețete vechi, pe care să mi le dea și mie. O să-i explic cât a fost soțul ei de nerezonabil.

– Probabil că femeia aceea îi ține partea soțului ei. N-ar fi bine să folosești termeni precum „nerezonabil“ pentru a-l descrie.

Era adevărat. Și, de fapt, nici ea nu voia cu adevărat să-i ceară sfatul lui Mary Callahan. Femeia avea să-i relateze discuția soțului ei, iar apoi Zachary avea să admită că o plătea dublu pentru nimic. Lipsa lui de personal făcea deja absolut inutil postul de menajeră. Nu-i mai rămăsese decât să fie bucătăreasă. Și, dacă nu reușea să facă ce trebuia în slujba asta, atunci probabil că avea să fie dată afară. Ce gând îngrozitor! N-ar fi pus cu nici un chip la cale înșelătoria asta, dacă și-ar fi închipuit că i se poate întâmpla așa ceva.

Un eșec răsunător – posibilitatea asta era mai neliniștitoare decât aceea de a renunța. Poate că mâine avea să poată rămâne în oraș ceva mai mult decât plănuise. Trebuia să fie cineva acolo ca să o poată ajuta.

– O să mă gândesc eu la ceva.

– La altceva decât la a-ți da demisia?

Ea îl privi din nou. De data aceasta, el se uita direct la ea, fapt ce era mai mult decât ușor deconcertant, deși surprinzător, dar nu chiar înspăimântător. Fără îndoială, omul era periculos, dar, Dumnezeu mare! era chiar arătos, într-un fel întunecat. Gândul ăsta o făcu să se înroșească. Apoi îi dădu să șteargă ultima farfurie.

– Da, la altceva.

Apoi se duse la masă, ca să ia două oale și să le pună în chiuvetă. Amândouă erau ușor ciobite, ceea ce o făcu să adauge:

– De ce e dezordinea asta infernală aici? A încercat cumva vreun Callahan să gătească aici?

În mintea ei apăru imaginea lui Hunter stând în fața sobei din fontă și fierbând la oale, făcând-o să zâmbescă ușor. Degan nu observă însă nimic, pentru că punea farfuriile curate într-un dulap.

– Nu, Ed a plecat supărat. A pregătit o mâncare foarte gustoasă, ca să mai îndulcească gălușca anunțului că pleacă. Dar efectul a fost exact pe dos. Ne-a anunțat când încă nu terminaserăm de mâncat. Zach s-a înfuriat. Au schimbat niște cuvinte grele. Dar Ed a plecat chiar în seara aia, fără să mai curețe după el.

– Domnul Callahan ar fi trebuit să-și controleze mai bine nervii, mormăi ea.

Degan se întoarse exact când ea termina de spălat prima oală. Tiffany se simțea acum ceva mai în largul ei, așa că îndrăzni să întrebe:

– Domnule Grant, ce faceți aici, dacă nu vă supărați că întreb?

– Nu păzesc vacile.

Asta fu tot ce spuse. Și, dintr-odată, părea din nou primejdios. N-ar fi trebuit să-l întrebe nimic. Ce fusese în capul ei? Se apucă să frece cu furie oalele rămase și nu mai ridică privirea de la ele până când auzi că în spatele ei cineva spunea:

– Cred că glumești!

Capitolul 14

Probabil că Degan recunoscuse vocea care se auzise în spatele lor, pentru că nu se întoarse. Lui Tiffany i se păru că era Hunter, care părea atât de neîncrezător. Într-adevăr, Hunter stătea în ușă, holbându-se la spinarea lui Degan, care ștergea farfuria.

Tiffany își întoarse și ea privirea spre Degan. Acesta părea absolut netulburat și cătuși de puțin stânjenit că fusese descoperit trebăluind într-o bucătărie. Fără să se întoarcă, Degan zise:

– Părea singurul lucru de făcut dacă vrem să mai avem parte vreodată de o masă cum trebuie.

– Nu ești obișnuit să vânezi pentru hrană, remarcă Hunter.

– Din fericire, răspunse Degan sec.

Tiffany se duse să ia ultima oală care fusese lăsată pe plită, atrăgându-i astfel atenția lui Hunter asupra ei.

– Nu mă așteptam să te găsești aici, Roșcato, rosti el, cu glas târăgănat. Mă gândeam că doar o să pocnești din bici.

Ea se îmbătoșă, auzind comentariul ipocrit.

– Domnule Callahan, dacă n-ai de gând să ne ajuți, atunci îți sugerez să pleci de aici.

– Nici gând! Aici e toată dis...

Scoasă din sărite de tachinările lui, ea aruncă spre el o cârpă udă, care îi ateriză chiar la picioare. Lui Tiffany i-ar fi plăcut să fie în piept, deși probabil că ar fi regretat gestul, în cele din urmă.

– Atunci, ajută-ne! Și poți să începi cu spălarea mesei.

El n-o refuză. De fapt, chiar zâmbea în timp ce intră în încăpere, cu cârpa în mână. Omului ăstuia totul i se părea amuzant? Apoi, își dădu seama că reacționase ca Tiffany, nu ca Jennifer. Noua menajeră nu i-ar fi dat niciodată un asemenea ordin fiului proprietarului.

În cele din urmă, Degan se întoarse cu fața, sprijinindu-se de blatul de lucru, în timp ce termina de șters o oală. Tiffany bănuia că, de fapt, vrea să vadă cu ochii lui dacă Hunter chiar dă o mână de ajutor. Ca să fie cinstită, știa că, dacă ar fi fost în locul lui Hunter, ea n-ar fi mișcat un deget. Pentru asta existau servitorii, chiar dacă familia Callahan nu avea ajutoarele potrivite acum.

Hunter însă o luase prin surprindere. Începuse să frece masa. Și devenind serios pentru moment, făcu un semn din cap spre ușă, zicându-i lui Degan:

– Băieții s-au cam înrnuiat. În ritmul ăsta, n-o să apuce să doarmă deloc la noapte. Au nevoie de un imbold și tu îi poți îmboldi.

Degan nu avea nimic de zis la un astfel de argument, așa că lăsa oala și ieși din bucătărie.

Tiffany nu încercă să facă pe neștiutoarea în privința cuvântului „îmboldire“, pe care îl folosise Hunter.

– De ce le e frică de el?

– De ce vorbești în șoaptă?

Nu-și dăduse seama, dar chiar așa vorbise. Îl întrebă mai tare:

– Vrei să-mi răspunzi, te rog?

– E un ucigaș. Și ei știu asta.

Tiffany uitase să respire.

– Deci este un infractor?

Lui Hunter îi reveni veselia în priviri și începu să râdă:

– Nu, doar că e un trăgător atât de rapid, că poate să trăiască din asta. Infractorii sunt certați cu legea. Degan nu se plimbă de colo-colo împușcând oameni numai de distracție – mă rog, cel puțin din câte știu eu. Pe la noi, se supune legii.

– Și cum se numește profesia lui?

– Ucigaș cu simbrerie, pușcă de închiriat, făcător de pace, zi-i cum vrei.

Pe Tiffany o încurca ultima descriere:

– Păi atunci, cum face pace?

– Îi sperie de moarte pe potrivnici, chicoti Hunter.

– Ție nu ți-e frică de el?

Hunter părea sincer surprins de această întrebare:

– De ce să-mi fie? Doar lucrează pentru noi, nu pentru Warreni.

Ei nu-i plăcea cum sună asta.

– Atunci, dacă ar lucra pentru ei, ai fi îngrijorat?

– Poate – dacă nu l-aș cunoaște. El nu e din ăia care pândesc de prin tufișuri. Nu stârnește bătai. E mult prea rapid ca să facă așa ceva. Pur și simplu nu ar fi cinstit.

– Chiar știi asta sau, pur și simplu, așa crezi?

Brusc, Hunter se încruntă nelămurit.

– De ce mă întrebi atâtea despre Degan?

– Dacă o să lucrez aici...

– Dacă?

- Da, dacă o să lucrez, trebuie să știu că sunt în siguranță. Deci, de ce l-a angajat tatăl tău?

- Acum câteva luni, a fost o ceartă zdravănă, care a știrbit pacea încheiată cu vecinii noștri. Cole, frate-meu, i-a învințit un ochi lui Roy Warren pe când lucrau împreună la casa mea. Peste câteva zile, Cole a fost cât pe ce să rămână fără ureche. N-avem nici o îndoială că Roy încerca să i-o plătească. L-am trimis pe șeriful Ross să stea de vorbă cu Roy, dar asta i-a făcut pe frații Warren să se infurie rău.

- S-a mai întâmplat ceva?

- Sam, cel mai mare dintre ei, a venit pus pe bătaie din cauza asta. Era clar că bună ziua, când a apărut din senin la taverna Panglica Albastră. Noi mergem des la crâșma aia, de care frații Warren nu se apropie de obicei. Așa, și Sam a început să joace pocher cu frate-meu John și l-a acuzat că trișează. John nu înghite așa ceva de la nimeni și cu atât mai puțin de la un Warren. Au ieșit amândoi în stradă. Unul dintre ei ar fi fost mort în noaptea aia, dacă nu venea șeriful să-i oprească și să-i arunce la închisoare pentru tot restul nopții. Sam și-a cerut iertare de dimineață, a zis că era beat și că nu vedea bine.

- Și scuzele fratelui tău?

Hunter ridică c sprânceană.

- John își iese imediat din pepeni, dar nu el trebuia să-și ceară scuze. Pe aici să trișezi la cărți nu e ceva peste care se trece ușor și dacă ești acuzat căai trișat, când nu-i deloc așa... Uimitor a fost că John nu l-a împușcat acolo, la masă, pe Sam pentru o asemenea jignire. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns ca să pornească iar războiul, cineva m-a împușcat pe la spate într-o dimineață, când mă dusesem în oraș să cumpăr o șa nouă. Abia plecasem de la șelărie când împușcătura m-a azvârlit pe spate prin geamul prăvăliei.

Lui Tiffany i se tăie respirația:

- Chiar te-a nimerit?

- Mi-a nimerit șaua cea nouă, râse Hunter. Am scăpat doar cu câteva zgârieturi de la geamul spart.

- Cine te-a împușcat?

– Nu s-a aflat. În dimineața aia erau câțiva pierde-vară prin oraș, dar și trenul era în stație și mai colindau și niște pasageri prin oraș. Dar și Carl Warren era în oraș în ziua aia.

Tiffany fu nevoită să-și muște limba ca să nu sară în apărarea fraților ei, din moment ce nici măcar n-ar fi trebuit să-i cunoască. Cu toate acestea, remarcă:

– S-ar zice că sunt foarte multe presupuneri și mai deloc dovezi.

– Poate n-or fi multe dovezi, dar sunt presupuneri cu motiv. Când tata a auzit că Degan Grant se află prin partea locului, l-a căutat și l-a angajat.

– Ca să-i omoare pe Warreni?

Hunter pufni indignat la auzul cuvintelor ei:

– Nu, ca să-i împiedicăm să-l împuște pe vreunul dintre noi. Tata ar vrea să nu se ajungă la vărsare de sânge, când suntem așa de aproape să facem pace cu totul, printr-o căsătorie.

Ea nu avea nevoie să întrebe, dar probabil că Jennifer ar fi făcut-o.

– Cine se căsătorește?

– Familia Warren are o fată.

Tiffany așteptă ca el să spună mai multe. Spera să afle ce credea el despre faptul că, de atâția ani, era logodit cu o fată pe care nu o cunoștea. Oare și el ura la fel de mult ideea asta? Căci, dacă așa era, atunci ei doi puteau să se alieze! Două capete aveau să fie mai bune decât unul pentru a-și da seama cum să păstreze pacea fără să fie nimeni sacrificat la altar. Era însă clar că el n-avea de gând să discute despre asta. De când începuseră să stea de vorbă, se uitase mai mult la ea decât la ceea ar fi trebuit să facă. Acum însă, nu-și mai dezlipea privirea de masă, ba chiar începu din nou s-o frece. Tiffany își satisfăcuse într-o oarecare măsură curiozitatea față de acești oameni, dar nu se cuvenea să-l întrebe despre sentimentele lui personale – oricum, nu încă.

Așa că se întoarse la subiectul pistolarului, despre care, pe cât se părea, lui Hunter nu-i venea greu să vorbească.

– Atunci înseamnă că, de fapt, domnul Grant este paznic?

— Poți să-i spui și așa. Da' tare mă mai înfurie treaba asta. Doar suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă.

Deci Degan era folosit doar ca să intimideze. Vedeă bine cât de potrivit era pentru slujba asta, dar pur și simplu nu pricepea de ce era nevoie de el. Roy n-ar fi făcut niciodată ceea ce susținea Hunter, și nici Carl. Pe de altă parte, Sam...

Tiffany nu-și cunoștea frații atât de bine pe cât ar fi vrut, de cinci ani nu-l mai văzuse pe nici unul dintre ei, însă continuau să-și scrie. Era foarte sigură că nici unul dintre ei n-ar fi tras în nimeni pe la spate, indiferent dacă ar fi fost sau nu furios. Și cel mai puțin dintre ei Roy, pe care îl acuzau că pornise zăzaniile astea. Roy era un visător. Scria poezii. Era doar cu zece luni și jumătate mai mic decât ea. Putea însă să-l vadă însă pe Sam atât de furios pe Callahani din pricină că îl acuzau pe Roy de ceva ce nu făcuse, că s-ar fi luat la harță cu aceștia. Sam, care era cel mai mare dintre ei patru, se considera protectorul fraților săi. Dar până și Sam avea doar nouăsprezece ani! Și ea nu-și putea imagina că vreunul dintre frații Warren ar putea să împuște pe cineva de la spate, și nu o dată, ci de două ori!

Din acest motiv se gândi să întrebe:

— Ce are de spus șeriful vostru despre împușcăturile astea?

— Ross lucrează cu fapte, nu cu bănueli. Indiferent ce-ar crede el, n-o să spună nimănui până n-o să aibă o dovadă, nu contează care o fi.

Tare păcat că familia lui Hunter nu era de aceeași părere, însă ea n-avea să-l jignească spunându-i asta. Așa că îl întrebă:

— Familia ta s-a certat cu vreunul dintre fermierii din zonă?

— Toți cei din Nashart și din împrejurimi se au bine unii cu alții, numai familia Callahan și Warren, nu. În ultima vreme avem și de ce să ne unim, cu toți minerii ăștia care au apărut de curând pe aici. Mulți dintre cei de la oraș se tem să nu se transforme și Nashart într-un fel de Virginia City, Helena sau Butte, orașe mari de mineri, mai la est de noi, pe unde mișună toți ticăloșii.

— E pentru prima dată când aud că Nashart e un oraș minier, zise Tiffany uimită.

– O mină nu înseamnă un oraș minier, nu încă. Pe la începutul anului s-a găsit cupru într-un defileu, la est de noi, un pic prea aproape ca să fim liniștiți. Butte e unul dintre cele mai mari orașe miniere din teritoriu. Un proprietar de mine, unul Harding, și-a trimis niște oameni acolo. Au pornit să sape aproape peste noapte, înainte să apuce să afle cineva din Nashart.

– Și?

– Au găsit două filoane. Unul dintre ele trece pe sub pământurile noastre. Noi nici măcar nu știam că sapă pe sub noi, până li s-a prăbușit o galerie și a făcut o ditamai groapa, în care au căzut câteva dintre vacile noastre și s-au vătămat. Pe tata l-au apucat pandaliile, dar șeful de echipă al lui Harding a ținut-o una și bună că n-au știut că intraseră pe pământurile noastre. Așa că au încercat să cumpere de la noi bucata aia de pământ, au încercat să-l ia în arendă, ne-au propus chiar să devenim parteneri. Tata a zis nu la toate. El e crescător de vite sadea. Nu-i pasă mai deloc că stăm pe un ditamai filonul de cupru. Și da, mi-a trecut prin cap că Harding n-ar fi prea supărat dacă ne-am căra de aici – sau dacă am pune mâinile pe piept.

Tiffany simțea că o cuprinde mânia. Ridică și tonul:

– Deci aveți un proprietar de mină care vrea să pună mâna pe pământul vostru, dar vouă vă trece în mod firesc prin minte că niște puștani au tras în tine și în Cole? Când putea să fi fost un minier?

– De ce crezi că băieții Warren sunt tineri?

– Așa am presupus, din moment ce Cole așa e și el s-a certat întâi cu Roy.

– După cele două bătai, era firesc să presupunem asta. Și acum e. Pe Harding l-am refuzat. Șeriful a fost chemat. Așa că nu le mai rămâne decât să scoată tot ce pot din celălalt filon și să se care. Aur, argint, cupru, s-au găsit de toate în Montana, în cantități prea mari ca să omori pe cineva pentru ele.

– Poate că domnul Harding nu e de aceeași părere.

– Atunci înseamnă că e un prost!

– Și cine zice că nu e? replică ea, infuriată.

– Acum e rândul meu să zic: cred că glumești!

Degan se întorsese și stătea în ușă. Nu părea amuzat, ci mai degrabă curios. Hunter aruncă din mână cârpa și ieși din bucătărie fără un cuvânt, în timp ce Tiffany se întorcea iar cu fața spre chiuvetă, ca să-și ascundă obrajii roșii. Oare chiar se luase la harță cu fiul proprietarului? I se adresă, țeapănă, bărbatului din spatele ei:

– Îl veți informa pe domnul Callahan că ar trebui să fiu dată afară?

– Vrei să fii dată afară?

Ea se întoarse pe călcâie.

– Nu credeți că ar fi cazul? Sunt sigură că Hunter așa crede.

I se păru că vede iar o ușoară curbare a buzelor în ceva ce ar fi putut devenind un zâmbet, dar nu era.

– Pentru că ai avut o părere?

– A fost o dispută nelalocul ei. Ar fi trebuit să-mi țin ideile pentru mine.

– Dacă Hunter vrea să te dea afară, o s-o facă singur – dar îți garantez că nu vrea așa ceva.

Capitolul 15

În seara aceea, Tiffany se retrase devreme în dormitorul pe care și-l alesese, o cameră destul de drăguță, deși mică și spartană. Un birou înalt, un dulap cu picioare cu o oglindă mică pe interior, un pat dublu cu noptieră și o lampă, precum și un vas cu mangal, acum stins, pentru iarnă. Prin urmare, poate chiar era puțin cam spartan. I-ar fi putut cere Annei să-i mai facă niște obiecte de mobilier, din moment ce ea, măcar, avea să aibă foarte mult timp liber în săptămânile următoare. La gândul ăsta, zâmbi obosită. Cu toate că Anna îi spusese că știe să facă astfel de lucruri, Tiffany pur și simplu nu și-o putea închipui pe micuța ei cameristă tăind scânduri cu fierăstrăul și dând cu ciocanul.

Dormitorul, aflat pe un colț, în spatele casei, era chiar deasupra bucătăriei. Îl alesese pentru că avea trei ferestre, care ar fi putut

să lase să pătrundă mai mult aer, dacă era nevoie. Acum stătea la una dintre cele două ferestre care dădeau spre est. Afară era atât de întuneric, încât abia dacă putea desluși ceva, în afară de lună și de stele. Cât de diferit putea să fie totul de priveliștea cu care era obișnuită din dormitorul ei de acasă! De acolo vedea felinarele de pe stradă, reședințele elegante, trăsurile mari înaintând cu greu pe stradă, chiar și în mijlocul nopții. Aici, zărea doar câteva luminițe ce răzbăteau de la cabana cowboy-lor și mai multe stele decât văzuse în toată viața ei. Și auzea un animal urlând undeva, în depărtare. Un câine? Sigur nu un lup.

Măcar era mulțumită că în cele din urmă casa era destul de curată ca să se poată locui în ea, deși mai avea destul până să strălucească. Le era recunoscătoare cowboy-lor. Acum putea să străbată holul fără să strănute. Oamenii făcuseră ce le ceruse în doar câteva ore. Deși se plânseseră când începuseră curățenia, la sfârșit, pe când ea inspecta încăperile, păreau chiar îngrijorați că nu-și făcuseră bine treaba. Unul dintre ei o uimise de-a dreptul. Slim, cowboy-ul cu o mustață incredibil de lungă, se năpustise în salonul principal cărând un borcan cu flori de câmp. Ea tocmai verifica mobilele, își trecea degetele pe spatele scaunelor și pe masă, când el îi dăduse florile, spunând:

– Maică-mii îi plăceau florile în casă. Aici n-am văzut nici una, nici măcar din alea uscate.

Tiffany fusese atât de mișcată de gestul ăsta, că i se împăienjeniseră puțin ochii de lacrimi. Dar se lăsase rău dusă de val când le promisese că prima prăjitură pe care o s-o facă va fi pentru ei. Cowboy-i erau încântați, căci începuseră să urle și să strige care le erau prăjiturile preferate, în timp ce ea se muștra cu asprime pentru impulsivitatea ei, amintindu-și că trebuia mai întâi să învețe să gătească!

Tot nu știa cum avea să facă asta, dar seara, după ce gustase din mâncarea lui Jakes, pe care o adusese Hunter, așa cum promisese, acesta devenise al treilea scop al ei, împreună cu cel de a pune capăt zăzaniei și de a se întoarce acasă. Mâncarea nu avea nici un gust, iar pâinea era mucegăită. Bine măcar că untul nu era ranced. Dar pe urmă trebuise să spele iar vase!

De data asta, Hunter chiar venise s-o ajute, deși ea ar fi vrut să n-o facă. Era mai rău să stea lângă el la chiuveță decât fusese cu Degan, deși nu-și dădea seama de ce și era prea obosită ca să se gândească prea mult la asta.

– Arăți cam copleșită, îi zise el în chip de explicație pentru ajutorul pe care i-l dădea.

Ce mod politicos de a spune că părea epuizată, exact așa cum se simțea! Ea îi mulțumise:

– A fost mai mult decât mă așteptam când am acceptat slujba asta.

– Ți-am spus cumva că asta e camera mea preferată din casă?

La auzul acestei replici, Tiffany îi aruncase o privire foarte sceptică, iar el chicotise:

– Să zic altfel. Acum e camera mea preferată. Tu faci să strălucească locul ăsta, Roșcato, pe cuvânt! Presimt că o să mă cam ai la picioarele tale, și încă cum!

Oare flirta iar cu ea sau era doar prietenos? Era tare greu să-și dea seama, cu un bărbat care râdea așa de mult ca el.

– Atunci n-ai decât să speri să nu te calc prea rău în picioare.

El zâmbise larg, la ironia asta. Tiffany însă era prea epuizată ca să-i mai pese de ceva. Când ajunsese, în sfârșit, în camera ei, nu era doar obosită, ci o dureau toate, din cauză că făcuse niște lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată în viață. Și-ar fi dorit să se arunce pur și simplu în pat, dar trebuia totuși să-i scrie mamei sale. Și avea să fie o scrisoare foarte dificilă.

Știa că, dacă Rose ar fi fost aici, nu i-ar fi îngăduit cu nici un chip să pună la cale înșelătoria asta. În ciuda acestui fapt, Tiffany tot simțea că trebuie să-i ceară voie mamei sale, chiar și post-factum. Nu-i trecuse o clipă prin cap să o mintă pe Rose, deși ar fi putut să sară peste relatarea faptului că Zachary îi ceruse să gătească, pur și simplu pentru că știa că mama ei ar fi sărit în sus de indignare dacă ar fi auzit una ca asta.

Probabil că ar fi izbucnit în plâns dacă n-ar fi găsit în singurul cufăr care îi mai rămăsese cele necesare scrisului, dar totul era acolo. Era mult prea obosită ca să-și mai despacheteze lucrurile, dar îi fu de ajuns să scotocească puțin prin cufăr ca să-și dea

seama că-și pierduse toate rochiile de seară, cu excepția uneia, multe alte rochii și toate cămășile de noapte, ceea ce însemna că trebuia să doarmă în cămașa de corp și pantalonași. Îi rămăsese însă caseta de bijuterii. Nu că ar fi putut să-și poarte bijuteriile de preț în această deghizare. Dar își permise un zâmbet obosit la gândul că geamantanul cel mai valoros din trenul acela nu ajunsese pe mâna tâlharilor, probabil pentru că hoțul care golise aproape cu totul vagonul de bagaje le lăsase pe cele mai grele la urmă, după care nu mai avusese timp.

Nu avea la dispoziție nici un birou, nici măcar o măsuță de toaletă pe care să poată scrie, așa că fu nevoită să-și sprijine foile pe cutia cu unelte de scris, în timp ce stătea pe pat.

Dragă mamă,

Mi-e așa de dor de tine! Tocmai am auzit un lup urlând, de la fereastra mea. Cineva mi-a povestit despre un urs grizzly care l-a speriat în așa hal pe un tânăr, că i-a albit tot părul. Animale sălbatice, mamă! Acum aflu direct de la sursă că Montana nu e chiar atât de civilizată pe cât mi-ai zis că ar fi. Mă simt tare speriată și dezrădăcinată, dar știu că ești îngrijorată din cauza telegramei pe care ți-am trimis-o, așa că trebuie să-ți explic.

Totul a fost atât de neașteptat! Eram la gară, atât de agitată că trebuie să-l cunosc pe tata, că era să nici nu cobor din tren. El ar fi trebuit să vină să mă întâmpine, nu doi membri ai familiei în care vrei să intru prin căsătorie. Ei m-au confundat cu menajera pe care o angajase tatăl lor și care se întâmplase să se afle în același tren cu mine. Numai că și ea fusese copleșită de Vest și făcuse deja ceea ce voiam și eu: se întorsese acasă. Eu nu m-am întors. Nu-mi uit promisiunile. Însă ocazia care mi-a ieșit în cale odată cu frații Callahan era prea atrăgătoare ca s-o ignor.

Ei m-au angajat ca menajeră. Habar n-au cine sunt cu adevărat. Și să nu râzi, oricât ți s-ar părea de amuzantă greșeala lor, pentru că eu cred că situația asta este absolut ideală, deși neconvențională, pentru mine ca să-l cunosc pe logodnicul meu, adevăratul Hunter Callahan, nu cine știe ce imagine artificială

și ipocrită a lui pe care mi-ar fi prezentat-o în momentul curtării, în casa tatălui meu. A fost ideea ta să-i dau o șansă. Dar cum aş putea s-o fac fără să am încredere în el că este cinstit și că-mi va spune de bunăvoie ce crede el despre această căsătorie? Aici, în această casă, pot să aflu cum este el cu adevărat și care sunt adevăratele lui sentimente. Și, apropo, ai avut dreptate. Este într-adevăr foarte chipeș și pare să fie și un om bun.

Și enervant. Și prea grăbit cu concluziile, dar asta n-avea s-o spună. Dacă mama ei credea că poate îi place de el, atunci avea să fie mult mai îngăduitoare cu ideea că Tiffany va mai rămâne încă un timp acolo.

Dragă mamă, nu cer să rămân aici tot răstimpul celor două luni, ci doar atât cât să-mi fac o părere despre logodnicul meu. Nu știu cât va dura, însă, în orice caz, nu mă simt încă pregătită să-l cunosc pe tata. El a putut să aștepte cinci-sprezece ani ca să mă cunoască, așa că n-o să-l încurce prea mult câteva săptămâni în plus. Dar, pentru mine, înseamnă mult. Îți promit că n-o să prelungesc prea mult șarada asta, mai ales că abia aștept să-mi revăd frații. Dar situația asta îmi dă șansa să-i cunosc pe acești oameni și să mă obișnuiesc și cu Montana, înainte să trebuiască să-l cunosc pe tata. Iar tu știi deja ce simt eu în privința asta. Toate au fost prea mult pentru mine – locul ăsta înfricoșător, un logodnic pe care nu-l cunosc, un tată pe care nu-l cunosc... Dă-mi voie să trec, măcar prin jumătate dintre acestea, în ritmul meu. Știu ce fac. Te rog, prin urmare, să găsești un motiv ca să-mi întârziî încă puțin sosirea. Nu zice nimic precis. A, și, în timpul ăsta, ca să nu mor de foame, îmi poți trimite câteva cărți de bucate ca să i le dau bucătarului familiei Callahan? Da, exagerez când zic că mor de foame, dar de cărțile acelea chiar am nevoie. Omul a gătit până acum doar pentru muncitori. Sunt sigură că îți dai seama cât de fade sunt mâncărurile lui.

Cu dragoste,
Tiffany

Era mulțumită că găsisse toate motivele pertinente ca să-și pledeze cauza, dar știa prea bine că avea să aștepte plină de neli-niște până să primească răspunsul mamei sale. Cea mai mare problemă era că, dacă Rose voia cu adevărat să se opună deciziei fetei sale, ar fi putut să vină la Nashart, în ciuda motivelor obscure pentru care nu voia s-o facă, și să o ia pe Tiffany cu forța și să i-o pună în brațe lui Franklin. Sau și mai simplu, ar fi putut să-i telegrafieze direct lui Frank de unde s-o ia. Era însă mult prea obosită ca să-și mai facă griji în seara asta. Prea obosită și ca să se mai dezbrace. După ce termină cu scrisoarea, se băgă pur și simplu în pat și, în câteva minute, dormea dusă.

Capitolul 16

Tiffany se trezi în cântecul unui cocoș, scăldată în razele soarelui care se strecurau pe ferestrele camerei sale. Se simțea proaspătă și odihnită. După ce se spală, își despachetă cele câteva rochii pe care le mai avea și pe care se îndoia că va avea destul timp liber ca să le poarte, toți pantofii, toate botinele și o mulțime de umbreluțe. Era încântată că-și găsisse lenjeria, făcută din mătasea cea mai fină și, pe cât se părea, imposibil de înlocuit în Nashart. Își puse o rochie de stradă albastru-deschis care, din fericire, avea și o jachetă ce-i acoperea partea din spate, unde nu ajungea să se încheie singură. Jacheta era evazată și se termina chiar deasupra turnurii, lucru care de curând ajunsese iar la modă, deși nu într-un stil la fel de exagerat cum fusese înainte.

Deși se gândise că rochiile ei de zi aveau să-i fie de ajuns pentru rolul de menajeră, sigur n-avea cum să le folosească pentru gătit și spălatul vaselor. Azi trebuia neapărat să caute o croitoreasă. Și dacă nu exista nici una în Nashart? Dar avea neapărat nevoie de haine mai potrivite pentru lucru, unele pe care să și le poată pune fără s-o ajute vreo cameristă.

Găsi o panglică albastră cu care își prinse părul la spate, într-o coadă simplă. Poate o s-o roage pe Anna să-i arate cum să-și

prindă spelcile în păr azi, când avea să meargă la ea. Dacă o să aibă timp. Avea o listă destul de lungă de comisioane pe care trebuia să le facă în oraș.

Înainte să coboare, stătu puțin în cumpănă, gândindu-se dacă n-ar trebui să bată la ușa lui Mary Callahan. Ar trebui să i se prezinte stăpânei casei, înainte să o pună cineva să facă asta. Însă n-avea să fie o întâlnire prea ușoară, mai ales dacă Tiffany trebuia să-i spună femeii care își făcea griji despre cum s-o impresioneze pe ea – adevărata ea – că habar n-are să gătească. În cele din urmă, hotărî să amâne întâlnirea până către după-amiază. Singura ei speranță era să găsească vreun ajutor în oraș, în cursul zilei. Cineva trebuia să aibă vreo carte de bucate, iar ea ar fi plătit și o avere, ca să o împrumute!

Cu o seară înainte, la cină, Tiffany îl anunțase pe Zachary că trebuie să meargă în oraș în dimineața asta, iar Cole se oferise s-o ducă. De aceea, fu neplăcut surprinsă să vadă că pe verandă o aștepta Degan, nu Cole, iar în fața casei era trasă căruța închiriată.

– Zachary vrea să vin eu cu tine, o informă Degan. Se teme să nu te întâlnești cu careva dintre Warreni, care pot să-și dea seama cine ești și să încerce să te ia înapoi.

Părea logic, se gândi ea, însă nu voia să fie iar singură cu omul ăsta! Prin urmare, nu se clinti. Faptul că, în ziua precedentă, rămăsese singură cu el în bucătărie îi zdruncinase rău nervii și nu mai voia cu nici un chip să repete experiența.

– Și cu Cole cum rămâne?

– I-am spus că te duc eu, zise Hunter din spatele ei, căci tocmai ieșea din casă. Frații se mai ciondănesc între ei, dar i se supun celui mai mare fără să crâcnească.

Ea se întoarse, ca să-i vadă rânjetul – ba nu, era de-a dreptul un zâmbet trufaș. Era clar că se bucura de rolul său de frate mai mare și de avantajele pe care le avea de pe urma lui. Ea nu știa deloc cum era să ai așa sentimente. Crescuse despărțită de frații ei. Se bucura însă că o duce el. Cu Degan, ar fi fost agitată tot timpul călătoriei. Dar cu Hunter, trebuia doar să aibă grijă să nu se mai ia din nou la harță.

– Atunci nu trebuie ca domnul Degan să...

– Degan vine cu noi, o întrerupse Hunter. Nu ți-am spus că nu pot să plec nicăieri fără câinele de pază?

Ce mai termen disprețuitor folosises! Și încă spus cu același dezgust în glas ca și în seara trecută. Tiffany furișă o privire spre pistolar, ca să vadă dacă se simte insultat. Omul însă nu părea deloc. Cu chipul lipsit de orice expresie, coborî câte două scările și încălecă pe un cal din rasa palomino cu coama și coada deschise la culoare, precum cânepa, o culoare cum nu se prea vedea în Est, care era legat de stâlpul din fața verandei.

Căluțul înhămat la căruță avea o altă culoare. Văzuse așa ceva o singură dată, într-o fotografie de-a mamei ei, în care erau înfățișați cai din Vest. Rose îi spusese că e un pinto, un cal în două culori, cu pete mari de maro și alb, care i se păreau foarte frumoase lui Tiffany. Dar, cum nu era decât un singur cal, se întreba cum avea să se întoarcă la fermă.

Putea să închirieze un cal pentru o zi. În ziua trecută, observase cel puțin un grajd în oraș. Dar pe urmă, calul tot trebuia să fie dus înapoi la Nashart. Ar fi putut să cumpere ori să închirieze unul pentru toată perioada cât avea să stea aici, dacă n-ar fi pretins că e o femeie care pune deoparte fiecare bănuț, ca să se poată mărita. Îi plăcea să călărească. Învățase în Central Park, înainte chiar să ca acesta să fi fost amenajat în întregime, pentru că, din moment ce era atât de mare, uriașul parc fusese deschis pentru pietoni și pentru călăreți cu mult timp înainte să fie amenajat cu totul.

Tiffany oftă în sinea ei. Din moment ce se prefăcea că e servitoare, oricum n-ar fi avut timp să călărească. Cu umbreluța închisă într-o mână și cu o poșetută în care avea scrisoarea pentru mama ei în cealaltă, Tiffany se îndreptă spre căruță, ca să se urce. Treapta care ducea la banca lungă de lemn pe care avea să stea era destul de înaltă, făcută pentru niște picioare lungi, de bărbat, însă ar fi putut să se urce, dacă se întindea puțin. Abia pusese un picior pe ea, când simți că niște mâini se înfig în turnura ei, îi ating posteriorul și o împing. Șocată, exclamă:

– Domnule Callahan!

– Taci, Roșcato! Cum crezi că o să ajungi acolo, sus?

Acum, că ajunsese pe treaptă, se așeză pe banca de lemn. Era roșie ca focul și stătea dreaptă ca o scândură, uitându-se drept înainte și ignorându-l pe Hunter.

– Ar trebui să te mai înmoi puțin, zise el în timp ce se urca lângă ea. Acum ești în Montana.

O, Doamne, încă un motiv pentru care nu voia să rămână aici! Oare coloniștii aceia duri care se stabiliseră în Vest lăsaseră orice urmă de bună-cuviință la o parte? Din câte vedea ea, nu le prea mai rămăsese mare lucru. Răpire de menajere – bine, posibilă răpire –, banditism, războaie personale, proprietari de mine nemiloși...

– De ce te întorci așa de repede în oraș? Doar avem camera plină.

Omul ăsta mai avea chef și de conversații, după ce-i făcuse? Luase deja hăturile ca să urnească din loc căruța, iar acum îi simțea ochii albaștri ațintiți pe chipul ei. Ce-i drept, avea niște ochi minunați, dar ea nu reușea să se simtă atât de în largul său cu el, încât să-l poată privi în ochi fie și o secundă. Iar acum nici măcar nu încerca s-o facă.

– Din mai multe motive, răspunse ea, tot înțepată. Trebuie să trimit o scrisoare. Trebuie să mă duc la o croitoreasă, pentru că garderoba mea nu e potrivită pentru spălatul vaselor. Trebuie să mai cumpăr câteva obiecte de bază, care se pare că lipsesc. Tatăl tău a menționat că persoana care v-a ajutat înainte la bucătărie a plecat odată cu Ed, așa că merg să angajez pe cineva în locul lui, dacă o să găsesc. A, și cât voi sta în oraș, o să iau o masă decentă, mic dejun sau prânz. De aceea plecăm așa de devreme. Mă ia cu fiori numai când mă gândesc ce-o pune pe masă Jakes în dimineața asta. Și mă voi duce și în vizită la o prietenă pe care am cunoscut-o în tren.

El o privea neîncrezător. Habar n-avea de ce, dar se lămuri când îl auzi exclamând:

– La naiba, femeie, asta o să dureze toată ziua!

Ea se încruntă ușor la el, contrazicându-l:

– Ba nu, deloc. Sunt foarte eficientă.

El pufni, fără să-i împărtășească încrederea.

– Pot să tai eu unul dintre lucrurile de pe lista aia lungă. Singurii care caută o slujbă prin părțile astea sunt cowboy-i, minerii și toți terchea-berchea. Femeile sunt înhățate foarte repede.

– Adică sunt angajate pentru muncă?

– Pentru muncă, luate de nevastă, este cam același lucru, nu-i așa?

– Aici, poate, dar nu și prin părțile mele, îl contrazise ea.

– Asta nu-i deloc adevărat, dacă nu vorbești de bogătani.

Deși Tiffany nu-și lua ochii de la drumul plin de praf, simțea că el se uită din nou la ea. Făcuse o greșeală pe care ar fi putut să o evite.

– Da, ai dreptate. Am cunoscut câteva bucătărese care mi-au spus că soții lor s-au însurat cu ele pentru că se pricepeau la bucătărie.

Era tot un lucru neadevărat, dar el n-avea de unde să știe.

– Un motiv obișnuit pentru un bărbat, râse el. Tu cum stai cu bucătăria?

Tiffany se încordă. Hunter vorbise despre neveste și despre gătit în același timp. Nu cumva o privea deodată ca pe o posibilă soție pentru el? Când era logodit? Să fie oare prea nerăbdător ca să mai aștepte ca logodnica lui să-și facă apariția? Ori se opunea cu totul căsătoriei, ca și ea? Și-ar fi dorit să poată discuta cu el despre acest lucru, dar nu putea până când n-avea să-i spună cineva că Hunter e logodit.

El însă aștepta ca ea să-i răspundă la întrebare, așa că ea îi repetă pe scurt ceea ce îi spusese lui Degan cu o seară înainte, despre faptul că tatăl lui refuzase să creadă că ea nu știe să gătească. Iar Hunter nu găsi ceva mai bun de făcut decât să izbucnească în râs.

Tiffany strânse din dinți și reveni la subiectul găsirii unui ajutor de bucătar.

– Deci vrei să spui că e lipsă de femei în teritoriu?

– Te-ai prins. Așa a fost mereu. Și dacă o să te fâțai prin oraș, o să ajungem să se țină după noi o armată de bărbați în căutare de neveste, care o să ne spargă ușa. Ești o bucățică cum nu se poate mai bună.

În general, complimentele nu o făceau să se înroșească. Nu prea pricepea de ce acesta o făcuse, dacă nu cumva fusese din cauza faptului că tonul lui devenise cam tăios când spunea asta, ca și cum ea ar fi trebuit să-și ceară scuze că e drăguță. Dar nu-i plăcea faptul că el o descuraja în ce privește găsirea slujnicei, când ea conta pe asta. După care se gândi că Hunter își baza părerea negativă pe posibilitatea ca, în locurile astea, o femeie să aleagă să se căsătorească, în loc să muncească pentru un salariu mic de bucătăreasă. Și nu-i nici o îndoială că avea dreptate. Pur și simplu, nu știa că ea avea să plătească oricât, numai să găsească o femeie. Nici n-avea de unde să știe. Tiffany avea buzunarele pline, dar Jennifer, nu.

Totuși, ca să-l pregătească pentru succesul ei, ea porni de la experiența probabilă a lui Jennifer, spunându-i:

- Mi s-a cerut și înainte să fac angajări. Pot să fiu foarte convingătoare.

- Pun pariu că poți. Pe mine cred că m-ai putea convinge să fac orice - dacă ai încerca. Și se aplecă spre ea, șoptindu-i: Vrei să încerci?

Răsuflarea lui caldă pe gât o umplea de fiori. Nu era din cauza a ceea ce-i spusese, bineînțeles că nu. Dar de ce nu se simțea jignită de aluzia lui? Așa ar fi trebuit!

Răspunse mult mai afectată și mai decent decât bănuia că ar fi făcut Jennifer:

- Presupun că te complaci în inițierea de flirturi fără însemnătate. Eu nu fac așa ceva. Te rog să nu uiți că am un logodnic.

- Dar el e la Chicago, adică e ca și cum ar fi la celălalt capăt al lumii, pe când eu sunt aici. Și ce bărbat e ăla care te-ar lăsa să pleci așa de lângă el?

- Ai spus-o de parcă aș fi fugit de el, dar nu e deloc cazul. Am discutat în cele mai mici amănunte despre venirea mea aici. A fost o decizie reciprocă. Amândoi vrem să strângem niște bani înainte să ne căsătorim.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum e el?

Jennifer nu-i spusese nimic despre bărbatul cu care avea să se căsătorească! Iar Tiffany nu se putea gândi decât să-i descrie omul cu care spera să se mărite într-o zi:

– Are un suflet nobil. E bun și sensibil, curajos și foarte loial. Mi-a fost devotat încă din ziua când ne-am cunoscut. *Lui* nu i-ar trece prin minte să-mi fie necredincios.

Hunter se privi mirat. Bine, n-ar fi trebuit să menționeze ultima parte ori să o facă să sune ca o referire la el. Însă el nu terminase cu criticile la adresa felului în care alegea ea bărbații.

– Prima lui greșeală a fost că a vrut să aștepte să te ia de nevestă, indiferent care ar fi motivul. A doua greșeală a fost că te-a lăsat să vii singură aici. Eu nu mi-aș lăsa niciodată logodnica să plece. De fapt, m-aș căsători de îndată cu orice femeie pe care aș dori-o, nu aș găsi scuze ca să mai aștept.

Ea era ușor indignată – în numele lui Jennifer. Familia lui Hunter era bogată, chiar dacă nu prea trăiau ca niște oameni bogați. El nu știa cum e să faci parte din clasa muncitoare și să-ți faci mereu griji pentru bani. Nici ea nu știa, dar, în sfârșit, el îi dăduse un motiv să întrebe despre logodna lui, iar ea nu voia să treacă peste asta, ca să-i arate că părerea lui era falsă.

– Vorbești de parcă ai avea o logodnică. Ai?

Hunter mormăi ceva, după care zise:

– Am trântit destul pentru dimineața asta. Să mergem în oraș! Roșcato, ține-ți bine pălăria!

Și dădu bice cailor cu atâta putere, încât calul porni în goană, trăgând căruța. Tiffany scrâșni din dinți. De ce nu voia să recunoască pe față că era logodit cu ea?

Capitolul 17

Hunter sări din căruța chiar în clipa când se opri în spatele companiei de diligențe din oraș și-i strigă lui Degan:

– Trebuie să beau ceva. Să nu te dezlipești de ea! Bine, nu sta așa de aproape, dar ai grijă să n-o supere nimeni!

După care o luă la picior și se făcu nevăzut după colțul clădirii. Tiffany oftă, dar reuși să se dea jos singură din căruță, înainte ca Degan să apuce să descalece și s-o ajute. Dacă nu l-ar fi înfuriat pe Hunter, nu l-ar fi avut din nou pe cap pe Degan. Era vina ei. Dar nu prea înțelegea de ce se supăraseră Hunter. Pentru că ea nu-i împărtășise punctul de vedere despre logodnicul ei? Sau poate pentru că și el avea o logodnică și ura atât de mult lucrul ăsta, încât refuza să vorbească? Nu-l cunoștea atât de bine, încât să-și poată da seama. Înțelesese prea târziu că nici n-o să-l cunoască vreodată, dacă o să se tot simtă jignită de modul lui special de a fi prietenos. Și tulburată de șoaptele lui ademenitoare. Trebuia să învețe să-și controleze mai bine reacțiile față de el. Nu voia să îl placă. Voia să se întoarcă acasă, la New York. Și nu voia să fie emoționată de niște cuvinte pe care el nici măcar nu ar trebui să i le spună!

Degan rămase puțin urmă, în timp ce ea se ducea în direcția în care o luase și Hunter ca să ajungă în strada mare. Fusesse ocupat să lege caii de primul stâlp pe lângă care trecuseră.

— Aș vrea să trimit scrisoarea, mai întâi, zise ea, când ajunseră pe trotuarul lung, acoperit, care se întindea în fața tuturor clădirilor de pe stradă.

— Pe aici!

Ea îl urmă. Trecură astfel de câteva prăvălii, dar se opri în fața uneia pe ușa căreia se răspândeau niște arome delicioase. Fără să-l anunțe pe Degan, intră în micuța brutărie. În partea din spate a unicei încăperi se zăreau câteva cuptoare, iar în partea din față erau câteva mese, încărcate cu pâini mari și cu tot soiul de produse de patiserie.

Proprietarul închise ușa unui cuptor și i se adresă zâmbitor:

— Ia zi, cu ce te pot ajuta?

Tiffany nu se aștepta ca prăvăliile din Nashart să ofere serviciile cu care era obișnuită în oraș, dar tot trebuia să întrebe:

— Faceți și livrări?

— Nu.

— Plătesc bine.

– Nu, n-avem timp să facem livrări. Dacă vrei pâine, vii aici și cumperi.

Dezamăgită că nu putea obține ceea ce-și dorea nici măcar dacă plătea în plus, Tiffany adăugă:

– Atunci, puteți să-mi dați o rețetă de făcut pâine? Vă plătesc.

Brutarului îi dispăru zâmbetul de pe față:

– Să-mi vând secretul? Nu!

Ea era tot mai exasperată:

– Nu pentru pâinea dumneavoastră specială, ci doar rețeta de pâine obișnuită.

– Chiar nu știi cum se face? o întrebă el, mirat, apoi începu să râdă: Ce mai nevastă o să fii și tu?

– Una care angajează brutari ca tine, replică ea scurt și ieși din magazin.

Degan nu comentă absolut deloc eșecul ei. O avertiză însă în legătură cu alte ocoluri, lungi sau scurte, pe care ar mai fi vrut să le facă:

– Nu mi-aș face treaba dacă nu te-aș îndemna să-ți rezolvi repede treburile și să lași tot ce-i în plus pentru altă dată. Vreau să fim plecați din oraș înainte să înceapă nebunia.

– Ce nebunie? întrebă Tiffany, oprindu-se brusc.

– E sâmbătă. Sâmbăta sunt mereu probleme, mai mici sau mai mari, dar e și mai rău de când s-a deschis mina Harding. Și ceva mai încolo o să apară și cowboy-i, care o să facă prăpăd, cum fac mereu. Minerii nu sunt prea bine plătiți și le sare iute muștarul din cauza asta, iar cowboy-i nu se înțeleg bine cu minerii, pentru că n-au nimic în comun.

Când îl auzise pe Degan vorbind de probleme, lui Tiffany îi zburase de îndată gândul la lupta și împușcăturile din tren.

– Șeriful ar trebui să interzică portul armelor în oraș.

Pe chipul lui Degan se citea o ușoară schimbare, care îi spunea că omul ar fi râs de remarca ei – în caz că râdea vreodată.

– De ce? N-a fost omorât nimeni, n-a fost nimeni împușcat mișelește. Pe aici, oamenii nu ajung să se împuște unii pe alții, cu excepția cazurilor când mai apare vreun fanfaron care vrea să devină faimos. Minerii nu au arme; iar cowboy-i care au sunt

oameni foarte de treabă. În viața lor n-o să îndrepte pistolul spre un bărbat neînarmat. Însă asta le dă minerilor un avantaj, pentru că lovesc al dracului de bine cu pumnii. Ca ăia doi de pe partea cealaltă a străzii, care nu-și iau ochii de pe Hunter.

Tiffany îi urmări privirea, observându-i și ea pe cei doi bărbați. Nu erau înalți, dar păreau foarte musculoși și lați în spate. Și păreau supărați rău.

– Hunter mi-a spus despre mineri, zise ea. Mi se pare absurd ca vreunul dintre ei să-i poarte pică familiei lui, când cei din familia Callahan au fost primii aici.

Degan clătină din cap.

– Nu e absurd, pentru că nu s-a mai auzit de cineva care să dea cu piciorul la atâția bani câștigați pe nemuncite, cum a făcut Zachary. Harding i-a oferit până și un procent din câștigul minei, dar Zachary a refuzat chiar și asta. Dacă mergi într-acolo, o să vezi că fumul de la cuptoarele lor acoperă vederea munților. Zachary vrea să-i vadă plecați, nu să fie partener cu ei. Și ei cred că eu am fost angajat ca să mă ocup de asta, ceea ce i-a înfuriat și mai rău.

– Știi de ce ai fost angajat, răspunse ea, pe un ton acru.

– Te deranjează că mențin pacea?

De data asta, putea să jure că vocea lui sunase puțin amuzată. O fi avut Degan impresia că menține pacea și poate că acum chiar pentru asta era acolo, dar ea bănuia că felul acesta de pace putea să ducă de multe ori la vărsare de sânge. Iar minerii aceia doi îl provocau în mod voit pe Hunter, cu felul în care se holbau la el.

Tiffany îl văzu pe Hunter oprit în fața magazinului general, care se afla în direcția opusă celei spre care se îndrepta ea. Nu părea să-i fi observat pe mineri, pentru că stătea de vorbă cu o femeie brunetă, cu o siluetă voluptuoasă. Bluza decoltată pe care o purta era aproape indecentă, căci lăsa la vedere prea mult din despicătura sânilor, iar fusta roșie era făcută să atragă atenția tuturor bărbaților. Fusta nu avea turnură și nu era absolut deloc la modă, însă, dacă se gândea bine, Tiffany își dădu seama că în orașul acesta nu văzuse nici măcar o singură femeie care să poarte așa ceva. Prin urmare, femeia se detașa din mulțime ca un copac singuratic pe câmpie.

Hunter era clar absorbit de conversație; fără îndoială, flirta. O împresurase pe femeie, căci stătea cu mâinile sprijinite de perete în jurul ei, împiedicând-o astfel să plece. Nu că ea ar fi dat semne că-și dorește așa ceva, mai ales că-și sprijinea ușor o mână pe umărul lui. Tiffany putea să jure că cei doi aveau să se sărute, deși nu-și dădea seama a cui idee era. Chipurile lor erau prea apropiate. Tiffany își ținea răsuflarea, văzând cum logodnicul ei se pregătea s-o trădeze, și nu-și putea lua ochii de la ei...

Capitolul 18

Tiffany abia dacă-l mai auzea pe Degan, care îi explica de ce n-ar fi trebuit să vină în oraș tocmai azi.

– Minerii au fost avertizați să nu facă nici o mișcare greșită, așa că n-o să se apropie de Hunter, dar speră să vină el la ei, ca să facă un pas greșit ori să-i arunce vreun cuvânt aiurea care să-l provoace. Dacă el lovește primul, ei n-o să intre la închisoare. Și minerii ăia sunt puternici, de la cât dau toată ziua cu târnăcopul. Hunter poate să-l doboare pe unul, dar nu pe amândoi deodată.

– E iubita lui? întrebă ea, fără să-și dezlipească privirea de Hunter și de femeia cu părul negru. Își dădu seama pe dată că tocmai îi pusese lui Degan o întrebare care n-avea nici o legătură cu subiectul despre care îi vorbea el. Cu toate acestea nu se înroși. Se simțea prea... nu știa cum, dar cu siguranță nu stânjenită.

– E Pearl, servitoarea Callahanilor care a fost învoită, zise Degan. Dar nu-ți face gânduri. Hunter e logodit cu alta.

În sfârșit, cineva îi vorbea și ei despre asta. Se gândise deja să folosească informația ca apărare, ca să-l împiedice pe Hunter să-i mai facă avansuri cum nu se cade.

– Cu cine e logodit?

– Cu una pe care n-a văzut-o niciodată, răspunse Degan, care o luase de braț ca să traverseze strada. De asta, Pearl crede că n-o să iasă nimic și îl ispitește ca o drăcoaică.

Acum Tiffany chiar se înroși. N-ar fi trebuit în ruptul capului să deschidă discuția despre viața amoroasă a lui Hunter și, cu siguranță, nu trebuia să discute cu pistolarul. Dorind să termine cu acest subiect, își aminti că voia să-l întrebe altceva pe Degan.

– Ce se întâmplă când cei din clanul Warren și Callahan vin în același timp în oraș?

– Nu se duc în aceleași taverna – pentru că așa le-a cerut șeriful, dar lucrurile pot să se încingă rău dacă li se încrucișează cărările, ori aici, ori lângă lac. Armistițiul pe care l-au făcut a picat de câteva luni.

– Crezi că frații Warren au tras de curând în Callahani, așa cum crede Hunter?

– Nu.

– De ce nu?

– Lui Roy nu-i e teamă să se bată și s-a ales cu un ochi vânăt. Ce bărbat n-o mai pățește? Țsta nu-i un motiv să te repezi cu pușca. Cât despre cel care a tras în Hunter, în ziua aceea erau prea mulți străini în oraș ca să poți bănuiești pe cineva anume, dar, indiferent cine a tras, fie era un trăgător prost, deci nu unul de pe aici, fie nu voia să-l omoare.

Tiffany gândea exact la fel.

– Deci nu crezi că a fost vreunul din familia Warren.

– Nu cred că frații Warren trag pe la spate, dar cred că au ieșit ca să caute zăzanie. E foarte clar de ce Sam Warren l-a făcut trișor pe John. Băiatul căuta cafteală.

– De ce?

– John l-a acuzat cel mai rău pe Roy, iar Sam și-a ieșit rău din pepeni din cauza asta. Însă John a ales armele pentru lupta aceea. Probabil că Sam nu voia decât să-l bată măr pe John. Țștia doi o să mai aibă ceva de împărțit, dacă li se încrucișează iar drumurile.

Ce gând îngrijorător!

– S-ar zice că s-a cam terminat cu armistițiul.

– Bătrânii încă mai cred că există, ridică Degan din umeri. Totul a început când a fost clar că băieții Warren nu vor să vadă terminată casa de lângă lac.

– De ce nu?

– Pentru că va fi casa lui Hunter și a logodnicei lui, sora fraților Warren.

Tiffany trebuia să se străduiască să pară surprinsă acum, când auzea, în sfârșit, că Hunter trebuia să se însoare.

– Atunci ei sunt doi iubiți nefericiți?

– Nici măcar nu se cunosc.

– Bine, dar asta sună... ciudat.

– Și, după cum merg lucrurile, băieții Warren vor ca situația să rămână neschimbată. E evident că ei cred că sora lor, o fătucă plină de fumuri din Est, este prea bună pentru Hunter. Poate că bătrânul Warren ar vrea să se țină de promisiunea de căsătorie, ca armistițiul să țină o veșnicie, dar pe băieții lui îi îngrijorează mai mult soarta surorii lor.

Tiffany era așa de impresionată de faptul că frații ei voiau s-o protejeze, că-i dădură lacrimile. Tatălui ei nu-i păsa de fericirea ei, dar fraților săi, da. Fără să se gândească, exclamă:

– Ce drăguț!

Degan o privi însă ciudat, făcând-o să-și dea seama că uitase cu totul de Jennifer și că nu mai rămăsese decât Tiffany. Încercă să dreagă iute situația, adăugând:

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să am și eu așa frați. Hunter ce părere are despre căsătoria asta aranjată?

– Habar n-am, dar bănuiesc că, din moment ce e fiul cel mai mare, se simte obligat să facă tot ce e mai bine pentru familie și pentru ranch, chiar dacă asta ar însemna să-și sacrifice inima.

Tiffany tresări, indignată. Cum îndrăznea el să se refere la căsătoria lui Hunter cu ea ca la un sacrificiu? Era cât pe ce să se repeadă la el, când Degan adăugă, clătinând din cap:

– În orice caz, e mai mult decât clar că frații Warren n-o s-o lase pe sora lor să devină o Callahan fără să se ia la bătaie. Dar nu-ți face griji! Treaba mea e să am grijă ca lucrurile să nu devină prea sângeroase.

„Oare chiar trebuia să spună asta?“ gemu Tiffany în sinea ei, dorindu-și să nu fi adus niciodată în discuție subiectul, sau măcar nu cu el. Să nu-și facă griji? Dar acum era și mai îngrijorată de situația dintre cele două familii. În timp ce vechea generație

considerase logodna un mijloc de a asigura o pace durabilă, tânăra generație, sau cel puțin frații ei, o considerau încă o sursă de conflict între familii.

Urma să se demaște cu totul dacă n-avea să-și controleze mai bine reacțiile. Prin urmare, nu-i mai spuse nimic lui Degan și se grăbi să-și ducă la îndeplinire comisioanele, așa cum îi sugerase el. După ce puse scrisoarea la poștă, se îndreptă spre hotel, ca s-o întâlnească pe Anna. Dar drumul lor trecea iar pe lângă magazinul general, și Hunter nu le mai făcea ochi dulci femeilor în fața lui, așa că putea să intre și ea. Chiar dacă nu spera să găsească ceea ce îi trebuia, știa că ar fi rămas cu ideea în cap dacă nici măcar n-ar fi întrebat.

– Doar un minut, îi zise lui Degan și se făcu nevăzută înăuntru, înainte ca el să aibă timp să se plângă de încă un ocol.

Nu pierdu timpul să se uite prin prăvălia mare și plină de mărfuri așezate cam alandala, ci se duse țintă la proprietar, întrebându-l:

– Aveți vreo carte de bucate de vânzare?

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu țin cărți.

La auzul vorbelor de care se temea, Tiffany încercă să-și ascundă cât putea mai bine dezamăgirea. Vânzătorul însă păru că-și amintise de ceva, pentru că o opri chiar când ieșea pe ușă.

– Așteptați puțin! Și, deschizând un sertar în spatele lui, îi întinse o carte subțirică: A comandat-o nevastă-mea acum ceva vreme, dar n-a cumpărat-o nimeni. Bine că n-am aruncat-o.

Tiffany citi titlul: *Bazele gătitului*. Îi venea să-l sărute pe omul acela! Plăti repede cartea, atât de încântată, că i-o arătă și lui Degan când ieși din magazin.

– „Bazele”? spuse el, evident neimpresionat. Să sperăm că Jakes n-a învățat să gătească de pe asta. Ai terminat? o întreabă apoi, în timp ce măsura strada din priviri. Au mai apărut câțiva mineri, și nu-l mai văd deloc pe Hunter, deși probabil că e la Panglica Albastră ca să bea ceva, așa cum zicea.

Degan părea chiar puțin îngrijorat, iar asta o îndemnă să-i sugereze:

– Ia-o înainte și găsește-l! Eu încă mai am o mulțime de lucruri de făcut. Și îi înșiră tot ce mai trebuia să facă, încheind: Și trebuie să angajez o femeie ca să mă ajute la bucătărie, deși Hunter nu crede că o să am noroc să găsesc vreuna.

Degan nu se clinti de lângă ea, în timp ce se îndreptau spre hotel, însă spuse:

– Are dreptate.

Tiffany se încruntă, nelămurită. Moș Ed avusese un ajutor. Ea de ce n-ar fi putut avea? Se gândi să-i ceară Annei să accepte slujba asta, dar renunță repede la idee. Era o însărcinare sub nivelul Annei, care aproape sigur avea să se plângă și să se ia la ceartă cu ea. Camerista ei ar fi fost poate în stare să le spună adevărul familiei Callahan, iar Tiffany nu putea să riște una ca asta.

Probabil că Degan observase expresia dezaprobatore care i se așternuse pe chip, că adăugă:

– Ai zis o femeie. De ce nu te gândești să angajezi un bărbat? E plin de bărbați care caută o slujbă.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Să spele vase? Sincer, nu pot să văd...

– Restaurantul unde vrei să mănânci are numai bărbați angajați. Și ajutorul lui Ed era tot un bărbat.

Simțindu-se încurajată puțin, Tiffany zise:

– Bine, în cazul ăsta, dacă știi pe cineva care caută de lucru și îl consideri de încredere, te rog să-i spui. A, și ar fi trebuit să zic mai demult, dar te rog să mă anunți dacă vezi azi în oraș pe careva dintre Warreni. Aș fi foarte stânjenită dacă ar trebui să dau nas în nas cu oricare dintre ei, după ce am renunțat să mai muncesc pentru ei.

– De ce ai făcut-o?

Tiffany răspunse, încercând să ascundă tulburarea pe care i-o pricinuise:

– Am hotărât împreună cu logodnicul meu că o să amânăm căsătoria până când o să strângem destui bani ca să ne cumpărăm o casă.

– Prin urmare, cu cât câștigi mai bine, cu atât mai repede ajungi la altar. Am priceput. Ceea ce nu pricep e cum de-a putut

logodnicul tău să fie de acord să mai aștepte, indiferent din ce motiv. A cui a fost ideea?

– Domnule Grant! Sincer...

Degan își pironi ochii cenușii într-ai ei.

– Dacă există cu adevărat și îl iubești, o să-l avertizez pe Hunter să se dea la o parte. Numai să-mi spui.

– Dacă există? Crezi că mint?

– N-ar fi pentru prima dată când o femeie susține că e logodită, ca să scape de atențiile nedorite. Asta crede Hunter. Așa că mai bine îi spui verde în față.

Capitolul 19

Tiffany nu pricepea ce insinua pistolarul despre Hunter, dar nu-i era deloc greu să-și dea seama că el o bănuia că minte în privința existenței unui logodnic. Îi venea chiar să râdă, deoarece, culmea ironiei, în această privință ea nu spusese decât adevărul. Jennifer avea un logodnic, la fel ca și ea! Prin urmare, Tiffany se prefăcu ofensată chiar și de simplul fapt că el se apucase să discute o problemă atât de personală cu ea. Era de ajuns să grăbească pasul și să se îndepărteze destul de mult de el, ca să-l facă să priceapă asta. Așa spera. Oricui altcuiva nu i-ar fi fost deloc greu să-i tragă un perdaf pentru o asemenea impertinență, însă n-ar fi vrut să-și încerce prea mult norocul cu un bărbat care răspândea primejdie prin toți porii.

Dar n-avea cum să scape de Degan Grant, care o urmă îndeaproape, deși nu intra și în hotel după ea. Tiffany îl întreabă pe omul de la recepție unde poate să o găsească pe prietena ei, Anna Weston, iar până când să bată la ușa Annei, reușise să-și potolească enervarea. Din nefericire, doar pentru puțin timp, căci Anna o înfurie încă de la primul cuvânt rostit:

– Ți-ai băgat mințile în cap? Știam eu că așa o să faci.

– Am venit doar în vizită, ca să-ți spun ce bine îmi merge planul.

— Asta e o ironie, nu-i așa?

Evident că așa și era, dar nu voia să i se plângă Annei, așa că evită să răspundă, spunând:

— Deja am aflat foarte multe. Zăzania dintre familia Callahan și a mea nu s-a potolit. Armistițiul pe care îl făcuseră e foarte șubred. Presimt că nu mai e mult până când îl vor încălca de tot. Și sunt niște mineri pe aici care s-ar putea să vrea să miște lucrurile în direcția asta.

— De la mina Harding?

— De unde știi?

— Aseară, în restaurantul hotelului, am cunoscut un administrator de la mina Harding, un anume domn Harris. Părea un om de treabă. Șeful lui are mine în Montana și prin alte locuri, iar slujba domnului Harris este să meargă pe la fiecare mină și să se asigure că produce în cantitățile prevăzute.

— Mă îndoiesc că mina din Nashart e așa cum s-au așteptat ei, zise Tiffany, explicându-i pe scurt ceea ce știa despre asta. Dacă îl mai vezi pe domnul Harris, poate poți să afli ce are de gând șeful lui să facă acum, că nu mai au acces la tot cuprul pentru care au venit. Dar azi nu am prea mult timp la dispoziție, așa că hai să vorbim în timp ce caut o croitoreasă.

— Poți merge la doamna Martin. L-am întrebat pe funcționarul de jos. N-ai fi găsit-o altfel, pentru că nu are prăvălie, muncește acasă. Pot să-ți arăt unde este.

Degan le aștepta la ieșirea din hotel. Tiffany știa că ar fi nepoliticos din partea ei să nu i-o prezinte pe Anna lui Degan, dar, când făcu prezentările, se referi la Anna doar ca la o prietenă din tren, iar despre Degan spuse doar că lucrează la ranch-ul Callahan. Apoi se grăbi să o ia din loc împreună cu camerista ei, căci văzuse cât o stânjenia pistolarul pe Anna.

— Cine e ăsta?

— Ți-am spus, lucrează la ranch și azi mă însoțește pe mine. Și nu trebuie să vorbești în șoaptă, nu stă chiar atât de aproape de noi.

Anna aruncă o privire în urmă, ca să fie sigură, după care spuse:

– De ce nu mi-ai spus nimic până acum despre logodnicul tău? L-ai întâlnit, nu-i așa? A, și s-au supărat când le-ai spus că n-o să le gătești?

– Ba o să gătesc, mormăi Tiffany.

– Tu? Într-o bucătărie?

– N-o mai spune de parcă ar fi ceva foarte ridicol.

– Dar nu știi cum!

– Vreau să învăț.

Și Tiffany îi arată cartea pe care o cumpărase, după care o îndesă repede înapoi în poșetă, înainte ca Anna să apuce să vadă cât era de subțire. Nu se putea împiedica să nu se întrebe câte informații putea să conțină, dacă încăpea în poșeta ei. Totuși, asta o uimi cu totul pe Anna.

– Chiar ai de gând să faci asta? Eram sigură că ai renunțat deja la ideea de a mai face pe menajera și că ai cerut să fii dusă la ranch-ul tatălui tău.

Poate că Anna o privea ca pe o fată bogată și foarte răsfățată, care nu ridicase niciodată nici măcar un deget ca să se descurce singură, dar uitase de încăpățânarea lui Tiffany.

– Nu-mi dau demisia și o să învăț să gătesc. În plus, indiferent dacă urăsc sau nu slujba asta, tot e mai bine decât să dau ochii cu tata.

Anna clătină din cap, întristată.

– Chiar așa e?

O, Doamne! Lui Tiffany îi venise dintr-odată să plângă. Credea că terminase cu lacrimile pentru tatăl ei. Aruncă o privire în urmă, fără să răspundă, străduindu-se să nu dea frâu liber lacrimilor. Se aflau pe o stradă laterală, care avea case mici pe ambele părți, un alt grajd ceva mai departe și, în capăt, o biserică.

Anna deschise poarta celei de a doua case de pe stradă, după care se uită încă o dată scurt în urmă, ca să se asigure probabil că Degan rămăsese la o distanță discretă, și spuse:

– Tot nu mi-ai spus nimic de Hunter Callahan.

Întrebarea aceasta chiar că-i alungă lacrimile lui Tiffany.

– Pentru că am aflat deja că e un crai. A încercat chiar să mă seducă.

– Asta e bine, nu? Înseamnă că te place.

– N-ai înțeles. Nu o cunoaște pe Tiffany Warren, iar asta înseamnă că mă înșală pe mine! Plus că l-am văzut și azi în oraș, flirta cu una dintre servitoarele familiei.

– De ce ești atât de indignată? Oficial, încă nu ai sosit. Chiar credeai că n-o să se apropie de femei în toți acești ani? Ceea ce se întâmplă după căsătorie contează, nu înainte – sau nu înainte ca cei doi să se întâlnească, măcar.

Tiffany înțelegea că tot ceea ce spunea Anna era logic, dar în vârtejul emoțiilor de care era cuprinsă nu mai rămăsese loc pentru logică. Se purta de parcă l-ar fi considerat al ei pe Hunter, deși nu voia deloc una ca asta!

– Mă întreb dacă cele două luni ale tale în Montana au început cu adevărat, adăugă Anna. Atâta timp cât te dai drept altcineva, nici nu poate fi vorba să înceapă curtea.

– Mama a precizat că perioada asta este pentru mine, ca să mă hotărâsc dacă vreau să mă mărit cu Hunter, nu pentru ca el să se hotărască dacă vrea să se însoare cu mine.

– Dar cum o să te curteze dacă nu știe că ești tu?

Tiffany nu voia să răspundă, pentru că ar fi spus că nu vrea să fie curtată, cel puțin nu în Montana. Scopul ei era să se întoarcă la New York, ca să poată duce o viață normală, viața cu care fusese obișnuită de când era mică. Dar mai avea încă un scop, la care nu se gândise cu adevărat încă, așa că nu voia să vorbească despre asta. Voia să audă părerea fiecărei familii despre zăzanie, ca să-și dea seama dacă poate găsi o cale să-i pună capăt fără să fie nevoită să se mărite cu un cowboy. O făcea pentru că se gândea la frații ei, nu pentru că îi făcuse o promisiune mamei sale.

Văzând-o că nu răspunde, Anna spuse:

– Știi că nu trebuie să te prefaci cu oamenii ăștia. Deci nu vrei să locuiești împreună cu un tată pe care nu-l cunoști. Bine. Dar și familia Callahan te așteaptă. O să fie bucuroși să te găzduiască. Din moment ce ai fost toată viața logodită cu fiul cel mare al lor, acum faci practic parte din familie.

Tiffany dădu ochii peste cap.

—Asta îmi dă peste cap planul de a afla cum sunt ei cu adevărat.

Și puse capăt discuției care o călca pe nervi bătând la ușa croitoresei.

Agnes Martin era o doamnă în vârstă, foarte drăguță, care le primi în salon și le oferii ceai. Tiffany descoperii uimită că o cunoștea deja pe Anna.

—Domnișoară Weston, v-ați hotărât să lucrați pentru soțul meu? fu primul lucru spus de Agnes.

—Încă mă mai gândesc, doamnă, răspunse Anna, înroșindu-se sub privirea întrebătoare pe care i-o aruncase Tiffany.

—Bine, pentru că lui chiar i-ar prinde bine un ajutor și...

Un zgomot, un fel de oftat, care se auzi din hol le atrase atenția asupra unui om cu o mătură în mână. Era puțin mai înalt decât Tiffany, dar ea își dădea seama, după chipul lui și după cât era de slab, că era cu câțiva ani mai mic decât ea.

Croitoreasa i se adresă de îndată, cu părere de rău în glas:

—Îmi pare rău, Andy, știu că tu voiai slujba, dar soțul meu este prea bătrân ca să mai poată învăța meserie pe cineva. Domnișoara Weston este deja o tâmplăriță cu experiență.

Apoi, stânjenită, Agnes se scuză și ieși ca să aducă ceaiul. Tiffany, cu o mină neîncrezătoare, o întrebă pe cameristă:

—Cum ai ajuns la așa ceva? Nu ești aici decât de o zi!

—Ieri, după ce ai plecat, am explorat orașul, zâmbi Anna. Treceam pe lângă magazinul de mobilă și am auzit un zgomot de ciocan. Îmi place mirosul lemnului proaspăt tăiat și nu am rezistat să nu intru. Domnul și doamna Martin erau acolo și am început să vorbim. Când am spus că tata e tâmplar și că m-a învățat câte ceva, proprietarul mi-a oferit o slujbă.

—Dar nu te gândești serios la asta, nu?

—Știi ce rar i se oferă unei femei o asemenea slujbă? Așa ceva nu mi s-ar fi întâmplat niciodată în Est. Așa că da, mă gândesc la asta. Aș avea ceva de făcut, până îți vin ție mințile la cap.

Agnes se întorcea cu tava de ceai, iar Tiffany o auzi spunându-i băiatului care o ajuta, în timp ce trecea pe lângă el pe hol:

– Nu mai am nimic pentru tine azi, Andy, după ce termini de măturat. Vino din nou săptămâna viitoare!

Tiffany nu uitase că Degan o aștepta afară, așa că îi spuse croitoresei de ce venise și se îndreptară amândouă spre camera din spate, unde lucra Agnes. Deși nu avea nevoie decât de câteva fuste, bluze și cămăși de noapte, tot trebuia să-i fie luate măsurile și să-și aleagă materialele. Era însă prea grăbită ca să se mai uite prin revistele cu modele ale lui Agnes, așa că îi ceru doar să-i facă ceva potrivit pentru munca în bucătărie și îi promise că o va plăti mai mult dacă va putea să i le termine pe toate în câteva zile.

După care îi veni o idee și o întrebă pe Agnes:

– Băiatul acela are nevoie de o slujbă?

– Da, răspunse aceasta. Are mare nevoie. Curăță chiar și bălegarul din grajd, în schimbul nutrețului pentru calul său și al unui braț de fân pe care să doarmă. A căutat prin tot orașul, ca să găsească niște slujbe mai bănoase, dar nu știe să facă decât munci de jos și nici măcar din astea nu prea găsește pe aici. Eu i-am dat câteva sarcini care pentru mine sunt neplăcute, pentru că mi-e milă de el.

– E serios? De încredere?

– Da. Și e și politicos. E de câteva săptămâni în oraș. Zice că e din Wisconsin. Nu e un pierde-vară, dar nu cred că o să stea mai mult decât are nevoie ca să câștige îndeajuns încât să plece în altă parte. Pur și simplu nu are noroc. Aveți cumva să-i oferiți vreo slujbă?

– S-ar putea să am, cel puțin pentru vreo două luni, dar nu dacă o să plece înainte să înceapă cu adevărat.

Agnes ridică din umeri.

– Întrebați-l! A venit în Vest ca să-și caute tatăl și a mers din oraș în oraș, căutându-l, dar poate că o slujbă sigură o să-l convingă că, dacă o să câștige ceva mai mult decât cât să aibă ce să mănânce, o să-și poată atinge mai ușor scopul. O să-l aduc aici înainte să plece și vedeți cum vă înțelegeți. A, și dacă vă gândiți cumva la măritiș, ar fi bine să-l puneți pe listă pe șeriful nostru. E un om bun. Ne-ar părea îngrozitor de rău să-l pierdem doar pentru că își tot caută o soție și nu-și poate găsi.

Tiffany n-avea de gând să răspundă nimic la trăncăneala asta, însă Agnes nici nu părea că ar aștepta vreo replică de la ea. Peste câteva clipe, adolescentul deșirat, care încă nu lăsase mătura din mână, era în fața ei. Avea pistrui, părul blond-roșcat și ochi căprui. Tiffany înțelegea acum de ce era atât de slab – probabil că mânca, uneori, doar o dată la trei zile. Dar era drăguț, curățel, iar Agnes probabil că îi spusese că o să i se ofere o slujbă, pentru că părea foarte dornic.

– Eu sunt Jennifer Fleming, îi spuse Tiffany, zâmbind.

– Andrew Buffalo, coniță, răspunse el, timid.

– Ei bine, Andrew, eu am fost angajată ca să gătesc la un ranch din apropiere și am nevoie de un ajutor la bucătărie. Nu trebuie să ai vreo experiență anume pentru slujba asta, ci doar să muncești din greu și să fii sârguincios. Ce zici, te interesează?

– Da, coniță!

Tiffany era aproape la fel de încântată pe cât părea și băiatul. În cele din urmă, își rezolvase toate problemele. Acum, nici Degan, nici Hunter n-aveau să-și mai bată joc de faptul că-i venise ideea să-și caute un ajutor.

– Dar, înainte să se bucure de victorie, trebuia să afle mai multe despre Andrew.

– Am însă nevoie să rămâi în această slujbă cel puțin două luni – sau atât de mult cât o să rămân și eu. Băiatul dădu din cap, încuviințând, iar ea continuă: Spune-mi câte ceva despre tine! Doamna Martin mi-a zis că ai venit în Vest ca să-ți cauți tatăl. Ai vreun motiv să crezi că se află în Teritoriul Montana?

– Păi ultimul loc din care mi-a scris e acum un târg părăsit. Dar asta a fost acum câțiva ani. Am auzit că pe aici pământul e plin de minereu. M-am gândit că o fi aflat și el și mi-am zis că ar trebui măcar să caut prin câteva orașe miniere mai mari, cum sunt Butte și Helena. Dar încă n-am atâția bani ca să ajung așa de departe.

– Nu ți-a mai scris?

– Nu, de când s-au făcut mari și ultimii copii. Mi-am dat seama, în cele din urmă, că nu mai vine acasă. El și cu mama nu s-au înțeles niciodată, iar ei nu i-a trecut deloc prin cap că el o să se mai întoarcă.

– Deci nu știi dacă nu cumva s-a îmbogățit pe aici, nici măcar nu știi dacă mai trăiește?

Andrew clătină din cap.

– Nu cred că a murit, dar n-aș crede nici că mai încearcă să se îmbogățească. Ultima scrisoare era tare deznădăjduită, spunea că a fost acuzat că a pus mâna ilegal pe pământul altuia, că era prea primejdios să mai continue singur și că o să se apuce de munca în mină pentru alții.

Era tare trist ce spunea băiatul și misiunea lui părea aproape imposibilă. Vestul era mult prea uriaș ca să-și caute tatăl, dacă n-avea nici o urmă, nici o veste de la el.

– Nu te-ai gândit să renunți și să te întorci acasă?

– Ba da, zâmbi Andrew, mă gândesc la asta de fiecare dată când îmi chiorăie burta. Muncesc de fiecare dată când găsesc, destul cât să pun ceva deoparte ca să ajung în următorul oraș. Chiar mi-aș dori să-l văd pe tata măcar o dată înainte să mă întorc acasă, poate chiar să-l bat de să-i meargă fulgii pentru că ne-a părăsit pentru ceva din care n-a ieșit nimic bine. Nu știu. De fiecare dată când mă gândesc că mi-a ajuns, găsesc curajul să merg mai departe. Nici acasă nu mi se simte lipsa. Surorile mele sunt măritate și mama e bine; are un magazin unde face pălării. Dar poate că tata are nevoie de mine.

– Ești un fiu bun, Andrew, îi zise Tiffany, zâmbind. Dacă ești de acord cu condițiile mele, du-te să-ți iei lucrurile și ne întâlnim la restaurant pentru prânz. Acolo e ultimul loc unde mă mai opresc, înainte să ne întoarcem la ranch.

El îi zâmbi larg și ieși atât de grăbit, încât Tiffany era mai să izbucnească în râs. Se înapoie și ea în salon, unde o aștepta Anna. Era așa de încântată de succesul pe care îl avusese, încât simțea nevoia să le spună și altora. Dar, cum se temea că Degan o să înceapă în curând să le bată în ușă, o invită pe cameristă să ia prânzul cu ea.

Anna însă o refuză:

– Agnes m-a invitat deja să mâncăm împreună cu ea. În plus, chiar vrei ca angajatorii tăi să-mi pună întrebări în timp ce mâncăm?

-Nu! tresări Tiffany. Ne vedem peste câteva zile, când vin să-mi iau hainele de lucru.

-Nu mai tresări și nu te mai plânge! Tu poți să pui capăt oricând acestei șarade.

Tiffany ieși îmbufnată. Dar, când ajunse afară, observă că Degan nu mai stătea pe treptele verandei, în așteptarea ei. Hunter îi luase locul.

Capitolul 20

-Domnul Grant s-a întors la fermă? întrebă Tiffany, în timp ce Hunter se ridica.

-Nu. Avea și el niște treburi și, cum ție ți-a luat aproape o jumătate de zi să le rezolvi pe ale tale, i-am zis să plece. Ne întâlnim la restaurant. Am auzit că tot nu ți-a ieșit din cap să te oprești acolo ca să mănânci.

Spusese ultimele cuvinte pe un ton îmbufnat, dar ea era prea încântată de tot ce reușise, ca să nu-i spună.

-Am angajat un băiat, pe care îl cheamă Andrew Buffalo, ca să mă ajute la bucătărie. Poate l-ai văzut și tu, a plecat de aici în fugă.

-Da. Era și greu să nu-l văd, că era cât pe ce să dea peste mine. Dar cum adică l-ai angajat? Nu credeam că o să găsești pe cineva, dar, dacă tot ai găsit, ar fi trebuit măcar să-l anunți pe tata, ca să vadă el dacă îl angajează sau nu.

-Nu am cerut permisiunea nimănui. Îl poate plăti tatăl tău sau îl plătesc eu. Însă bucătarul de dinainte avea un ajutor și, dacă ai impresia că eu n-o să insist să fie la fel și cu mine, atunci greșești.

Din moment ce iar îl înfrunta, ultimul lucru la care se aștepta era să-l audă izbucnind în râs.

-Ești a naibii de autoritară pentru o angajată, zise el cu un zâmbet atrăgător.

— Din fericire, nu lucrez pentru tine, ci pentru tatăl tău, i-o întoarse ea.

— Și chiar crezi că e vreo deosebire? Pe aici, un Callahan este un Callahan.

— Acolo de unde vin eu, o menajeră nu e bucătăreasă.

— Mda, dar chiar îmi place ideea că lucrezi pentru mine, adăugă el, râzând din nou.

Oare de ce îl amuza atât de mult remarca asta? Vorbeau, măcar, despre același lucru? Tiffany simți deodată că-i fuge pământul de sub picioare, așa că se îndreptă spre restaurant, spre ceea ce, cu puțin noroc, nu avea să fie unica masă bună pe care avea s-o ia în următoarele două luni.

— Ai zis că-l cheamă Buffalo? o întrebă Hunter când ajunseseră înapoi pe strada mare. Știi că e un nume fals, nu?

— Da? Are vreo importanță?

— Nu, atâta timp cât nu fuge de lege.

— Nu fi absurd! E doar un puști!

— Ei, și? Am văzut unii mai mici decât el amestecați în lupte cu arma. Ai fi uimită dacă ai ști câți băieți au venit în Vest în căutare de aventură și, dacă nu au parte de ea, își fac ei rost singuri. Dar, de obicei, numai cei care intră în bucluc își schimbă numele.

— Dacă ar fi un proscris, cred că ar fi mai bine hrănit, nu ți se pare?

— Nu neapărat.

— Doamna Martin mi-a garantat pentru el, scrâșni ea.

— Agnes? De ce n-ai zis așa de la început? Am încredere în părerea ei.

Aprobarea lui venea însă prea târziu. Indiferent dacă intenționase sau nu, Hunter îi umbrise bucuria de a-l fi angajat pe Andrew, iar acum era supărată pe el. Prin urmare, când el încercă să o ia de braț ca să traverseze strada, Tiffany își trase brațul și își continuă drumul pe aceeași parte a străzii. Restaurantul era la câteva clădiri mai în față, și cineva tocmai trecuse călare pe drum, răscolind tot praful, așa că ea n-avea de gând să traverseze încă. Pe urmă însă își dădu seama că se apropiau de una dintre tavernele orașului, în fața căreia stăteau, trândăvind, câțiva bărbați.

După cum arătau, păreau a fi mineri. Tocmai trecuseră pe lângă alți doi indivizi solizi, care stăteau rezemați de peretele unei prăvălii și care o făcură să se gândească la cei doi mineri pe care îi văzuse mai devreme încercând să-l provoace pe Hunter din priviri. Poate că erau aceeași...

Auzi apoi exclamația exasperată a lui Hunter:

– Încă n-am omorât pe nimeni în ultima vreme. Cred că mi-o fi venit timpul.

Tiffany își schimbă pe dată atitudinea, deși era sigură că el exagerează. Sigur exagera! Dar era dispusă să-i dea dreptate în privința acestei declarații alarmante.

– Hai să traversăm acum!

– Ești sigură că nu vrei să te bagi direct în bucluc?

În sfârșit, îi observă și ea rânjetul de pe față. Îi venea să-l ia la palme pentru că o înspăimântase dinadins în halul ăsta.

– Mă bucur să văd că încă nu ați plecat din oraș, domnule Callahan. Pot să vă răpesc câteva minute?

Amândoi se întoarseră spre bărbatul între două vârste care apăruse din spatele lor. Pălăria cu calotă rotundă și boruri mici, precum și costumul scump, de om de afaceri, erau mult mai potrivite pentru un oraș mare, nu pentru un târgușor de fermieri. Așa îmbrăcat, în hainele elegante, tipice pentru Est, bărbatul ieșea în evidență la fel de mult ca ea. Pe urmă o lovi revelația. Nu cumva era directorul de mină despre care îi vorbise Anna?

– N-aș prea zice, replică Hunter, tăios. Era clar că îl cunoaște pe omul acela și că nu îl are deloc la inimă. Cei doi mineri lați în spate care stătuseră rezemați de peretele prăvăliei se postaseră acum la câțiva pași în urma bărbatului bine îmbrăcat.

– Dacă mai ai ceva să-mi spui, știi unde-l găsești pe tata.

– Tatăl dumneavoastră nu a fost rezonabil. Și, cum sunteți fiul lui cel mai mare, poate îi puteți schimba părerea.

– Și ce te face să crezi că părerea mea se deosebește de a lui? Topitoriile voastre ne-au îngropat în fum. N-avem cum să-l facem să nu zboare peste câmpuri.

– Câmpiile sunt multe și sigur nu vă trebuie toate. Vi s-a oferit o avere ca să fiți de acord în privința asta.

– Răspunsul nostru n-o să se schimbe, Harris. De ce nu vă strângeți lucrurile și nu plecați?

– Și noi v-am putea întreba același lucru.

Omul nu mai părea la fel de amabil în clipa în care le întoarse spatele și se îndepărtă. Director? Părea mai degrabă una dintre gorilele proprietarului minei. Însă, chiar în clipa când el se îndepărta, cei doi bărbați care stătuseră destul de aproape ca să audă cuvintele care se schimbaseră făcură un pas înainte, înfruntându-l pe Hunter. Iar unul dintre ei, cel mai înalt, chiar încercă să-i dea un ghiont!

Probabil că Hunter se aștepta la asta, pentru că dădu repede la o parte mâna acestuia. Și, fără să-și ia ochii de la el, îi zise lui Tiffany:

– Du-te la restaurant, până mă ocup eu de ăștia. N-o să întârzie mult.

Ea se îndepărtă câțiva pași, ca să nu-i stea în drum, dar nu se duse prea departe. Poate că el era încrezător că o să scape de ei, însă ea nu era prea sigură, mai ales că în taverna din apropiere se mai aflau și alți mineri și doi dintre ei, fără îndoială beți, veneau clătinându-se pe picioare, ca să vadă ce se petrece.

– Faci o greșală, băiete, zise cel mai scund. Din cauza ta și a familiei tale, noi n-avem de lucru.

– Atunci de ce n-ați plecat din oraș?

– Ni s-a zis să mai rămânem, că...

– Tacă-ți fleanca, Earl! i-o tăie celălalt, apoi i se adresă lui Hunter: Avem un mesaj pentru taică-tu. Da' nu-i nevoie să i-l transmiți tu, adăugă, rânjind. O să se prindă singur când o să fii adus acasă.

Tiffany tresări când Hunter se chirci brusc de durere. Parase prima lovitură, dar cei doi se repeziseră la el în același timp! Cum rămânea cu minerii care doar lătrau și nu săreau primii cu pumnii, așa cum îi spusese Degan? Făceau asta pentru că o grămadă de martori, adunați în fața tavernei, aveau să-i acopere și să spună că Hunter începuse? Oare uitaseră că era și ea acolo și că o să zică altceva? Sau nici nu le păsa? Dar era absurd ca Hunter să fie nevoit să se bată cu amândoi deodată. Tiffany își prinse mai bine

în mână umbreluța de soare, nu prea știa nici ea de ce, dar n-avea de gând să le lase pe brutele alea să-l bată cu sălbăticie. Unde era șeriful?

Își ținea răsufierea, dar respiră un pic mai ușurată văzând cât era de rapid Hunter. Îi trase un pumn unuia dintre cei doi, câștigând astfel câteva clipe ca să-l înfrunte pe cel numit Earl, căruia îi cără în rafală câțiva pumni în față și în burtă, după care termină cu o lovitură de jos în sus care îl aruncă pe Earl la pământ. Acum avea ceva timp să se ocupe și de celălalt. Dar Earl se ridică repede în picioare, năpustindu-se furios la Hunter. Tiffany icni, speriată. Dacă îl aruncau la pământ, el n-avea să se mai poată ridica. În mod incredibil însă, Hunter îl aruncă pe celălalt bărbat drept în brațele lui Earl și cei doi mineri se rostogoliră pe jos. Asta îi înfurie și mai tare. Dar, cum reușise să-i facă să se clatine pe picioare și chiar să-i arunce la pământ, Hunter reușise să-și păstreze avantajul. Se părea că, în cele din urmă, avea să câștige!

Apoi zări scânteierea soarelui pe un obiect din metal. Unul dintre bețivi scosese un pistol mic din buzunar și ținea spatele lui Hunter.

– Hunter, ai grijă în spate! strigă ea și, în aceeași clipă, aruncă umbreluța în capul minerului, fără să-l nimerească. Dar Hunter se aruncase din instinct la pământ și-și scosese pistolul înainte chiar să se uite înapoi. Și în aceeași clipă trase un singur foc. Omului îi căzu pistolul din mână și începu să țipe, ținându-se de brațul care i se înroșise de sânge. Hunter fie ratase, fie nu-și greșise deloc ținta, însă nu intenționase decât să-l dezarmeze.

– Eu n-aș face asta, îl avertiză el pe celălalt bețiv, care se aplecase să ia pistolul de jos.

Minerul ridică mâinile și se dădu imediat înapoi, în timp ce Hunter se rostogoli și sări în picioare. Nu-și băgase pistolul la loc în toc, ci continua să-i țintească pe cei doi care îl atacaseră. Aceștia începuseră să dea înapoi, dar n-apucară să ajungă prea departe când își făcu apariția și șeriful, care auzise împușcăturile. Hunter schimbă câteva cuvinte cu omul legii, după care ridică de jos umbreluța lui Tiffany și se îndreptă spre ea. Fata se uita după șerif, care se îndepărta doar cu cel rănit.

- De ce nu-i arestează pe toți? se interesă ea.

- Pentru că pușcăria gеме deja de scandalagii, și nici eu n-am chef să depun vreo plângere azi.

- De ce nu? întrebă ea, indignată. Au fost doi contra unu și ei au început.

- Ai fost îngrijorată pentru mine? zâmbi el larg.

- În nici un caz, se apără ea repede.

- Ei bine, mulțumesc pentru că m-ai avertizat, Jenny. Pistoalele alea Deringer or fi ele mici, dar pot să omoare un om. Apoi începu să râdă, în timp ce-i înapoia umbreluța: Chiar ai aruncat cu asta într-un bărbat înarmat?

Fusesse o mare nebunie din partea ei! Oare așa era Hunter când nu-l avea pe Degan prin preajmă, să-l potolească? Gata să sară la bătaie? Tiffany era exasperată că el nu-și scosese mai repede pistolul ca să-i facă pe cei doi mineri să dea înapoi, înainte ca bețivul să scoată arma. Nu cumva totul fusese o înscenare pusă la cale de domnul Harris? Începea să creadă că familia Callahan trebuia să fie îngrijorată de mult mai mult decât de propria ei familie...

Capitolul 21

- Te-ai descotorosit de mine doar ca să sari cu pistolul? întrebă sec Degan, care tocmai își făcuse apariția.

- Cum de-ai ghicit? chicoti Hunter.

Degan nu era mai amuzat decât Tiffany, pe care o întrebă direct:

- Acum ești gata să mergi acasă?

La adevărata ei casă, cum să nu, dar tot mai avea de petrecut cincizeci și nouă de zile în acest purgatoriu. Se gândea că așa arăta o zi obișnuită în Nashart. Pentru ei. Dacă ar fi avut cea mai mică intenție să rămână aici, ar fi putut încerca să se obișnuiască. Nu era însă nici o șansă. Totuși, cei doi bărbați păreau mult prea

nepăsători în privința luptei la care ea fusese martoră. Așa că răspunse, înțepată:

— Încă nu plec. O să mă *prefac* că ăsta e un oraș civilizat și o să iau prânzul aici. După care i se adresează lui Hunter: Dacă îmi spui că nu e sigur să fac asta, atunci mă duc direct la gară și-mi cumpăr bilet pentru casă. E sigur, domnule Callahan?

— Da, deocamdată. Dar te rog să ne faci pe plac și să nu mai ceri să vii în oraș sâmbătă.

— Crede-mă, mi-am dat deja seama de asta. Însă răspunsul tău nu m-a liniștit absolut deloc.

După care Tiffany se îndreaptă spre restaurant, urmată îndată de Hunter, care o asigură:

— N-o să las pe nimeni să-ți facă nimic, Roșcato, îți jur!

În tonul lui se simțea încrederea și o dorință sinceră de a o proteja. Oare Hunter avea în el ceva din firea unui cavaler? Asta ar fi fost foarte liniștitor dacă ar fi avut cumva intenția să se mărite cu el, ceea ce nu era cazul. Prin urmare, pe lângă umorul molipsitor, pe lângă că era incredibil de arătos, pe lângă curajul de care tocmai dăduse dovadă, mai avea și această calitate? Tiffany sperase că, ascunsă în spatele măștii de Jennifer, avea să-i descopere mai multe defecte decât calități. Bineînțeles, posibilitatea ca el să încerce să o înșele pe ea, seducând-o pe Jennifer, era destul de urâtă. Dar încă nu era un fapt dovedit.

Andrew Buffalo o aștepta în fața restaurantului Sal, iar ea îl prezentă însoțitorilor săi. Băiatul era atât de încântat că primise o slujbă, că nici măcar nu dădu înapoi la vederea lui Degan. Tiffany se temuse puțin că restaurantul avea să fie cam prea țărănesc pentru gustul ei, dar fu plăcut surprinsă de felul cum era decorat. Avea fețe de masă albe, brodate, și chiar buchețele de margarete pe fiecare masă, deși nu erau puse în vase, ci în borcănășe. Iar sala de mese era aglomerată, dar era ora prânzului și nu erau decât zece mese.

Fură conduși la ultima masă liberă. În drum, Hunter fu oprit de câteva ori de prieteni care se interesau de mama lui. Probabil că le-ar fi prezentat-o pe Tiffany, dacă ea s-ar fi oprit. Dar, totuși, poate că n-ar fi făcut-o, căci ea nu era decât o servitoare în casa

lui. Și n-ar fi prezentat o servitoare prietenilor mamei sale, lucru pe care Jennifer l-ar fi înțeles, chiar dacă lui Tiffany nu i-ar fi căzut bine. Însă Degan nu-i dădu ocazia să afle care parte din ea avea să reacționeze, pentru că o conduse direct la masa lor. Trebuia să-și stăpânească mai bine rolul pe care îl juca. Se purta și vorbea prea repede, ca ea însăși, nu ca o menajeră, fără să se gândească înainte.

Însă, pur și simplu, nu-și putea controla unele reacții. Iar felul în care reacționează față de Hunter, după ce se așează și el, era o astfel de dovadă. Era, fără îndoială, una dintre cele mai stânjenitoare mese de care avusese parte vreodată, deși nu ar fi trebuit deloc să fie așa. În timp ce mâncau, Hunter îl supunea pe Andrew unui adevărat interogatoriu. Tiffany se așteptase la asta și nu putea să zică nimic, din moment ce băiatul avea să locuiască la ranch. Și Hunter, cel puțin, făcea totul într-un mod cordial. Însă ea asculta doar cu o ureche.

Toată ziua se străduise din răspuțeri să nu bage de seamă cât de frumos era Hunter. Fusese destul de ușor atunci când nu se uita drept la el, dar în acel restaurant, unde stătea în fața lui, nu mai era deloc simplu. Și știa de ce. Pentru că el se uita la ea chiar și când i se adresa cu Andrew. Tiffany se înfuriase din cauza asta, se înroșise și, deși ar fi vrut să-i ceară să înceteze, *nu voia* ca el să vadă cât de mult o stânjenește.

Așa cum descoperise în ultimul timp, avea tendința să vorbească prea mult când era emoționată. Într-un moment în care „interviul” fusese oprit, pentru puțin timp, ea se repezi să spună:

— Când am văzut firma afară din restaurant, am crezut că Sally e o prescurtare de la Sally, dar Degan mi-a spus azi că aici nu lucrează decât bărbați.

— Aveai dreptate cu numele, zise Hunter, începând să râdă când o văzu că face ochii mari. Nu, pe tip nu-l cheamă Sally. Sally a fost nevasta lui Tom, proprietarul. A dat restaurantului numele ei și nu l-a mai schimbat după ce ea a murit. Tot orașul a plâns-o, pentru că Sally a fost o femeie minunată. Ne era chiar teamă că Tom o să-și facă bagajele și o să se întoarcă în Est, dar Sarah Wilson

s-a oferit să-l ajute. Tipa asta scoate plozi unul după altul, așa că a avut destul lapte și pentru copilașul nou-născut al lui Tom.

– M-ai zăpăcit până și pe mine, interveni Degan, nici nu-mi pot închipui ce-o fi în mintea domnișoarei Fleming.

– Scuze, spuse Hunter, privind-o iar pe Tiffany. Sally a murit în chinurile facerii, la doi ani după ce se stabiliseră aici.

– În Nashart nu e nici un doctor? întrebă Tiffany.

– Ba da, avem, dar sunt rari bărbații care să știe și lucruri din astea. De când mă știu eu, aici a fost singurul doctor din toată zona. Dar e chemat de multe ori în alte orașe și nu e mereu la îndemână când apar urgențe la noi, precum complicațiile la nașteri, cum s-a întâmplat cu Sally.

Remarca aceasta o făcu să-și dea seama că tocmai afla despre existența altui pericol în Vest, de data asta în ce privea femeile. Oare mama ei avusese parte de ajutor când născuse cei patru copii? Ce mult curaj putuse să aibă Rose, știind că era posibil să treacă singură prin asta, că era posibil chiar să moară!

Hunter avusese dreptate, povestea chiar era tristă, așa că Tiffany încercă să schimbe subiectul.

– Și această Sarah Wilson, câți copii are de fapt, de ai descris-o atât de colorat? Cinci? Șase?

– Doisprezece, la ultima numărătoare.

– Și încă nu și-a împușcat soțul?

Hunter izbucni în râs. Până și lui Tiffany îi scăpă un zâmbet, însă ea nu glumea. Biata femeie!

– Nu-ți plac copiii? o întrebă el, curios.

– Eu... nu prea știu. N-am avut de prea multe ori ocazia să mă aflu în preajma lor.

– Nu, cred că urma să ajung la asta, câți speri că o să ai?

– Un număr *mult* mai moderat.

– O să ai niște copii tare frumoși, zise Hunter, privind-o admirativ, după care se aplecă spre ea și-i șopti: Vrei să facem câțiva?

Tiffany rămase brusc fără aer, iar el începu să râdă și mai tare:

– Mai prinde-te și tu, Roșcato, când te tachinez! Iei lucrurile prea în serios, chiar și pentru una din Est.

Așa că ea se hotărî să-i spună adevărul:

– Ba nu, de obicei. De fapt, am un temperament chiar drăguț și calm.

– Și unde l-ai ascuns?

Ea se înroși. Poate că o tachina din nou, dar poate că nu și de data asta. Totuși, nu putea să discute cu el despre haosul în care i se împotmolise viața, din moment ce chiar el îl provocase. Prin urmare, schimbă repede subiectul:

– Ei bine, mă bucur că Tom a hotărât să rămână și să-și crească aici copilul. Mâncarea asta de pui e excelentă.

Așa și era, dar ceea ce o făcea specială era sosul cu smântână. Dacă n-ar fi avut o experiență atât de neplăcută cu brutarul orașului, poate că l-ar fi rugat pe Tom să-i dea rețeta. Dar când aruncă o privire prin restaurant, văzându-l pe Tom cum trecea de la o masă la alta, primind complimente pentru mâncare și bani de la mesenii încântați, își dădu seama, deși prea târziu, că un brutar sau un bucătar n-aveau să-i spună rețetele lor, pentru că mâncarea pe care o preparau cu ajutorul lor reprezenta pentru ei sursa de câștig. Observă apoi că cei trei bărbați comandaseră diferite feluri de vită, deși friptura lui Degan era altfel, garnisită cu un sos închis la culoare. Tiffany avea senzația că și el era la fel de obișnuit ca și ea cu mâncărurile rafinate. Dacă urma să se mai gândească mult la asta, avea să înceapă să plângă, deoarece nu credea că va fi vreodată în stare să gătească ceva atât de delicios.

Probabil că Hunter îi citise gândurile, căci îi spuse:

– Nu-ți face probleme, că nu ne așteptăm să începi cu o masă atât de elegantă. Mai întâi va trebui să te prinzi cum se gătește.

Ea îi zâmbi ușor, căci chiar se simțea puțin ușurată să-l audă spunând asta. După care el adăugă:

– Tom e din Chicago. Mâncarea lui te face să-ți fie dor de casă?

Da! Îi era dor de casă încă din ziua când plecase din New York. Dar nu mărturisi, ci întrebă, la rândul ei:

– De ce a plecat Tom din Chicago și a venit așa de departe în Vest ca să deschidă un restaurant?

Hunter ridică din umeri.

– Banii, sau mai degrabă lipsa lor, îi fac pe mulți s-o ia pe drumul ăsta. Tom nu-și putea permite să-și deschidă propriul restaurant

în Est. Aici, a plătit mai nimic; de fapt, numai materialele de construcție și până și jumătate dintre ele i-au fost date pe gratis. Oamenii de aici au fost atât de încântați să aibă un restaurant adevărat în Nashart, că toți au pus mână de la mână și restaurantul a fost ridicat peste noapte.

Aproape terminaseră. Dacă s-ar fi ridicat cu câteva momente mai devreme, ar fi ajuns să se confrunte cu dezastrul la ușă, pentru că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla devenise realitate: unul dintre frații ei intrase în restaurant. Tiffany încremeni, paralizată de nehotărâre. Îi venea să o ia la fugă, dar nu avea nici un pretext ca s-o facă! Nu ar fi trebuit să știe că în pragul ușii stătea Sam Warren, însoțit de doi tineri pe care nu-i recunoscuse. Totuși, poate se înșela... Nu-și mai văzuse fratele cel mare de șase ani. Se schimbaseră atât de mult în vremea asta...

Dar, în timp ce se uita la el, își dădu seama că sigur e Sam. Chipul îi devenise mai masculin, își lăsase chiar și mustață, dar era fratele ei – cu părul lui blond, cu ochii lui verzi. Și, Doamne, Dumnezeu, și-ar fi dorit atât de mult să-l îmbrățișeze, că aproape că-i dădura lacrimile!

Apoi îl auzi pe Degan spunându-i lui Hunter:

– O să-i distrag eu atenția în timp ce o scoți tu prin spate.

Prin urmare, nu era singura care observase că un Warren intrase în restaurant. Hunter se ridică după Degan și ocoli masa ca să-i dea brațul, spunându-i încetisor:

– Nu te agita, dar tocmai a intrat un Warren. Tata vrea ca ei să afle. La urma urmelor, asta a fost și motivul pentru care te-am dat de partea noastră. Dar tata vrea să se și bucure de victorie o vreme, așa că am prefera ca ei să nu afle așa de repede.

– Eu aș prefera să nu afle deloc, îi șopti și ea. M-aș simți îngrozitor dacă ar trebui să le explic chiar eu hotărârea pe care am luat-o.

Hunter îi puse o mână pe gât, ținând-o aproape de el, ca să o ascundă de vederea lui Sam, iar ea nu protestă, căci nu voia să fie descoperită. Și, slavă Domnului, reuși să iasă pe ușa din spate fără să audă pe nimeni strigând-o pe nume – pe adevăratul ei nume.

Capitolul 22

Hunter se grăbi să ajungă împreună cu Tiffany la stația de diligențe unde lăsase Degan caii, dar nu mai așteptă să-i ajungă și ceilalți din urmă. Încălecă pe calul său bălțat și se aplecă, oferindu-i mâna. Ea nu protestă nici de data asta, pentru că nu se gândea decât cum să scape. Încă era prea nefericită din cauza acestei întâlniri. Și nici măcar nu plecaseră încă din oraș. Dacă Sam ar fi recunoscut-o, atunci ar fi ajuns să dea ochii cu tatăl ei chiar azi. Însă un glas, undeva în minte, îi șopti: „Și te-ai reîntâlni cu frații tăi“. Putea să-l suporte pe Franklin pentru asta? Nu, nici măcar pentru asta. Rana pe care i-o făcuse omul acesta era prea adâncă. Trebuia să găsească alt mod de a-și vizita frații, înainte să plece din Montana.

– Trebuie să facem mai des asta.

Trecură câteva clipe până să audă cu adevărat ce spusese Hunter și să și priceapă. Oare vorbea cumva despre faptul că, practic, ședea în poala lui? O, Doamne, de ce stătea așa?

– Stai! Am crezut că mă duci la grajdul din oraș. Voiam să închiriez un cal ca să mă pot întoarce călare acasă.

– Păi deja te întorci călare acasă.

– Dar e foarte nepotrivit.

– Cum adică, e nepotrivit că te duc eu acasă? Clar că ai niște idei cam prostesti, Roșcato.

Tiffany închise gura, strângând din dinți. Ieșiseră deja din oraș, așa că nu era surprinsă că el spusese asta. Totuși, era cazul să afle și el la ce se referea ea. Eticheta din Vest n-avea cum să fie atât de diferită de regulile de bună purtare în societate pe care le învățase ea. Însă, chiar mai rău decât atât, felul în care o așezase el pe cal era mult prea intim. Nu stătea nici în spatele lui, nici nu călărea bărbătește în fața lui, ci o pusese femeiește în șa, chiar în poala lui, astfel încât îi era imposibil să ignore faptul că o privea. Și că îi zâmbea cu gura până la urechi.

Nemernicul, era tare încântat de sine, în timp ce ea era mai mult decât stânjenită. Își întoarse capul, evitându-i privirea, și-și aținti ochii asupra drumului. Coama lungă a căluțului pinto îi mângâia mâna. Ce animal frumos! Voia și ea unul la fel. Înainte să plece din Montana, avea să cumpere unul și să-l trimită acasă. O să fie invidiată de toate prietenele când o să se plimbe prin Central Park. Majoritatea prietenelor ei nu știau însă în ce dilemă se afla. Îi fusese prea rușine ca să le spună unde se duce. Ar fi fost tare șocate de asta!

O, Doamne, nu se mai putea gândi la casă acum, nici la faptul că-l văzuse pe Sam, altfel avea să izbucnească în plâns, și nu-și putea permite să fie tulburată de Hunter sau de faptul că stătea atât de aproape de el. Trebuia să se străduiască să-și joace rolul de Jennifer, menajera, și să înceapă o conversație normală. Asta avea s-o liniștească. Așa că spuse, străduindu-se să nu se uite la el:

— Calul ăsta e drăguț.

Hunter pufni, făcând-o să-i arunce o privire. El făcu o grimasă, în timp ce i se adresa calului:

— N-o asculta, Patches, nu te-a făcut drăguț de-adevăratelea. După care se aplecă spre ea și-i șopti: Să nu-l mai jignești, că este foarte țăfnos.

Chiar dacă nu credea nici o iotă din ce-i îndruga el, Tiffany nu putu să se abțină și izbucni în râs. Apoi însă își dădu seama că Hunter tocmai găsisese un pretext pentru a-și apropia fața de a ei. Și, văzând ochii aceia de un albastru năucitor atât de aproape de ea, aproape că i se opri răsufierea. Dacă ar fi sărutat-o... Doamne, nici nu știa ce-ar fi făcut. Așa că zise repede:

— Îmi place să călăresc, dar îmi place să țin eu frâiele. Ar fi trebuit să mă duci la grajd, ca să închiriez un cal pentru mine.

El se dădu înapoi, și astfel dispăru și amenințarea de a fi sărutată. Putea din nou să respire. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar, în mod ciudat, se simțea dezamăgită. Oare ce era cu ea? Ar fi mai bine să nu știe cum e să fii sărutată de Hunter Callahan.

Însă el nu-și dezlipise privirea de la ea.

— N-aș fi zis că știi să călărești. Credeam că voi, orașenii, nu vă plimbați decât în trăsură.

În sfârșit, un subiect diferit, care ar fi trebuit s-o calmeze.

– Ba nicidecum. Eu locuiam lângă un parc mare, poate cel mai mare din lume. Eram destul de mică atunci când am învățat să călăresc. Ai putea să-mi dai voie să-l împrumut uneori pe Patches?

El clătină din cap.

– Un bărbat e legat de calul său, e ca o rudă pentru el.

Ea izbucni în râs, dar se opri imediat când își dădu seama că Hunter chiar vorbea serios. Iar el remarcă de îndată:

– Ai un râs frumos, Jenny. De ce nu-l aud mai des?

Pentru că era răvășită, speriată, îngrijorată, dar, și mai rău, pentru că bărbatul pe care venise cu gândul de a-l disprețui se dovedea demn de a-l plăcea. Uneori. Când nu-l prindea că seduce femeile, inclusiv pe ea. Dar evident că asta n-o putea spune. Prin urmare, declară afectată:

– O menajeră trebuie să fie mereu rezervată.

– Nu mai fi! chicoti el. Așa o fi fost în casele alea elegante de prin Est, pe unde ai mai lucrat tu, dar acum ești în Montana.

Oare chiar era nevoie să-i amintească mereu de asta? Tiffany se întoarse la subiectul care o liniștise puțin și la remarcă prostească – sau nu – pe care o făcuse despre calul lui.

– Ai glumit în legătură cu Patches? Eu n-am avut decât doi cai. Și trebuie să mărturisesc că pe nici unul nu l-am considerat animal de companie.

– Caii sunt scumpi, zise el, deodată curios. Cum de ți-ai putut permite unul?

Tiffany se înfurie pe ea, dar găsi repede o minciună:

– Tata are un prieten bun care crește cai. Lucra pentru un om care nu era deloc drăguț și, de fiecare dată când avea un cal care nu-i plăcea, îi cerea să-l omoare. Dar prietenului lui tata nu-i plăcea să facă așa ceva și prefera să-i dea pe la cine putea.

– Țștia din Est, făcu Hunter, cu oarecare dispreț în voce. Noi, aici, pur și simplu le dăm drumul. Avem câțiva cai în plus la fermă. Poți să călărești unul dintre ei. Să-mi spui doar când ai chef și te duc eu.

Ea se încruntă.

- Aș prefera să nu fiu legată de programul tău. Mi-ar plăcea să pot călări când am eu chef, singură.

- Știi să tragi cu pistolul?

- Nu.

- Dar cu pușca?

- Nu, evident.

- Atunci n-o să călărești de una singură.

Ea ar fi protestat, dacă tonul lui nu i-ar fi dat de înțeles că este degeaba. Poate că putea să învețe să tragă cu arma. Ba nu, de ce să-și bată capul cu asta, când n-avea să petreacă atât de mult timp pe aici?

După care o fulgeră o întrebare:

- Dacă ai cai de călărie în plus, de ce nu ai adus unul și pentru mine azi?

- Și să nu te țin în poală în drum spre casă? chicoti el. Da, vezi să nu!

Prin urmare, el pusese la cale situația asta stânjenitoare în care se afla acum? Îi mai și zâmbea cu gura până la urechi; era clar că se felicita singur pentru felul cum plănuiise atâta intimitate. De ce? Oare așa se purta cu toate femeile care îi ieșeau în cale? Sau, mai clar, se amuza de un flirt inocent ori chiar își propusese să o seducă pe ea cu adevărat – adică pe Jennifer, se corectă Tiffany. Trebuia să afle, dar n-avea cum s-o facă, dacă va continua să se simtă jignită de felul în care înțelegea el să fie prietenos. Se gândi că ar putea să fie mai drăguță cu el, ba poate chiar să flirteze și ea puțin, numai ca să vadă unde bate. Ba nu, asta însemna că îl ispitește să-i fie necredincios. Nu putea să recurgă cu inima ușoară la așa ceva ca să scape de căsătoria asta aranjată, mai ales dacă ea provoca totul. Trebuia să fie ideea lui și să o servească în fața mamei ei drept o dovadă a naturii lui flușturate.

Era atât de pierdută în gânduri, că își dădu seama prea târziu că în tot acest timp îl privise absentă pe Hunter, evident, destul de mult cât să-l facă să creadă că acum avea să fie deschisă la avansurile lui. Observă că el se apleca încet spre ea, ținându-o cu privirea lui albastră, atât de senzuală. Tiffany simțea că i se strânge stomacul, că i se taie respirația și, pur și simplu, nu mai

putea împiedica ceea ce urma să se întâmple; nu mai putea nici măcar să se miște. Îi adulsemea parfumul atât de masculin – un amestec de piele, de rășină și de ceva ce nu putea identifica. Dar îi plăcea și se întreba chiar ce gust avea. Tot universul ei avea să se dea peste cap dacă o să-l lase să o sărute, pentru că ar fi putut să-i placă. Poate și lui avea să-i placă... și să vrea mai mult. Poate că nu era deloc ceva neobișnuit pentru el să seducă una sau două fete pe zi. Și probabil că ea nu se înșela deloc asupra numărului, căci își aminti de brațul pe care Pearl i-l pusese pe umăr în oraș...

Amintirea asta puse capăt atracției hipnotice în prada căreia se afla:

– Oprește-te!

Voise să-i ceară să se oprească, să nu o sărute, dar el probabil că înțelesese că ea îi cerea să se oprească din mers! Iar Patches stătu locului. Tiffany se simțea prea sleită de puteri ca să-i mai facă vreun reproș lui Hunter pentru că încercase să o sărute. Aruncă o privire în jur, observând că se aflau lângă lac și nu departe de casa abandonată.

Trase adânc aer în piept, ca să se liniștească, apoi spuse:

– Am văzut ieri casa asta. Pot să mă uit la ea mai îndeaproape?

– Jenny!

El nu-i rostise decât numele, dar Tiffany știa că încă nu renunțase la ideea de a o săruta. Acum însă, că-și venise în fire, trebuia să sugrume această pornire din fașă.

– Nu scoate un sunet despre ce era să se întâmple – și să nu cumva să se mai întâmple! Oi fi muncind eu pentru familia ta, dar asta nu înseamnă că poți să profiți de mine.

– N-aș face așa ceva.

Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, ea se înfuria tot mai tare și nu-și mai putea opri tirada.

– Și să lăsăm baltă curiozitatea mea în legătură cu casa asta. Du-mă doar înapoi la ranch, te rog! Noi doi nu ar trebui să mergem împreună așa – singuri. Este mai mult decât nepotrivit, înțelegi de ce? Îți dă idei greșite.

– O fi din cauza părului tău roșcat, mormăi el și o dădu jos de pe cal, după care descălecă și el. Vino!

Și, ținând frâul într-o mână, o luă pe ea de mână cu cealaltă, ducând-o printre copaci, spre apă și spre casa care rămăsese neterminată. Ea încercă să-și tragă mâna dintr-a lui, de două ori. Iar el observase, probabil, că era încă supărată, pentru că îi zise:

– Potolește-te! N-are rost să faci pe bosumflata din cauza unui sărut nevinovat – care nici măcar nu s-a întâmplat.

Așa i se părea lui? Nevinovat? Fără însemnătate? Poate că, într-adevăr, reacționase ea prea exagerat. Trebuia să fie foarte atentă la felul cum se purta cu acest bărbat. Gândul la cine era ea cu adevărat trebuia să fie împletit cu cine credea el că era ea, și trebuia să jongleze cu aceste două identități ca să nu-și piardă slujba – sau un posibil aliat. Pentru că îi trecuse prin minte că, dacă Hunter Callahan era așa de nepăsător și de generos cu împărțirea afecțiunii pe cât începea să vadă că este, atunci, dacă putea s-o ajute cineva să evite această căsătorie, el avea să fie acela.

Ajunseră astfel la casă sau, mai bine spus, la scheletul ei. Planul casei arăta că avea să fie mult mai mare decât păruse de la distanță. Acum putea să-l întrebe despre logodnă și despre părerea lui în privința asta, din moment ce Degan îi vorbise despre ea. De altfel, chiar din acest motiv ceruse să vadă casa. Era ocazia perfectă ca, în timp ce vorbeau despre casă și despre cei cărora le era destinată, să-l facă să-și dezlege limba în privința logodnei. Totuși, poate că nu era momentul cel mai potrivit. Ba nu, indiferent dacă se înfuria sau nu, trebuia să afle ce gândea el despre asta.

– Am auzit că această casă este ridicată pentru tine și pentru logodnica ta. Acesta e încă un motiv pentru care nu vreau să încerci să mă săruți.

El îi dădu drumul mâinii, privind-o scrutător.

– Cine ți-a spus?

– Degan mi-a zis, de dimineață, în oraș, când l-am întrebat despre zăzania aceea. E adevărat, deci? Ești logodit cu o Warren?

– Ei, și ce? Ar trebui să nu mai trăiesc, tot așteptând-o pe femeia aia să-și facă apariția? N-am văzut-o niciodată, Roșcato. Asta nu-i afecțiune.

– Dar o să te însori cu ea.

– E, asta rămâne de văzut. Tata speră că o să-mi placă de ea, însă n-o să mă oblighe s-o iau de nevastă dacă nu-mi place.

– O spui de parcă ai fi știut mereu că, în cele din urmă, o să fie alegerea ta. Dar ce-i cu asta? E așa de rău că toată lumea așteaptă ca asta să se întâmple?

– Exact, pufni el. Și sunt al dracului de sigur că n-o să fac pe bărbatul însurat până când n-o să mă însor cu adevărat!

Atitudinea lui Hunter o uluia, căci nu se așteptase la așa ceva. El vorbea despre căsătoria iminentă ca despre un laț în jurul gâtului. Probabil însă că surprinderea ei nu trecuse neobservată, pentru că el continuă pe un ton mai liniștit:

– Toată viața a trebuit să port povara asta. Încă din clipa când am început să mă uit după fete, tata m-a tras deoparte și mi-a zis: „Poți să le atingi, dar să nu te atașezi de vreuna, pentru că ți-am găsit deja o nevastă“. La dracu', suntem în secolul al XIX-lea, cine se mai leagă la cap cu o nevastă aleasă de alții? Și de ce? Pentru că doi bărbați în toată firea nu pot să stea la discuții și să spună: „Asta nu-i lupta noastră, de ce dracu' ne mai împușcăm noi aici?“ Acum de ce zâmbești? Ți se pare distractiv?

Tiffany era uimită că nu izbucnise de-a dreptul în râs, pentru că tot ce spunea el erau exact gândurile ei, numai că nu putea să-i spună asta.

– Nu, deloc. Mă întrebam doar ce-ar fi dacă și logodnica ta are aceeași părere ca și tine.

– Măcar atât pot să sper, mormăi el.

– Dar te-ai gândit vreodată la asta?

– Nu, deloc. M-am gândit doar că o să facă ce i s-a spus.

– Poate că greșești, îi aruncă ea peste umăr și dădu să se întoarcă.

– Ce-i cu graba asta? o opri el. Chiar crezi că n-o să mă placă?

– Dacă seamănă măcar puțin cu mine, atunci e obișnuită cu tinerii rafinați de la oraș, nu cu cowboy-i nerușinați și încrezuți, care nu știu când să renunțe.

– Încrezuți cu motiv, zâmbi el într-un colț și pătrunse în interiorul scheletului casei.

Stătea acolo, cu mâinile în șolduri, uitându-se la temelile unei case care poate că n-avea să fie niciodată terminată. Ea făcu la fel, dar observă deodată că expresia chipului său se schimbase. Nu-l mai văzuse așa până acum. Furios. Îngrozitor de furios. Nu pe ea – bine, de fapt, poate pe ea cea adevărată. Poate că nu fusese cel mai bun loc ca să discute despre logodnă, din moment ce casa îi amintea de ea într-un mod atât de ostentativ.

Gândul acesta i se întipări și mai puternic în minte când îl văzu pe Hunter că dă brusc cu piciorul într-un stâlp dintr-un colț. Încă două lovituri, și stâlpul se frânse în două. El se dădu la o parte, în timp ce partea de deasupra se lăsase în jos, deși cuiele în care erau bătute scândurile le împiedicau să se prăbușească de tot. Acum atârnavu așa, hidoase, ruinate.

Tiffany întrebă, nevenindu-i să creadă:

– De ce-ai făcut asta?

– Pentru că afurisenia asta n-ar fi trebuit niciodată să fie începută, când e foarte posibil să nu locuiască niciodată nimeni în ea. Voiam de mult să o dăresc. După care o luă din nou de mână. Vino! A fost o greșeală să ne oprim aici. Te duc înapoi la ranch.

Ea nu se opuse. Fără să știe, Hunter tocmai îi dăduse cea mai bună veste pe care o auzise de la sosirea în Montana. Și el ura logodna asta la fel de mult ca ea. Și atunci, de ce nu era încântată? Să fie oare atât de orgolioasă, încât să se supere că el nu o voia pe ea?

Capitolul 23

Pe bucata scurtă de drum care le rămăsese până să ajungă la ranch, Hunter rămase tot timpul încruntat. Tiffany nici nu pusese bine piciorul jos de pe cal, când îl zări pe Zachary, rezemat de un stâlp al verandei. Își plimba privirea de la ea la Hunter și înapoi și nu părea prea încântat că ei doi călăriseră singuri tot drumul. În sfârșit, mai observase cineva cât era de nepotrivit acest lucru?

– Mary a mea a întrebat de tine, fato, i se adresează Zachary lui Tiffany pe un ton morocănos. Du-te sus și prezintă-te!

– Bineînțeles.

– Te prezint eu, se oferi Hunter.

– Se descurcă și singură, se opuse Zachary. Am de vorbit ceva cu tine, băiete.

– Mă întorc într-o clipă, tată, replică Hunter și o conduse pe Tiffany înăuntru, luând-o în sus pe scări.

– Stai! exclamă ea, tocmai când Hunter se pregătea să bată la ușă. Vreau măcar să mă asigur că arăt decent, înainte s-o cunosc pe mama ta.

– Ești frumoasă, zâmbi el. Liniștește-te, că doar n-o să te mănânce.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva, dar prima impresie...

El o apucă de bărbie ca să-i examineze chipul, apoi se prefăcu a-i șterge o dâră de praf de pe față. Ea își dădea seama că se preface, pentru că făcea gestul prea încet, cu prea multă blândețe; practic, îi prinsese fața în palme și degetele lui mai degrabă o mângâiau, în loc să-i frece pielea. Tiffany simțea că o să ia foc și, fascinată de privirea lui insuportabil de intensă, nu-și putu reține un suspin. Apoi, cu un geamăt audibil, Hunter își luă mâinile de pe chipul ei, se întoarse și deschise ușa de la dormitorul părinților săi, mormăind:

– Ai încredere în mine data viitoare, când o să-ți spun că arăți bine.

Dar nu spusese deloc asta! O zăpăcise cu totul când îi zisese că e frumoasă.

Tiffany se trezi dintr-odată în dormitorul mare de pe colț. Încăperea era atât de scăldată în lumina care venea de la cele două rânduri de ferestre, toate deschise și cu perdelele date la o parte, că avu nevoie de câteva clipe, până să i se obișnuiască ochii cu ea. Era o cameră mare, dar înțesată de mobile. Tiffany observă încântată că, la urma urmelor, măsuțele de toaletă erau cunoscute și în Vest. Mary avea una încărcată de borcânașe, dar și un birou de scris și o masuță mică și rotundă pentru a mânca, la care lua probabil masa uneori împreună cu soțul ei, acum, în timpul convalescenței.

Se mai aflau, de asemenea, dulapuri cu cărți, câteva scaune cu spătar drept și un fotoliu confortabil, cu brațe, care fusese tras lângă pat, fără îndoială, pentru vizitatorii lui Mary.

Mama lui Hunter stătea în patul mare cu stâlpi, cu spatele susținut de vreo șase perne. Avea părul lung și castaniu, împletit în două cozi. Purta o cămașă de noapte confortabilă, albă și lungă, cu mâneci scurte. Era prea cald ca să se învelească. Până și picioarele îi erau goale. Rose îi spusese că Zachary avea o nevastă frumoasă. Ce-i drept, încă arăta bine și era solidă, absolut deloc delicată. Și avea ochi albaștri. Ochii lui Hunter.

Fiul ei se duse drept la pat și se aplecă să-și sărute mama pe obraz.

— Mamă, am adus-o pe Jenny. Dacă ți se pare cam înțepată, adu-ți aminte că e din Est.

Spusese toate acestea pe tonul pe care îl folosea ca să o tachineze, însoțindu-și cuvintele de un zâmbet, așa că Tiffany nu se simți jignită. Și Mary zâmbea.

— Hai, pleacă de aici și lasă-ne să ne cunoaștem! Cu mine n-o să fie rezervată.

Abia ieșise Hunter pe ușă, că Mary începu:

— Am auzit ce-ai făcut.

Lui Tiffany îi sări inima din loc, dar Mary adăugă zâmbind:

— Zach zice că ai făcut o treabă excelentă, ai pus iar ordine în partea de jos a casei. Nu știam că ajunsese așa de rău, deși ar fi trebuit să mă aștept, pentru că Pearl lipsește de ceva vreme. Sinceră să fiu, nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap să le cer muncitorilor să mă ajute. Stai jos și povestește-mi cum ai reușit!

Tiffany era uimită de cât de repede scăpase de emoții, datorită purtării prietenoase și a zâmbetului lui Mary. Ba chiar chicoti ușor, înainte să recunoască:

— Nu cred că am avut nici cel mai mic merit. I-am întrebat pe cowboy dacă vor să mă ajute și era cât pe ce să-i apuce râsul, când Degan Grant a zis că el o să mă ajute. Și atunci, dintr-odată, au vrut și ei să dea o mână de ajutor.

– Ei, așa se explică. Omul ăla poate să-i îmboldească zdravăn. E politicos, nu zic nu, dar mă bucur că n-o să mai avem nevoie de el după nuntă și că o să plece.

– Nunta fiului dumneavoastră?

– Da. Noi două avem o grămadă de făcut ca să dichisim casa până atunci. Fata aia, Warren, e bogată, a fost crescută numai în puf. Noi sperăm doar că nu a fost atât de alintată și de răsfățată încât să nu se poată obișnui aici – bine, eu sper asta. Băieții mei se așteaptă la ce-i mai rău, dar ei n-au spus niciodată nimic bun despre familia ei, așa că nu mă miră. Totuși, tatăl ei cu siguranță abia așteaptă să o vadă din nou.

Tiffany reuși să nu pară neîncrezătoare când întrebă:

– V-a spus el asta?

– N-am vorbit de ani de zile cu el, răspunse Mary. Am auzit și eu vorbele care umblă prin oraș, de la oamenii care vin în vizită. Zic că, de câteva luni, el nu mai vorbește decât de venirea ei.

– Și dumneavoastră sunteți preocupată cum s-o impresionați?

– Ba bine că nu! O să mă port cu ea numai cu mânuși. Multe depind de nunta asta, fetiço. Foarte multe. De-asta sunt tare bucuroasă că ești aici, să mă ajuti. Dar ia spune-mi, cum se face că o fată care arată ca tine nu s-a măritat încă?

Era clar că Mary Callahan nu se încurca s-o ia cu ocolișuri. Tiffany se simți brusc stânjenită că-i înșală pe Callahani, deoarece Mary părea foarte încântată de nunta asta. Cu toate acestea, repetă încă o dată povestea lui Jennifer, deși începuse până și ei să i se pară puțin cam răsufată. Era chiar înclinată să fie de acord cu ceea ce spusese Hunter despre relația lui Jennifer cu logodnicul ei. Dacă ei chiar se iubeau, nu s-ar fi hotărât mai degrabă ca mai întâi să se căsătorească și apoi să pună bani deoparte pentru o casă?

Mary însă o uimi din nou cu felul diferit în care vedea lucrurile.

– Îmi aduc aminte cum era în Est, cum lucrurile erau întoarse pe toate fețele și oamenii își făceau o mie de griji până să se hotărască. Problema era că aveau prea multe opțiuni. Aici, în Montana, lucrurile stau exact pe dos. Nu poți alege între prea multe, așa

că oamenii trebuie să asculte de impulsuri când văd ceea ce-și doresc, altfel vine altul și le suflă totul de sub nas.

S-ar fi zis că Mary descria situația lui Franklin Warren. Oare așa se petrecuse idila dintre părinții ei? Frank fusese impulsiv pentru că erau prea puține femei prin partea locului? Își aminti însă că impulsivitatea nu dusesese la o căsătorie fericită.

Dar nu se așteptase ca și Mary Callahan să fie tot din Est.

– Nu știu de ce, credeam că v-ați născut aici, ca și soțul dumneavoastră, zise Tiffany.

– O, Doamne, nu, dar nici Zach nu s-a născut aici. Pe atunci, în locurile astea nu erau decât indieni și vânători de blănuri. Tatăl lui Zachary, Elijah Callahan, avea un ranch în Florida; taică-meu era măcelar și făcea afaceri cu el. Așa ne-am cunoscut.

Tiffany era uimită. De ce oare crezuse că oamenii ăștia locuiau aici de mult mai mult timp? Atunci, nici zăzania nu era așa de veche?

– Prin urmare, ați venit aici împreună cu soțul dumneavoastră?

– Da, și cu tatăl lui, care stătea cu noi. Lui Elijah îi murise de curând nevasta și după asta, el n-avea de ce să mai rămână în Florida, ba avea chiar toate motivele să plece de acolo. Ca s-o spun pe-a dreptă, o ceartă urâtă cu vecinul lui l-a alungat de acolo.

Mary rostise ultimele cuvinte aproape în șoaptă. Însă n-avea cum să vorbească de familia Warren. Prin urmare, de ce vorbise așa de încet, de parcă ar fi fost o taină pe care Tiffany n-ar fi trebuit s-o cunoască? Numai că ea voia s-o întrebe pe Mary despre zăzanie, iar vorbele ei îi dădeau, oarecum, prilejul s-o facă. Așa că zise, alegându-și grijulie cuvintele:

– Ce... ciudat, mai ales că și Cole, fiul dumneavoastră, mi-a spus că nici vecinii pe care îi aveți nu sunt prea prietenoși. S-ar zice că familia e blestemată să aibă...

– O, e chiar și mai rău, dar sperăm că o să se termine curând. Mă rog, eu sper. Zach e mai neîncrezător. Nu crede până nu vede, nu? Dar cine să i-o ia în nume de rău, când ea a venit aici după noi și și-a umplut toată familia de ura pe care o simțea.

– Cine?

– Mariah Warren. Nu ți-a povestit nimeni de dihononia asta?

Tiffany simțea că se sufocă.

— Chiar voiam să întreb, pentru că m-am trezit în mijlocul ei. Cine e Mariah Warren?

— Marea iubire a lui Elijah Callahan. Se numea Mariah Evans când locuiau în Florida. Elijah și Mariah trebuiau să se căsătorească.

— Și nu s-au căsătorit?

— Nu, sigur că nu, oftă Mary. În noaptea de dinaintea nunții, cel mai bun prieten al lui Elijah l-a îmbătat și s-a gândit că ar fi o glumă tare bună să-l vâre în patul unei târfe, ca atunci când o să se trezească, el să creadă ce-i mai rău. Dar în noaptea aceea, Mariah voia să stea de vorbă cu el. Unii cred că era emoționată de nuntă, alții zic că nu mai voia să aștepte până în noaptea nunții. Ore întregi a stat la ranch-ul lui Elijah, așteptându-l să vină acasă. În sfârșit, s-a întors în oraș și a aflat ce îl reținuse. Când a intrat în taverna lui preferată, căutându-l, toți au tăcut. Ea i-a luat pe toți în cătarea flintei, întrebându-i unde e Elijah, iar cineva i-a spus că e sus.

— Și l-a împușcat? întrebă Tiffany, cu răsufierea tăiată.

— Nu în noaptea aceea. Atunci era, pur și simplu, șocată. Dar l-a împușcat a doua zi, când el s-a dus la ea să-i explice. Ea nu l-a crezut că nu a avut relații cu stricatele din cârciumă. Chiar a vrut să-l omoare, dar nu era bună țintașă, așa că l-a lăsat doar șchiop pe viață. Însă nebunia geloziei care a pus stăpânire pe ea în noaptea aceea nu a mai părăsit-o niciodată. Peste câteva săptămâni s-a măritat cu unul care-i făcuse curte, Richard Warren, numai ca să-i facă în ciudă lui Elijah. Atunci l-a apucat gelozia și pe Elijah. Lui i-a trebuit ceva mai mult timp să-și găsească o nevastă, dar s-a însurat din același motiv, doar ca să-i facă în ciudă lui Mariah.

— De ce n-au renunțat, pur și simplu?

— Așa ai zice, nu? Asta ar fi fost un lucru de bun-simț pe care să-l facă. Dar ei se iubiseră prea mult și de aceea iubirea lor s-a transformat într-o ură atât de puternică. Știi, gelozia poate să-i facă asta unui om, când îl roade până la os, iar pe ea a ros-o gelozia până la moarte.

— Cum au ajuns aici amândouă familiile?

–Elijah încerca să ne ducă pe cât se putea de departe de Mariah. Soțul ei, Richard Warren, murise la puțin timp după căsătoria lor. Au avut trei copii, dar numai Frank a trăit ca să ajungă la vârsta bărbăției, și ea l-a crescut învățându-l să ne urască și pe noi. Au venit aici după noi... mă rog, ea a venit. Ca să fiu cinstită, Frank nu știa că asta face mama lui. Pe atunci nu prea mai era în toate mințile, căci altfel n-ar fi făcut tot drumul ăsta numai ca să-l înfrunte, în sfârșit, pe Elijah.

–Să-l înfrunte de-adevăratelea? Și ce s-a întâmplat?

–Ce era de așteptat. N-au putut să trăiască împreună, dar au murit împreună.

–Indienii?

–O, Doamne, nu! Pe atunci, indienii din partea locului încă nu se războiau cu albi. În general, erau prietenoși, altfel nu ne-am fi ridicat casa aici, când în preajmă nu era decât un mic târg al vânătorilor de blănuri.

–Atunci cum au murit Elijah și Mariah?

–S-au împușcat unul pe altul.

Capitolul 24

O fi fost povestea lui Mariah și a lui Elijah ceva de demult pentru Mary Callahan, însă pentru Tiffany era o tragedie care doar ce se petrecuse. Nu reușea să-și scoată povestea asta din minte. *S-au împușcat unul pe altul.* Oare cum putea cineva să fie așa de furios, încât să vrea să tragă în cineva... bine, e clar că lucruri din astea se întâmplau tot timpul. Dueluri, războaie, împușcături, aici în Vest. Dar să lași asta moștenire copiilor și nepoților? Cât de nerod trebuia să fii? Iar acum, ea trebuia să plătească pentru că bunica ei nu fusese în toate mințile? Ba chiar se simțea prost, pentru că, din cât se părea, familia ei era vinovată de toate acestea. Sau nu? Azi auzise doar versiunea unuia dintre cei doi împricinați, cea a familiei Callahan. Totuși, ca să audă și cealaltă versiune, trebuia să stea de vorbă cu tatăl ei. Nu, mulțumesc. În plus, ce-ar mai

fi putut adăuga el? Că Elijah nu fusese destul de elocvent, încât să o aducă pe Mariah cu picioarele pe pământ? Sau că Mariah fusese oricum un pic cam dusă încă de la început, dacă păstrase în ea atâta furie, atât de mulți ani?

Tiffany nu se așteptase s-o placă pe Mary Callahan. Iar acum, nu voia s-o dezamăgească pe această femeie, recunoscând că nu știe să gătească și cerându-i ajutorul. Așa că se hotărî să încerce mai întâi singură să gătească. Își petrecu așadar toată după-amiaza studiindu-și micuța carte de bucate, ceea ce n-avea cum să-i ia mult timp, la cât era cartea de subțire, și făcând o listă cu ingredientele de care avea nevoie. Se apucă apoi să scotocească prin cămară și descoperi lângă ea ghețaria. Era plină de calupuri mari de gheață scoasă din lac și de carne sărată. Gheața încă nu începuse să se topească, întrucât vara abia începuse.

Lui Tiffany îi mai lipseau câteva dintre ingredientele menționate în cartea de bucate.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Andrew, care tocmai intrase pe ușa din spate.

Tiffany își dădu seama că probabil era încruntată. Îi arătă băiatului cartea de bucate din care citea.

– Pentru unele dintre rețetele de aici am nevoie de ouă și nu găsesc nici unul în ghețarie.

– Mi se pare că am auzit niște găini cotcodăcind când m-a dus Jakes să-mi arate unde să-mi pun lucrurile în cabană.

– Serios? Hai să vedem!

Într-adevăr, ograda de păsări se afla în spatele hambarului. În ea erau câteva păsări, dar nu văzu nici un ou pe nicăieri. Erau și câteva zeci de puicuțe, unele cățarate pe scândurile unde erau aliniat cuiburile, în timp ce altele ciuguleau grăunțe prin curte. Tiffany era fascinată. Nu mai văzuse niciodată animale de fermă vii, după cum nu le văzuse nici moarte, gata să fie gătite.

– Pleacă de-aici! se răsti la ea Jakes, care tocmai apăruse de după colțul hambarului, cu un coș pe braț. Astea-s găinile mele!

– Nu voiam să le sperii, îl asigură ea pe bucătarul cowboy-lor, zâmbind, deși în sinea ei își spunea: „Ce morocănos!”

Jakes avea o barbă maronie, înspicată cu fire albe, dar nu era prea în vârstă; probabil n-avea mai mult de patruzeci și ceva de ani. Era slab, scund, crăcănat și clar arțăgos. Dar, cum ea spera să-l convingă să-i spună câte ceva despre gătit, nu voia să-l provoace în nici un fel.

– Voiam doar să știu cum e cu ouăle, adăugă ea.

– În fiecare zi duc douăzeci și patru de ouă în casă. Dacă îți trebuie mai multe, spune-mi! Dar să nu cumva să-mi deranjezi vreodată găinile! Nu le plac străinii. Le supără și nu mai produc.

Pentru ea nu era nici o problemă, din moment ce, oricum, habar n-avea cum se iau ouăle de la găini.

– Și cu vacile de lapte cum stăm?

– Aici, în staul, sunt ținute două vaci de lapte. Găinile și Myrtle sunt ale mele, dar vacile, nu, așa că te privește ce faci cu ele.

O, nu, în nici un caz!

– Andrew?

– Mă ocup eu cu plăcere, conită.

Tiffany îi aruncă o privire plină de încântare băiatului, pentru că îi citise gândurile. Deja începuse să muncească zdravăn, ca să-și merite simbria, dar răspunsul lui rapid o făcu să-și pună întrebări.

– Cum de ești obișnuit cu animalele de fermă?

– Soră-mea cea mare s-a măritat cu un fermier. Am stat o vară la ea la țară, înainte să plec în Vest, și mi-a plăcut. Mă gândisem chiar să pun chiar eu pe picioare o fermă, până mi-a venit ideea să mă duc să-l caut pe taică-meu. Uite-așa am ajuns aici.

– Dacă ați terminat să-mi admirați găinile, duceți-vă să trăncați în altă parte! mormăi Jakes.

Tiffany își mușcă limba, ca să nu-i zică vreo două omului, pentru cât era de nepolitic.

– Mai sunt și alte surse de hrană despre care ar trebui să știu?

– E pește în lac, dar vâcarii nu pescuiesc. Dacă vrei pește, va trebui să pescuiești singură, cum făcea Moș Ed.

Asta chiar părea interesant. I-ar fi plăcut să se mai ducă la lacul acela frumos, așa că nu-i dădu încă sarcina asta lui Andrew. Însă,

cum ghețăriia era plină, nu avea nevoie încă să încerce să meargă la pescuit.

Tiffany voia să se asigure că n-o să-i încalce în vreun fel teritoriul lui Jakes, așa că întrebă:

– Ai spus că Myrtle e a ta?

– Pe ea poți s-o vezi. Vino încoace, să ți-o prezint.

Ea se înroși. Înțelesese greșit, crezuse că Myrtle e un animal! Oare omul ăsta era însurat? Dacă era așa, atunci femeia aia avea probabil o răbdare de inger, dacă se înțelegea cu el! Asta însă o făcu să se întrebe dacă erau și printre cowboy unii însurați. Mai erau și alte case la fermă, pentru familiile angajaților?

Jakes n-o așteptase să-l urmeze, așa că Tiffany se grăbi să-l ajungă din urmă. Dar el se opri la cocina porcilor, în partea din spate a unui adăpost.

– Myrtle e scroafa, îi zise el, încântat. Am câștigat-o la pocher. Am păstrat-o ca să scap de resturile de mâncare, că mă spetisem să tot sap la gropi unde să bag ce rămânea de la masă, ca să nu ademenim animalele sălbatice. Doamna Callahan s-a gândit că putem s-o folosim și mai bine și i-a luat un vier. Purceii ăștia o să fie tare gustoși.

Tiffany era iar roșie în obraji, de data aceasta de rușine pentru că-i trecuse prin minte că Myrtle putea fi nevasta lui Jakes! Porcii cei mari erau uriași, în comparație cu purcelușii care mișunau peste tot. Deci Myrtle era un animal de companie... sau poate că nu, din moment ce Jakes se linge pe buze la gândul că o să se înfrunte din puii ei când aveau să se facă mari. Încercă să alunge dezgustul pe care i-l provoca gândul ăsta, spunându-și că purceii erau crescuți tocmai ca să ajungă pe masă – și încă la sugestia lui Mary! Dar erau așa de drăguți! Unul dintre ei chiar se vârâse pe sub scândura cea mai de jos a gardului și îi amușina încălțările.

Nu voia să se gândească la faptul că într-o zi aveau să ajungă friptură. Îl întrebă pe Jakes:

– N-ar trebui să fie păziți mai bine?

– Nu se duc prea departe. Să nu te apuci să le dai mâncare stricată, numai ce a rămas de la masă. Dacă ți-e frică să nu scape, poți să-l iei în brațe și să-l bagi la loc în coteț.

Să ia un porc în brațe? Tiffany se uita la el, uluită.

– Nu sunt îngrijorată. Mulțumesc că mi-ai spus ce aveam nevoie.

Și porni grăbită înapoi spre casă, urmată de Andrew, care era plin de surprize. Băiatul nu știa decât să frigă carnea la un foc de tabără, însă știa să cultive legume. Grădina din spatele casei era deja plină de tot ce trebuia, dar ea îi dădu în sarcină s-o îngrijească. Se gândise chiar că ar putea să-i ceară s-o învețe câte ceva despre grădini, dar renunță când îl văzu cum își băga mâinile în noroi. Era dispusă să gătească, dar nu și să cultive legumele.

Stătea în bucătărie, la masă, și citea când Degan își făcu apariția pe ușa din spate, punându-i în față un sac mare.

– Începe cu ceva simplu, care să meargă cu asta, îi sugeră el.

Pe sac scria cu tuș FĂINĂ, dar, după mireasma apetisantă care se răspândea din el, Tiffany își dădu seama ce e înăuntrul și zâmbi încântată:

– Ai luat pâine de la brutărie!

– Îmi pare rău pentru sac, dar majoritatea celor care se duc la brutărie vin cu coșurile lor. Nu trebuie decât să scuturi un pic pâinea de făina în plus.

Fata era așa de încântată, că avu chiar îndrăzneala să-l tachineze puțin, zâmbind:

– Te așteptai ca prima mea mâncare să fie jalnică?

– N-aveam de gând să pun pariu pe asta. Dar dacă știi și eu ceva despre pâine este că, dacă vrei s-o ai, trebuie să te apuci s-o pregătești cu o noapte înainte de ziua în care dorești s-o mănânci. Poate ai aflat deja din cartea ta de bucate.

Ea clătină din cap. Nu aflase asta, însă găsise o rețetă simplă pentru seară: supă de pui – trebuia doar să înlocuiască vita cu pui –, care avea să meargă de minune cu pâinea adusă de Degan.

Acesta îi spuse, în timp ce se îndrepta spre baie:

– O să mă spăl acum, înainte să-și facă apariția frații. Diseară ne ducem din nou în oraș.

Tiffany era uimită. Degan îi spusese de dimineață că toți cowboy-i se duc în oraș ca să facă prăpăd, dar nu se așteptase

ca și frații Callahan să se afle printre ei. Poate totuși că nu se aflau, poate doar Degan se ducea în oraș. Totuși, îl întrebă:

— Care noi?

El se opri o clipă, înainte să închidă ușa la baie.

— Toți bărbații care nu sunt însurați. Adică și frații.

— Ca să faceți prăpăd, cum ai spus? Ce înseamnă asta, de fapt?

— Băutură, pocher... Și mai voia să adauge ceva, dar încheie doar: și iar băutură. Bețivii caută ceartă și se iau la bătaie prin cârciumi. Distracția obișnuită din Vest.

— Deci iar faci pe dădaca? Atunci, trebuie să fii mai atent la Hunter. Azi s-ar fi zis că minerii ăia voiau să-l omoare.

— S-ar fi zis?

— Au spus că o să fie adus acasă. Cred că voiau să spună că va fi adus mort — ca un mesaj pentru Zachary, să se dea bătut și să le dea ce vor.

— Ești sigură că nu ți-a luat imaginația foc, din cauza fricii de întâmplările la care erai martoră?

— Mi-ai spus că minerii nu au arme, dar unul dintre ei l-a ținut cu pistolul pe Hunter. Sau poate că, de fapt, nu era miner, doar se prefăcea că e. Asta ar fi o cale să scape de Callahani, omorându-i unul câte unul, în încăierări cu arma.

— E o concluzie interesantă.

Lui Tiffany i se părea că Degan ar fi râs, în caz că râdea vreodată. Dar măcar spusese ce o îngrijora.

— Vrei să te gândești la ce ți-am spus?

— O să mă gândesc la toate posibilitățile, domnișoară Fleming. Asta e slujba mea. Dar o să te rog să nu mă numești vreodată dădaca în fața lui Hunter. Și așa nu-i place deloc că mă țin după el.

— Atunci, de ce crede tatăl lui că e necesar?

— Pentru că el chiar se străduiește să mențină pacea cu clanul Warren, până va avea loc nunta. Și, chiar dacă Hunter e fermecător cu doamnele, poate fi cam agresiv când vine vorba despre Warreni. Iar eu îl temperez.

— Îl iei de lângă ei?

— Nu, simpla mea prezență îl face să se înfrâneze.

— Cum?

– Eu am fost angajat să apăr familia Callahan. Hunter n-o să sară la bătaie cu Warrenii dacă crede că o să-mi scot arma și-o să-i împușc. Îi place să se bată bărbătește, cu pumnii, dar nu vrea să omoare pe nimeni.

Lui Tiffany nu-i plăcea deloc ceea ce auzea.

– Ai trage în Warreni?

– Nu s-a ajuns la asta.

– Dar ai face-o?

Degan închise ușa după el în loc de răspuns, iar lui Tiffany nu-i rămase decât să spere că el nu o auzise repetând întrebarea, nu că refuza să-i răspundă clar. După care se cufundă până peste cap în pregătirea supei, că nici măcar nu observă că pistolarul își terminase baia și ieșise din cameră.

Din fericire însă, observă că Hunter venise să facă baie, căci altfel ar fi putut să se ardă când el se vâri peste ea, din spate, aplecându-i-se peste umăr ca să adulmece mâncarea pe care o avea pe foc. Tiffany se propti bine pe picioare, străduindu-se să-l facă să dea înapoi.

– După cum miroase, o să mănânc în oraș în seara asta, o necăji el.

– Și de fostul bucătar stăteai la fel de aproape? îl întrebă ea.

– Nu puteam să mă aplec peste Moș Ed, că era prea înalt.

– Să nu mai faci asta!

El răspunse, fără să arate pic de căință:

– Nu mă priva de pretextul de a face asta!

Asta era un sărut pe gât, urmat de altul și de încă unul, chiar mai jos. Tiffany gemu, încercând să ignore tremurul provocat de săruturile lui, însă nu era în stare, căci fiori încântători o străbăteau pe tot spatele. Închise ochii, împotrivindu-se senzației de plăcere care urca în ea și pe care n-o mai simțise nicio dată până acum. Ar fi atât de ușor să se întoarcă și... O, Doamne, ce? Să-și încolăcească brațele pe gâtul lui? Să-l încurajeze? Nu cumva înnebunise? Nu așa trebuia să procedeze cu un logodnic de care voia să scape.

– Se răsuci deci pe călcâie, cu lingura ridicată ca o armă, însă el sărise deja înapoi, zâmbind cu gura până la urechi.

– În plus, mai adăugă, înainte să se facă nevăzut în baie, miroși mai bine decât ce-ai în oală!

Ea nu zâmbi, dar nici nu era furioasă. Se mulțumi să-și ia cartea de bucate și ieși din bucătărie, îndreptându-se spre verandă, unde voia să stea îndeajuns de mult, încât să evite să-l mai vadă pe Hunter când avea să iasă din baie. Incidentul o făcuse să-și dea seama că trebuia să facă ori să spună ceva care să-l împiedice să se mai poarte cu ea în felul acesta ușuratic și jucăuș. Indiferent dacă era sau nu vorba de un flirt inocent, nu numai că era indecent ca fiul stăpânului casei să încerce să profite de una dintre servitoare, dar mai era și atât de fermecător și de frumos, că ea începea să se teamă că el ar putea să și reușească. Oare îi păsa măcar cât negru sub unghie câte inimi avea să frângă când avea să se căsătorească?

Planul ei mergea mai bine și mai repede decât se așteptase. Aflase ce fel de om era Hunter – și nu-i era câtuși de puțin pe plac. După toate semnele, avea să fie un soț îngrozitor.

Capitolul 25

Era prima ei încercare de a pregăti cina și nimeni n-avea să fie acasă ca să mănânce. Tiffany era surprinsă că se simțea dezamăgită – până când gustă și ea din supă. Era doar o zeamă apoasă și carnea pe care o pusese era mult prea tare ca să poată fi mestecată. Era cât pe ce să arunce cartea de bucate, însă Andrew îi sugeră că poate îi scăpase ceva din rețetă. Așa că o citi încă o dată și astfel găsi partea în care se spunea că supa trebuie să fiarbă toată ziua. Pur și simplu, două-trei ore nu erau de ajuns.

Bine măcar că putea să le ofere lui Zachary și lui Mary, care nu plecau de acasă la cină, cea mai bună pâine pe care o mâncase vreodată, mulțumită lui Degan. Andrew adusese niște fasole la conservă ca să meargă cu pâinea și dusesse oala mare de supă în ghețarie, ca să stea la rece peste noapte și s-o poată continua în ziua următoare. Tiffany îi mulțumea lui Dumnezeu că-l găsisese

pe Andrew, pentru că, dacă el nu i-ar fi sugerat să mai citească o dată rețeta, ar fi azvârlit cât colo cartea de bucate. Se felicită încă o dată că-l angajase pe băiat. El îi propusese chiar să înceapă să-i pregătească pâinea la noapte, după ce Tiffany citise în cartea de bucate că trebuia să lase aluatul la dospit o noapte întreagă. Degan avusese dreptate. Pâinea trebuia să se umfle ca prin minune și să fie gata de pus la cuptor dimineața. Dar până n-o să vadă așa ceva, n-o să creadă.

Se îndrepta spre verandă ca să se odihnească puțin, înainte să termine de făcut curățenie în bucătărie, când priveliștea care i se înfățișă înaintea ochilor o făcu să rămână ținută în loc. Cerul îi tăia răsuflarea. Copacii se aflau destul de departe de casă, încât să poată admira nestânjenită de nimic tonurile portocalii ca flacăra și de un roșu strălucitor care brăzdau seninul. Așa ceva nu mai văzuse niciodată în orașul ei, plin de clădiri înalte.

Se așeză pe leagănul agățat de acoperișul verandei, fără să-i treacă măcar prin minte să-l mai șteargă de praf. Avea de gând să vină de acum înainte în fiecare seară, cât timp va mai petrece acolo, ca să se bucure de priveliștea asfințitului, căci așa ceva n-avea să mai vadă după ce se va întoarce acasă.

Câțiva dintre muncitori trecură pe lângă casă, în drum spre oraș. Hunter nu se afla printre ei. Apoi un alt grup își făcu apariția din cealaltă parte a casei. Erau Degan și frații lui Hunter. El nu era nici cu ei, însă îi aduceau calul, pe Patches. Se opriră să-l aștepte, scotându-și toți pălăriile în același timp, în direcția ei. Pe urmă, ușa de lângă ea se deschise și, când se întoarse, îl zări pe Hunter, care o privea cu ochii lui albaștri ca cerul senin.

– O să mă aștepti până mă întorc, Roșcato?

Ea se crispă la auzul glasului său plin de senzualitate, care îi arăta foarte clar de ce voia ca ea să-l aștepte.

– Nu.

– Îți promit că o să merite.

– Nu.

El ridică din umeri și peste o clipă era în șa, alături de frații săi. Tiffany și-ar fi dorit să poată să-i urmeze ca să vadă cum făceau de fapt prăpăd cowboy-i, pentru că era sigură că Degan

ii ascunsese niște amănunte. Ba nu, de fapt, nu acesta era ade-vărul. De fapt, voia să-l spioneze pe Hunter. Putea să jure că el se întorcea la Pearl.

– Chiar o să fiu nevoit să-i dau lui Mary să mănânce pâine și fasole la cină?

Tiffany tresări. Uitase să le servească cina stăpânilor fermei. Zachary stătea în fața ușii principale. Nu părea dezamăgit, dar glasul lui exact așa sunase.

– Domnule Callahan, eu v-am avertizat. Știu la fel de multe despre gătit ca și dumneavoastră. De fapt, cred chiar că mai puțin. Sunt hotărâtă să învăț, dar eforturile de azi au fost în van, pentru că nu am citit rețeta cum trebuie. O să pregătesc o tavă pen-tru dumneavoastră și pentru doamna Callahan – apropo, pâinea este minunată. Dacă n-o să mă descurc mai bine până la sfâr-șitul săptămânii viitoare, o să mă dau singură afară, ca să vă cruț osteneala.

El zâmbi aproape imperceptibil.

– Am văzut cartea pe care ai lăsat-o pe masă. O să te prinzi tu.

Asta ar intra la categoria „faimoasele ultime cuvinte”, mormăi ea în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Acolo puse pe o tavă cina sărăcăcioasă a familiei Callahan și i-o dădu lui Zachary.

Se întoarse apoi pe verandă, unde voia să mai stea câteva minute, bucurându-se de ultimele culori ale apusului, înainte ca totul să se cufunde în beznă. Era însă cât pe ce să înceapă să țipe când simți mișcând ceva pe lângă glezna ei, chiar deasupra pantofului. Crezând că e un șarpe, își ridică picioarele atât de repede, că leagănul începu să miște. Îi trebuiră câteva clipe să-și adune curajul și să se aplece ca să se uite în jos. În clipa aceea, o apucă râsul la vederea trupușorului alb și dolofan, cu nas rozaliu turtit și urechi mari.

– Deci nu te fâțâi deloc aiurea, nu? zise cu glas tare, amin-tindu-și de remarca făcută mai devreme de Jakes. Și pot să pun pariu că nici tu n-ai luat cina. Jakes sigur a scăpat de resturi, iar noi nu prea avem așa ceva pe ziua de azi. Hai, o să-ți dau un castron de fasole, dar nici să nu te gândești la pâinea aceea delicioasă, că o s-o mâncăm până la ultima fărâmiță.

Ajunsesse pe la jumătatea coridorului, când își dădu seama că purcelușul n-avea cum să priceapă nimic din ce spusese. Se hotărî să se întoarcă, ca să-l ducă la cocina lui, dar chiar atunci auzi în spatele ei, pe parchetul din lemn tare, tropăitul unor piciorușe cu copite. Poate că n-o înțelesese, dar, cine știe din ce pricină, tot o urmase. După care se gândi că probabil animalul aducea noroi în casă, așa că îl luă de îndată în brațe. Purcelușul se încordă o clipă, dar imediat după aceea se topi în brațele ei. Tiffany îi aruncă o privire, observând că închisese până și ochii. Părea așa de mulțumit, încât, dacă ar fi fost o pisică, probabil ar fi început să toarcă. Asta o făcu iar să râdă. Trecuse atât de mult de când nu mai avusese nici un motiv să râdă, încât îi era recunoscătoare unui porc. Și până și asta o făcu să râdă!

Ținând purcelușul cu un singur braț, că poate avea picioarele murdare, înșfăcă fasolea care mai rămăsese într-o farfurie și o puse, împreună cu animalul, chiar în fața ușii de la bucătărie. Nu era prea multă mâncare, dar probabil era de ajuns pentru o ființă așa de mică. Tiffany habar n-avea câte luni avea, dar încă nu ajunsese să aibă nici măcar un picior lungime. Se apucă apoi de curățenie lăsând ușa deschisă, în speranța că va mai intra niște aer, dar peste câteva minute o rafală de vânt cald o trânti cu zgomot. Ea se repezi să închidă fereastra din partea aceea, întrebându-se dacă nu cumva se apropia vreo furtună. Spera că purcelul o să se ducă acasă. Dar, când plecă de la fereastră, văzu că animalul era iar la picioarele ei, privind-o ca și cum ar fi așteptat ceva. Ea clătină din cap, îl luă iar în brațe și îl duse înapoi în cocină. Încă nu se întunecase de tot, așa că văzu că majoritatea purcelușilor sugeau de la mama lor. Râse iar în sinea ei că îi putuse trece prin minte că hoinarul avea să flămânzească în noaptea asta, din moment ce scroafa încă își alăpta puii.

Nu rămase mult timp să-i privească. Vântul nu era puternic, dar din când în când mai venea o rafală dinspre nord, destul de puternică încât să-i răvășească părul pe care și-l legase la spate și să-i ridice poalele rochiei. Tiffany se grăbi să intre la loc în casă, bucuroasă că măcar norii nu se adunaseră înainte de asfințit.

Capitolul 26

Pe Tiffany n-o lua somnul, deși era ostenită. Petrecu o vreme în fața ferestrei deschise care dădea spre spatele casei și spre acareturi. În beznă care se lăsase, nu vedea însă decât cabana cowboy-lor, unde încă mai ardea un felinar. În acea noapte, în camera ei era înăbușitor de cald, pentru că, la fel cum făcuse și în bucătărie, fusese nevoită să închidă cele două ferestre din spre nord când o rafală puternică dăduse jos de pe perete un tablou vechi.

Încă nu începuse să plouă, însă nori groși se prăvăleau asupra lunii, înghițind-o. N-avea să-i vadă pe bărbații care se întorceau decât dacă urmau să aprindă un felinar în grajd. La cum urla vântul în răstimpuri, se îndoia chiar că o să-i poată auzi. Dar se făcuse atât de târziu, încât nu s-ar fi zis că aveau să se mai întoarcă în noaptea asta. Femei și băutură. Probabil că la cât băuseră, nu mai era prea sigur pentru ei să se urce în șa până n-aveau să se dezmeticească. Sau poate că furtuna care se apropia urma să-i facă să rămână înăuntru, la adăpost de ploaie. Nu putea decât să-și închipuie unde avea să se adăpostească Hunter de ploaie în noaptea asta.

De fapt, el era motivul pentru care somnul nu se lipea de ea, pentru că știa că se dusesse în oraș să-și vadă țitoarea. Probabil că era chiar acum cu Pearl. Și îi ceruse ei să-l aștepte, când el pleca să vadă o altă femeie!

Anna o fi având dreptate în privința faptului că ceea ce făcea el înainte de nuntă era lipsit de importanță, însă Hunter o înșela chiar înainte să înceapă să o curteze! Ar fi trebuit să spună adio iubitelor de dinainte, nu să încerce să mai pună pe roate încă o idilă, cu Jennifer. Dar oare chiar asta făcea? Ce-i drept, azi aproape că o sărutase, dar poate că lui i se părea ceva lipsit de orice importanță. Și era mai mult decât clar că o tachina când o sărutase pe gât în bucătărie. Doar n-avea de unde să știe ce efect răvășitor avuseseră săruturile lui asupra ei.

totuși, chiar dacă nu-i păsa de comportamentul lui, Tiffany spera că Hunter avea s-o ajute să pună capăt zăzaniei, fără ca ea să fie nevoită să se sacrifice pentru asta. Purtările lui ușurate, de educator, și ceea ce-i spusese când se aflau lângă lac, la casa neterminată, toate sugerau că nici el nu voia să-și onoreze căsătoria aranjată. După ce urma să înceteze să mai joace rolul lui Jennifer, ea trebuia să discute despre asta cu el fără să se mai lase orbită de furie. Și de ce dracu' era furioasă pe el, când el îi oferea pe tavă cel mai bun motiv ca să nu se mărite cu el? Trebuia chiar să-l lase să i-o dovedească fără urmă de îndoială, pentru că el, cu siguranță, asta încerca – dacă n-ar fi fost deloc ceva inocent să se joace cu el.

În cele din urmă, se întoarse în pat și începu să numere oi. Trebuia astfel o vreme. Încă nu-și găsisese locul, când auzi un glas pe coridor:

- Jenny, m-ai așteptat?

O, Doamne, nu se putea ca Hunter să-i bată în ușă în puerea nopții, nu-i așa? Probabil era foarte beat. Tiffany își puse perna în cap, până când nu-l mai auzi. Deci nu-și petrecuse noaptea cu Pearl? Asta nu însemna însă că nu i se vârase în pat. Cădat că nu-l auzise când venise călare și nici când intrase în cameră! Însă vântul ăsta nesuferit acoperea orice alt sunet.

Dar venise înapoi acasă. Tiffany zâmbi, fără să știe de ce, și doborâtă se simți doborâtă de oboseală. Se întoarse cu fața în sus, căscând, sigură că o să adoarmă și ea în sfârșit. Dar tot nu adoarme. Era ridicol! În viața ei nu avusese probleme cu somnul. Evident, nici nu mai trăise vreodată o zi atât de plină de evenimente. Emoții senzuale, valul de spaimă din clipa când văzuse mama îndreptată spre Hunter, emoțiile din clipa când îl văzuse pe Jim, fratele ei, faptul că Hunter vorbise atât de plin de resentimente despre logodnica lui – despre ea! Și versiunea pe care i-o povestise Mary Callahan despre povestea tragică din cauza căreia începuse zăzania, combinată cu minciunile cum că tatăl ei ar fi fost foarte emoționat să o vadă. Toate acestea la un loc erau prea mult pentru ea.

Ca să se mai liniștească, începu să numere, dar fără oi. Abia ajunsese la zece, când simți un vag miros de fum. Probabil că Hunter fuma un trabuc înainte să se ducă la culcare. Nu era un gest prea înțelept din partea lui, dacă era atât de beat pe cât credea ea. Dar nici nu știa dacă dormitorul ei se afla suficient de aproape de al lui, încât să poată simți fumul care intra pe fereastră.

Tiffany se dădu jos din pat ca să închidă și ultima fereastră. N-avea nici un rost s-o lase deschisă, căci în noaptea aceea vântul nu bătea deloc dinspre răsărit. Mâine urma să se mute într-o altă cameră. Mai existau câteva camere libere, unde n-avea să fie atât de deranjată de obiceiurile de dinainte de culcare ale lui Hunter.

Zări de îndată lumina. Nu era prea strălucitoare, însă lumina curtea din spate, chiar de sub camera ei. Venea din bucătărie, ca și mirosul de fum. Oare aprinsese cineva din nou cuptorul?

În prima clipă, îi trecu prin minte că poate Andrew încerca să-i facă o surpriză. Îi era așa de recunoscător pentru slujba sigură pe care i-o dăduse, că simțea că trebuie să facă mai mult decât îi cerea ea. Poate că se gândise să și coacă pâinea în noaptea asta, ca să fie gata pentru ea mâine-dimineață, ca o surpriză plăcută. Dar se apropiau deja zorii? După cum arăta cerul, în nici un caz, iar fereastra ei dădea și spre est, așa că ar fi putut să-și dea seama, chiar dacă norii groși acopereau tot orizontul. Dar, în cele din urmă, zări fumul care se vâlătucea pe lângă fereastra ei, mult prea gros ca să creadă că e de la cuptor.

Albă la față ca varul, se repezi afară din cameră, strigând: „Foc!” și o luă în goană pe hol și pe scări în jos. O clipă, instinctul o împinse să se repeadă afară pe ușă și să se pună la adăpost, dar rezistă acestui impuls. Nici măcar nu știa dacă îi auzise cineva țipătul. Poate că focul nu era așa de puternic cum s-ar fi zis, după fum. O găleată de apă ar fi putut să fie de ajuns ca să-l stingă, înainte să scape de sub control. Și dacă nu, avea să se ducă sus și să trezească pe toată lumea. La gândul ăsta, mai că izbucni în plâns.

Izbi cu putere ușa bucătăriei, deschizând-o. Fumul nu pătrunsese încă în hol doar pentru că fusese închisă. Tiffany

începu să tușească imediat ce o deschise, căci încăperea era atât de plină de un fum acru, că o usturau ochii.

Fumul acoperea orice rază de lună care ar fi putut să pătrundă pe fereastră și era atât de gros, că nici nu putea să-și dea seama unde izbucnise focul. Se uită însă către cuptor, de unde se gândea că poate să vină, și zări pe plită cum flăcările ieșeau dintr-o oală neagră, care nu se aflase acolo când ea se dusese la culcare. Asta însemna oare că aprinsese cineva focul ca să gătească ceva, după care lăsase pur și simplu oala acolo, ca să ardă? Cine ar fi putut face un lucru atât de periculos și de iresponsabil? Flăcările din oală urcau tot mai sus, făcând-o să se roage să nu ajungă cumva la perete sau la tavan.

Se repezi în baie și închise ușa în urma ei, ca să nu intre fumul în timp ce umplea o găleată cu apă. Înainte să deschidă iar ușa, auzi că intrase cineva în bucătărie. Tiffany se duse ținută la plită, bucuroasă că adusese cineva un felinar, ca să poată vedea ceva.

– La dracu, nu face asta! zbieră Hunter la ea, făcând-o să tresară și să scape găleata din mână. Apa i se vărsă pe picioarele goale, până spre jumătatea pulpelor. El scotocea prin dulap, din care luă un capac pe care îl aruncă pe oală, iar flăcările se făcură pur și simplu nevăzute.

Ea întrebă, uluită:

– Cum de l-ai stins așa?

– L-am înăbușit. Am învățat de la Jakes când eram pe câmp și am ars câțiva copaci pentru că am stropit cu apă ca să stingem slănina care luase foc. Dacă e grăsime, apa nu face decât să împrăștie focul peste tot.

În timp ce îi explica, o luase de mână ca să o scoată pe ușa din spate. Fumul se năpusti afară odată cu ei.

– Ai pățit ceva? o întrebă Hunter, ridicându-i bărbia ca să-i cerceteze chipul.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– M-am udat la picioare.

– Atunci ești teafără.

El se uită înapoi, spre bucătărie. Acum, că ușa era deschisă, fumul se dusese aproape cu totul. Își întoarse apoi din nou privirea

spre ea, dar de data asta ochii nu-i mai rămaseră ținuiți pe față, ci-i coborau încet de-a lungul trupului. Până în clipa aceea, Tiffany nu-și dăduse seama că nu are pe ea decât veșmintele de noapte.

– Puteai să-ți tragi și tu un halat pe tine, zise el, posomorându-se brusc.

Ea se înroși, spunând în loc de scuză:

– Credeam că a luat foc casa!

Apoi observă, indignată, că tocmai el se găsisese să vorbească. Nu avea nici un nasture încheiat la cămașă, era desculț și fără curea, iar pantalonii mai că-i alunecau de pe șolduri! Dar se abținu să-i atragă atenția când el intră din nou în bucătărie, cu ea pe urmele lui. Nu se produsese nici o pagubă, dacă nu punea la socoteală un strat gros de funingine pe pereți și o ditamai băltoaca pe jos, pe care o făcuse ea. Ar fi putut să fie mult mai rău.

– Du-te înapoi să te culci, îi zise el, înșfăcând niște cârpe cu care luă oala fierbinte de pe plită, ca s-o pună pe dalele de piatră din hol. Apoi adăugă: O să facem curățenie mâine-dimineață.

Tiffany tocmai ieșea pe ușă, în drum spre coridor, când își dădu seama că nu le mai sărise nimeni în ajutor.

– Numai tu m-ai auzit când am țipat?

– Încă nu adormisem, și tu ai țipat doar o singură dată, chiar în fața ușii mele, așa că nu prea cred că părinții mei te-au auzit, din capătul celălalt al coridorului.

În timp ce spunea asta, el își îndreptă iar privirea spre ea și ochii începură să-i rătăcească de-a lungul trupului ei. Adăugă apoi:

– Data viitoare, să ții mai tare!

Simțindu-se jignită că, prin felul în care o privea, el îi tot amintea că nu e îmbrăcată decent, Tiffany răspunse:

– Mai bine să nu existe o dată viitoare. Trebuie cumva să pun lacăt la bucătărie când plec?

– Nu, clătină el din cap, trebuie doar să ai grijă ca plita să fie rece sau, cel puțin, să nu lași nimic pe ea, nici măcar un ibric de cafea.

Ea tocmai se pregătea să spună că plita chiar era rece și fără nimic pe ea când se duse la culcare, dar îi veni din nou în minte

Andrew. Dacă el era cel care provocase incendiul, din neglijență, atunci avea să-și piardă slujba. Prin urmare, până urma să descopere vinovatul, era mai bine să nu spună că, după ce se dusese ea la culcare, cineva aprinsese din nou cuptorul. Probabil că fusese Andrew, că era doar un accident provocat de neglijență. Iar ea trebuia să-și asume vina. După cât se părea, Hunter credea deja că era vina ei.

— Bine că am venit acasă în noaptea asta, zise el, în timp ce mergea în spatele ei pe hol. Dacă ai fi aruncat apa aia, ar fi luat foc pereții.

Tiffany se cutremură la gândul ăsta. Totuși, asta îi aminti de orele de nesomn din timpul nopții și de motivul pentru care nu dormise. Și, cum Hunter se afla acum lângă ea, se aplecă brusc spre el, adulmecându-l ușor, ca să-și dea seama unde fusese. Doar n-avea să observe!

Însă gestul ei nu-i scăpă neobservat.

— Ce e? Miros a fum?

— Voiam să văd dacă miroși a Pearl, replică ea, cu buzele strânse.

Cuvintele ei îl făcură să izbucnească în râs.

— Ești geloasă, Jenny? Mi-am petrecut seara la pocher. Am și câștigat.

Ea n-avea de gând să catadicsească să răspundă la așa ceva. Se îndepărtă de el, poate puțin prea repede, și picioarele ei goale și ude alunecară pe podeaua de lemn lustruit.

El o prinse grăbit de braț, ca s-o sprijine.

— Vrei să te urc eu scările în brațe?

În glasul lui se simțea îngrijorarea, iar ea se gândi că de data aceasta era serios și răspunse doar:

— Nu.

— Mi-ar plăcea tare mult.

Acum chiar că nu era serios. Glasul îi suna iar amuzat. Și, dacă s-ar fi uitat în spate, ar fi văzut și pe unde îi alunecau ochii. Pe unde nu trebuia.

— Nu! Și nu te mai uita la mine!

— Asta s-o crezi tu!

Și hohotele lui de râs o urmăriră pe când urca scările.

Capitolul 27

Când Tiffany coborî în zori, aproape toată familia Callahan era adunată în bucătărie. Andrew era și el acolo și o salută cu un zâmbet cald. Nu părea deloc cuprins de remușcări. Andrew și frații Callahan curățau funinginea de pe pereți sub privirile lui Zachary, care-i supraveghea de la masă. Treaba era pe terminate, și bărbații se tachinau reciproc. Când Tiffany intră în încăpere, Cole tocmai arunca o cârpă umedă spre John și râdea cu poftă.

Hunter o observă numaidecât.

– Cafeaua e fierbinte.

Ochii lui de-un albastru-deschis poposiră câteva clipe asupra ei, scurgându-se de-a lungul rochiei crem. Rânjetul său trăda amintiri de cu o seară în urmă, când ținuta ei fusese mult mai sumară.

Tiffany se abținu să nu roșească. Nu era vina ei că o surprinsese în cămașă de noapte și pantalonăși.

Bărbații mai tineri o întâmpinară cu un salut. Zachary nu rosti nici un cuvânt, ci se ridică și își puse pălăria cu boruri largi. Își înclină scurt capul în direcția ei și rosti:

– Se mai întâmplă uneori, dar accidentul ăsta putea să aibă consecințe grave. Ai grijă să nu se mai repete, domnișoară Fleming.

O învinovățea pe ea? Tiffany așteptă să-și asume cineva răspunderea, dar degeaba. Soba fusese aproape rece când plecase la culcare cu o noapte în urmă, iar în spatele ușiței de fier jăratecul se stingea încet. Mai mult de-atât, curățase soba chiar înainte să părăsească bucătăria. Cineva însă aprinsese din nou focul după ce restul se culcaseră.

– N-a fost vina mea, domnule Callahan, rosti Tiffany tăios. Soba era rece și curată când am stins lampa și am urcat în dormitor.

– Atunci cine a coborât în bucătărie în miez de noapte? întrebă Zachary.

Privirile tuturor căzură asupra lui Andrew. Băiatul se făcu alb ca varul.

– Nu eu, cum să fac eu așa ceva? Doar iubesc locul ăsta! Am terminat aluatul cu domnișoara Fleming și pe urmă mi-am petrecut restul serii cu domnul Jakes, în baracă. Întrebați-l pe el. Mi-a zis că-s noul lui spectator. Mi-a povestit verzi și uscate toată noaptea, până mi-au căzut urechile. Încă nu se oprise din vorbit când a sosit primul cowboy.

– Se referă probabil la Billy, care a venit cu mine, interveni Hunter.

– Jakes e numele lui mic, îl corectă Zachary pe Andrew, și nimeni nu dă vina pe tine, băiete. Dacă voia cineva să ne dea foc, ar fi aruncat o torță aprinsă pe fereastră. Vara ținem aproape toate ferestrele deschise. De ce s-ar fi ostenit să creeze impresia unui accident?

Întrebarea îi era adresată lui Tiffany, pe care-o suspecta încă de rea-voință.

Hunter interveni din nou:

– Pentru că cine a aprins focul voia să dea impresia unui incendiu accidental, nu premeditat. Ieri-seară eram cu toții în oraș, inclusiv ajutoarele de fermieri, așa că nimeni n-ar fi descoperit la timp flăcările din partea goală a casei și n-ar fi avut timp să le stingă. Dacă ar fi ajuns totuși cineva la timp, probabil s-ar fi sufocat în bucătărie, din neatenție. Știm cu toții cine-ar fi capabil de-așa ceva, interesat să-și ascundă intențiile.

Groaza se citea în privirile lui Tiffany. Sfinte Dumnezeule, doar n-aveau de gând să-i acuze familia de asemenea fapte. John îi confirmă temerile:

– Un Warren, rosti el furios.

Tiffany gemu în sinea ei, întrezărind avalanșa.

– Au încercat vecinii să vă dea foc la casă până acum? În toți anii ăștia?

– Nu, metodele lor sunt mai fâțișe, răspunse Zachary. Și dacă plouă în zori, ne putem lua adio de la urme. Așa că o să-i fac o vizită lui Frank Warren. Dacă e atât de nerăbdător să pună mâna pe armă înainte de nuntă...

– Ne luăm adio și de la nuntă, completă Hunter.

– Mai degrabă va fi o înmormântare, tună John.

Tiffany constată cu groază că toți erau acum furioși, inclusiv Zachary. În disperare de cauză, încercă să le ofere o versiune alternativă:

– Putea să fie unul dintre indivizii cu care s-a luptat Hunter ieri, sau poate amândoi.

Zachary îl săgetă cu privirile pe fiul său.

– Când aveai de gând să-mi spui de lupta asta?

– O nimica toată, ridică Hunter din umeri. Erau doi mineri rămași fără slujbă, care mă învinovăteau de problemele lor.

– Aha, deci n-ai catadicsit să-mi spui fiindcă *eu* mă fac vinovat de problemele lor, nu tu. Cum s-a petrecut?

– Au pierdut, rosti Hunter sec.

Zachary pufni disprețuitor. Lui Tiffany nu-i venea să-și creadă urechilor. Doar atât avea de gând să-i spună despre altercație? Nici o vorbă despre individul cu arma? Pe deasupra, nimeni nu lua în considerare versiunea ei despre cele întâmplate.

– Venim cu tine, tată, rosti John.

Hunter și Cole aprobă în tăcere.

Îndârjirea se citea pe chipul lui Zachary. Își plimbă privirile de la Hunter la John și apoi la Cole.

– Bine, băieți, să pornim.

Tiffany îi urmări îngrozită cum ieșeau pe ușa din dos.

– Stați! Nu faceți ceva nechibzuit. Nu știm dacă familia Warren e de vină!

Bărbații o ignorară, inclusiv Hunter, și se îndreptară spre grajduri. Tiffany se sprijini de tejghea.

– Nu-i cunosc pe oamenii ăștia, dar... se pare că au dușmani. E periculos să lucrez aici?

Tiffany aruncă o privire tăioasă lui Andrew. Părea înspăimântat de-a binelea, dar nu putea să-l învinovătească, după ce tocmai văzuse cum avea familia Callahan de gând să-și facă dreptate. Cum să-l liniștească pe băiat, când ea însăși stătea pe cărbuni aprinși? Cu toate acestea, încercă să-l calmeze.

– Cred că de-acum înainte va sta cineva mereu de pază, în caz că se furișează vreunul după miezul nopții.

Avea de gând să le propună asta oricum... dacă rămâneau în viață.

Se albi la față la gândul ăsta, dar băiatul se întoarse și nu-i zări expresia. Nu era oare chip să-i oprească pe Callahani? Auzi ropot de copite în fața bucătăriei și ieși în fugă pe verandă pentru a-i zări pe cei patru bărbați îndepărtându-se cu puștile în mână. Se așază pe balansoar și-și lăsă capul în mâini.

– Urâsc dușmănia asta afurisită!

Capitolul 28

De la adăpostul trăsorii, Rose urmărea străzile din Chicago cu priviri mohorâte. O încercau aceleași sentimente pe care le trăise în urmă cu paisprezece ani, când vizitase pentru prima oară conacul. Era agitată, înapăimântată, disperată. Nu spera să reușească acum, după experiența nefericită din trecut.

Ura ce-l consuma pe-acest om era neverosimilă. De fiecare dată când încercase să-i deschidă ochii, fusese alungată. A doua oară refuzase să-i asculte rugămințile. Refuzase să-i dea viața înapoi. Rose nădăjduse că timpul avea să-i îmblânzească sentimentele, dar în zadar. Amenințarea plană încă deasupra capului lui Frank... și-al ei. Dumnezeuule, nu-i fuseseră de-ajuns atâtea amar de ani să-și savureze răzbunarea?

Ea singură știa adevărul. Asta fusese condiția lui Parker, în schimbul vieții soțului ei. Frank nu trebuia să afle motivul real pentru care-l părăsise. Bănuia că Parker sperase ca Frank să moară de inimă rea... ca istoria să se repete. Dar Frank era prea dintr-o bucată. De fiecare dată când se întorcea la conac, ajungea să retrăiască momentul răzbunării lui Parker, ce aproape-l dusese pe Franklin la pierzanie. Se învinovățise ani la rândul, dar era oare vina ei? Nu ea fugise după doctor în acea seară? Urlase la el să se grăbească. Era în stare de șoc. Rana lui Frank păruse mortală. Doctorul fugise la grajd să ia calul. Înainte ca Rose să încalece pe-al ei, cineva o târâse în spatele casei, astupându-i gura

cu palma. Se opri la câțiva metri de casă, într-un loc întunecat. Nu-i recunoscuse vocea. Nu-i zărise chipul.

– Te previn, îi spusese. Părăsește-l sau o să moară.

Pe moment nu înțelesese. Crezuse că un membru al familiei Callahan îl împușcase pe Frank. Cu toții ar fi crezut asta. Dar vorbele necunoscutului nu aveau nici în clin, nici în mână cu rivalitatea dintre cele două familii.

– Nu ești un Callahan?

– Nu.

– Atunci ce-ai de împărțit cu soțul meu?

– Nimic personal. Lucrez pentru Parker...

– Fostul meu vecin din New York? îl întrerupse ea, complet bulversată, conștientă de absurditatea pe care o rostise înainte să-și ducă vorba la capăt. Doar că nu era o absurditate.

– Deci înțelegi.

– Nu, nu înțeleg. Am fost logodnica fiului său, Mark!

– O logodnă pe care-ar fi trebuit s-o onorezi, nu s-o rupi. Băiatul a murit. Din cauza ta. Taică-său vrea să-l răzbune.

– Dar e absurd. Am rupt logodna în urmă cu cinci ani. Cum pot să mă fac vinovată de moartea lui Mark, dacă abia a murit?

– Nu știi?

– Ce să știi? Nu i-am văzut de ani de zile. Știu că au vândut casa din New York și s-au mutat la scurt timp după ce m-am măritat cu Franklin, dar nu știu unde s-au dus, iar pe Mark nu l-am mai văzut de când l-am refuzat.

– Parker s-a mutat cu familia în alt stat, crezând că asta-l va ajuta pe fiul lui să te dea uitării. N-a mers. Băiatul a căzut în patima alcoolului și, când asta nu l-a ajutat, a devenit complet nesăbuit. În cele din urmă, și-a luat zilele. Într-un ultim bilet a scris că nu mai îndură amărăciunea. Parker m-a trimis să-l omor pe soțul tău. E turbat de furie și de durere.

Ultima lui afirmație o umplu de groază.

– Ai zis că ai venit să mă previi. Acum spui că ai fost plătit să-mi omori soțul?!

– N-am zis nimic de plată. Lucrez pentru Parker de ani buni. A făcut tot ce i-a stat în putință să-l scoată pe Mark din abisul

în care l-ai aruncat. La fel și eu. N-a mers. Acum e mort. Dar eu nu sunt un ucigaș de profesie, și nici Parker nu este... de regulă. Prima lui reacție a fost să dorească moartea omului care te-a răpit din brațele fiului său, dar eu i-am sugerat o răzbunare mai puțin sângeroasă.

Furia o cuprinse, și se zbătu în strânsoarea lui.

— Asta numești tu mai puțin sângeros?

Bărbatul o întoarse violent. Pistolul care până în urmă cu câteva clipe îi fusese înfipt în spinare țintea acum spre burta ei. Nu reuși să-i deslușească trăsăturile feței, dar, dacă era doar servitorul lui Parker, nu avea importanță.

— Preferi să moară? șuieră el. Ascultă la mine, Parker a ajuns așa departe fiindcă a fost crud când a trebuit, și vă învinovățește pe tine și pe soțul tău de pierderea asta. De răzbunat va fi răzbunat. N-am reușit să-i schimb hotărârea. Doar am schimbat puțin regulile. Dacă Mark n-a putut să te aibă, nici un bărbat nu te va avea de-acum înainte. Ești dispusă să-i salvezi viața?

— Îmi ceri să-l părăsesc? începu ea să plângă. Nu-mi cere asta, te rog.

— Cineva trebuie să plătească, doamnă Warren. Moarte sau suferință. Tu alegi.

Lacrimile îi curgeau șiroaie, și chinul nu se opriase acolo.

— Mai există o clauză, adăugă bărbatul.

— Nu ți-e de-ajuns?!

— Nu. Durerea pierderii trebuie să fie adâncă. Nu ai voie să-i spui soțului tău adevăratul motiv pentru care-l părăsești.

— Am nevoie de un răgaz. Dacă-l părăsesc cât încă se vindecă, nu va crede că asta mi-am dorit cu adevărat.

— Trei săptămâni și nici o zi în plus.

Sperase că în acest răstimp va găsi o cale de-a scăpa de acest târg infam, dar fără succes. Ori de câte ori Frank se chircea de durere, își aducea aminte că viața lui era în mâinile ei. Îl părăsi. Nu avu încotro. Dar parte din Frank era alături de ea, prin fetiță, iar pe băieți îi ferise de pericol, încheind o înțelegere cu vecinii lor. Ar fi înnebunit de-atâtea griji dacă s-ar fi gândit și la familia Callahan.

*

Rose se uită pe geamul trăsurii. Ce oraș interesant. Ar fi ajuns să-l îndrăgească dacă tartorul ei n-ar fi locuit aici. În spatele perdelei de lacrimi, peisajul păru să se topească. Plângea de fiecare dată când amintirile răzbăteau până la suprafață.

Îi luase aproape un an să descopere noua reședință Parker. Omul avea nenumărate afaceri prin țară și călătorea mai tot timpul. Nu era de mirare că alesese Chicago, un oraș central, ca bază de operațiuni. Își pusese în gând să-l omoare. Cugetase mult la asta. Suferința pe care i-o provocase era de neîndurat. Avea să cunoască și el ghearele răzbunării.

Nici nu știuse dacă avea s-o primească. Un valet o condusese în cabinetul lui. Parker stătea în spatele biroului, cu mâinile încrucișate. Părul său scurt și castaniu începuse să albească, lucru firesc la un bărbat ce se apropia de cincizeci de ani. Rose observase dezamăgită că omul se ținea destul de bine. Dacă ar fi dat semne de boală, ar fi lăsat probabil natura să-și urmeze cursul firesc. Își dorea soțul înapoi! Dorea să aibă din nou o familie.

Parker n-o poftise să se așeze.

– Îți spui în continuare Warren?

– N-am divorțat.

– Nu are importanță. C-o fi el sau altul... N-o să mai cunoști bărbat cât trăiești, înțelegi?

– V-ați răzbunat deja. Nu putem încheia treaba asta?

– Am și eu o curiozitate. Chiar nu i-ai spus adevărul vreodată?

– Nu. L-am protejat cu minciuni. A fost devastat.

– Vorbești cu atâta furie, când vina îți aparține în întregime.

– Nu-mi vine să cred că mă învinovățiți de slăbiciunea fiului dumneavoastră.

– Cum îți permiți? Te-a iubit! Te-ar fi iubit până-n mormânt! I-ai dat speranțe ca mai apoi să-l lași de izbeliște.

– Eu și Mark am fost prieteni din copilărie, nimic mai mult. N-ar fi trebuit să mă las convinsă de propunerile lui. Am avut îndoieli de la bun început, dar el era sigur că vom fi fericiți împreună. Nu m-a lăsat inima să-l refuz. Țineam mult la el și n-am vrut să-l rănesc.

Când am descoperit dragostea adevărată, am simțit numaidecât diferența. Mark a fost de-acord să rupem logodna.

– A pretins doar să fie de-acord. A mințit. N-a încetat niciodată să te iubească, și iubirea asta l-a distrus. Cum poți să te disculpi, când i-ai spus c-o să te măriți cu el și pe urmă l-ai lăsat pentru altul?

– Am suferit destul. Chinul meu se va sfârși. Acum.

Scosese pistolul din buzunar și-l îndreptase spre Parker, dar gestul ei nu avusese efectul scontat. Parker izbucnise în râs.

– N-ai decât. Viața mea nu mai are nici un sens de când singurul meu copil a murit. Dar problemele tale nu se sfârșesc odată cu moartea mea, Rose Warren. Oamenii pe care i-am angajat vor continua să te urmărească și după ce plec de pe lumea asta. Am lăsat poruncă în testament. În ziua în care te hotărăști să trăiești cu soțul tău sau cu un altul, spița ta se va sfârși, așa cum tu ai avut grijă s-o distrugi pe-a mea.

Dumnezeule, era mai rău decât se așteptase. Sperase că moartea lui va rezolva totul. De-a lungul anilor încercase să-i deschidă ochii. Îl vizitase de nenumărate ori, însă degeaba. Nu-i mai permisesese de-atunci să-i calce pragul. Acceptase s-o vadă o singură dată, pentru a se asigura că răzbunarea lui a dat roade.

Când trăsura ajunsese în apropierea conacului Harding, Rose își luă inima în dinți, pregătită pentru o nouă dezamăgire. Trebuia să-l convingă pe Parker să renunțe la târgul său răzbunător. Nu se va da bătută până-n ziua în care moartea îl va lua pe Parker Harding... sau pe ea. Coborî din trăsura și observă că era încă urmărită.

Capitolul 29

Tiffany reuși să coacă pâinea și să pregătească gustarea în acea dimineață, cu toate că majoritatea erau plecați. Abia dacă-și amintea ce trebăluise și nu-și putea lua gândul de la neînțelegerile dintre familia ei și clanul Callahan. Bărbații nu se întorseseră

încă, sau poate că veniseră și ieșiseră pe urmă la câmp. Ardea de nerăbdare să afle vești. Scăpaseră frații ei teferi și nevătămați? Fusesse cineva rănit? Ar fi dat orice să meargă la ferma tatălui ei și să afle mai multe. Dar nu putea decât să spere că bărbații vor schimba vorbe înainte să schimbe focuri de armă.

De parcă n-ar fi avut destule pe cap, în după-amiaza aceea avu și un conflict cu slujitoarea de la etaj. Voia doar să se asigure că Luella își făcea treaba, dar când îi sugeră să schimbe așternuturile zilnic, Luella își aruncă mâinile în sus și rosti:

— Eu plec!

— Stai! strigă Tiffany, ieșind în urma ei din dormitor. De ce?

Luella se răsuci pe călcăie, zburbindu-se la ea. Era mică, îndesată și probabil de două ori mai în vârstă.

— Îmi ia toată ziua să spăl așternuturile de la etaj. Toată ziua! Apoi trebuie să spăl și hainele. Să curăț toate dormitoarele. Să aștern paturile și să mă îngrijesc de doamna Callahan. Nu poți să-mi pui mai multe-n cârcă!

Sfinte Doamne, femeia asta făcea trei slujbe deodată. Tiffany nu știa vreo servitoare care să facă două dintre ele, darămite trei! Uimită peste măsură, Tiffany rosti cu înțelegere:

— Ai dreptate. Nu-mi închipuiam că așa stau lucrurile.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Știa că în zona asta lucrau prea puțini slujitori. Altfel n-ar fi ajuns nici ea sub acoperișul acesta, făcând pe menajera.

Slujitoarea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Soră-mea mi-a spus despre voi, menajerele. Zicea că puneți toată ziua biciul pe alții, și mai sunteți și plătiți pentru asta.

Tiffany mai că nu izbucni în râs.

— Nu-i adevărat, sincer îți spun. Presupun că ai auzit că în lipsa mâinii de lucru, am și eu mai multe sarcini de îndeplinit, la fel ca tine.

Își aminti pe dată că, de vreme ce avea un ajutor la bucătărie, urma să aibă mai mult timp liber. Pe lângă ocazionalele plimbări călare, se gândise să pescuiască, pentru a scăpa familia de monotonia cărnii de vită. Văcarii nu se așteptau probabil la mai

mult, întrucât asta le era meseria, dar ea avea alte așteptări. Dar nu avea cum să pescuiască și să călărească zilnic.

Dintr-un impuls, se oferi să o ajute pe femeia împovărată. Excluz să șteargă praful, pentru că strănuta la cea mai mică urmă stârnită, dar cât de greu putea fi să aranjeze câteva paturi, să facă ordine în câteva odăi și să ducă hainele murdare la spălătorie? Îi spuse intențiile ei, lăsând-o pe slujitoare debusolată.

— Pearl împarte cu mine spălatul hainelor murdare... când e aici, admise Luella, dar apoi adăugă cu dezgust: ... și nu pe te miri unde, făcându-și unghiile în loc să le murdărească.

Întrezăresc o rivalitate? se întrebă Tiffany. Sau fusese avertizată să se-aștepte la neplăceri din partea slujnicei de la parter, odată cu întoarcerea ei la fermă?

— Pentru moment, lasă-mă să mă ocup de odaia în care am stat adineauri, se oferi Tiffany. Iar dimineața mă pot ocupa de paturile din partea asta a scărilor.

Luella îi zâmbi cu toată gura.

— Hunter avea nevoie de așternuturi curate. Tocmai i le-am adus. Apreciez efortul, domnișoară Fleming.

Camera lui Hunter? Dar Luella se făcuse deja nevăzută, înainte ca Tiffany să apuce să se răzgândească. Tiffany strâmbă din nas. Nu era o idee prea bună să meargă în camera lui. Însă atâta vreme cât el nu era acolo, ce se putea întâmpla?

Era o cameră bărbătească. Pe unul dintre pereți erau expuse carabinele. Cele trei tablouri de pe ceilalți pereți înfățișau peisaje pitorești: o turmă de vaci, un cowboy pe spinarea unui taur și un grup de cowboy stând în jurul unui foc de tabără. La picioarele patului mare se afla un minunat scrin de lemn, bogat ornamentat. După așternuturile curate așezate pe el, Tiffany presupuse că scrinul adăpostea alte așternuturi. Aruncă o privire înăuntru și constată că se înșelase. Nu erau așternuturi, ci accesorii de cowboy: frânghii, pantaloni de piele, pintenii, câteva pistoale cu țeavă lungă și un toc mult mai arătos decât cel pe care-l purta Hunter de-obicei.

Pe perete, lângă dulapul de lemn închis la culoare, atârnav două pălării cu boruri largi, una neagră, cealaltă crem. Rezistă

ispitei de-a deschide dulapul. Un fotoliu maro, tapițat și ușor uzat, era așezat cu spatele la una dintre ferestre. Părea extrem de confortabil. Tiffany și-l închipui pe Hunter șezând în el, citind și ațipind la un moment dat. Oare dormise în el? Fusesse asta camera lui dintotdeauna? Dacă așa stăteau lucrurile, orice urmă a copilăriei sale fusese înlăturată.

Cele două lăzi de dimensiune medie din colțul odăii erau cele pe care John și Cole le luaseră de la gară în ziua în care sosise Tiffany. Să fi dat Hunter comandă pentru ele? De ce nu le deschisese încă?

Își vârâse deja nasul în prea multe locuri. Nu trebuia să fie atât de curioasă.

Luella îndepărtase deja așternuturile și aranjase cearșaful permanent. Tiffany luă cearșaful de noapte, împăturit momentan. Deasupra lor urma să fie pusă o superbă cuvertură tricotată în nuanțe de maroniu-închis și albastru, subțire, ca pentru vară. Se gândi că poate Mary o făcuse și hotări s-o întrebe la următoarea lor întâlnire.

Tocmai desfăcea cearșaful, fluturându-l deasupra patului, când auzi glasul lui Hunter:

– Mă întrebam eu unde-ai dispărut. Nu mă așteptam să te găsesc așteptându-mă în camera mea.

Tiffany tresări. Din cauza sperieturii scăpă cearșaful din mână. Cearșaful plană deasupra patului și ateriză pe podea. Era evident cu ce treabă venise în odaia lui, așa că puse vorbele lui pe seama felului său de-a fi. Îl privi cu coada ochiului, pregătită să-i spună că prezența ei acolo n-avea nici o legătură cu el. I se tăie brusc respirația și privi iute în altă parte, căci Hunter nu purta decât un prosop în jurul brâului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ești îmbrăcat?

– Am căzut în fund și eram prea plin de noroi ca să mai amân o baie bună. A plouat torențial în dimineața asta. O să se usuce în câteva zile doar.

Tiffany nu băgase de seamă, căci nu ieșise afară... se murdărise oare în urma unei altercații cu frații ei?

– Ce s-a întâmplat la ferma Warren?

– Nu știu. Pe drum încolo ne-am întâlnit cu Degan, care venea din oraș. Tata a hotărât să-și ia doar câinele de pază cu el și ne-a trimis înapoi, să verificăm turma. Dacă Warrenii sunt în ofensivă, n-ar fi exclus să treacă la furt de vite.

– Vă lipsesc animale din turmă?

– Din câte se pare, nu. Vom afla la cină ce-a vorbit tata azi. Dacă nici tu și nici clanul Warren n-ați pornit incendiul, înseamnă că vecinii noștri de la est sunt de vină.

– Suntem încă o dată complet de-acord. Sunt din ce în ce mai uimită.

– Uimire și sarcasm dintr-o suflare, Roșcato? chicoti el, apoi întrebă, plin de curiozitate: Când am mai fost noi de-acord în privința unui lucru?

De ce avea impresia că glasul lui se apropie încet de ea?

– Lasă asta, rosti ea impacientată. Aș vrea să știu de ce ai ascuns asta de tatăl tău azi-dimineață. După câte am auzit despre mineri și după ce-am asistat ieri în persoană, pe ei i-aș fi suspectat de la bun început. Nu doar proprietarul minei ar avea de câștigat în urma plecării voastre, ci și minerii care lucrează aici. Tatăl tău nu știe asta?

– Știe, dar judecătorul a decis deja. Minerii trebuie să părăsească zona de îndată ce filonul ăla e terminat, adică în scurt timp. Or fi ei suficient de furioși să pornească un scandal, dar n-au nimic de câștigat de pe urma lui.

– Furia i-a mânat pe frații tăi spre ferma Warren azi-dimineață, dacă nu mă-nșel.

Hunter chicoti.

– Ce-i drept.

– Sunt mai multe lucruri de luat în calcul. Ți-aș sugera să pui pe cineva de pază noaptea.

– Asta și am de gând. Dar nu-ți mai face atâtea griji.

La cât de îngrijorată fusese toată ziua, vorbele lui avură darul s-o irite la culme.

– Nu fi îngust la minte. Lucrez aici. Primejdia mă vizează în mod direct.

- Ți-am mai zis că n-o să las pe nimeni să se atingă de tine. Ai impresia că am glumit?

- Am impresia că ești mult prea preocupat de binele meu. Nu e treaba ta să mă protejezi, Hunter.

- Ai vrea să fie?

Rostise întrebarea atât de încet, încât Tiffany avu impresia că nu înțelesese bine. Apoi își aminti de ce se ferea să-l privească și roși mai puternic la gândul că stătea alături de-un bărbat pe jumătate dezbrăcat! Ar fi trebuit să iasă numaidecât din cameră. Ar fi trebuit să-l lase să se îmbrace înainte să-i pună întrebări. Cu siguranță avea impresia că ținuta lui n-o deranja.

- Dacă poți să aștepți puțin, durează câteva minute.

- Ce să aștept?

- Să aștepți afară, până termin aici.

- Ai niște idei tare trăsnete, Roșcato. Asta-i camera mea. Am nevoie de haine.

- Atunci vin mai târziu să..., se întoarse ea, dar nu reuși să-și ducă vorba la bun sfârșit.

Hunter stătea chiar în fața ei, atât de aproape că s-ar fi ciocnit de el dacă nu s-ar fi retras din instinct. Mult prea brusc. Dădu peste pat, își pierdu echilibrul și căzu pe spate.

Pe chipul lui încolți un rânjel.

- Dacă pui așa problema...

Brațele lui Tiffany țâșniră în sus, pentru a-l împiedica să se lase deasupra ei. O apărare patetică și fără efect. Hunter se lăsă ușor pe mâinile ei. Realizând că ar putea da impresia că-i mângâie pieptul, Tiffany își trase iute mâinile, de parcă ar fi fost arsă. Atunci el se apropie la câteva palme de ea.

- Știu că nu-i o idee bună să te sărut. O s-o regret până-n mormânt, pentru că n-o s-o uit niciodată. Tu ce zici?

Cuvintele refuzau să-i iasă din gură. Atingerea buzelor lui îi tăie răsuflarea. Își întoarse capul într-o parte. Trebuia să oprească nebunia asta! Buzele lui urma să mișcarea, de-a lungul obrazului. Tiffany simți furnicături pe gât, apoi pe umeri. Inima începu să-i bată nebunește.

- Hunter...

– Când îmi șoptești numele, mă bulversezi complet. Cum reușești, Jenny?

Îi simți răsuflarea caldă pe obraz. Hunter îi întoarse cu blândețe capul spre buzele lui. O sărută gingaș, dar efectul produs era departe de-a fi gingaș... mai degrabă un vârtej ce-i răscolea ființa. Simți vibrația în puncte care nu aveau nici o legătură cu buzele! Își dorea lucruri care nu-i stăteau în fire! Ar fi vrut să-și petreacă brațele în jurul lui și să-l tragă mai aproape. Știu în acea clipă că dăduse de belea.

– O să te plesnesc dacă nu-mi dai pace!

Hunter se rostogoli la o parte cu un oftat.

– Credeam că am lăsat apa rece jos.

Tiffany nu-i răspunse. Se ridică din pat fără să deschidă ochii, apoi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă mult mai devreme: țâșni pe ușă afară.

Capitolul 30

Tiffany se întoarse furioasă în bucătărie. Trânti mai multe uși, inclusiv ușa cuptorului în care vârase pâinea pentru cină. Poate că el obișnuia să umble aproape dezbrăcat după o baie, fiind în casa lui, dar sfinte Dumnezeule, ea nu era obișnuită cu așa ceva! Bătrânul Ed, care se ocupase înainte de bucătărie, n-ar fi dat două parele pe ținuta lui Hunter, dar ea era femeie. Trebuia să stabilească niște reguli în casa asta. Ieșitul din baie în prosop trebuia interzis cu desăvârșire. La fel și săruturile nedorite. Dumnezeule, asta o înfură de fapt. Îl lăsase să-i intre pe sub piele. Nu pusese capăt încercărilor lui suficient de rapid. Știa că Hunter n-ar fi protestat. Pentru el, tachinatul, vorbele deocheate și săruturile jucăușe erau doar un joc.

Nu era convinsă nici de scuza lui pentru ținuta dezmațată. Hunter voise probabil să-și arate mușchii. Nu recunoscuse că se întrebase unde era? Se aștepta să fie în bucătărie, ca să-i facă ochi

dulci! Ce-și închipuia, că urma să-i sară în brațe dacă avea să-l vadă dezbrăcat, copleșită de trupul lui divin?

Nu se zărea nici o urmă de noroi pe podeaua bucătăriei, care să-i susțină povestea. Aruncă un ochi în baie. Într-adevăr, hainele pe care le lăsase pe podea erau innoroiate. Lipseau însă cizmele. Fusesse oare suficient de grijuliu încât să le lase la intrare, pentru a nu face mizerie în casă? Aruncă o privire afară, apoi deschise larg ușa din spate. Cizmele pline de noroi erau acolo. La fel și purcelușul care se rostogolea acum pe cizme, în extaz. Măcar era cineva fericit în ferma asta.

Tiffany dădu ochii peste cap și, fără să stea prea mult pe gânduri, ridică porcușorul și-l duse în bucătărie, având grijă să-l țină cât mai departe de hainele ei. Animalul guiță când Tiffany îl vâri în chiuvetă și dădu drumul la apă, dar se potoli când începu să-l curețe.

– Îți place să fii mângâiat, nu? Ai grijă că n-o să se-ntâmplesse prea des.

Îl șterse cu șervetul de bucătărie, apoi îl scoase afară și-l împinse cu piciorul în direcția cociinii. Nu era prima oară când micuțul rămător o înveselea. Pentru moment, toată mânia se scurse din ea, dar erau șanse mari să revină dacă dădea cu ochii de Hunter. Și totuși nu reveni, deși Hunter era deja prezent. Nu știa de cât timp stătea în pragul ușii, urmărind-o din priviri, dar cu certitudine o văzuse scoțând porcul afară.

– Ne-a făcut cina o vizită? chicoti el.

– Nici să nu te gândești.

Hunter înălță din sprâncene.

– Nu-mi spune că te-ai împrietenit cu porcușorul.

Ce tâmpenie!

– Evident că nu, dar ce dacă aș fi făcut-o? rosti ea, ridicând bărbia sfidător.

– Femeie mai arogantă ca tine n-am văzut, Roșcato, simandi-coasă până-n măduva oaselor, iar să te împrietenesci cu un animal care-o să se facă ditamai namila, peste trei sute de kile, ar fi...

Hunter nu reuși să-și termine gândul, căci izbucni în hohote. Râsul lui era molipsitor, iar Tiffany nu se simți iritată de remarca

lui. Bărbatul se bucura cu-adevărat de viață și găsea prilej de glumă în cele mai mărunte lucruri. Îl fixase prea mult cu privirea. Imaginea pieptului lat și dezgolit i se strecură din nou în minte. Tiffany își coborî privirile, bântuită încă de acel moment și de ceea ce urmase. Inima începu să-i bată mai tare.

Se repezi la plită, înșfăcă o lingură mare și începu să amestece în oală cu atâta sârguință, încât supa dădea pe-afară. Hohotele amuțiră și dintr-odată Hunter apăru lângă ea, să-și toarne cafea în ceașcă, însă nu se îndepărtă după ce așeză ibricul înapoi pe plită.

Fără să se uite la el, Tiffany îi simți privirile mângâindu-i trupul. Urma s-o facă mereu să se simtă așa de agitată? Era de fapt agitată? Orice-ar fi fost era îngrijorător. Se gândi că o discuție ar putea alunga imaginea pieptului său gol.

— Cum ai reușit să te murdărești în halul ăsta?

— Un angajat mai bătrân de-al nostru pe nume Caleb a prins un cal sălbatic lângă baraca lui. Nu se ocupă cu curățenia, deci n-ai avut ocazia să-l cunoști. Nu avem mulți cowboy însurați pe-aici, dar am construit câteva case la capătul nordic al fermei pentru cei care-și pun pirostriile și vor să rămână cu noi. Caleb e unul dintre ei. În curând i se va naște al doilea copil. Cum ziceam, ne-a adus calul și eu am încercat să-l îmblânzesc. Ar fi trebuit să mai aștept. Știam că o să mă trântescă la pământ de câteva ori înainte să cedeze.

— De ce n-ai așteptat?

Hunter rânji.

— Pentru că încă încerc să bat recordul lui Sam Warren.

La auzul numelui fratelui său, Tiffany înlemni.

— La ce record te referi? întrebă ea cu grijă.

— În urmă cu vreo doi ani, Sam m-a provocat la o întrecere de îmblânzit cai. A prins șase cai sălbatici și i-a adus la fermă. I-a sugerat chiar șerifului să ne cronometreze, pentru că nimeni n-are încredere în membrii celeilalte familii.

— Ce să cronometreze mai exact?

— Cât timp ne ia să-i îmblânzim. Cel mai bun din trei încercări. Nici nu s-a pus problema unui meci egal. M-a bătut din primele

două, la jumătate de timp. Ar fi trebuit să-mi dau seama că mi-au copt-o de când mi-a spus că i-a prins pe toți șase. De-abia mai târziu am aflat că se ocupă cu îmblânzirea cailor de ani de zile. O face din plăcere și se descurcă de minune.

Tiffany își aminti că Sam îi povestise despre această îndeletnicire neobișnuită a lui. Mergea pe urma hergheliilor sălbatice. Provocarea supremă pentru el era să prindă o iapă fără să dea de știre armăsarilor care le protejau. Obişnuia să captureze și alte exemplare înainte ca armăsarul să-i atace sau să-i pună pe fugă.

Dar episodul descris de Hunter era foarte asemănător cu ceea ce-i făcuse Zachary lui Franklin, atunci când îl lăsase fără menajeră. O farsă. Aparent ambele familii savurau farsele. Asta nu suna a dușmănie de moarte. Oare nu s-ar fi stins vrajba dintre cele două familii de la sine, dacă frații ei n-ar fi fost atât de supărați în privința căsătoriei? Până nu demult era vorba doar de neîncredere, de porecle și de farse. Să fi fost cheia armistițiului dintre cele două familii doar motivul unor noi certuri? Tiffany nu luase în calcul disputa pe sursa de apă, blestemata aia de apă pe care nu voiau s-o împartă. Sau cât de furioși fuseseră Callahanii în acea dimineață când doriseră să se ia la harță cu familia ei. Disputa nu era nici pe departe rezolvată și urmările puteau fi grave.

— Dacă reușești să-i bați recordul, te gândești să-l mai provoci o dată?

— Depinde ce întorsătură vor lua lucrurile anul ăsta. S-ar putea să-l provoc în alt fel, rosti el, ducând mâna sugestiv la pistol.

Tiffany se făcu albă ca varul. O luptă cu pistoale? Cu fratele ei?!

Capitolul 31

— Îți faci griji pentru mine, Roșcato? Stai liniștită. Ai văzut și tu ce bine mă descurc cu pumnii. O fi Sam la fel de iute și de înalt ca mine, dar la cât e de slăbănog, îl pun la pământ cu un singur pumn.

Sângele îi reveni în obraji. Pumni, nu pistoale. Tiffany își aminti acum că Hunter obișnuia să-și odihnească mâna pe tocul pistolului, probabil din reflex. Se rușină de-ndată, căci Hunter pusese privirea ei îngrozită pe seama îngrijorării pentru el. Putea cel puțin să corecteze această impresie greșită.

– Nu-mi făceam griji. Atâta doar că nu-mi place violența de nici un fel. Apoi brusc izbucni: Dacă n-ai de gând să te căsătorești cu sora lui Sam Warren, ar fi cazul să-l înștiințezi pe taică-său.

Hunter o măsură îndelung din priviri, apoi rânji.

– Da, ar trebui.

Dumnezeule, ea era singura pricină pentru care urma s-o facă!

– Îmi cer scuze, rosti ea iute. Nu se cuvine să-mi bag nasul în treburile astea. Cred că ar fi normal să te-mpaci cu familia Warren înainte să iei o decizie pripită.

Hunter pufni.

– Nici nu mă gândesc. Dar sunt de-acord cu tine, n-ar trebui să-ți bagi nasul în chestiunile astea, așa că de ce le-am adus în discuție?

– Așa-i, rosti ea crispată. Un subiect mai potrivit ar fi lipsa ta de bună-cuviință. Cred că e nevoie de niște cuie în baie, ca să vă puteți agăța halatele.

Hunter chicoti.

– N-am halat.

– Atunci cumpără-ți unul.

– Și de ce-ar trebui să ne schimbăm obiceiurile?

Fusese rugămintea ei deplasată? Sfinte Doamne, se comporta ca Tiffany din nou, nu ca Jennifer. Jennifer nu i-ar fi rugat nicio dată pe angajatorii săi să-și schimbe obiceiurile.

N-avea încotro, trebuia să ajungă la un compromis.

– În cazul ăsta voi ieși afară când vă îmbăiați și voi aștepta acolo până terminați.

– De ce te deranjează așa de tare?

– Glumești? Așa ceva nu se cuvine. E scandalos să te fâțâi prin casă așa dezbrăcat...

— Nu eram dezbrăcat. Te plângi c-ai văzut un piept dezgolit? Asta când orice bărbat își dă jos cămașa într-o zi călduroasă?

— În Est...

— Nu-i ca-n Vest. Sărutul te-a înfuriat, nu-i așa? Te-ai gândit că i-ai trădat încrederea amorezului tău din estul îndepărtat. Sau poate ți-ai dat seama că ai făcut o alegere greșită acolo și acum ți se deschid noi oportunități... aici.

N-avea de gând să răspundă la provocarea lui. Oricum, totul părea a fi o joacă pentru el, căci brusc își schimbă atitudinea și adulmecă aerul din preajma plitei.

— Iar trebuie să mănânc în oraș?

— Încă nu-i gata, minți ea.

Hunter se întoarse și părăsi bucătăria. În sfârșit.

Înțepătura lui despre mâncare o rănise puțin. Supa se mai legase, și Tiffany își făcuse mari speranțe în privința ei... până în acel moment. De ce i se păruse necomestibilă? Se temuse să guste din ea până atunci, dar urmă exemplul lui Hunter și adulmecă. Era complet nearomată. De-asta o luase peste picior. Rețeta cerea și două mirodenii, dar cum nu știa mare lucru despre mirodenii, hotărâse să nu riște nimic. Era cazul să adauge totuși ceva, așa că aruncă un pumn de condimente în oală. Își luă inima-n dinți, gustă puțin și imediat o podidiră lacrimile. Era mult prea aromată acum, prea iute! I se păru că trecuse o veșnicie până reuși să scoată toate boabele de piper din supă.

Cole apăru în pragul ușii, amintindu-i că se înserează.

— Încă nu-i gata cina?

Pâinea! Uitase complet de cuptor. Deschise ușa cuptorului, îngrozită de ce-avea să descopere, dar răsuflă ușurată. Pâinea arăta bine. Coaja era puțin mai înnegrită decât și-ar fi dorit, dar în rest nu existau probleme. Scoase cele șase pâini și le așeză într-un coșuleț, pe care-l duse în sufragerie, împreună cu un urcior cu unt.

Cei cinci bărbați stăteau în jurul mesei. Hunter și frații lui, Zachary, chiar și Degan. Tiffany aranjase din timp bolurile de supă. Când înțelese despre ce discutau, își încetini pașii.

— L-ai crezut pe Frank? îl întrebă John pe tatăl lui.

- Da. Ți-am zis că nu le șade-n fire.

- Și cum a reacționat când i-ai zis că domnișoara Fleming lucrează pentru noi? Întrebă Cole, privind-o pe Tiffany.

Cole rânjea. La fel și frații lui. Savurau cu toții renghiul pe care i-l jucaseră tatălui ei... cu sprijinul ei.

Răspunsul lui Zachary surprinse pe toată lumea.

- Am hotărât să mai aștept. Când l-am întrebat cum se descurcă noua lui menajeră, a început să dea din colț în colț. Cu greu m-am abținut să nu izbucnesc în răs când a mormăit că n-a ajuns încă la ei. Am vrut să-l lămuresc, dar chiar atunci mi-a spus că sosirea fiicei sale fusese amânată. Nici măcar n-a încercat să-și ascundă dezamăgirea. Mai că mi-a părut rău de el. Se pare că și-a sucit glezna într-o vizită la New York și-a rămas în Chicago pentru recuperare.

Tiffany aruncă o privire involuntară gleznei sale și o mișcă puțin. Dar Zachary nu-și încheiase încă istorisirea.

- Întârzierea asta ar putea să-i dea lui Frank timp să-și facă rost de o nouă menajeră, înainte de sosirea fiică-sii, și cu siguranță ar încerca dacă i-aș spune de pe-acum că menajera lui e la noi, așa că nu mă grăbesc cu confesiunile.

Spre surprinderea ei, Tiffany se simți vinovată pentru că-i dusesese pe toți de nas, asta până când John făcu o remarcă răutăcioasă.

- Mi se pare că fiica lui e cam fragilă, dacă o simplă entorsă o ține la pat atâta vreme.

Vorbele lui o iritară. Și mai iritată fu de replica lui Hunter.

- Întârzierea e bine-venită în ce mă privește, dar ce te-astepti de la o fată din Est? Astea leșină și dacă le-nțepi ușor cu acul.

Tiffany îi aruncă o privire tăioasă, dar Hunter nu băgă de seamă, căci Zachary începu să-i dea sfaturi.

- Ai grijă, fiule. Frank spunea că fata abia așteaptă să te cunoască. Cică aduce cu ea o rochie luxoasă, pentru nuntă. Mi-e și teamă să-i spun maică-tii. O să se agite că n-ai și tu un costum mai acătării.

De furie, Tiffany aproape că scăpă coșulețul din mână. De ce mințise tatăl ei astfel? Rose nu i-ar fi zis niciodată că abia așteaptă

să-l cunoască pe Hunter, tocmai pentru că nu era adevărat. Cum își permitea să mintă în halul ăsta? Avusese într-adevăr o rochie de nuntă. Nu-și dorea așa ceva, dar Rose angajase croitori special pentru asta. Tiffany refuzase s-o aducă și îi spusese Annei să n-o împacheteze. Ce păcat. Dacă ar fi adus-o, ar fi ajuns în mâinile tâlharilor. Se întoarse cu gândul să aducă oala cu supă, pentru ca fiecare să se poată servi după bunul plac. Să fie mulțumiți că nu le turna supa în cap.

– Hei, strigă cineva înainte ca ea să părăsească sufrageria.

John ținea în mână o pâine, ca să-i arate că era arsă pe dedesubt. Hunter lovea cu pumnul o altă bucată de pâine și chicotea. Părea tare ca piatra. Tiffany îi aruncă o privire acuzatoare lui Zachary.

– Ți-am spus că nu știu să gătesc!

– Ești femeie. Toate femeile știu să gătească, roti el prozaic. Ești doar agitată. E de înțeles. O sa te descurci mai bine data viitoare.

Tiffany mormăi ceva ca pentru ea. Era deja data viitoare. Nu izbucni în plâns, dar acum, pe lângă furie, fu năpădită de amărăciune. Se duse iute în bucătărie să ia supa. Oala era atât de grea, că puțin îi lipsi să n-o scape în drum spre masă. Hunter rânjea încă. Era cumva amuzat de nereușita ei? Dintr-odată se înfurie pe sine însăși, pentru că își închipuise că va putea deveni o bucătăreasă bună. N-avea aptitudini și nici experiență. Fusesse educată să se îmbrace elegant, să întrețină discuții cu oameni de-același rang social și să se poarte ca o doamnă. Învinsă și posomorâtă, înșfăcă o bucată de pâine și o izbi de marginea mesei. După alte trei încercări pâinea se rupse. Smulse bucățele mici și moi de sub coaja tare ca piatra și le aruncă în oala cu supă.

– Am prins ideea, rosti Cole. Nu le vâri pe toate acolo, mai lasă câteva pentru unt.

– Nu fi descurajată, o consolă Degan. Mai citește cartea de bucate. O să te prinzi tu la un moment dat.

Mare mirare că n-adăugase „pentru că ești femeie”. Cu siguranță o gândea. Ce logică mai era și asta?! Tot ce învățase până acum era că furia și lipsa manierelor o ajutaseră să mai recupereze ceva din pâinea arsă.

Înainte să se-ntoarcă în bucătărie, Zachary rosti:
- Țsta e felul întâi, nu? Ce ne-ai mai pregătit?
Felul întâi? În acea clipă izbucni în plâns.

Capitolul 32

Supa se dovedi a fi mai bună decât își închipuise. Nu era prea aromată, dar era îndestulătoare. Hunter, Cole și Degan își puseseră încă o porție. Deci nu furia sau dezamăgirea îi alungaseră somnul. Pur și simplu, nu se putea descotorosi de imaginea lui Hunter, cu prosopul înfășurat la brâu. Lovi perna și scutură din cap, încercând să și-l alunge din minte. Dar părul lui umed, pielea lucioasă, picioarele lungi și goale și pieptul său lat și musculos refuzau să-i iasă din gânduri.

Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, și de fiecare dată când îl vedea simțea fluturași în stomac și devenea agitată... poate nu agitată, ci mai conștientă de tot ce se petrecea în jur. Firește, Hunter nu va afla lucrurile acestea niciodată. Doamne, când zâmbea, cum se întâmpla adesea, era atât de chipeș... mult prea chipeș. Nu dorea să se simtă atrasă de el, dar nu știa cum să-și înăbușe pornirea. Cu toate acestea, hotărârea ei rămânea neschimbată. Nu dorea să se mărite cu el și să rămână aici, printre focuri de armă, tâlhării, praf cât cuprinde și o lipsă crasă de servitori. Și, pe deasupra, să nu-și mai vadă niciodată mama?! Nici gând.

Cu siguranță, Hunter n-avea s-o placă odată ce-ar fi descoperit adevărata ei fire, felul în care se comporta și-și ducea viața. Auzise batjocura cu care Hunter și frații lui vorbisera despre Tiffany Warren la cină. Lui Hunter îi plăceau femeile mai cu picioarele pe pământ, femeile muncitoare, asemenea lui Pearl sau Jennifer. Mare păcat că ea nu se putea bucura de clipele petrecute aici și că nu-i semăna mai mult lui Jennifer. Oare va fi capabilă domnișoara Fleming să reziste farmecelor lui Hunter? Și-ar dori asta cu adevărat? O menajeră nu l-ar fi refuzat cu câteva ceasuri înainte,

când apăruse în prosop. Nu s-ar fi ferit nici de săruturile lui, care-o făceau să se simtă atât de...

Dumnezeule, pe ce fâgaș i-o luaseră gândurile! Se stăpâni închipuindu-și văcuțe ce săreau peste un gard, până ce le pierdu socoteala și adormi. Însă nu pentru multă vreme. Puțin mai târziu fu trezită de-un zgomot. Nu, nu era un zgomot, ci o voce care-i șoptea de la marginea patului!

– Domnișoară Fleming, am venit să te ajut. Rogu-te, domnișoară Fleming, trezește-te.

Cu siguranță ar fi țipat dacă n-ar fi fost atât de somnoroasă. Cineva îngenunchease la marginea patului. Imediat se gândi că cineva a dat foc casei și unul dintre frați venise s-o ajute. Dar de ce șoptea atunci?

– Ce s-a întâmplat? Cine ești? întrebă ea cu grijă, încercând să deslușească trăsăturile bărbatului în beznă.

– Sam Warren, domnișoară.

Tiffany icni de spaimă. Doamne sfinte, ce căuta fratele ei mai mare în odaie? Nu trebuia să fie acolo! Cum de aflase? Ar fi vrut să-l strângă la piept, dar nu putea! I se adresase cu „domnișoară Fleming“, deci nu știa cu cine vorbește.

– Mi-am dat seama în final că tu erai la restaurantul lui Sally. Te-am văzut doar cu spatele, dar rochia aia mi-a dat de gândit. Nimeni nu poartă haine dintr-alea prin partea locului. Mi s-a părut că te-au silit să părăsești restaurantul. Tipic pentru Callahani să facă una ca asta. Am venit să te ajut.

Cu fiecare cuvânt rostit, Tiffany voia tot mai tare să-l strângă la piept. Sam – salvatorul. Ce frumos din partea lui. Faptul că era nevoită să-i toarne minciuni ca să-l alunge o va bântui mai târziu.

– Te țin cu forța aici? Când am văzut că ușile de la parter sunt închise, mi-a fost teamă că asta e, bănuiesc că paznicul ăla ce dă ture casei are grijă să nu fugi.

– Paznicul are grijă să nu mai dea nimeni foc casei.

– Am auzit de incident, dar îți jur că familia mea nu e deloc implicată.

– Cum ai reușit să te furișezi pe lângă el?

– Sunt iute de picior, rosti Sam mândru, iar Tiffany aproape că-i zări rânjetul. Mi-am priponit calul lângă un pâlț de copaci, m-am apropiat tiptil, apoi am țâșnit spre ușa din spate, doar că ușa era închisă. Paznicul era de partea cealaltă a casei, așa că m-am urcat pe verandă. Ferestrele de la etaj sunt larg deschise, inclusiv cea care dă în coridorul tău. Pe deasupra e atât de întuneric în noaptea asta, că paznicul și-a luat o lampă cu el, și astfel am reușit să-l evit.

– Dacă te gălesc aici, vor crede că voi ați dat foc casei și că ai venit să-ți termini treaba.

– Nici gând. Tata i-a zis deja lui Zachary câteva de la obraz, doar pentru că ar fi putut crede așa ceva despre noi.

– Cum ai știut să mă găsești? Sper că n-ai cotrobăit prin toate odăile.

– Firește că nu. Nici nu era nevoie. Te-am zărit la fereastră înainte să stingi lumina. Nu sunt prea multe fete la etaj, mai ales care să se perinde prin fața geamului. Numai tu puteai fi aici.

– Mă mir că știi cum sunt dispuse dormitoarele.

Sam chicoti încet.

– Eu și frații mei ne provocam să ne furișăm în casa asta când eram mai mici.

Tiffany își dădu ochii peste cap și descoperi că Sam nu exagerase în privința întunericului. Razele lunii se ascundeau în spatele norilor ce prevesteau o nouă furtună. Își luă inima-n dinți și rosti:

– Trebuie să pleci. Eu am ales să vin aici. Nu sunt mândră de alegerea mea, dar e vorba de bani. Callahanii mi-au făcut o ofertă mult mai bună ca să lucrez pentru ei. Mi-a fost prea rușine să-i spun tatălui tău.

– Dacă-i doar de bani vorba, te asigur că o să plătim mai bine.

– Nu, oftă ea. Nu vreau să fiu prilej de scandal, așa că am hotărât să trag linia.

– Dar nu înțelegi, insistă el. Ei te-au angajat doar ca să ne facă-n ciudă, dar noi chiar avem nevoie de tine. Sora mea se întoarce pentru prima oară de când era o copilă. Te-am angajat ca să-i asigur confortul necesar. Ea e obișnuită cu valeți, menajere

și slujnice de nu le poți număra. Tata își dorește enorm ca sora mea să se simtă în largul ei. De aia am trimis după tine.

În acea clipă o podidură lacrimile. Se străduise să le țină în frâu, dar fără noroc. La auzul suspinelor ei, Sam aprinse iute un chibrit. Tiffany icni și își trase pătura peste cap, dar nu suficient de rapid.

– Tiffany? Ce mama naibii?

Capitolul 33

Tiffany coborî încet pătura. Sam se holba la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Flacăra începea să-l ardă. Stinse chibritul și scăpără altul pe care-l folosi să aprindă lampa de pe noptieră. Cedând impulsului de mai-nainte, Tiffany își aruncă brațele după gâtul lui și-l strânse la piept, fără să-i pese de căutătura lui supărată.

– Pot să-ți explic, șopti ea.

Sam o îndepărtă puțin. Tiffany îl sorbea din priviri, fericită să-l vadă după atâta amar de vreme. Blond, cu ochi verzi și atât de chipeș. Îl întrebasese mai demult de ce nu semăna cu ea. El îi răspunsese mândru că seamănă cu tata. Asta se întâmpla pe când ea voia să afle cât mai multe despre tatăl ei, iar în acea zi fusese geloasă pe Sam pentru că el semăna cu tatăl lor și ea nu.

Sam se întunecă la chip.

– Deci te-au răpit. De ce nu mi-ai spus de la bun început?

– Pentru că nu m-au răpit. Și ei au fost convinși că sunt Jennifer Fleming și într-adevăr au crezut că m-au ademenit aici dublând oferta voastră.

– De ce nu ai clarificat lucrurile?

– Pentru că îmi doresc să fiu aici.

– Tiff...

– Ia un loc, rosti ea, bătând ușor cu palma pe pat. Ascultă-mă, te rog. Nu am vrut în ruptul capului să vin în Montana și nu vreau să mă mărit cu un cowboy. Dar mama a aranjat logodna, și chiar

dacă nu m-a obligat să îi fac pe plac, m-a rugat să-i promit că voi rămâne aici două luni ca să-i dau o șansă lui Hunter. O să încerc, în casa asta.

— Nici eu și nici frații mei nu dorim să te măriți cu Hunter. Doar cei bătrâni vor, ca să consfințească armistițiul. Ce ridicol! De parcă n-am putea să ne descurcăm altfel... ce zic, am putea să-i punem cu botul pe labe oricând pe Callahani. Sam râse batjocoritor. Se tem de noi, altfel n-ar fi adus un gangster notoriu precum Degan Grant să-i protejeze. Bătrânul Zachary l-a cărat după el azi-dimineață ca să ne-acuze că i-am dat foc la casă. Tiff, noi nu ne temem de mercenari.

De data asta, încrederea lui Sam în puterile lor o sperie de moarte.

— Ar trebui să vă temeți! Omul ăsta e periculos...

— Uită de el. Am așteptat cu sufletul la gură întoarcerea ta, și-acum te găsesc aici.

Tiffany se cutremură.

— Și eu mi-am dorit enorm să vă revăd. Dar mai mult de-atât...

Își înăbuși brusc cuvintele. Nu dorea să mărturisească ce simțea pentru Frank, nici faptul că intrase în slujba clanului Callahan pentru a evita să dea ochii cu tatăl ei. Sam îl iubea pe Frank și i-ar fi fost imposibil să înțeleagă.

— Ce? întrebă el, așteptând ca ea să-și continue ideea.

— Sunt aici de câteva zile și mi-am dat seama că traiul ăsta nu e pentru mine.

— Câteva zile nu înseamnă nimic și... Brusc înțelese. Trăiești ca o servitoare, deci cum ar putea să-ți placă?

Tiffany rânji.

— Menajera n-are multe îndatoriri. Nu dorea să aducă gătitul în discuție. Oricum, eu mă refeream la întreaga regiune. Am dat deja peste tâlhari, în tren, s-au tras focuri de armă asupra mea, am văzut oameni morți scoși din tren, mi-am pierdut mai toate bagajele, Hunter era să fie împușcat în spate... cred că e mai mult decât suficient. Viața de-aici, rosti ea, gesticulând în jurul ei, vi se potrivește vouă, nu mie.

Sam oftă.

—Știi la ce te referi, Tiff. De fiecare dată când vă vizitam pe tine și pe mama ne simțeam ca-ntr-o altă lume. Știam că locul nostru nu e acolo. Era evident. Știi ce zicea Roy, care a fost cel mai des în vizită la voi? Când s-a întors ultima oară, a zis că-i este dor de oraș și că începe să-i placă acolo. Trece o vreme până te obișnuiești cu un loc nou.

—Poate pentru voi, bărbații, dar eu oriunde mă uit, văd violență.

—Cred că ai avut parte de mult ghinion. Îți spun sincer că uneori trec luni întregi fără să auzi un foc de armă, și-atunci probabil că cineva a împușcat un șarpe.

Tiffany dădu ochii peste cap.

—Tâlharii sunt pe cale de dispariție. Șerifii federali îi vânează ca pe iepuri în ultima vreme. Grație căilor ferate, legea e tot mai temeinic respectată, de la an la an.

Tiffany îl bătu ușor pe mână. Nimic din ce-ar fi spus nu putea să schimbe ceea ce văzuse deja. Una era viitorul, alta realitatea prezentă.

Înțelese și el ce-o frământa, căci se posomorî.

—Tocmai de aia ar trebui să vii cu noi acasă. O să te simți minunat. O să mergem la pescuit și la călărit, o să te ducem pe munți și o să-ți arătăm cum e cu-adevărat pe-aici. Tata abia așteaptă să te vadă.

Tiffany ridică o sprânceană, sceptică, dar Sam interpretează greșit reacția ei.

—Da, vrea să te însoare cu un Callahan, dar nu-ți face griji, nu-l lăsăm noi. Poate va veni și mama să te viziteze, dacă află că te simți bine cu noi.

În mod evident frații ei se așteptaseră la un alt fel de vizită dacă se gândeau că Tiffany se va simți bine în Montana și-o va aduce și pe mama ei pe deasupra. Asta n-avea să se întâmple niciodată.

Tiffany era furioasă acum pe părinții ei și pe secretele lor. Relația lor ciudată îi afecta încă pe frații ei, chiar și acum când erau oameni în toată firea. Nu suflă o vorbă însă despre nemulțumirile ei.

– De ce n-ai mai venit în New York? întrebă ea. De cinci ani nu v-am mai văzut.

Întrebarea ei îl surprinse.

– Ți-am explicat doar în scrisori. Avem multe responsabilități acum. Am început să mănâam turmele de vite pe distanțe lungi, când le ducem la târg, de pildă. Prima oară am mers cu vitele la treisprezece ani. Odată cu montarea șinelor de cale ferată, anul trecut, s-a cam terminat cu exodurile astea. Mai vin unii cu turme mici din orașele pe-unde nu trece trenul, dar doi oameni se pot ocupa de-asemenea drumuri. Mai e și școala.

– Lucrurile astea nu v-au împiedicat să veniți înainte.

– Înainte nu mergeam la școală. Ne dăscălea tata când avea timp. Apoi a venit un profesor în Nashart, unul cu acte în regulă, și-atunci au construit o școală în care să predea. Nu eram obligați să mergem la ore, dar tata s-a gândit că mamei i-ar plăcea să fim educați, așa că ne-am dus. În fiecare blestemată de zi.

– Eu am iubit școala. Tu nu?

– Nu mă deranjau cursurile, dar să fii zi de zi în aceeași încăpere cu John și Cole Callahan e un calvar.

– Oh.

Tiffany își înăbuși un hohot de râs. Realiză imediat că nu era un subiect amuzant, deși ar fi trebuit să fie. Dar frații ei nu avuseseră parte de dificultăți specifice vârstei lor, ci se confruntaseră cu dușmani adevărați, majoritatea mai în vârstă decât ei. Probabil că pierduseră de fiecare dată când se încăieraseră cu un Callahan.

– După cum spuneam, continuă Sam, lucrurile se schimbă cu repeziciune în Vest. Nashart s-a dublat ca întindere în ultimii câțiva ani.

Tiffany se înfioră din nou. Sam încerca încă s-o convingă de frumusețea locului. Dar și ea trebuia să-l convingă de câteva lucruri, ce nu aveau legătură cu regiunea.

– Ascultă, Sam, trebuie să găsec o cale să pun capăt neînțelegerilor voastre fără ca eu să fiu liantul. Am mai multe șanse de reușită dacă rămân aici, cu oamenii ăștia. Cred că Mary Callahan e cheia problemei. Doar ea ar putea să le bage mințile-n cap. Am nevoie de timp ca s-o îndrept în direcția asta. N-am de gând

să mă las târâtă în fața altarului de tata doar pentru că el este nerăbdător să pună capăt conflictului. Vreau să nu mai spui nimănui că m-ai văzut aici, nici măcar tatei sau fraților noștri.

Sam țâșni în picioare.

– Nu mă pune să-l mint pe tata. Așa ceva nu accept!

– Nu vreau să-l minți, doar să nu-i zici că m-ai văzut.

– E același lucru...

– Sam, vorbim de viața mea aici, nu de a ta. Am nevoie de-un răgaz ca să găsesc o soluție. Dacă spui cuiva că sunt aici, fie alor noștri, fie Callahanilor, jur că mă voi sui în primul tren spre New York. Și-atunci poți să vă luați adio de la armistițiu. Ai idee măcar cum era înainte de armistițiu? Firește că n-ai, eram amândoi prea mici. Mama știe. Pe vremea aia trăia și ea aici. Mi-a povestit destule. Ura locul ăsta!

Uluirea se citea pe chipul lui Sam.

– De aceea a plecat?

Tiffany clipi.

– Nu știi de ce-a plecat?

– L-am întrebat pe tata. Am întrebat-o și pe ea. Știi cât de dureros e să te mintă părinții în față? Nu se descurcă prea bine cu minciunile. Dar nu m-a lăsat niciodată inima să-i trag mai mult de limbă. Tata se întrista de cum pomeneam de despărțire. Mama se înfuria, deși pot să jur că juca teatru, doar ca să-și ascundă tristețea. Nu mai înțeleg nimic din toate astea.

– Nici eu.

Tiffany se jură încă o dată să scoată adevărul de la părinții ei. Nu mai era un copil. Avea dreptul să știe. Se săturase de minciunile lor. Deocamdată însă avea nevoie de complicitatea lui Sam.

– Îmi vei păstra secretul?

Sam își lipi buzele strâns. În mod evident se lupta din greu cu propria conștiință. Tiffany își ținu răsufarea.

– Speram cu toții să-ți fie silă de Hunter, dar să te îndrăgostești de Montana, să vrei să locuiești aici cu noi. Cum ar fi să fim mereu împreună?

Tiffany se strădui să-și înăbușe plânsul.

– Sam, rosti ea, clătînând din cap.

Sam se ridică furios.

– Nu mi-am spus ultimul cuvânt, Tiff. Nu se face să-l minți pe tata și să te dai drept menajeră în casa clanului Callahan. Mai gândește-te la ce ți-am zis. Dar, deocamdată, n-o să suflu o vorbă despre tine.

Capitolul 34

Tiffany era prea agitată ca să rămână în pat după plecarea lui Sam. Ar fi trebuit să-l conducă până afară, să se-asigure că va ajunge teafăr acasă. Ideea îi venise însă prea târziu, așa că se plimbă de la o fereastră la alta, deși nu vedea nimic în bezna de afară, cu excepția paznicului.

Lumina se aprinse în bucătărie, și Tiffany se făcu albă ca varul, având impresia că retrăiește noaptea incendiului. Nimeni n-ar fi îndrăznit o asemenea manevră acum, când casa era păzită. Putea să fie paznicul, dar nu-l văzuse patrulând în casă până acum. Doamne sfinte, îl înhățaseră pe Sam! Trebuia să afle!

Tiffany îmbracă fusta și jacheta de oraș – de ce nu-i ceruse doamnei Martin să-i facă și un capot?! Arăta ridicol, dar nu-i păsa. Măcar nu mai fugea pe scări în lenjerie.

Dădu buzna în bucătărie tocmai când Hunter se pregătea să iasă pe ușa din spate. Probabil că o auzise coborând, căci se întoarse și întrebă:

– Ce cauți aici?

– Am auzit un zgomot.

– Și eu. N-a fost nimic. Du-te înapoi la culcare.

Dar chipul lui trăda alte gânduri. Părea agitat și pesemne ieșise să cerceteze împrejurimile... unde ar fi putut să dea nas în nas cu Sam.

Trebuia să-i dea lui Sam vreme să fugă! Hotărâtă să nu-l lase pe Hunter să iasă din casă, traversă în fugă bucătăria și se aruncă la gâtul lui.

– Nu mă lăsa singură!

Hunter o luă în brațe, fără să stea prea mult pe gânduri. Gestul ei avu darul să-l nedumerească.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu... vreau să zic lumina din bucătărie. Am văzut-o de la fereastră. M-am temut că ne-a dat cineva foc din nou.

– Tot ce se poate, chicoti el, apoi adăugă, văzându-i reacția: Vorbeam metaforic... nu mai contează. Vino încoace.

Hunter se așeză pe un scaun și o trase în poala lui. Îi petrecu o mână pe după umeri, iar cu cealaltă începu să-i maseze cu delicatețe umărul și brațul. Nu era tocmai o mângâiere, dar se putea oricând preschimba în ceva mai tandru, iar ea se sprijini de pieptul lui dezgolit. Coborâse în bucătărie doar în pantaloni. Tiffany se simți rușinată că se aruncase în brațele lui, indiferent cât de nobil fusese gestul. Sau poate-i era rușine să admită că găsise o scuză pentru a profita de prezența lui acolo.

– Mă mir că te-ai speriat, la cât de curajoasă ai fost cu o noapte în urmă.

– Nu-i același lucru.

– Cum așa?

– Focul ardea deja. Am acționat din instinct și l-am stins înainte să se răspândească.

Tiffany trase aer adânc în piept, savurând izul de piele și de pin. Adora mirosul lui.

– Ești mai curajoasă decât îți închipui, dar nu-mi displace să vii la mine când ești speriată.

Fără să-și ridice privirea, Tiffany știa deja că-și însoțise ultimele vorbe cu un zâmbet. Se simțea puțin vinovată că-l amăgise în noaptea asta. Nu că nu s-ar fi temut... pentru siguranța fratelui ei. Probabil că Sam era acum în afara oricărui pericol. Sosise clipa să se-ntoarcă în camera ei.

– Cred că va mai trece puțin timp până mă voi obișnui cu luminile și zgomotele neașteptate, rosti ea cu zâmbetul pe buze.

Se dezlipi de el.

Mare greșeală, căci acum îl văzu în toată splendoarea lui și dintr-odată dorința de-ai sări din poală o părăsi. Rămase cu privirea fascinată la pieptul și la brațele sale musculoase, la umerii

lați și vânjoși, la grumazul puternic și la chipul frumos. Hunter o săgetă cu ochii săi albaștri, și privirile lor se încheștară. Să fi fost licărul dorinței în acea privire, sau doar oglindirea lămpii cu petrol? Amândoi își pierduseră suflul. Tiffany își reaminti că, dacă i-ar afla adevărata identitate, s-ar feri de ea. Dar o plăcea pe Jennifer. De ce nu putea să fie Jennifer măcar pentru câteva ceasuri în noaptea asta?

– Jenny, rosti el cu blândețe.

Se părea că tocmai îi răspunsese la întrebare, dându-i permisiunea să facă după bunul plac. Se lăsă în voia brațelor lui și își petrecu degetele prin părul lui lung și întunecat, așteptând nemișcată atingerea buzelor.

La început o sărută cu delicatețe, apoi din ce în ce mai pasional, lipindu-și limba de buzele ei. Simțurile se dezlănțuiră în amândoi. Minute în șir fură cuprinși de o exaltare feroce, însetați unul de celălalt. Hunter îi exploră spatelul în timp ce sărutul lui devenea tot mai profund. Fiecare avânt al limbii lui îi dădea fiori, iar Tiffany își încheștă degetele în umerii săi. Hunter fu cel care își domoli mișcările, probabil pentru că nu dorea s-o înspăimânte. Nu știa că Tiffany depășise de mult acea fază. Atâta doar că era prea neexperimentată pentru a prelua inițiativa, lăsându-se complet în voia lui.

Hunter îi trase jacheta și cămașa de noapte în jos, îi sărută umerii goi cu sete, după care își înălță buzele spre gâtul ei. Tiffany se lăsă pradă fiorilor ce-i străbăteau trupul în ritmul săruturilor și al atingerilor lui delicate. Nu-și închipuise vreodată că cineva ar putea s-o stârnească în asemenea fel. Era atât de masiv, de puternic, mai chipeș decât orice bărbat pe care-l cunoscuse vreodată... și o dorea.

Hunter îi desfăcu șnururile cămășii, apoi își strecură o mână pe sânul ei. Tiffany gemu. Degetele lui dădură roată sfârcului, stârnindu-i senzații care-o făcură să geamă și mai tare. Amândoi auziră apropierea pașilor. Tiffany icni și dădu să se ridice, dar el o trase mai aproape, pentru a-i masca sânii, în timp ce paznicul trecu prin fața geamului.

Inima ei bătea mai să-i spargă pieptul. Continuă să găfâie pe măsură ce pașii se îndepărtau, apoi se lăsă din nou pe spate.

Pe chipul lui Hunter apăru un zâmbet dezamăgit.

– Mai bine așa. M-am cam lăsat dus de val.

Era doar o jumătate de adevăr. Tiffany ar fi vrut să spună același lucru, dar nu-și găsi cuvintele. În schimb, își ridică bretelele cămășii de noapte și ieși valvârtej din bucătărie, urcând în grabă scările spre camera ei. Acum se simțea de două ori mai vinovată. O dată că-l obligase pe Sam să-și țină gura și a doua oară că-i dăduse lui Hunter speranțe false. Îl știa doar de trei zile, ce Dumnezeu! Și nu-și dorea să-l ia de soț. Cum de cedase acestor impulsuri pătimașe? Ba chiar se îmboldise s-o facă! Ce se întâmpla cu ea? Se juca cu focul.

Trebuia să pună capăt acestei nebunii cât mai repede. Avea de gând să-i scrie din nou mamei sale în zori. De data asta voia să-i povestească totul, toate grozăviile la care fusese martoră, teama pe care-o îndurase și tot ce-avea să sufere de-acum înainte, incluzând spălatul vaselor, doar ca să nu dea cu ochii de Frank Warren și să găsească o cale de-a pune capăt disputei, fără măritiș. Nu dorise s-o împovăreze cu griji, dar nu mai putea să suporte tot ce se petrecea. Dacă Rose ar fi aflat, nu i-ar mai fi cerut să-și onoreze promisiunea. Înainte să plece, i-ar fi strâns pe oamenii aceștia laolaltă și i-ar fi determinat să-și rezolve neînțelegerile. Și astfel s-ar fi întors acasă fără nici un regret.

Capitolul 35

A doua scrisoare a lui Tiffany către mama sa era lungă și atent compusă. Nu reuși s-o termine dintr-o singură încercare pentru că fu nevoită să pregătească micul dejun pentru întreaga familie. Făcu ouă, pâine proaspătă – care de data asta ieși perfect – și carne de vită, pe care Andrew se oferă s-o prăjească pe grătarul din curte, ca să nu mai facă focul în bucătărie. Totul ieși atât de bine, încât nici măcar remarca îndrăzneată a lui Hunter,

cum că n-ar fi fost cel mai bun lucru pe care-l gustase în bucătărie – făcând referire la cele petrecute cu o noapte în urmă –, nu îi strică buna dispoziție.

Ce-i drept, se rușină puțin. Mai mult se rușină de înfocarea cu care-l așteptase pe Hunter în acea dimineață. Se jucase cu focul noaptea trecută, iar flăcările urmau să se răspândească fulgerător dacă nu își înăbușea aceste impulsuri nepotrivite ce-i răscoleau ființa.

Avu însă o zi suficient de plină ca să nu cedeze gândurilor ce-o hăituiiau. După micul dejun se apucă imediat de pregătirea fripturii pentru cină. Ca să prevină un nou dezastru, îi făcu o vizită lui Mary.

Tiffany hotărî să nu-i spună încă mamei lui Hunter că nu știa să gătească, dar găsisse o modalitate să primească sfaturi fără să pună întrebări directe.

– Vreau să pregătesc o friptură pentru diseară. Sunt atâtea moduri de-a găti friptura și mă întrebam dacă aveți o rețetă favorită pe care-aș putea s-o încerc.

– Am mai multe, dar mi-ar fi greu să le explic dacă nu stau cu tine în bucătărie. Pesemne știi că n-am gătit pentru familie. Elijah, tatăl lui Zachary, avea propria bucătăreasă care ne-a însoțit aici. Când ea s-a pensionat, m-am hotărât să gătesc pentru ei. Mama m-a învățat să gătesc. Dar Zachary a angajat un alt bucătar și... mă rog, prefer oricum să muncesc în fermă.

– Vă ocupați de vite? întrebă Tiffany surprinsă.

– Creșterea vitelor nu-i așa mare scofală, draga mea, zâmbi Mary. Așa pot să petrec mai mult timp cu Zach, și îmi place la nebunie să stau în natură. Fierul roșu nu mă fascinează, dar îmi place să aduc vițeii rătăciți înapoi în turmă. Poate o să-ți arate unul dintre băieți o dată.

Tiffany hotărî să nu răspundă acestei propuneri ridicole care deturnase discuția culinară. Avea nevoie de rețete, nu de sfaturi pentru prinderea vițelor. Cartea de bucate pe care-o cumpăraseră îi oferea doar instrucțiuni de bază, cu nenumărate alternative la o rețetă, dar nu descria cu precizie cantitățile necesare. Autorul ei sugera cititorului să experimenteze cât mai mult, dar ea n-avea

timp de experimente. Bucatele trebuiau să iasă perfect din prima încercare, nu după cinci încercări ratate.

– Deci nu aveți nici o sugestie pentru friptură?

– Mama gătea friptura în oala de fontă, cu o frunză de dafin, niște usturoi... a, da, și cu jumătate de cană de vin.

De-aia țineau vin în cămară!

Mary rămase puțin pe gânduri, apoi rosti:

– Bătrânul Ed avea o asemenea oală, dar cred că a luat-o cu el. Cea moștenită de la mama e în pod. Dacă n-ai adus una cu tine, poți s-o folosești pe aia.

Tiffany era înmărmurită. Cum să călătorești cu oala după tine? Nici măcar nu știa cum arată așa ceva. Poate Andrew știa. Se gândea să-l trimită în pod, să i-o aducă. Acum avea o idee de rețetă pentru diseară, care însă n-avea s-o ajute a doua zi.

Clătină din cap, în semn că nu venise cu propria oală, și rosti:

– O să adaug puțin vin diseară. Puteți să-mi recomandați și alte rețete?

– Cum spuneam, mama m-a învățat să gătesc, și mama gătea de minune. Dar toate-s aici.

Mary făcu semn spre cap.

– Ați putea cumva să-mi scrieți câteva?

Mary chicoti.

– Când vine vorba de mirodenii, e greu să spui un pic din asta sau un vârf din celălalt. Și totul ține de cantitate. Dacă pui prea mult, ai stricat mâncarea. La fel și dacă pui prea puțin. Dar mă întrezesc eu până la nuntă și-o să-ți arăt.

Afurisita aia de nuntă. N-o ajuta cu nimic în acea clipă. Oare...

– N-ați putea cumva să transcrieți picurile și vârfurile astea pe hârtie? rosti ea, zâmbind. Ar fi un cadou minunat pentru viitoarele nuri.

Vorbele ei o surprinseră pe Mary.

– Să fiu a naibii, fato, ce idee bună mi-ai dat. Dă-mi puțin timp să le scriu și poți să-ți faci și tu copii după instrucțiunile mele.

Tiffany se pregăti să plece, încântată că urma să primească rețetele... cât mai repede, spera ea. Își aminti însă de scrisoarea

neterminată pentru mama ei. Dacă aceasta îi dădea voie să se întoarcă acasă, Mary era singura care putea să-i alunge remuşcările, în caz că pleca. Rosti din impuls:

— Mă gândesc la alt cadou şi mai potrivit, măcar pentru nora care trebuie să sosească în curând. Pe mine, una, m-ar face foarte fericită.

— Cum ar fi? întrebă Mary, ridicând capul.

— Să puneţi capăt certurilor dintre familii, înainte de nuntă. Nu credeţi că ar fi un gest nobil?

Mary se adânci din nou în pernă.

— Aşa-i. Mare păcat. Băieţii mei şi băieţii lui Frank ar fi trebuit să fie ca fraţii. Ce naiba, că doar stăm la o aruncătură de băţ unii de ceilalţi?!

— Şi-atunci de ce-atârnă totul de-o nuntă? De ce nu puneţi capăt neînțelegerilor?

— Crezi că n-am încercat? Şi Rose voia să înceteze scandalul. Amândouă ne doream asta. Nu-i firesc să întreţinem un conflict pe care nu noi l-am creat.

— Rose?

Tiffany se strădui să nu roşească atunci când rosti numele mamei sale.

— Soţia lui Frank Warren. Vorbeam cu ea de fiecare dată când ne-ntâlneam prin târg. Era aşa o fată de treabă şi n-avea aere, deşi era de la oraş. S-a acomodat fără probleme pentru că şi-a dorit asta. Îmi amintesc că erau atât de fericiţi împreună ea şi Frank, mereu se atingeau, râdeau, ba se şi sărutau în public. Ultimele vorbe le rostise în şoaptă. După ce Frank a fost împuşcat, a început să se plângă de viaţa la ţară. Apoi, într-o bună zi a plecat cu fetiţa. N-am înţeles niciodată de ce. Nici acum nu înţeleg. Cel puţin armistiţiul a rezistat şi după plecarea ei.

— Poate că-i era dor de viaţa la oraş.

Mary pufni.

— Nu, fata aia iubea ferma şi îl iubea pe bărba-su. Nu m-a surprins când a aranjat logodna... şi armistiţiul, pe care l-a cerut cu insistenţă. Din nou, şoptit: Cred că l-a băgat pe Zach în sperieţi puţin, în noaptea aia când a venit aici de una singură. Era foc

și pară, și plângea. Cel puțin cred că l-a zăpăcit de cap. Dar știam că avea să facă una ca asta. Nu se temea să se ia cu bărbații la hartă când venea vorba de accesul la apă. Era furioasă că nu puteau să împartă apa frățește. Și eu eram furioasă, doar că n-am îndrăznit niciodată să pun piciorul în prag ca ea. Înflăcărată și curajoasă, așa era. Cred că de la roșeața din păr i se trage, rosti Mary, privind lung la pletele lui Tiffany.

Capitolul 36

– Ți s-a urât în cocină? întrebă Tiffany, când porcușorul se proțăpi la picioarele ei, pe verandă.

Porcușorul stătea nemișcat, cu privirile ațintite asupra ei. Tiffany se aplecă să-l mângâie, dar acesta continuă s-o privească. Exasperată, Tiffany îl ridică în poală, îl răsuci și începu să-l scarpine pe burtică, înălțându-și din nou ochii spre orizont.

În absența obișnuitelor furtuni de vară, asfințitul se înfățișa în toată splendoarea lui aurie și roz. Arborii păreau niște făclii aprinse în contrast cu cerul roșiatic. Pâinea se cocea în cuptor, așa că Tiffany avea timp să admire priveliștea.

– Stai liniștită, fetițo, rosti Zachary când ieși din casă și se îndreptă spre fotoliul lui favorit de pe verandă, unde obișnuia să fumeze seara.

Nu spuse nimic despre porcușorul din poala ei, ceea ce însemna că nu-i dăduse mare atenție. În ochii lui, ea era doar o slujitoare. Invizibilă. Cel puțin era conștient de prezența ei acolo, așa că nu se cuvenea să-l judece prea aspru, dat fiind că și casa ei era plină de servitori pe care nu-i băga niciodată în seamă, cu excepția Annei. Rolul pe care-l juca îi dezvăluise și o altă latură a firii ei, de care nu era foarte încântată. Putea însă să-l ignore pe Zachary, așa cum și el intenționa s-o ignore, și n-avea nimic împotrivă să împartă veranda cu el. Vântul adia înspre el, așa că fumul de țigară n-avea s-o deranjeze.

– Vine un iz nemaipomenit din bucătărie, îi spuse el, înainte să-și aprindă trabucul și să admire priveliștea.

Tiffany surâse. În seara asta, cina va fi prilej de sărbătoare... pentru ea cel puțin. Oala de fontă a lui Mary se dovedise a fi un strașnic vas de friptură. Suficient de joasă cât să intre în cuptor. Era dotată cu mânere, astfel că Tiffany putea s-o transporte și să servească friptura la masă. Pe deasupra, avea și un suport metalic, în caz că doreai s-o pui deasupra focului. Momentan, oala era pe masa din bucătărie, iar în pânțele ei, friptura fierbea încă în sos. În cuptor se cocea pâinea.

Tiffany lăsase un bilețel pe care scria „Nu atingeți“. Urma să fie o surpriză, căci era prima ei cină bine gătită, și dorea ca ea s-o dezvăluie. Ce-i drept, aroma care umpluse bucătăria toată după-amiaza o dădea de gol. Și totuși, aspectul face totul, așa că Tiffany aranjase legumele aduse și spălate de Andrew într-un cerc, în jurul fripturii uriașe. Mai mult, le adăugase la momentul potrivit.

Fusese o zi plină, dar îi mersese ca pe roate... sau aproape ca pe roate. Neliniștea care-o încercase după ce plecase din odaia lui Mary dispăruse. Era ridicol să creadă că Mary îi ghicise adevărata identitate când pomenise de părul roșu al lui Rose, insistând cu privirile asupra pletelor ei. Nu era aceeași nuanță de roșcat! Era absurd să creadă că femeia făcuse vreo legătură între ele două. Și chiar de-ar fi făcut, ar fi alungat acel gând de îndată. Așa ar fi trebuit să procedeze și Tiffany în loc să-și facă griji vreme de câteva ceasuri. Vorbele lui Mary despre părinții ei nu-i dădeau însă pace.

Fericiți, îndrăgostiți, și cu toate acestea Rose plecase. De ce? Când avea să-i răspundă cineva la întrebare? Până acum nu știuse cât de fericită fusese Rose la fermă, ceea ce încurca și mai mult lucrurile. Înțelese brusc că ar fi fost o cu totul altă persoană dacă mama ei n-ar fi luat-o cu ea. Tiffany ar fi crescut alături de Hunter, ar fi așteptat cu nerăbdare să-l ia de soț și ar fi fost probabil îndrăgostită lulea de el. Perspectiva n-o mai înspăimânta. Era doar tristă că viața îi hărăzise alt destin.

– Să te văd eu peste șase luni cum îl mai dădăcești. Doar te-am avertizat că va fi o namilă de porc.

Vorbești de lup... Îi zâmbi lui Hunter, care stătea în prag cu o carte în mână, proaspăt îmbăiat, judecând după stropii ce-i atârnavau în păr. Vorbise suficient de încet ca Zachary să nu-l audă.

– Nu eu l-am luat, se apără ea. Are talentul să mă găsească de fiecare dată când ușa e deschisă sau când sunt afară.

– Îl înțeleg prea bine.

Tiffany se îmbujoră și își îndreptă iute privirile spre asfințit. Era cazul să intre în casă. Hunter ieșise probabil să discute cu tatăl lui, dar încremenise în prag. Tiffany rămase la fel de nemișcată. Ba chiar îi răpi puțin din timp, făcând semn spre cartea pe care o ținea în mână.

– Unde ai fost școlit? Sau mai bine zis, ai făcut școală?

– Crezi că nu-s la înălțimea ta, Roșcato?

– Nicidecum. Eram doar curioasă.

După discuția de aseară cu Sam, Tiffany era curioasă să afle cum crescuseră băieții împreună, dar putea da glas gândurilor ei.

– La mine în oraș sunt multe școli. Mi-am dat seama că lucrurile stau altfel aici.

– Mama ne-a făcut educația. Voia să se facă profesoară, dar în schimb a ales să se mărite. Până la urmă s-a deschis o școală și în Nashart. Ți-am adus asta. Hunter așeză cartea pe leagăn, lângă ea. M-am gândit că ți-ar plăcea să citești despre aventuri la vest de Munții Stâncoși... Dacă reușești să-ți faci timp de citit.

Probabil că va reuși, pentru că nu toate zilele vor fi la fel de pline ca asta, dar răspunsul lui nu-i satisfăcu curiozitatea.

– Bănuiesc că ai făcut școală alături de vecinii tăi nesuferiți. Te-ai luat vreodată de ei? Spune-mi sincer, Hunter Callahan, ai fost un bătaș în copilărie?

Hunter chicoti.

– Mă lupt doar cu oameni pe măsura mea sau mai mari. Nu mă deranjează dacă-s mai mari ca mine. Băieții lui Frank nu corespund descrierii. Chiar și acum, când Sam e bărbat în toată firea, tot sunt mai greu ca el.

Într-adevăr, era mai masiv, mai musculos, mai lat în umeri, mai tare în picioare... Tiffany își luă brusc privirile de la Hunter

și le coborî în pământ. Dădu să se ridice, dar își aminti de porcușorul din poală, care trebuia înapoiat mamei sale.

Hunter își întinse brațele.

– Îl duc eu. Sunt sigur că mai ai treburi de terminat înainte de ora cinei.

Tiffany încuviință și îi înmână porcușorul.

Nici bine nu intră în casă, că-l auzi pe Zachary strigând.

– Ce naiba caută drăcia asta aici? Jakes ar trebui să aibă mai multă grijă de animalele pentru mâncare.

Tiffany strigă de pe coridor:

– Porcușorul ăla nu va ajunge niciodată pe farfurie!

– Am auzit bine? A zis cumva că...

Nu auzi și continuarea, căci glasul lui Zachary fu acoperit de râsul lui Hunter.

Capitolul 37

Hunter o urmări pe Jennifer cum străbate coridorul cu fusta în vânt, admirându-i părul prins în coadă, dar atât de bogat încât îi acoperea întreg spatele, până la brâu. Își spuse că ochii ei de smarald străluceau acum, din dorința de a salva viața porcușorului. Nu se îndoia că va lupta, și-acest gând îl făcu să zâmbească, chiar și după ce Jennifer intră în bucătărie.

Hunter izbucnise în râs când citise biletul lăsat de ea pe cratița de fontă. Îi stârnea râsul chiar și când nu era alături de el...

– Termină. Termină!

Se răsuci și văzu că Zachary îl săgeta cu privirile din fotoliul lui. Hunter se îndreptă spre capătul verandei și se propti de balustradă, cu un picior atârându-i în gol cu porcușorul sub braț.

– Ce să termin?

– Nu te mai uita așa la ea.

Hunter nu se rușina când situația nu era sub controlul său.

– Nu mă pot abține, rosti el, ridicând din umeri.

– Ba să poți.

Hunter chicoti.

– Bănuiesc că nu-ți mai amintești cum era când erai tânăr.

– Nu-s așa bătrân, mormăi Zachary. Și nu mi se pare nimic amuzant.

– Aici te contrazic, tată. N-am râs niciodată cât am râs de când a venit Jenny. Am impresia că a adus cu ea buna dispoziție. Totul la ea mă face să zâmbesc.

– La naiba, Hunter, taie-ți poftele din fașă dacă-ți zic. Crezi că nu văd încotro se-ndreaptă lucrurile?

Hunter coborî cu ambele picioare pe verandă.

– Și ce dacă se-ndreaptă într-acolo?

– Are deja pe cineva, și pe deasupra vine fata aia din celălalt capăt al țării numai să se mărite cu tine.

– Știi ce-am de zis despre asta, tată.

– Știu. Nici mie nu-mi convine, dar Rose Warren m-a făcut să-mi dau consimțământul... mă rog, maică-ta a insistat, fiindcă i-a ținut partea lui Rose. Acum e o chestiune de onoare.

De câte ori nu auzise Hunter cuvintele astea? Iar el era cel care trebuia sacrificat. Deși până acum se plânsese că nu avusese nici un cuvânt de spus în aranjamentele părinților lui, făcute când el era doar un copil, nici nu avusese vreun motiv să refuze ideea de la bun început. Nici acum nu avea un motiv. Doar spera să aibă unul. Oftă.

– Noi le înapoiem juncanii ce se rătăcesc pe pășunile noastre, îi aminti tatălui său. Ei fac la fel. De cincisprezece ani e liniște și pace, dacă nu punem la socoteală răfuielile dintre Cole și Roy, sau John și Sam, și alte câteva certuri minore înainte. E pace, tată. N-avem nevoie de-o nuntă ca să păstrăm liniștea. Înțelege-te odată cu Franklin. Nu ești ca bunicul, care n-ar fi vorbit vreodată cu un Warren.

– N-am încredere în Frank. Înțelegerea trebuie consfințită prin alianță. Nevasta lui știa lucrul ăsta. De aia a făcut ce-a făcut.

– Ai patru fii. Alege pe oricare altul.

– Ei bine, Rose te-a ales pe tine. Am hotărât asupra ta, pentru că ești cel mai în vârstă.

– Renunță la hotărârea asta.

– Am mai avut discuția asta, Hunter. Parcă am convenit ceva. Întâi o cunoști, pe urmă decizi dacă o vrei sau nu. Până una-alta, ține-te departe de menajeră. Așa te-am crescut, să te încurci cu o femeie logodită?

La genul acesta de argumente apela acum Zachary? Hunter dădu învins din mâini, mai-mai să scape porcușorul din brațe.

– Bine, mârâi el.

Ieși de pe verandă și dădu ocol casei.

Mai bine ar fi luat-o în cealaltă parte. Când Hunter trecu prin fața lui, Zachary se aplecă deasupra balustradei și rosti:

– Poate că nici fata lui Warren nu vrea să te ia de soț. Te-ai gândit la asta? S-ar putea să te-agiți degeaba. Las' că vă hotărâți voi când o să vă cunoașteți.

Hunter nu se opri din mers. Nu-i plăcea să se certe cu tatăl-său. Știa că alegerea îi va aparține în final. Zachary fusese clar în privința acestui lucru. N-ar fi trebuit să hotărască înainte s-o cunoască pe fată. Ar fi preferat totuși ca pacea să domnească între cele două familii și după ce va pune capăt acestei logodne prostești, stârnind mânia vecinilor săi.

Jennifer nu era în bucătărie când intră în casă. O simplă privire i-ar fi alungat toate supărările. Așa se și întâmplă când intră în sufragerie și o zări servind friptura pentru restul familiei care era deja așezată la masă. Jennifer trecu pe lângă el și se întoarse în bucătărie. Zachary îi aruncă o privire sugestivă, așa că se abținu s-o urmărească cu coada ochiului și se așeză la masă.

Nu mică-i fu mirarea când Zachary se ridică să taie friptura și rosti:

– Cheam-o încoace. Am impresia c-a nimerit-o în seara asta. Ar fi cazul să mănânce împreună cu noi așa cum făcea bătrânul Ed. Poate vă învață cum să vă purtați la masă, că se pare c-ați uitat de când s-a îmbolnăvit mama voastră.

Tatăl său îi făcuse o concesie, de dragul lui. Hunter încuviință și merse în bucătărie. Jennifer stătea lângă chiuvetă, cu spatele la sufragerie. Îl auzi intrând și aruncă o privire peste umăr.

– Am uitat să vă spun să mai lăsați și pentru servitori puțin. Arăta prea bine și n-am vrut s-o tai înainte să vă serviți.

Hunter rânji.

– Am impresia că biletul ăla cu „nu atingeți” era pentru tine, nu-i așa?

Tiffany râse.

– Nu, pur și simplu... s-a întâmplat ceva?

Râsetul ei voios îl țintuise locului. Cu siguranță o mai auzise râzând până acum, dar niciodată nu fusese atât de subjugat de glasul ei. Cum era cu putință să-i apară și mai frumoasă ca până acum?

Își găsi în cele din urmă cuvintele:

– Când râzi, parcă strălucești. Te aprinzi ca o lumânare. Încruntă-te la mine, Jenny, ca să scap de sub vraja ta.

Jennifer râse din nou, crezând că o tachinează. Nici el nu mai știa ce făcea. Jennifer se întoarse cu spatele la el și spuse:

– Du-te să mănânci până nu se răcește.

Hunter își dresе glasul:

– În cazul ăsta va trebui să mă acompaniezi. Hai, Roșcato, tata nu se atinge de friptură până nu iei și tu un loc la masă.

Jennifer se întoarse și făcu câțiva pași, dar se opri brusc.

– Nu se cuvine ca ajutoarele să ia masa împreună cu familia. Servitoarele mănâncă împreună cu voi?

– Nu, dar tu nu ești o simplă servitoare. Bătrânul Ed lua masa laolaltă cu noi, la fel și Degan. Pe deasupra, tata crede că ai putea să ne înveți cum să ne purtăm la masă. Așa că nu mai vreau să aud nimic.

Hunter luă loc la masă, lăsând-o pe ea să decidă dacă avea să li se alăture. Se temea, de fapt, să o atingă în astfel de momente, chiar și pe mână. Dar Jennifer intra o clipă mai târziu, fără să pară deloc stingherită, ca majoritatea servitorilor invitați la cină. Se purta de parcă era stăpâna casei. La o adică, nu exista nici o urmă de servilism în ea. Hunter nu era deloc surprins. Jennifer Fleming era conștientă de valoarea ei.

Jennifer se opri în spatele scaunului gol, de cealaltă parte a mesei unde era așezat Hunter. Nu se atinse de el. Lecția numărul unu. Hunter nu reuși să-și înăbușe hohotele de râs. Ba încă râse și mai cu poftă când Cole, Degan, până și John se ridicară de la masă

pentru a-i da o mână de ajutor. Cole fu cel mai rapid – fiind și cel mai apropiat – și îi trase scaunul.

Jennifer surâse fermecător, în chip de mulțumire, făcându-l pe Cole să roșească. Zachary tăia friptura cu atâta grijă, încât Hunter presupuse că tatălui său îi era teamă să n-o strice, nu care cumva să se supere bucătăreasa. Toate farfuriile se îndreptau acum spre el.

– Nu vorbiți cu toții deodată.

Gluma lui stârni câteva râsete stinghere, iar cineva își drese glasul. Jennifer hotărî să deschidă discuția, ca să-i mai destindă nițel. Ea era cauza agitației. Sau mai degrabă veșmintele ei. Rochia ei elegantă n-o recomanda deloc ca servitoare, iar ținuta ei la masă dădea impresia tuturor că cinează cu o doamnă din înalta societate. Nu erau obișnuiți cu așa ceva! Nici măcar Zachary.

– Cine poate să-mi spună câte ceva despre Nashart? Doamna Callahan mi-a povestit că orașelul nu exista când familia voastră s-a stabilit pe-aceste meleaguri. Era doar un punct comercial?

– Da, răspunse Zachary. Multă vreme a rămas așa.

– Și faptul că vitele erau atât de departe de-un târg în toată regula nu v-a afectat nicicum?

– N-a contat prea mult, pentru că ne așteptam să treacă o bună bucată de vreme până să refacem turma. Am adus doar o sută de vite cu noi și un sfert le-am pierdut pe drum.

– A fost dificil drumul?

– Nu neapărat. Cea mai mare bucată de drum am străbătut-o pe râu, întâi pe Mississippi, apoi pe Missouri până la Fort Union. Asta-i puțin mai departe de-aici, la nord-est, dar pe-atunci vapoarele cu aburi nu călătoreau înspre vest, pe Missouri, ca în ziua de azi.

– De ce nu v-ați stabilit lângă Fort Union?

– Tata a căutat să fie cât mai izolat, chicoti Zachary. Strânserăm deja o avere în Florida, unde-s cele mai vechi ferme din țară, dar hoția era în floare acolo. Mult prea multe ferme, și prea apropiate una de cealaltă. Noi căutam pământ virgin. Dar nici nu ne puteam îndepărta prea mult de apă, așa că am luat-o pe cursul râului Yellowstone. Nu ne-am putut folosi de plute, fiindcă râul

se varsă la nord, în Missouri, dar nici nu ne-am îndepărtat mult de râu sau de afluenții lui. Pârâul care curge pe-aici aproape tot anul și alimentează lacul ne-a determinat să ne așezăm în regiunea asta. Pârâul și potecile vânătorilor spre punctul comercial.

– Aproape tot anul?

– Pârâul seacă spre sfârșitul anului, o lămură John, în timp ce Zachary îndeindea farfuriile cu friptură. Țin minte că într-un an a secat de tot.

– Cred că iarna îngheață, nu? întrebă ea. Cum se adapă vitele atunci?

– Spargem gheața la malul lacului pentru vacile care-s prea proaste să bea zăpadă, interveni Cole.

Jennifer încuviință din cap.

– Când s-a constituit Nashart?

– Îi las pe băieții mei să-ți povestească mai departe, rosti Zachary. Merg să-i duc și lui Mary puțină friptură.

Zachary luă două farfurii pline și ieși din sufragerie.

Jennifer privi roată prin încăpere, în așteptarea unui răspuns, iar Hunter observă că evită intenționat să-l privească în ochi. Asta nu-l împiedică să rostească:

– Nu mult după ce ne-am așezat lângă punctul comercial, a apărut și primul bar. Din câte am înțeles, vreme de câțiva ani n-au existat alte clădiri. Nu era suficient trafic pe-atunci... ce spun, erau doar vânători și indieni în zilele alea.

– Ce-a determinat ca lucrurile să se schimbe?

– Aurul. Înainte să se descopere aur în partea vestică a regiunii, Nashart avea o mână de clădiri. Au apărut atunci oameni din toate colțurile țării și din toate păturile societății, cu toții loviți de febra aurului. Unii au ajuns mult prea târziu, căci veștile se răspândeau foarte încet pe-atunci. Cum drumul spre Fort Union era deja bătătorit de turmele noastre, mulți din Est au trecut pe aici în drum spre visul lor de îmbogățire. Tot pe-aici s-au și întors când și-au văzut visurile sfărâmate.

– Și au rămas aici?

– Unii au rămas. Au văzut că se înalță clădiri. Punctul comercial se transformase deja într-un magazin universal, pentru a exploata

traficul intens din zonă. Progresul poate fi la fel de molipsitor ca febra aurului. Magazinele mici au răsărit ca ciupercile, de la bărbier la tâmplar și la spălător, ca să amintesc doar câteva.

–Și-atunci Nashart a devenit un orașel în toată puterea cuvântului.

–Da, dar pe vremea aia nu era nici pe-un sfert cât este acum. A continuat să crească, mai lent, ce-i drept, până când a venit linia ferată. Nu m-a surprins lucrul ăsta, deși explozia se încheiase. Butte, Helena, chiar și Virginia City s-au dezvoltat atât de tare, că în loc să aducă prospectori aduceau deja noi afaceri.

Încheind lungul discurs, Hunter constată cu uimire că doar el și Jennifer mai erau la masă. Acum, că erau singuri, se gândi să discute chestiuni mai personale, dar Jenny sesiză pericolul și se ridică și ea. O făcu însă cu eleganță, punând capăt discuției cu un ultim gând.

–Mă întreb dacă regiunea asta va intra vreodată în rând cu celelalte state sau dacă va rămâne o mână de orașe-fantomă, după ce tot minereul va fi extras.

–Subestimezi puterea căilor ferate. Multe dintre orașele apărute în ultima vreme nu sunt miniere, și tot mai multe așezări vor apărea de-a lungul liniilor.

Hunter se ridică și o luă pe urmele ei. Nu dorea nici în ruptul capului să plece de lângă ea acum.

–Lasă-mă să te-ajut cu curățenia.

–Nu! rosti ea, mult prea repede. Încercă să-și îndrepte brusc cheța: Vreau să zic stai liniștit, că se ocupă Andrew de curățenie. Și trebuie să punem pâinea la cuptor, pentru mâine. Ne-ai încurca mai mult.

Hunter ridică o sprânceană.

–Ajutorul e ajutor.

–Nu și-atunci când te distrage de la muncă, rosti ea, ușor enervată. Nu vreau să-mi petrec toată noaptea în bucătărie, mersi frumos.

Nici bine nu-și termină vorba, că roși. Își amintea cu siguranță de cele petrecute cu-o noapte în urmă. El, unul, se gândise la asta toată ziua.

– Dacă vrei să-mi fii de folos, ai putea să-mi pui mâine un cal la dispoziție.

Hunter zâmbi. Jenny considera că o distrage!

– Să-nțeleg că ești pregătită să călărești cu mine?

– Nu, vreau doar să merg până-n oraș să iau niște haine pe care le-am comandat. Andrew mă poate însoți...

– Cred că am stabilit deja că te voi însoți oriunde mergi.

– Bine! pufni ea și plecă în grabă.

Hunter râse în sinea lui. Orice-i ziceai, Jennifer tot pe-a ei o ținea. Viața alături de ea nu va fi ușoară. Viața alături de ea... de ce se gândea atât de departe?

Capitolul 38

Tiffany se distră pe seama lui Hunter, ale cărui planuri pentru ieșirea în oraș fuseseră dejucate. Păru foarte nemulțumit atunci când Degan dori să li se alăture pentru a nu știu câta oară. Se simțea însă minunat în șa, iar ținuta ei era potrivită pentru o asemenea ocazie, cu toate că purta ultimul costum de călărie ce-i mai rămăsese. Costumul era făcut din catifea de culoarea smaraldului, puțin prea călduros pentru vremea de-afară și lipsit de pălăriuța superbă ce se asorta cu el, dar din nefericire nici una dintre pălării nu supraviețuise călătoriei cu trenul. De data asta nu intenționa să-și prelungească vizita în oraș mai mult decât era cazul, nici măcar să treacă pe la Anna. Scurt și la obiect, înainte să dea de frații ei.

– Doar două opriri, le spuse însoțitorilor săi, în timp ce străbăteau strada principală. Trebuie să trimit o scrisoare întâi, dar asta nu va dura decât o clipă.

– Altă scrisoare? întrebă Degan.

– Către logodnicul meu.

– Te mai miri, făcu Hunter, întorcându-se în cealaltă direcție.

Degan oftă, urmărindu-l pe Hunter din priviri.

– Ai fi putut să-i ascunzi adevărul.

Asta și făcuse!

– Nu, n-aș fi putut. Trebuie să bage la cap că am pe cineva.

– Am înțeles.

Trimise scrisoarea și se întoarse iute în șa, așa cum promisese. Și la fel de iute coborî când îl văzu pe fratele ei, Roy, de partea cealaltă a drumului. Se uitase cumva în direcția ei? Spera din tot sufletul că nu. Se ascunse în spatele calului, lăsând capul cât mai jos, și își continuă astfel drumul spre una dintre străduțele lăturalnice, mărginită de clădiri în ambele părți, sperând să se facă nevăzută și s-o ia înapoi spre casa doamnei Martin.

– Ce-ți veni? întrebă Degan, care venea în urma ei pe cal.

– Mă chinuie o durere de picior.

– Aș fi zis că te doare gâtul. Te ascunzi de cineva?

Coti fără să fie văzută, se urcă la loc în șa și-și continuă drumul prin spatele clădirilor de pe strada principală, spre doamna Martin. Inima îi bătea nebunește. Trebuia să pună capăt vizitelor în oraș. Era mult prea riscant.

Degan o așteptă în față, lângă cai. Agnes avea deja pachetul pregătit și trebuia doar să-l aducă din spate. Tiffany dădu roată încăperii, așteptând întoarcerea croitoresei. Cu certitudine, Roy n-o zărise, dar nici mult nu lipsise. Și brusc înlemni. În locul lui Agnes apăru Roy. O zărise totuși, și era alb la față. Și Doamne, cât crescuse.

– Pot să explic.

Roy nu părea interesat de explicații. O prinse de mână și o târî afară din clădire, pe ușa din dos. Era doar cu zece luni și două săptămâni mai mic ca ea, dar era la fel de înalt ca Sam, ceea ce însemna vreo doi metri pe puțin. Și era puternic. Mare minune că pierduse lupta cu Cole. Sau poate câștigase, și ochiul învinețit era mărturia succesului său. Era mult prea zdravăn! Tiffany nu reuși nicicum să scape din încheștarea lui.

– Mă doare, spuse ea când ajunseră în curte.

Roy îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie și strigă:

– Ce dracu cauți în preajma pistolarului? Nu știi că lucrează pentru Callahani?

Tiffany se cutremură, apoi șopti:

– Știu. Și eu lucrez pentru ei.

– Pe naiba lucrezi.

– Este complicat, Roy. N-am timp să-ți explic, dar vorbește cu Sam. El știe ce fac și din ce motiv. Te rog nu spune la nimeni că m-ai văzut.

– Râzi de mine? O prinse de mână. Tu vii acasă cu mine.

Tiffany se înfipse cu călcâiele în pământ.

– Nu vin!

– Nu vine, rosti un glas calm, dar amenințător.

Îl văzură amândoi pe Degan care se apropia încet de ei, cu pistolul scos din toc. Tiffany se făcu albă la față și sări în fața fratelui său, cu spatele la Degan.

– Nu știe cine sunt cu-adevărat, șopti ea disperată, dar mă va proteja. Nu-mi strica planurile. Du-te și găsește-l pe Sam și nu mai vorbi cu nimeni despre mine, sau... sau n-o să ți-o iert niciodată.

O undă de tristețe străbătu chipul lui Roy, apoi îi aruncă o privire feroce lui Degan și plecă furios. Tiffany spera să discute cât mai repede cu Sam. Dar faptul că Roy fusese atât de furios și ea nu reușise să-l lămurească se adăugă la vinovăția ce-o purta deja în suflet. Spre groaza ei, Degan îl opri pe Roy din mers.

– Warren.

Roy se întoarse încet, cu bărbia sus, în semn de sfidare.

– Vrei să mă reduci la tăcere?

Lui Tiffany îi veni să-l strângă de gât pentru cutezanța lui nesăbuită. Tocmai se pregătea să se arunce în fața lui Roy, când Degan rosti:

– E și asta o idee. Sau aș putea s-o conving pe Pearl să nu te mai vadă. Spune-mi, ce alegi?

Pe chipul lui Roy se perindă o cascadă de emoții: furie, zăpăceală, frustrare. În cele din urmă, rosti:

– De ce te privește chestiunea asta pe tine?

– Sunt doar un angajat loial. Zachary dorea de mult să-i spună tatălui tău că domnișoara Fleming lucrează pentru el. O va face când o să creadă el de cuviință. Părinții nu trebuie să afle despre acest mic incident care ar pune-o pe domnișoara Fleming într-o situație jenantă.

Roy îi aruncă o privire scurtă. Tiffany îl imploră din priviri s-o ajute. Roy se uită lung la ea, gândindu-se probabil să-i dezvăluie adevărata identitate. Cu sau fără voia ei, urma să dea ochii cu tatăl ei înainte să părăsească Montana, dar la naiba, nu așa, nu târâtă acasă de fratele ei furios. În cele din urmă, Roy se calmă și îi aruncă lui Degan:

— M-a rugat ea deja să nu suflu o vorbă și o să-i respect dorința... de dragul ei, nu din cauza amenințărilor tale.

— Totuna-i pentru mine, răspunse Degan. Nu mă face să regret încrederea pe care-o pun acum în tine.

Roy pufni disprețuitor și plecă. Degan vârî pistolul în toc. Acum că primejdia trecuse, Tiffany îl săgetă pe pistolar cu privirile.

— Chiar aveai de gând să-l împuști?

— Pentru o farsă sau pentru o muiere? Nici nu mă gândesc.

— Și n-ai de gând să-i spui lui Zachary despre cele întâmplare, nu-i așa?

— O să-i spun în ziua în care merge să-i facă în ciudă lui Warren. Nu vreau să-l las să se facă de rușine în timpul întâlnirii. Dar deocamdată nu văd nici un motiv să-i pomenesc despre întâmplare.

— Ești extrem de loial, nu-i așa?

Degan nu-i răspunse, ci o conduse la cai. Ce individ complicat... Părea să joace după propriile reguli.

Restul săptămânii se scurse anevoios în așteptarea răspunsului de la mama sa. Tot atunci se întoarse și Pearl din concediu, și chiar la țanc, căci Tiffany începuse să strănute din nou. Prima lor întâlnire nu fu prea fericită.

Pearl se perindă prin bucătărie, îi aruncă o privire lui Tiffany, care îmbrăcase noile ei haine de lucru, și rosti acuzator:

— Mi-ai furat cumva hainele?

Tiffany putea să înțeleagă cu ușurință încurcătura, căci purtau amândouă haine similare. Servitoarea avea forme mult mai voluptuoase ca Tiffany și decolteul adânc o prindea de minune. Tiffany nu se îndoia că servitoarea purta genul acela de bluză pentru a-și pune farmecele în evidență. Cu părul negru căzându-i pe umeri și ochii cenușii, emana un soi de frumusețe telurică.

Acum că o vedea în fața ochilor, Tiffany înțelese atracția lui Hunter pentru ea.

— Când am făcut comanda pentru hainele de lucru, nu i-am spus doamnei Martin cum vreau să arate. În mod evident le-a croit după modelul hainelor tale. Dacă ar fi după mine, n-aș purta în veci haine atât de revelatoare.

Tiffany reuși să umple cumva decolteul acela ridicol de jos. Petrecuse câteva ceasuri bune în odaia de cusut a lui Mary, lucrând la un material care să-i acopere pieptul. Materialul era prins în spatele gâtului și vârât în corsajul jos, foarte lejer. Renunță la ideea să-și pună cămășuța pe sub bluză pentru că, din cauza mânelor foarte înguste ce atârnavă de pe umăr, i se zăreau bretelele.

Pearl se simți în mod evident insultată de remarca ei, și rosti furioasă:

— Stai departe de Hunter. E al meu!

Vorbele ei o luară complet pe nepregătite.

— Al tău?

— Locul lui e în patul meu.

Stingerită de faptul că discuta lucruri atât de intime cu o necunoscută, Tiffany rosti sec:

— Sunt logodită.

— Mă bucur. Ai grijă să rămână lucrurile așa.

Rușinată, Tiffany își îngustă privirile.

— Sunt noua bucătăreasă. Eu o să-ți pregătesc mâncarea. Ar fi bine să nu uiți lucrul ăsta.

Fuse o ripostă destul de slabă, și Tiffany se înfurie că nu găsisese ceva mai inteligent de zis. Se asigură apoi că asta — și numai asta — era cauza mâniei care mocnea în ea de ore bune. Dar dacă Hunter ar fi apărut înainte ca ea să se calmeze, cu siguranță i-ar fi zis vreo două despre concubina lui.

În schimb, dădu nas în nas cu Degan, și era mult prea furioasă ca să-și pună lacăt la gură, mai ales de față cu omul acela, în legătură cu cele ce o măcinau. Pistolarul reuși să-i răspundă totuși la întrebarea care nu-i dădea pace.

— Nu-l vrea pe Hunter, ascultă la mine. Ea vrea să fie stăpâna casei. Asta nu se va întâmpla cât Mary Callahan e încă-n viață,

așa că Pearl s-ar mărita mai degrabă cu un Warren. Nici măcar n-ar lucra aici dacă ar fi angajat-o dincolo. Pe Roy Warren și-a pus ea ochii.

Tiffany se temuse că fratele ei era încurcat cu servitoarea de când Degan îi pomenise numele ca să-l sperie, cu o zi în urmă. Când ieșea din încurcătura asta, trebuia să-i spună lui Roy să se ferească de această femeie grosolană, clevetitoare și prefăcută. Avea s-o asculte oare, așa furios cum era? Sau era deja prea târziu? Se întrebă ce căutase Roy în oraș la mijlocul săptămânii, pe când era și Pearl acolo.

A doua zi porcușorul veni din nou în vizită, de data asta în brațele lui Jakes, și bucătarul era furios pe ea.

– N-ar fi trebuit să te împrietenești cu el. De când nu mai are voie să iasă din cocină plânge întruna după tine.

– Ai reparat gardul la cocină?

– N-am avut încotro, mormăi Jakes. N-am avut niciodată probleme cu godacii până când n-ai apărut tu. Poftim. Este al tău acum.

Îi vâri animalul în brațe și plecă supărat. Tiffany era surprinsă, dar nu neapărat nemulțumită. Nu avusese până atunci un animal de companie, iar porcușorul avea un efect liniștitor asupra ei. Acum că rămătorul era noul ei prieten, trebuia să-i dea un nume. Hotărî să-i spună Maximilian, un nume nobil ce contrasta cu dragostea lui pentru noroi. Un câștig în plus în urma acestui cadou neașteptat fu reacția lui Pearl, care se feri să mai intre în bucătărie cât era porcușorul acolo. Servitoarea făcea stâng-împrejur și o lua la goană ori de câte ori animaluțul dădea semne c-ar vrea să se apropie de ea.

În decursul acelei săptămâni, Tiffany făcu progrese vizibile la gătit, deși era greu să întreacă în desăvârșire friptura pentru care toată lumea-i mulțumise a doua zi. În mod curios, începu să savureze arta culinară – firește, nu gătitul în sine, căci pe măsură ce se încălzea afară, bucătăria devenea tot mai sufocantă. Spre groaza ei, descoperise ce-nseamnă să transpiri abundent! Dar jocul cu mirodeniile era distractiv. Rezultatele le păstra pentru prânz, când majoritatea familiei era plecată. Lua și notițe! Chiar

și asta era amuzant. Inventa noi combinații, iar când rețeta mergea, o trecea pe meniul de cină.

Sâmbătă seară, Hunter nu îi însoți pe restul fraților săi în oraș, ci rămase acasă s-o învețe pe Tiffany să joace pocher. Firește, ar fi putut s-o facă oricând, dar, dacă era să-i dea crezare, Hunter juca pocher numai sâmbăta, deci acum ori niciodată.

Pe Tiffany n-o încânta ideea să-și petreacă toată seara cu el, mai ales că-l vedea întruna în timpul zilei. Mai nou o însoțea și pe verandă, la asfințit, stând prietenește pe leagăn alături de ea și de Maximilian. Uneori nu spunea nimic, dar când vorbea o făcea mereu să râdă. În seara aceea reușise s-o ademenască la cărți.

Se așezară la masa de pocher din salon. Singuri într-o cameră cu tavan înalt, râsetele lor răsunară atât de puternic, încât Zachary zbieră la ei de la etaj să se potolească. Tiffany nu reuși să câștige nici un joc, indiferent cum își juca mâna, și începu să suspecteze că Hunter trișează. Până și asta era amuzant!

Se distrase suficient cu bărbatul acela. N-ar fi trebuit să fie atât de apropiată de el, când umorul său o trăgea mereu înspre el, ca un lasou. Lasoul. În minte îi veni o altă amintire drăguță. Trăsese o văcuță cu lasoul!

În ziua când o invitase să călărească alături de el, o lăsase pe ea să aleagă drumul. Tiffany își dorise să vadă efectele nocive pe care mina de cupru le avea asupra fermei, așa că o luară-n spre est. Familia Callahan nu exagerase. Iarba ce acoperea valea unde se afla mina era neagră de la atâta funingine. Surparea galeriilor crease o gaură uriașă în pământ. Nu se apropiară de marginea ei până nu auziră mugetul unei vaci. Încă o biată bovină prinsă în hăul acela. Din fericire, vita căzuse pe-o ieșitură, un metru și ceva mai jos, și se înțepenise acolo. Nu părea rănită, dar avea nevoie de ajutor să iasă.

Hunter descălecă și înșfăcă funia legată de șa. Când Tiffany văzu că Hunter avea de gând să prindă animalul cu lasoul în loc să coboare lângă el și să i-l petreacă în jurul gâtului, își aminti de vorbele lui Mary și cât îi plăcea ei să arunce cu lasoul, așa că îl rugă s-o lase pe ea de data aceea. Rugămintea ei îl surprinse pe Hunter,

dar cu toate acestea o învață tehnica. Mary avea dreptate. Odată ce te obișnuiai cu mișcarea și nu te mai prindeai pe tine în funie era foarte distractiv.

Ajunseră mai târziu la fermă. Se însera, iar Tiffany se desprinsese puțin de Hunter pentru a admira asfințitul.

— Fii atentă la drum, o avertiză el. Sau vrei să te trag de câpăstru?

Tiffany zâmbi.

— Scuze, dar e atât de frumos aici și apusurile de soare sunt splendide.

Hunter izbucnise în râs.

— Mi-am dat seama că te dai în vânt după ele. Când trăiești toată viața cu peisajul ăsta, tinzi să nu le mai dai atâta importanță.

— Mare noroc ai avut. În oraș n-ai cum să vezi orizontul de clădiri. Cerul capătă uneori o nuanță rozalie la apus, dar nici nu se compară.

Un sfârșit perfect la o zi plăcută. Gândul o neliniști într-o clipă. De când se bucura ea de timpul petrecut cu Hunter? Nici două săptămâni nu trecuseră măcar, deși nu mai era mult. Încă nu găsisese o soluție pașnică pentru a rezolva conflictul care să nu presupună căsătoria. Hunter ar fi putut găsi o soluție, dacă ar fi vrut.

Gândul nu o părăsi nici când se-ntoarseră la grajduri și descălecară. Înainte să intre în casă, Tiffany îl întrebase:

— Te-ai gândit vreodată dacă ați putea ajunge la un armistițiu permanent cu vecinii voștri fără să fie nevoie de-o nuntă? Pentru că ziceai că nu vrei să te-nsori.

— N-am zis că nu vreau să mă-nsor defel, ci că nu vreau să mă-nsor cu ea.

— Nici dacă-i frumușică? Am auzit că mama ei e o frumusețe.

— Probabil și fică-sa, dar prea puțin contează asta când am trăit toată viața cu ură pentru familia Warren. Nu știu ce-ar putea să-mi risipească furia asta. Am simțit-o mereu în adâncul meu, așteptând să iasă. Cea mai mică greșeală din partea ei și furia va ieși la suprafață, chiar dacă nu-i realmente vina ei. Păru dintr-odată surprins. N-am mai spus nimănui până acum de temerile astea.

Tiffany intră grăbită în casă. Nici ea nu-și dorise să afle despre temerile lui.

Capitolul 39

O altă masă reușită o făcu pe Tiffany să urce scările în acea seară cu jumătate de zâmbet pe buze. Era încă devreme. Se gândi să le scrie prietenilor de acasă. Putea să roage pe altcineva să le ducă la poștă. Nu putea să le spună prietenilor exact ce făcea, dar le putea descrie unele aspecte pozitive despre Montana... atâta vreme cât nu îi spuneau mamei sale. Rose trebuia să continue să creadă că fiica ei detesta tot ce avea de-a face cu ținutul.

Tiffany credea că mama ei primise deja cea de-a doua scrisoare pe care o trimisese. Într-un fel, se așteptase să primească imediat o telegramă care să îi spună doar: „Hai acasă“, dar probabil că mama ei voia să își exprime gândurile mai detaliat într-o scrisoare. Rose își va adresa învinovățiri de sine, își va cere scuze, dar, spera Tiffany, nu va scrie și un „Ești sigură?“ Încă era îngrijorată că Rose ar proceda ca Sam... să încerce să o convingă că doar dintr-un ghinion fusese martoră la atâta violență în timp atât de scurt. Poate că era ghinion, dar asta nu avea să o facă să se răzgândească.

Își desfăcu părul, îl scutură, apoi întinse una dintre noile cămăși de noapte pentru a se face mai comodă înainte să înceapă scrisorile. Doamna Martin îi croise două cămăși de noapte normale, una cu mâneci lungi pentru iarnă, una cu mâneci scurte pentru vară. Dar nu avea de gând să o prindă iarna aici, așa că tăiase mânecile lungi pentru a le folosi pe amândouă.

Își desfăcu bluza, apoi se duse la oglinda de pe șifonier pentru a se privi. Mai bine n-o făcea. Cu părul despletit peste umeri și acea bluză caraghioasă, nici măcar nu se recunoscuse pe sine. Imaginea o făcu să roșească și trânti ușa șifonierului.

Așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă oamenii nu ar fi grăbit-o în acea sâmbătă când își comandase hainele. Ar fi trebuit să aibă

la dispoziție câteva minute în plus pentru a-și alege hainele potrivite... nu, ar fi luat mai mult de câteva minute, la silueta ei aparte. Însă ar fi trebuit să ducă bluzele înapoi la doamna Martin și ar fi făcut-o dacă nu i-ar fi fost atât de teamă să se mai aventureze în oraș.

Se întoarse la pat pentru a continua să se dezbrace, dar se opri în mijlocul camerei când cineva îi bătu cu putere în ușă. Doamne, ce mai era acum? O sumedenie de dezastre îi trecură prin minte, inclusiv gândul că un membru al familiei sale îi bătea la ușă, ceea ce o făcu să se repeadă să deschidă.

Însă era numai Hunter, care părea neobișnuit de agitat. Nici măcar nu-i spusese o vorbă, doar o apucă de mână și începu să o tragă pe coridor. Tiffany adulmecă în aer după miros de fum. Nimic. Nu îi venea în minte nici un alt motiv care să îl agite atât. Odată ajunși la jumătatea scării, îl întrebă:

– Unde mă duci?

Hunter nu se opri, nici măcar nu îi aruncă o privire.

– Caleb tocmai a ajuns aici și, Dumnezeuule mare, e panicat. Are nevoie urgentă de o femeie și tu ești cel mai aproape.

– Ce?!

– Pentru soția lui, Shela. Naște în noaptea asta, dar doctorul nostru nu se întoarce în oraș decât în câteva zile.

– Nu poate să aștepte?

Oricât ar fi părut de agitat, Hunter nu se abținu să chicotească.

– Nu, nu prea.

– Dar nu știu nimic despre naștere!

– Nu trebuie. Shela știe. E al doilea. Nu ți-am pomenit asta săptămâna trecută? Tu doar trebuie să prinzi copilul când iese.

– Caleb își cunoaște soția... intim. Deci de ce nu poate el să o facă?

– Așa ai crede, nu? Dar a încercat cu primul și a leșinat înainte să iasă. Nu, e inutil în privința asta.

Ce îl făcuse pe Hunter să creadă că ea nu avea să leșine? Doar pentru că era femeie? Oare aceasta era încă una dintre situațiile în care bărbații aceștia credeau că o femeie se poate descurca doar datorită instinctelor ei feminine? Probabil.

Ajunseseră la grajd până ca Tiffany să își dea seama ce purta și obrajii i se făcură ca para focului.

- Nu sunt îmbrăcată să merg nicăieri. Lasă-mă să mă întorc și să mă schimb.

- Nu e timp să fii pudică în seara asta, Roșcato.

- Am nevoie măcar de o haină! Sau de cămașa ta. Da, ar merge numai bine.

Hunter îi aruncă jacheta sa în brațe, apoi o aruncă pe ea pe un cal. Cineva deja înșeuase doi cai pentru ei. Caleb trebuie să fi trezit un argat pentru asta înainte să gonească înapoi spre casă.

- L-am trimis pe Cole în oraș, în caz că doctorul s-a întors mai devreme, spuse Hunter. Dar e puțin probabil, cum omul are obiceiul să întârzie.

Tiffany îmbracă jacheta în pripă înainte să apuce hățurile. Încă nu voia să ia parte la așa ceva.

- De ce nu te-ai dus la Pearl sau la Luella? Probabil ele știu mult mai multe...

- N-am putut, îi tăie el vorbele în timp ce încăleca. Luella își vizitează părinții de două ori pe săptămână. În seara asta e una din acele dăți. Iar Caleb n-are de gând să o lase pe Pearl aproape de casa lui după ce-a încercat să-l seducă în timp ce Shela era în luna a opta cu ultimul prunc. Așa că ai rămas numai tu.

Stricata aia! Oare cu câți bărbați se culca Pearl? Tiffany trebuia să-l avertizeze pe Roy înainte ca fratele său să cadă pradă farmecelor acelei femei.

Porniră la drum. Luna ce strălucea pe orizontul fără nori, la răsărit, le oferea destulă lumină încât să vadă poteca îngustă. Nenumărate fulgere orbitoare sfâșiau cerul în nord-vest. Erau la asemenea depărtare că furtuna pe care o prevesteau putea să se destrame cu ușurință și să nu afecteze ferma Triple C.

Îl întreba încontinuu pe Hunter cât mai era de mers, dar călăreau atât de repede, încât probabil că nu o auzea. Iar agitația ei se acumula în același ritm alert. Nu putea să o facă. Era un lucru atât de străin de experiențele ei, încât era sigură că avea să leșine întocmai ca și Caleb, iar atunci cine avea să ajute bebelușul?

Era deja încremenită de spaimă când ajunseră la căsuța lui Caleb. Hunter chiar fu nevoit să o dea jos de pe cal și să o tragă înăuntru. Dar primul lucru pe care îl auziră la intrare fu plânsetul unui nou-născut. Un val de ușurare se abătu asupra tinerei.

– Se pare că te-ai scăpat de o bătaie de cap, Roșcato.

Hunter se duse la una din cele două uși din cameră și bătu. Caleb deschise ușa. Nu era înalt, dar era un bărbat chipeș, cam de vârsta lui Hunter... ceea ce explica de ce Pearl încercase să îl ademenească de vreme ce nu putea să obțină de la el nimic altceva în afară de sex. La îndoitura brațului ținea un ghemotoc înfășat și ieși din cameră cu el, închizând ușa în urma lor.

– E băiat de data asta, anunță el mândru, radiind de fericire. Nu știam că Shela e atât de aproape. A avut o încercare săptămâna trecută, când a crezut că bebelușul e pe cale să vină, dar durerile au dispărut până să ajung eu acasă, așa că nici măcar n-a adus vorba despre asta, femeie prostuță. Dar a crezut că și acum e la fel, adică încă devreme, așa că nu mi-a spus când am venit azi la prânz. Mă trec toate apele când mă gândesc că s-ar fi putut întâmpla când am plecat după ajutor.

– Pe vremuri, mama mi-a spus că numai la primul ți se pare că nu se mai termină, remarcă Hunter. Restul ies mai ușor și mult mai repede. De obicei. Cel puțin așa a fost la ea.

– Nu puteai să-mi spui asta și mie? întrebă Caleb.

Hunter ridică din umeri.

– Mă gândeam că Shela știe asta.

Iat-o din nou, presupunerea lui că femeile știu instinctiv tot ce e de știut despre gospodărie și familie. Tiffany dădu ochii peste cap. Imediat după ce Hunter i-o prezentă cum se cuvine lui Caleb, tânăra îl întrebă:

– Deci pruncul nu a avut nevoie să fie prins?

Caleb rânji sfios.

– De data asta am reușit să nu leșin. Am fost prea șocat când am intrat pe ușă, iar ea a țipat la mine: „Mișcă-ți fundul încoace!” După ce hohoti sănătos laolaltă cu Hunter, Caleb continuă: Mă ajutați, doamnă? Și îi întinse ghemotocul lui Tiffany înainte ca ea să apuce să răspundă. L-am curățat, dar vreau să văd cum e Shela. Sărmana de ea, e istovită și a adormit.

Dispăru în dormitor. Hunter se îndreptă spre intrare.

– Mă gândesc că o să rămânem puțin aici, așa că trebuie să priponesc caii. Mă întorc imediat.

Deodată, rămase singură cu bebelușul. În mod straniu, de această dată nu se panică. Începu să se plimbe încet prin cameră. Nu avea prea mult spațiu la dispoziție. Casa aducea mai mult cu genul de loc în care se așteptase să trăiască familia Callahan, în afară de pereții făcuți din bușteni. Era doar o cameră mare, deschisă, cu mobilier de sufragerie într-un colț, o masă în altul și bucătăria în al treilea, cu doar două dormitoare înghesuite în ultimul colț. Nu aveau cuptor pentru gătit și probabil de aceea vatra era încă aprinsă, iar încăperea mult prea încălzită. Dar era suficient de spațioasă pentru o mică familie, presupuse ea, și arăta destul de primitiv, cu milieuri croșetate pretutindeni, până și unele mici, rotunde, sub bibelouri.

În cele din urmă, se așază pe canapea și trase păturica puțin la o parte când pruncul scoase un sunet. Era atât de micuț! Și nos-tim, fără păr și o față aproape roșie. Mănuțele i se mișcau, cel puțin cea ieșită din pătură, deși ochii îi erau închiși. Era adorabil, iar ea începu să îi șoptească tot felul de prostioare. Astfel o găsi Hunter când se întoarse înăuntru.

– Ai să fii o mamă bună, șopti el ca să nu trezească bebelușul.

Tiffany zâmbi, deși complimentul o făcuse să roșească. Se gândi că, până la urmă, poate unele lucruri chiar le stăteau în fire femeilor.

– Cred că e treaz, spuse ea. Nu sunt chiar sigură, fiindcă nu deschide ochii.

Hunter se așază lângă ea să se uite la prunc, atât de aproape că umerii li se atinseră. Și el rânjea. Îi plăcea bebelușii?

– Mă duc să văd ce face fetița lor, rosti el. Nu cred că are mai mult de patru ani. Poate că stă ascunsă în camera ei, înspăimântată după atâtea țipete.

– Ce țipete?

– Nașterile pot să devină destul de zgomotoase. Dispăru din nou, dar se întoarse în câteva clipe. Poate că a dormit tot timpul sau a adormit odată ce s-a lăsat liniștea.

Tiffany încuviință și se ridică.

– Poți să-l ții o clipă? E atât de cald aici că simt că mă topesc cu jacheta asta și o pătură în brațe.

– Sigur, rosti el fără ezitare și îi luă nou-născutul din brațe.

Tiffany își dădu jos jacheta în grabă și o așeză pe speteaza canapelei, apoi întinse brațele după bebeluș. Pentru o clipă, Hunter nu se clinti, cu ochii la sânii ei pe jumătate expuși. Tiffany se încheiasă la jachetă, așa că nu văzuse ce purta până acum. Cât despre ea, crezuse că poate renunța la jachetă fără să se îmbujoreze, dar se înșelase.

– Te-am avertizat că nu sunt îmbrăcată pentru ieșit.

Se apropie de el și îi luă bebelușul din brațe. Ținându-l în așa fel încât îi acoperea sânii de privirile lui Hunter, se așeză din nou pe canapea.

– Scuze, a fost doar... puțin neașteptat, spuse el și se îndreptă spre vatră.

Dar când se întoarse din nou spre ea, aproape că i se tăie respirația. Ochii îi erau ațintiți asupra chipului ei, așa că Tiffany nu înțelese până nu îl auzi:

– Părul tău se aprinde ca o flacără la lumina focului. Mă bucur că nu a trebuit să aștept până iarna ca să te văd așa.

– E doar... doar imaginația ta.

– Oare? întrebă el cu glas răgușit. Și cum rămâne cu scânteia din ochii tăi când mă privești? Nu e imaginația mea, Jenny.

– O reflexie...

Era prea buimăcită să mai continue, la felul în care o privea. Focul se reflecta în ochii lui, și totuși... focul era în spate.

Capitolul 40

Tiffany nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă ploaia nu ar fi sosit pe neașteptate. Suna ca o cireadă apropiindu-se în plin galop până să se izbească atât de puternic de acoperiș că avu impresia

că întreaga casă urma să se dărâme. Pruncul începu să plângă, dar reuși să îl liniștească repede.

Cu toate acestea, nu reușea să treacă peste propria ei panică, una care nu avea legătură cu furtuna de vară. Începea să îi placă de acest bărbat, puțin prea mult. Și tocmai simțise ceva când o privea atât de senzual, oare *ce* era acea senzație? Încă nu își recăpătase răsuflarea în urma ei.

Trebuia să plece de aici, nu din casă, ci din ținut, înainte ca sentimentele ei pentru Hunter să devină chiar mai puternice și să i se pară că nu era tocmai rău să se mărite cu el. Dar mai urma să treacă o zi sau două până să primească răspunsul mamei la prima scrisoare și alte câteva zile înainte de cel la a doua. Cu siguranță până la sfârșitul săptămânii. Atunci, putea să sară în următorul tren și să lase totul în urmă.

– Trebuie să dormim aici în seara asta, spuse Hunter, care părea puțin exasperat acum.

„Unde?” se întrebă ea. Căsuța era prea mică pentru a găzdui oaspeți, iar camera în care se aflau era încă prea încălzită ca să se poată dormi în ea. Mai degrabă ar călări până acasă în ploaie... nu, nu ar fi făcut-o. Ploaia bătuse tare, iar potecile erau cu siguranță noroioase. Poate avea să se oprească la fel de repede, și încă ar fi putut să se întoarcă la ranch în seara aceea.

– Mă gândeam eu că furtuna are să se îndrepte spre noi, spuse Caleb când reveni în cameră. Bine că măcar nu v-a prins pe drum.

Hunter ridică din umeri.

– E de așteptat în perioada asta a anului.

– Suntem în sezonul ploios? întrebă Tiffany.

– De la mijlocul primăverii până la cel al verii, deci suntem încă la mijlocul lui, răspunse Hunter.

– Sunteți bine-veniți să dormiți la noi în noaptea asta, îi invită Caleb.

Luă copilul din brațele lui Tiffany, care își încrucișă numai-decât brațele pe piept.

– E prea cald aici, refuză Hunter. În hambar e numai bine.

– Atunci, să vă aduc niște pături.

Îi fu mai ușor să îi întoarcă spatele lui Hunter când Caleb părăsi încăperea. De fapt, dacă aveau să iasă din casă, ar fi trebuit să îi ia din nou jacheta. Așa și făcu, dar aproape că o dădu jos din nou, deoarece mirosea a el, mireasma aceea distinctă de piele și de pin. Asta îi mirosea de fiecare dată când se afla aproape de el, iar ideea de a fi aproape de el întreaga noapte îi trimitea fiori în tot trupul.

Caleb se întoarse cu păturile, chiar și cu o pernă. Mulțumindu-le pentru venire, le promise că le face micul dejun dimineață. Hunter îi întinse păturile lui Tiffany, ținând una cu care să se ferească de ploaie. O ridică deasupra și o întinse bine înaintea lor.

- Stai lângă mine sau o să te uzi leoarță.

Pretutindeni în curte se formaseră deja băltoace. Tiffany păsea în ele înainte să le vadă, udându-și pantofii. Măcar fusese îndeajuns de prevăzătoare să își țină fusta ghem peste genunchi ca să nu se umezească tivul, dar până să ajungă în hambar amândoi râdeau ca niște copii. Hunter aruncă la o parte pătura udă și aprinse o lampă, care dezvălui că hambarul servea de asemenea pe post de grajd, cu patru staule, toate pline acum, unul cu o vacă de lapte.

- Urcăm acolo, departe de mirosul animalelor, spuse el, ridicând privirea. În pod sunt câțiva baloți de fân. Am să desfac unul ca să fac un culcuș moale.

- Două culcușuri.

- Mai avem două pături uscate, una pe care să ne întindem și una să ne acoperim. Așa că nu mai fi pudică noaptea asta, Roșcato. Nu vreau să prind o răceală ca răsplată pentru o faptă bună.

Nu era câtuși de puțin frig! Desigur, ea era cea care îi purta jacheta, așa că nu-l contrazise. Era posibil ca temperatura să scadă brusc în timpul nopții, indiferent dacă ploua sau nu, așa că Hunter nu exagera. În fiecare noapte când își lăsase ferestrele deschise la fermă, dimineața se trezise îngropată sub pături, cu camera răcită simțitor.

Hunter își aruncă păturile pe după gât înainte să urce scara, apoi o puse să îi arunce perna ca să îl poată urma. Dar a arunca

un lucru nu era la fel de ușor cum părea, cel puțin nu deasupra capului. De cinci ori aruncă perna în orice direcție, numai în a lui Hunter, nu, ceea ce îi făcu să râdă copios până ce îi reuși.

Lumina lămpii din pod ajungea la majoritatea grinzilor expuse, dar podul în sine era încă învăluit în umbre, deși era destul de luminat încât ei să își găsească drumul prin el. Îl ajută pe Hunter să întindă pătura după ce acesta răsfirase fânul. Baloții rămași serviră să încercuiască culcușul improvizat ca un cadru de pat.

Hunter își dădu jos tocul pistolului mai întâi, apoi cureaua, înainte să se așeze pe pătură și să își dea jos cizmele și șosetele, apoi să le azvârle într-o parte. Apoi se întinse pe spate pe o parte a păturii. Tiffany îl privise în tăcere. Nu îi plăcea să o recunoască față de sine, dar devenise puțin agitată în privința acestei idei. Când bărbatul își deschise nasturele pantalonilor, făcu ochii cât cepele și icni.

— Ce faci?!

— Nu ce crezi tu, chicoti Hunter. Doar mă fac puțin mai comod. Nu sunt tocmai obișnuit să dorm cu hainele pe mine, dar nu-ți face griji, nu le dau jos.

Tiffany se întoarse cu spatele la el să își ascundă stânjeneala. Oare îi plantase în mod voit în minte această imagine cu el dezbrăcându-se? Căci aceasta era cu siguranță acolo, și se simțea din nou sufocată de căldură.

Își scoase jacheta, dar fără folos. În cele din urmă, se așeză și își dădu jos pantofii. Dar, la cât îi era de cald, încă nu avea de gând să se bage sub pătură.

— Ai putea să împarți perna aceea, sugeră el cu glas leneș din spatele ei. Mi s-a spus că am un braț moale, dacă ai nevoie de unul.

— Nu.

— Pieptul meu e chiar mai confortabil.

— Nu!

— Merită încercat.

Deși nu îl vedea, îi simțea rânjetul din glas. Fu îndeajuns de milostivă încât să îi arunce jacheta.

— Folosește asta pe post de pernă.

Îl auzi cum oftează când se întinse pe partea ei de pernă, cât mai departe de el posibil, la nici măcar un deget de marginea păturii. Între ei trebuia să fie măcar jumătate de metru. Atunci de ce avea impresia că se ating?

– Jenny, dacă ți se face frig poți să te lipești de mine. Promit că nu mă supăr.

În glas i se ghicea amuzamentul, dar se întoarse cu spatele la ea în timp ce o spuse, așa că Tiffany nu se obosi să-i răspundă. Încercă să adoarmă, chiar încercă. Dar pur și simplu nu se putea face comodă. Nervii îi erau întinși la maximum. Simțea furnicături pe piele. Nici măcar răsuflarea nu i se liniștea. Era conștientă și jenată de fiecare sunet pe care îl făcea doar pentru că el nu scotea nici unul.

Trebuie să fi trecut o oră până ca el să spună:

– Încearcă să dormi, Roșcato. Se face dimineată până să prinzi de veste, să sperăm că și cu soarele pe cer.

– N-am mai fost nevoită să împart un pat în întreaga mea viață, șopti ea. Mi-e teamă că nu reacționez tocmai bine.

– Nu e mare lucru. Dacă ți-e frig, te cuibărești. Stai cât mai departe posibil dacă e prea cald. Dă-mi un cot dacă sforăi. O să încerc să nu fac la fel dacă te aud pe tine că sforăi.

Tiffany mai că nu începu să râdă. Se relaxă întru câtva, așa că pricepu că aceasta era intenția lui și îi mulțumi în tăcere. Dar zece minute mai târziu se foia din nou. Măcar acum încercă să fie mai discretă, deoarece realizase că avea să-l țină treaz și pe el.

Era o idee atât de proastă. Dacă ar fi știut cum să pună șaua pe un cal, ar fi plecat înapoi la fermă de una singură, în ciuda ploii. Trebuia să se resemneze cu gândul că nu avea să doarmă deloc în acea noapte cu acest bărbat atât de aproape de ea.

Apoi îl auzi sforăind înfundat. Deschise ochii.

Era cu fața spre el. Mare greșală. Cum stătuse atâta timp cu ochii închiși, lumina plâpândă a lămpii de jos părea acum prea puternică. Îl vedea pe Hunter mult prea clar. De fapt, era prima oară când putea să îl privească oricât ar fi dorit fără ca el să prindă de veste, iar ea să se simtă stânjenită. Profită din plin de ocazie.

Hunter era din nou pe spate, cu un braț dus sub cap. Cămașa îi era în mare parte desfăcută. Trupul lui era atât de lung! Și tare, cu mușchi atât de bine definiți. Îi dăduse permisiunea să se cuibărească, o scuză să îl atingă. Nu, nu! Nu îndrăznea. Își aminti ce se întâmplase când îi șezuse în poală în bucătărie. Dacă se apropia mai mult de el și începea să-l atingă, avea senzația că nu se va mai putea opri, iar el urma să se trezească și... și... Își alungă repede gândul din minte, dar acesta reuși totuși să o învăluie în căldură și să o facă să răsuflă greoi.

Și încă nu-și putea lua ochii de la el. Ba chiar se uită unde nu mai îndrăznise vreodată, la umflătura dintre picioarele lui. Știa ce se află acolo. Mama ei fusese meticuloasă în a-i explica în amănunt intimitatea patului conjugal, ajungând chiar să îi descrie fizicul masculin și schimbările pe care acesta le suferea în pat. La Hunter, părea puțin prea mare. Probabil că era incomod. Apoi făcu ochii mari. Chiar atunci s-a mișcat?

Abia câteva minute mai târziu, își dădu seama că numai sfârșia. Ridică privirea spre fața lui ca să îl găsească cu ochii deschiși și uitându-se la ea.

– Nu dormeai? șopti ea.

Hunter oftă înainte să recunoască.

– M-am prefăcut, ca să poți să te relaxezi. De ce nu dormi?

Tiffany nu îi răspunse. Nu știa! Era doar atât de copleșită de ceea ce el o făcea să simtă, iar el nici măcar nu căutase să o facă să simtă ceva, ba dimpotrivă. Dar încă era acolo, acea căldură care o străbătea, ritmul alert al pulsului ei, tensiunea insuportabilă, ca și cum ceva înăuntrul ei era pe cale să explodeze dacă nu ieșea la suprafață.

El trebuie să fi citit o oarecare patimă pe chipul ei, care îl făcu din nou să ofteze.

– Mă omoară cu zile, dar am jurat că nu am să profit de tine în noaptea asta.

– Cui i-ai jurat?

– Mie însumi.

– Încalcă-l.

Chiar spusese așa ceva? Trebuie să o fi făcut, fiindcă îl întâlni la jumătatea drumului, la mijlocul păturii. Iar explozia chiar se petrecu, eliberând-o de toate inhibițiile. Îl sărută agresiv, pătimaș și savurând fiecare nuanță a răspunsului său. Dar nu era de ajuns. Dumnezeu, nu se putea apropia destul de el.

Hunter își desfăcu cămașa și îi scoase bluza atât de repede că Tiffany abia băgă de seamă. Pielea lui era atât de caldă, încât îi era teamă să-l atingă, dar o făcu oricum, era nevoită, îi venea să urle la gândul că nu ar fi putut să o facă. Ceva încă creștea în ea. Era nespus de plăcut să-l sărute, atât de satisfăcător, dar tot nu îi potolea foamea dinăuntru ce era pentru altceva.

– Cum de mă faci să mă simt de parcă am să mor dacă nu te gust? Pe toată.

Și începu să o facă înainte să termine de rostit cuvintele. Era prea mult, și totuși nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume. Pe gât și pe umeri, până la sâni și chiar mai jos. Vorbise serios, chiar intenționa să sărute și să guste fiecare particică a ei. Chiar îi linse palmele și îi supse fiecare deget!

Întregul trup îi era cuprins de fiori și era încinsă de căldura limbii lui.

– Ajută-mă, icni ea când îi reveni suflul.

Îi era greu să respire când gâfâia atât de greu.

– Orice. Doar spune-mi...

– Acum!

Nici măcar nu știa ce imploră. Un sfârșit, cu siguranță. Era prea multă plăcere dintr-odată și totuși nu îndeajuns. Lucru care nu avea nici un sens în mintea ei buimăcită. Dar el știa, și un țipăt de extaz părăsi buzele lui Tiffany când el îi dădu ce avea nevoie, pe el, în cea mai adâncă parte a trupului său. Îl ținu strâns, cu brațele înfășurate în jurul gâtului său în vreme ce valurile de plăcere pulsau prin ea până în vârfurile degetelor de la picioare. Niciodată nu și-ar fi imaginat că un lucru atât de frumos și desăvârșit, de satisfăcător să izbucnească dintr-o asemenea tânjire frenetică.

Continuă să se minuneze la ceea ce el îi oferise chiar și când îl auzi cum ajunge la propriul său extaz. Câteva momente mai târziu, se așeză lângă ea și o strânse în brațe. Îi simți buzele moi

pe frunte și apoi un ultim sărut, atât de tandru, de... iubitor. Probabil ar fi plâns din pricina emoției pe care i-o inspira dacă încă nu ar fi fost învăluită de o asemenea moleșeală, încât nu putea să se miște, să vorbească.

Avea să analizeze totul dimineată, dar în acea clipă se simțea în sfârșit suficient de liniștită încât să se cuibărească la pieptul lui și să adoarmă.

Capitolul 41

Tiffany se trezi prima, însă nici nu se clinti. Era întoarsă cu spatele la Hunter, dar încă îi simțea trupul lipit de-a lungul spatelui și al picioarelor. Își odihnea capul pe brațul lui întins. Mâna lui zăcea pe perna de la capătul păturii, la care ea se uita. Nici unul nu mai ajunsese să o folosească. Asemenea fapt ar fi putut să o facă să râdă dacă nu s-ar fi simțit așa... așa... ca și cum era gata să izbucnească în lacrimi.

Urma să fie nevoită să-l mintă mult. Trebuia să-i spună că tot ce se petrecuse era o greșeală și că nu avea să se mai repete. Logodna, onorarea aceluia angajament, trebuia să recurgă la orice scuză, chiar și la adevăr dacă era nevoită. Fiindcă ceea ce făcuseră era o greșeală.

– Ești gata să găsești un preot?

Tiffany clipi, luată prin surprindere. Nu erau vorbele unui seducător de profesie. Probabil că doar o tachina. Desigur că o făcea, la urma urmei doar acesta era punctul lui forte. Până la sfârșitul săptămânii, urma să fie plecată, cu consimțământul mamei ei. Hunter nu avea să afle vreodată cine era. O va uita cu totul... și atunci de ce îi venea să plângă?

Dintr-odată, bărbatul se întinse să îi sărute umărul, apoi obrazul.

– Vei fi cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată ținutul.

Vai, Doamne, era serios? Ochii i se umplură de lacrimi, căci în glasul lui vibra atâta fericire! Ce făcuse, oferindu-se acestui bărbat incredibil pe care nu putea să-l aibă? El nici măcar nu știa cu cine avea de-a face. Și dacă știa... Se ridică brusc și începu să se îmbrace.

- Nu pot să vorbesc despre asta chiar acum. Nu... nu mă așteptam ca așa ceva să se întâmple.

- Înțeleg. Probabil te simți vinovată din pricina celui bărbat cu care ai spus că te vei căsători, dar nu ai de ce. A fost un prost că te-a lăsat să pleci. Trebuie să-ți fi dat seama până acum că nu e potrivit pentru tine.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea o făcea să se simtă mai rău. El voia să se însoare cu o femeie care nu exista. Își duse palmele la obraji să-și șteargă lacrimile și spuse:

- Vreau să mă întorc la fermă înainte să se descopere că amândoi am lipsit toată noaptea.

- Da, trebuie să-i dau multe lămuriri lui tata, dar nu-mi pasă, îi spun că mă însor cu tine, nu cu Tiffany Warren.

Lacrimile îi potopiră din nou obraji la auzul vorbelor lui, iar ea continuă să și le șteargă pe ascuns. Hunter nu băgă de seamă, căci tocmai se îmbrăca.

- Deci nu vrei să-i spun lui Caleb să-ți facă micul dejun mai întâi?

- Nu mi-e foame, minți ea, rugându-se să nu o trădeze stomacul. Dacă îmi pui șaua pe un cal, probabil că am să găsesc drumul înapoi destul de ușor.

- Știi că nu am să te las să pleci singură. Dar putem să plecăm acum, dacă vrei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, prefer să mănânc ceva pregătit de tine, la cât de bine ai învățat să gătești.

Tiffany nu avu ocazia să îi răspundă la compliment, căci el o prinse dintr-odată în brațe și o sărută molcom.

- Bună dimineața, Roșcato, îi rânji el. Doar așa e, nu? Cea mai bună dimineață dintre toate!

Îi dădu drumul și o plesni ușor peste fund, își vârî cămașa în pantaloni fără să o încheie la nasturi și coborî scara. Imediat ce ieși afară, Tiffany se prăbuși în genunchi și lăsă lacrimile să-i curgă

nestăvilit. De ce trebuia să fie un cowboy? De ce nu l-a întâlnit în New York? Firește, atunci tot ceea ce îi plăcea la el nu ar fi fost acolo. Nu ar fi fost Hunter, șugubăț, vesel, șarmant, lipsit de griji, curajos, galant... Hunter.

Drumul înapoi la fermă fu scurt. De fapt, nu scurt, doar mai rapid decât cel de noaptea trecută. Hunter se opri la veranda din față ca să o lase pe ea să intre înainte să ducă bidiviii în grajd. Tiffany coborî din șa înainte ca el să apuce să descalece și să o ajute. Dar nu reuși să intre în casă înainte ca el să o oprească cu o mică sugestie.

- Ce spui dacă am face un picnic la lac, cândva săptămâna asta?

Tiffany gemu în sinea ei. Dar trebuia să se comporte firesc, să spună ceea ce el se aștepta să audă. Încă nu putea să îi spună de ce nu s-ar căsători cu el. Dacă încerca, ar fi izburit din nou în lacrimi. Noaptea trecută fusese atât de frumoasă! De ce trebuise să afle așa ceva? Așa că se întoarse și rosti:

- Numai dacă pescuiești ceva pentru cină. Apoi, dându-și seama că Jennifer nu ar fi spus așa ceva, adăugă: Presupun că te aștepți să umpli un coș cu mâncare pentru picnic?

- Nu, desigur că nu!

Mînța de îngheța aple, căci era evident că tocmai la asta se gândise.

- Pot să comand un coș din oraș.

Ar fi fost un lucru amuzant să facă asta, dacă nu ar fi avut noi dileme cu care să se confrunte. Dar putea fi și ultima ei ocazie de a-l convinge să încheie dușmănia dintre familii fără violențe. Evident că nu putea să o facă acum. Pur și simplu, urma să se furișeze din fermă în câteva zile și să dispară fără să-și ia rămas-bun și poate fără a fi nevoită să își întâlnească tatăl... ceea ce era singura rază de lumină în toată bezna situației în care se afla.

Încuviință și intră în casă, dar nu se îndepărtă îndeajuns încât să nu audă glasul lui.

- Roșcato, cheamă-l pe tata. Se pare că necazurile ne fac o vizită.

Tiffany aruncă o privire afară, în direcția spre care se uita Hunter. O mică armată, aflată la câteva minute depărtare, călărea

în goană către fermă. Urcă scările în grabă și bătu cu putere în ușa lui Mary. Era încă suficient de devreme ca Zachary încă să fie acolo.

Mary o pofti înăuntru. Tiffany întreabă repede:

- Soțul tău?

- E în bucătărie, îmi face micul dejun. S-a întâmplat ceva?

- Un grup foarte mare de oameni se îndreaptă încoace. Hunter a spus că aduc necazuri.

Mary aruncă la o parte așternuturile de pe ea.

- Dă-mi cârja aia.

Tiffany rămase surprinsă, dar făcu ce i se ceruse.

- Poți să te ridici din pat?

- Sunt aproape vindecată. Dar tot am nevoie de sprijin și e încă prea devreme să cobor scările. Du-te și spune-i lui Zach. Și nu le sta în cale, fata mea. Nu vreau să pățești ceva dacă lucrurile iau o turnură urâtă.

Tiffany părăsi camera valvârtej. „Violent” era ceea ce Mary voise să spună, iar Tiffany se gândi imediat la mineri. Oare veneau să îi măcelărească pe Callahani? Să comită un masacru total, care să nu lase în urmă nici o dovadă ce i-ar incrimina? Iar cei care ar fi fost învinovați ar fi fost membrii familiei ei.

Aruncă o privire la puștile agățate de peretele sufrageriei în timp ce cobora scările. Acum își dorea să-i fi cerut lui Hunter să o învețe să tragă. Oricum, dacă era nevoită, era gata să ia una și să o folosească. Dar mai întâi îl găsi pe Zachary, căruia îi spuse ce auzise de la Hunter și îl urmă spre verandă, dar mai încet. Însă strigătele deja începuseră.

- Zachary! Prin oraș se zvonește că sub acoperiș ai o fată care ar trebui să fie sub acoperișul meu. Ieși afară și dovedește-mi că n-am dreptate!

Tiffany încremeni. Acoperișul lui? Vai, Doamne, nu cumva să fie tatăl ei!

Dar oricine ar fi fost, Zachary îl întâmpină amuzat. Chicotea înainte să iasă pe verandă.

- Deci ai aflat?

- Atunci e adevărat?

– I-am oferit mai mulți bani decât tine. Acum lucrează aici și are să rămână aici, așa că nici *măcar* să nu te gândești să-mi întreci oferta. Avem nevoie de ea aici. Voi n-aveți nevoie de ea.

– Te aștepti să cred așa ceva? O ții prizonieră!

Zachary pufni.

– Astea-s niște baliverne.

– Dovedește-o!

– Mă faci mincinos, Frank? întrebă Zachary pe un ton sumbru.

Se opri la capătul scărilor verandei. Tiffany îl văzu cum își scoase pistolul la ultima întrebare. Nu putea să îi vadă bine pe călăreții înșirați în fața casei. Erau prea mulți. Frank venise pregătit de luptă. Își adusese fiii și toate ajutoarele cu el și venise aici furios. Acum, și Zachary era furios. Iar Tiffany nu era în stare să se urnească din loc! Faptul că tatăl său se afla acolo o făcuse să înlemnească.

– Chiar ești un mincinos, Zach! Ai avut ocazia să-mi spui că e aici ultima oară când am vorbit. Nu ai făcut-o pentru că...

– Cred că toți ați face bine să vă cărați de pe proprietatea mea și chiar acum, înainte ca Frank să încaseze primul glonț.

– O să fii mort până apuci să tragi, ripostă Frank.

O nouă voce interveni, cumva supărată la rândul-i, dar nu la fel de încărcată de mânie ca a celor doi bărbați mai în vârstă.

– Tot ce trebuie să facem e s-o auzim din gura ei, că ea a ales să rămână aici.

Era Roy, fratele ei! Avea să-l omoare. El știa ce urma să se petreacă dacă o vedeau. Dar oare avea să se întâmple? Frank nu avea idee cum arată propria sa fiică. Niciodată nu se deranjase să afle. Așa că probabil Roy încerca să îi forțeze mâna, ca să se întoarcă acasă cu ei. Poate că el nu considera că îi trădase încrederea, dar așa era!

Apoi auzi glasul lui Hunter.

– Are dreptate. Am s-o aduc.

„Fugi! Fugi prin spate, ia un cal și du-te în oraș! Acum!”

Încă era încremenită locului când Hunter o apucă de mână să o escorteze afară, spunându-i blând:

– Doar spune-le că nu ești ținută aici împotriva voinței tale, Jenny, și o să plece.

Tânăra ridică privirea la el, disperată.

- Nu mă face să ies acolo, te rog.

- O să fie în regulă, îți promit.

Tiffany se lăsă pe călcâie. Cu toate acestea, Hunter încă o trăgea spre verandă. Nu pricepea. Credea că poate să o protejeze. Însă, dintr-o clipă în alta, avea să o arunce în gura lupilor cu propria-i mână. Asemenea lucru putea face vrajba să escaladeze, asta dacă nu cumva urmau să se omoare unii pe alții chiar acum. Istoria putea să se repete!

- Tiffany?

Nu Sam, Roy sau tatăl ei fu cel care îi rosti numele cu mare uimire. Era fratele ei Carl, iar acum toți ochii erau ațintiți asupra ei. Era ușor să-l zărească pe Franklin în mijlocul grupului, ieșit în fața celorlalți. Era cel mai în vârstă dintre călăreți, iar trăsăturile sale erau o combinație a celor ale fraților ei. Blond și lat în umeri. Un bărbat chipeș. Un bărbat mânios. Nu era de mirare că mama ei îl părăsise. Arăta de parcă era gata să ucidă pe cineva, iar acel cineva putea fi chiar ea.

Dar ochii lui verzi se întoarseră scăpărând acuzator asupra lui Zachary.

- Fiu de cătea, știai de la bun început, nu-i așa?

- Ce dracu' îndrugi acolo? întrebă Zachary, apoi își întoarse privirea spre Tiffany. Ce se petrece aici, domnișoară Fleming?

Tiffany nu putea să răspundă nici dacă ar fi încercat, într-atât de șocată era de toată furia și acuzațiile la care fusese martoră, apoi auzi vocea lui Hunter lângă ea:

- Jenny? Spune-le că se înșală.

Dumnezeule...

- E fiica mea, rosti Frank cu mânie. Nu vă mai prefaceți că nu știți. Seamănă mult prea bine cu Rose ca să nu vă fi dat seama!

- Pe naiba, se răsti Zachary înapoi. Abia dacă ți-am văzut nevasta la față ca să-mi aduc aminte cum arăta. Nemernicule! Ți-ai trimis fata aici ca să ne spioneze? De parcă nu ar fi evident. Nunta se anulează, și tâmpitul ăla de armistițiu odată cu ea!

- Ba bine că nu! Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să am încredere într-un Cal...

Un foc de armă răsună peste vorbele lui. Aproape toate mâinile se îndreptară spre propriile arme, însă doar în semn de surprindere. Sunetul venise de deasupra. Toți călăreții priveau spre una dintre ferestrele de deasupra. Zachary coborî de pe verandă și se opri lângă calul lui Frank, ca să vadă dincolo de acoperișul verandei.

– Mary, începu el împăciuitor.

– E rândul meu, Zach, așa că taci, îi tăie Mary vorbele. Bărbații din familiile noastre nu au avut niciodată pic de minte când venea vorba de vechea vrajbă, dar noi, femeile, am știut mai bine. Nunta o să aibă loc, întocmai cum eu și Rose am aranjat acum mulți ani. Și Frank, de vreme ce ai să ne lipsești de cea mai bună bucătăreasă din ținut, așteaptă-ne pe toți mâine-seară la cină. Atunci putem să vorbim mai pe îndelete... pașnic, ați auzit?

Frank nici nu consimți, nici nu refuză, dar își coborî carabina și le spuse fiilor săi:

– Luați-o pe sora voastră.

Toți trei frații începură să descalece, dar nu trebuiră să o aducă. Tiffany se îndreptă cu spatele rigid spre calul lui Sam, care îi întinse mâna, și încălecă în spatele lui. Nu se mai uită la tatăl ei, nu îi păsa ce credea, nu îi păsa cât de furios era pe ea. Odată ce avea să treacă peste șocul de a fi fost descoperită, intenționa să îi spună exact de ce făcuse ceva atât de drastic... din cauza lui!

Cei doi dușmani de-o viață nu își mai spuseră nici un cuvânt. Mary încă era aplecată peste fereastra de sus, cu pușca în brațe, deși îi făcu cu mâna lui Tiffany când aceasta plecă cu grupul. Hunter era încă pe verandă. Ultimul lucru pe care ea îl văzu fu expresia de pe chipul lui. Pe lângă durerea din ochii lui, arăta scos din minți de furie.

Capitolul 42

Ferma familiei Warren aducea mult cu Triple C. Casa era la fel de mare, însă era făcută din piatră și nu din lemn. Tiffany știa

că nu avea cum să fi fost la fel cu douăzeci de ani în urmă când Rose sosise aici ca mireasă, și totuși mama ei îi spusese că Tiffany avea să se simtă aici ca acasă.

Frank trebuie să fi construit o casă mai mare, mai confortabilă pentru Rose, pentru a-i oferi noii sale soții un cămin mai asemănător cu ceea ce ea era obișnuită. Lui Tiffany îi venea greu să creadă că mama ei sofisticată, care ducea o viață luxoasă în New York, trăise aici. Și Tiffany trăise aici. Dar era prea mică atunci ca să-și mai amintească. Cu siguranță nu se simțea ca și cum se întorcea acasă.

Sam încercase să-i șoptească pe drumul spre fermă „N-am fost eu“, dar ea nu îi răspunsese. Durerea pe care o simțea era ca un pumn încheștat în jurul inimii. La ce se așteptase? Ca Frank să o ia în brațe în fața tuturor Callahanilor și a propriilor argați și să-i spună cât de mult o iubea, cât îi dusesese dorul, că își dorea ca Rose să nu o fi luat vreodată de lângă el? De ce nu? Era tatăl ei! Dar nu îi spusese nici un cuvânt!

Când sosiră la casă, intră grăbită înăuntru cu Sam urmând-o îndeaproape. Parcă își ieșise din minți. Dacă Frank ar fi intrat și i-ar fi vorbit chiar atunci, toată durerea și mânia pe care le simțea s-ar fi revărsat, așa că își imploră fratele:

– Condu-mă spre camera mea, și repede. Te rog!

Panica din vocea ei trebuie să-l fi convins să-i dea ascultare, așa că o conduse pe scări. Avea de gând să se baricadeze înăuntru până când va primi vești de la Rose, apoi să se furișeze din fermă așa cum făcuse și mama ei odinioară. Sam putea să-i lămurească pe toți în locul ei. Nu avea să fie nici o cină cu familia Callahan. Și nici o confruntare cu bărbatul fără inimă care o procrease. Și cu siguranță nu avea de gând să se căsătorească cu Hunter, chiar dacă acesta ar fi putut să o ierte. De fapt, spera ca el să nu o facă. I-ar fi fost mult mai ușor să plece dacă nu îl revedea. Sam repetă în timp ce o urma în camera a cărei ușă o deschise pentru ea:

– Nici eu, nici Roy nu i-am spus tatei, deși Roy a vrut. S-a certat cu mine ca nebunul din cauza asta. A trebuit să-i dau vreo două ca să-și țină gura. Dar cred că i-aș fi spus eu tatei destul de curând.

Mă măcina vina, să țin totul sub tăcere. Chiar nu era corect, Tiff. Locul tău e aici, cu noi.

- Iar acum toată lumea e supărată, răspunse ea sec.

- Tata a fost al naibii de supărat de dimineată, consimți el. Tocmai porneam să vedem de pământ când Herb, unul dintre argați, și-a făcut curaj să-i spună ce auzise în oraș în weekend. Ai fost văzută mai mult decât o dată cu frații Callahan. Nu le trebuie mult oamenilor din oraș ca să înceapă să speculeze și să bârfească despre nou-veniți. Nimeni nu a bănuir că ești tu, dar s-au gândit că ești menajera așteptată, ademenită în cealaltă tabără. Cred că tata a fost mai supărat că Zachary nu i-a spus despre farsa asta când a avut ocazia. Dar Hunter părea supărat până să se dumirească ce se petrece și l-am văzut că se înfurie. E de înțeles, având în vedere că trăgeai cu urechea chiar sub nasul lor. A meritat?

Tiffany tresări, cuprinsă de vinovăție. Reușise să tulbure apele și mai mult. Familia Callahan avea deja o părere proastă despre ei, dar acum? Cu atât mai proastă. Dar, ca să îi răspundă, rosti:

- De fapt, da. Nu sunt diferiți de voi. Sunt oameni de treabă odată ce apuci să-i cunoști. Dar din cauza acelei vechi dușmăнії, nici una dintre tabere nu a avut ocazia asta. Din cauza ei, simt exact ca voi. Hunter chiar mi-a mărturisit că nu știe dacă nu m-ar urî dacă ne-am căsători.

- Vrei să spui, să o urască pe femeia pe care încă nu a întâlnit-o?

Tiffany roși.

- Da, dar mi-a spus că indiferent ce ar simți pentru ea... pentru mine... ura i-ar sta tot timpul în cale, fiindcă a trăit cu ea întreaga viață.

Sam reflectă asupra celor auzite.

- Niciodată nu l-am plăcut pe Hunter din cauza a cine e, dar l-am respectat. Niciodată nu s-a luat de mine sau de frații mei când a avut ocazia. Era mult mai în vârstă și mai masiv decât oricare dintre noi. Pe de altă parte, John pare supărat pe lume, și era la fel și în copilărie. Ne întărâta cu fiecare ocazie pe care o avea, sperând să ne luăm la bătaie. Dar unul din frații lui îl oprea

tot timpul. Cel mai adesea era Hunter. Cred că părinții lor le-au ordonat să ne dea pace... din cauza armistițiului.

- Halal armistițiu, mormăi Tiffany, când ambele părți încă se urăsc de moarte.

Sam chiar rânji la auzul vorbelor ei.

- E greu să renunți la ceva atât de distractiv.

Tânăra miji ochii.

- Ce-ai spus?

Fratele ei chicoti.

- Nu știu cum stau lucrurile cu părinții noștri, dar băieții din ambele tabere și-au jucat destule renghiuri unii altora.

- Evident, nu ții minte omorurile, altfel nu ai spune asta.

Sam ridică din umeri.

- Tiff, am crescut cu armistițiul, la fel ca Hunter și frații lui. Niciodată n-am văzut pe cineva ucis. Chestiile astea se petreceau înainte să ne naștem. Acum am să trimit un om să-ți aducă lucrurile astăzi. Presupun că Mary Callahan o să îi dea voie. Întotdeauna a fost prietenoasă când ne-am întâlnit în oraș... nu ca bărbații din familia ei.

- Sam, nu vreau să văd pe nimeni.

- Vrei să spui pe tata?

- Da, vreau să spun pe tatăl tău.

- E și al tău.

Această realitate o lovi crunt.

- Nu e al meu. A fost *vreodată* al meu?!

- Când te-am ținut în brațe după ce te-ai născut, rosti cu blândețe Franklin din prag. Îi făcu un semn din cap lui Sam să îi lase singuri, apoi continuă: Când te-am hrănit înainte să poți să ții o lingură. Când te-am legănat seara, până când adormeau. Când am stat lângă patul tău toată noaptea atunci când ai răcit prima oară, pentru că mama ta era îngrozită că te-ai putea sufoca în somn. Când te-am ținut de mână ca să faci primii pași. Când...

- Oprește-te! strigă Tiffany, sugrumată de durere. Te aștepți să cred lucruri pe care nu mi le amintesc? Nu am nici o amintire cu tine! Nici măcar una! Unde ai fost când ar fi contat? Unde ai fost

când aveam nevoie de tine? Iar acum e prea târziu. Vrei să știi de ce m-am prefăcut de fapt că sunt altcineva? Pentru că aș prefera să trăiesc cu dușmanii tăi decât cu un tată căruia i-a părut atât de puțin de mine că nu m-a putut vizita nici măcar o dată în toții anii ăștia!

Îi întoarse spatele ca să nu îi vadă lacrimile pe care nu și le mai putea stăpâni. Îi șiroiau pe obraji, revărsându-se cu toată durerea adusă de indiferența lui, durerea adusă de absența lui, durerea...

— Asta a fost camera ta, rosti el pe același ton blând. La începutul anului, am pus să fie pregătită pentru întoarcerea ta, dar până atunci încă avea toate lucrurile din pruncia ta. Veneam în fiecare noapte înainte să mă culc ca să te învelesc mai bine... în mintea mea. Știam că nu ești, dar îmi închipuiam că ești. Mi-a fost atât de dor de tine, Tiffany. Când Rose m-a părăsit, durerea a fost cu atât mai mare că mi te-a luat și pe tine.

Părea sincer, dar ea nu avea de gând să se lase prostită. Dumnezeu, chiar considera că îi va mai crede minciunile în ultima clipă? De ce nu putea pur și simplu să recunoască adevărul? Poate că i-a purtat de grijă cât era bebeluș, dar a uitat de ea imediat ce a dispărut. Nu avea cum să creadă altceva, fiindcă avea dovezi, cincisprezece ani lungi de dovezi.

Nu mai putea să îndure așa ceva... sau pe el. Abia reușind să își ridice cuvintele peste nodul din gât, îi spuse:

— Trebuie să-ți cer să părăsești camera. Voi sta aici deocamdată, dar aș prefera să nu ne mai prefacem că am fi tată și fiică. Dacă nu îmi poți respecta dorințele, atunci voi sta în oraș până primesc veste de la mama.

— Tiffany...

— Te rog! Nici un alt cuvânt!

Ușa se închise. Aruncă o privire să se asigure că bărbatul plecase înainte să se prăbușească în genunchi. Trebui să își ducă mâna la gură pentru a-și înăbuși suspinele. Nu înțelegea. Nu ar fi trebuit să o doară atât de rău după toți anii care trecuseră. În schimb, ar fi trebuit să se bucure că în sfârșit îi arătase că nici ei nu îi pasă...

Capitolul 43

Zachary voise să vorbească. Hunter, nu. Calul său era încă priponit de stâlpul din fața casei. Imediat ce clanul Warren părăsise ferma, la fel făcu și el. Zachary strigase în urma lui să se oprească. În câteva clipe, Hunter nu îl mai auzi.

Călărise țintă spre oraș pe o cărare dreaptă care evita bucata de drum pe care se afla familia Warren. Ajuns la cârciuma Blue Ribbon, comandă o sticlă de whisky. Cineva îi vorbi la bar, beat și râzând. Pumnul îi fulgeră. Nici măcar nu băgă de seamă pe cine lovise, nici nu îi păsa cui avea să îi ceară scuze cu altă ocazie. Doar apucă sticla și plecă. Dar spera să dea de câțiva mineri pe stradă. Ar fi fost fericit să se descarce pe ei. Nu avu noroc, nici unul nu îi ieși în cale.

Plecă din Nashart și călări toată ziua, nici măcar nu-și aducea aminte unde. Pe la prânz, jumătate din sticlă era goală. Nu își făcuse efectul pe care el și-l dorea. Nu putea să își scoată din minte imaginea fetei plecând cu familia ei, fără nici o urmă de emoție, fără o fărâșmă de vină sau de remușcare pentru ce făcuse. Termină restul sticlei și continuă să călărească fără țintă.

Cealaltă jumătate de sticlă își făcu efectul, dar nici pe departe îndeajuns de mult. Însă îi deschise zăgazul amintirilor – Jenny prinzând o vită cu lasoul și râzând de sine pentru cât de mult îi luase; Jenny făcând paturi, spălând vase, gătind pentru ei. Era de mirare că nu le otrăvise mâncarea; Jenny încercând să stingă un foc, deși nu știa cum... ori acum avea să se ivească ade-vărul, că de fapt ea îl pornise?

Așa se simțea ea bine, spionându-le familia? Oare răsese de ei în tot acest timp pentru că îi crezuseră povestea cu me-najera? Și ce idiot fusese el, când îi spusese ce simțea pentru logodnica lui... pentru ea! Ar fi crezut-o în stare de orice pe femeia care l-a ademenit... Nu avea rost să nege. Înșelătoria ei îl omora cu zile pentru că o iubea. Și totul se petrecuse atât de repede! Își dăduse seama de asta și încercase să-i pună capăt în inima

lui. Dar imaginea ei cu nou-născutul lui Caleb în brațe îi năruise eforturile. Era îndrăgostit de o femeie care nu exista!

Își reveni în fire înainte să-l lase Patches să găsească drumul spre casă. Soarele era spre apus. Dumnezeu mare, nu avea să mai privească vreun asfințit fără să se gândească la ea și la cât de mult îi plăceau. Acel lucru putea să îl creadă, dar nimic altceva.

Intră prin bucătărie. Mare greșală. Avea să fie nevoit să se ferească de încăperea aceea ca dracul de tămâie, căci o vedea pretutindeni în ea. Singurul aflat acolo era Andrew. Citea din cartea de bucate a lui Jenny în timp ce învățea în oala de pe sobă. Deci el avea să preia treaba ei?

Maximilian se avântă în încăpere la auzul ușii deschise, dar dispăru înapoi pe coridor când văzu că stăpâna lui încă nu se întorsese. Lui Hunter îi venea să rădă oricând vedea cum porcușorul acela o urmează pe Jenny pretutindeni. Nu îl luase cu ea. Nu, desigur că nu ar fi făcut-o, totul fusese un rol, mai ales afecțiunea ei pentru un porc.

Cu precauție, probabil din cauza expresiei de pe chipul lui Hunter, Andrew șopti:

– Nu știam...

– Taci, puștiule, fu tot ce reuși Hunter să spună în timp ce trecea prin bucătărie.

Se gândi că putea să se furișeze neobservat în camera lui și să încuie ușa. Dar ambii săi părinți erau în sufragerie. Amândoi întoarseră privirea spre el când apăru lângă scări. Scena îl luă suficient de mult prin surprindere încât să se oprească.

– Mamă, cum ai coborât aici?

– Am cărat-o eu jos, mormăi Zachary. Te-am așteptat aici toată ziua! A refuzat să se ducă înapoi sus de teamă că ai încerca să te streкори în casă fără să te observăm.

– Am încercat, recunosc Hunter ridicând din umeri. Nu vreau să vorbesc.

– Stai jos, îl îndemnă Mary cu blândețe.

Era un lucru să nu îi dea ascultare lui Zachary. Hunter o făcea adeseori, ca doi masculi care se dădeau cap în cap. Dar era cu totul altceva să nu se supună cerințelor mamei sale. Se așeză, dar apoi

schimbă imediat locul și se așeză pe canapea lângă mama lui, astfel încât masa de pocher să nu îi atragă privirea. Alte amintiri nenorocite cu distracție și râsete împreună cu Jenny, care acum doar îi atâtau mânia. Oare chiar simulase totul? Chiar se gândise în noaptea aceea că nu ar mai vrea să plece în oraș sâmbăta seara dacă le-ar putea petrece pe toate cu ea. Ce prost fusese!

- Acum nu te prefacă că n-ai să fii un mire fericit, începui Zachary. Ai fost în limbă după fata aia de când a ajuns aici.

- Da, în limbă după Jenny, răspunse Hunter cu răceală. Dar nu ea a fost persoana care a plecat azi de-aici.

- Și ce dacă ne-a prostit, replică Zachary. Cu toții am apucat să vedem cum e de fapt și lasă-mă să-ți spun că sunt al naibii de bucuros că nu e genul de fată de societate plină de aere la care mă așteptam.

- Nu e? întrebă Hunter cu mânie. Încă nu ți-ai dat seama că juca teatru? Ce-ai văzut și ai auzit nu era ea cu adevărat, ci doar un rol.

Porcușorul tropăi pe coridor la auzul vocilor, aparent încă sperând să își găsească stăpâna. Max se opri la capătul scărilor și îi privi îndelung, aproape acuzator, de parcă îi învinovătea pentru absența ei. Zachary aruncă una dintre micile perne brodate ale lui Mary după el, făcându-l să guițe și să fugă în sus pe scări.

- Porc nenorocit, mormăi Zachary. Hunter, trebuie să i-l duci fetei mâine.

- De ce? Doar are să-l trimită la ei în bucătărie, pentru cină. Chiar crezi că, din toate animalele, s-ar împrieteni cu un porc? Este doar o altă parte din înșelăciunea ei. De fapt, nu mă îndoiesc că a fost deosebit de meticuloasă în a face exact opusul a ceea ce ar face în realitate, numai ca noi să nu facem legătura între Jennifer Fleming și Tiffany Warren.

- Ce legătură? întrebă Zachary câtrănit. Că ambele au venit din Est în același timp? Că amândouă au părul ăla roșcat și frumos? Am fi crezut că e doar o coincidență.

- Da... în afară de cazul în care se comporta cum se comportă de obicei, atunci ne-am fi dat seama al naibii de repede. Tată, încă

nu ți-ai dat seama? Ea *chiar* e orășeanca aceea înfumurată și rece care ne așteptam noi să fie.

- Nu tocmai, obiectă Mary. Ține cont de faptul că frații tăi au abordat-o, nu ea pe ei. Și indiferent ce motiv ar fi avut să nu spună nimic, a venit la noi așteptându-se să fie doar o menajeră, ceea ce nu e nici pe departe o muncă istovitoare, dar noi în schimb am pus-o la muncă, muncă adevărată. Dacă ar fi fata de bani gata, răsfățată și crescută în puf pe care o credeți voi, ar fi renunțat numaidecât. Doamnele din înalta societate nu-și murdăresc mâinile. Întotdeauna au lângă ele o slujnică personală.

Hunter pufni.

- Acum că ai adus vorba, a vizitat o femeie cazată la hotelul din oraș. A spus că era o cunoștință pe care a întâlnit-o în tren, dar e probabil slujnica ei. Adevărata Tiffany Warren nu ar fi călătorit până aici de una singură, nu-i așa?

- Nu, nu ar fi făcut-o, consimți Mary, dar apoi îi aminti: Încă nu știm de ce a făcut toate astea.

- Ca să spioneze pentru tată-său, evident, își mențină Zachary presupunerile inițiale.

- Cu ce scop? îl întrerupse Mary. Nu avem nimic de ascuns. Dacă e ceva, miroase mai mult a farsă și a renghii, unul care să le întreaacă pe toate cele ale fraților ei. Poate că băieții Warren chiar au convins-o să o facă, dar cu siguranță nu tatăl ei. Și totuși, nu pot să cred nici asta. Doar că e ceva mult mai probabil decât spionatul.

- Mai contează de ce? rosti Hunter. Faptul rămâne, este o mincinoasă și una al dracului de bună. Acum, nu vom putea să mai credem nici o vorbă pe care o spune.

Mary îl mângâie pe mână.

- Știu că ești furios. Ai tot dreptul să fii. Poți să mă învinovățești un pic și pe mine, pentru că am văzut ceva din Rose în ea, nu clar, dar destul ca să-mi pun întrebări. Însă n-am spus nimic.

- De ce naiba nu? întrebă Zachary.

- Pentru că voi, ca niște măgari încăpățânați ce sunteți, v-ați fi dat de ceasul morții din pricina asta, răspunse Mary,

privindu-și tăios soțul. Și pentru că m-am gândit că are motivele ei. Și, de asemenea, pentru că am simțit bunătațe în ea. Ar trebui să fie cea mai bună actriță din lume ca să simuleze așa ceva.

Hunter se ridică să plece. Capul începea să-l doară de la toate posibilitățile enumerate, nici una bună.

– Mă duc să mă culc.

– Nu mânânci mai întâi? Tată-tău l-a convins pe băiatul acela să preia slujba lui Jenny, adică a lui Tiffany.

– Am dat pe gât o sticlă de poșircă; mâncarea n-o să-mi rămână în burtă în noaptea asta.

Mary încuviință cu înțelegere și îi promise:

– Totul are să fie mai bine dimineată, Hunter. Și mâine-seară...

– Nu merg cu voi.

– Ba bine că nu, rosti mama lui. Probabil chiar ai să pleci mai devreme pentru că ai să arzi de nerăbdare să afli ce motive a avut.

Hunter încuviință de dragul mamei sale, dar în sinea lui nu era de acord. Urcă scările și se întâlnește din nou cu porcușorul, care ședea în fața ușii camerei lui Jenny așteptând, sperând că ea o să deschidă, probabil simțindu-se la fel de părăsit cum se simțea și el. Fără măcar să se gândească de ce o face, Hunter îl culese pe Max de pe jos și îl duse în camera lui peste noapte.

Capitolul 44

Tiffany se bucura de o reuniune fericită măcar cu frații ei. Nodul dureros din piept se potolise de-a lungul zilei în vreme ce, unul câte unul, frații săi o vizitară în cameră pentru a-și exprima fericirea că o revăd. Sam trebuie să le fi spus lui Carl și Roy motivele ei pentru a rămâne la familia Callahan, cel puțin cele pe care ea i le spusese, pentru că nu pomeniseră despre ce făcuse ea nici măcar o dată. Carl era adorabil. Era atât de timid. Își pieptănase părul blond peste cap ca să-i arate că acum era un bărbat, deși avea doar șaisprezece ani. Dar întotdeauna fusese

un copil sfios, așa că probabil avea nevoie de câteva zile să se relaxeze în preajma ei.

Se așteptase ca Roy să fie mai înverșunat din cauza situației, dar, cum era o fire mai visătoare, poate că înțelegea mai bine decât oricine altcineva de ce făcuse ea ceva atât de drastic. Înainte să plece, îi strecură o poezie în palmă, scuzându-se în felul său că fusese atât de supărat pe ea când se întâlniseră în târg.

Cândva după-amiaza, unul dintre argații familiei Warren îi aduse cuferele cu haine. La cererea lui Tiffany, Sam se duse în oraș și o aduse pe Anna la ferma Warren.

- Era și timpul, începu Anna să bombăne pe un ton de „ți-am spus eu“ până să bage de seamă ochii roșii ai lui Tiffany, după care se corectă: Deci nu tu ai decis să vii aici?

Tiffany clătină din cap.

- Și întâlnirea cu tatăl meu a fost pe atât de groaznică pe cât mă așteptam să fie. Dar sunt sigură că mai trebuie să îndur doar câteva zile.

- Ce se întâmplă în câteva zile?

- Am să primesc o suspendare a sentinței și o să mă întorc acasă, unde mi-e locul. Vii cu mine sau acum preferi să lucrezi cu ciocane și fierăstraie?

- Mi-a plăcut să o fac pentru câteva zile, dar tot atât de repede am rămas și fără comenzi, așa că mă plictisesc. Orașelul acesta e încă prea mic pentru un tâmplar cu normă întreagă, deși ar fi ceva la care aș putea să lucrez ocazional dacă tu ai mai fi rămas. Dar domnul Martin nu avea cu adevărat nevoie de un ajutor, doar că se simțea singur, petrecând fiecare zi în prăvălie fără nimeni în jur.

Nu era singura surpriză. Când Sam se duse în oraș după Anna, îl întâlnise pe dirigintele de poștă pe drum, care îi spusese că un pachet pentru Tiffany sosise cu trenul de dimineată. Era răspunsul mamei sale la prima ei scrisoare. Cum mama ei o adresase către Tiffany la ferma Warren, era un semn al mâniei lui Rose. Tiffany nu credea că mama ei intenționase să îi dea șarada în vileag, întrucât cel mai probabil că Frank ar fi crezut că e un pachet trimis mai devreme, care să fie deja acolo la sosirea ei.

Descoperi cu încântare că erau cărțile de bucate pe care le ceruse, cu mâncăruri franceze, italiene, până și unele la mare trecere în New York, toate trei în volume groase. Dar nu erau însoțite de nici o scrisoare. Tiffany era sigură că scrisoarea fusese adresată către Jennifer Fleming la ferma Triple C. Cât de ingenios din partea mamei sale. Voia să se asigure că Tiffany avea să își contacteze măcar unul dintre frați pentru a obține cărțile de bucate. Probabil spera că aveau să o facă să vadă cât de nechibzuită era. Dar Tiffany nu era dornică să citească prima scrisoare. Chiar și pe hârtie, Rose era foarte capabilă să urle. Aștepta cu nerăbdare următoarea scrisoare a mamei sale, fiindcă aceea avea să o salveze.

Era nerăbdătoare să se alăture fraților ei la cină și căută să o grăbească pe Anna cu toate pregătirile pe care i le făcea, dar apoi râse de sine. Oare se obișnuise puțin prea mult cu cât de repede mergea totul fără o slujnică a cărei slujbă era să o îmbrace și să o coafeze? Răsufală adânc și își ținu gura, căci rezultatul avea să merite. Privindu-și reflexia în oglindă înainte să iasă din cameră, constată că avea dreptate. Arăta din nou ca Tiffany, adevărata Tiffany.

Râdea laolaltă cu frații ei când Franklin intră să li se alăture. Băieții continuau să vorbească însuflețiți, spunându-i povești amuzante și mai multe despre ce făcuseră în ultimii ani de când nu îi văzuse. Nimeni nu băgă de seamă că nu mai participa la conversație. Își dădu atunci seama că făcuse o greșală să coboare pentru cină. Doar că se lăsase copleșită de dorința de a petrece timp cu frații ei.

– Ce crezi, Tiff? o întrebă Roy. Tiff?

Până la urmă îi atrase atenția, deși ea nu pricepuse ce o întrebase.

– Scuze. Ce-ai spus?

– Ai vrea să mergem cândva săptămâna asta la lac, să înotăm?

Lacul acela nenorocit! Era tocmai motivul pentru care se afla aici, o dispută pentru drepturile de exploatare a apei. Fu îndeajuns de cătrănită să spună:

– Nu crezi că o să fim împușcați?

Vorbele ei stricară atmosfera veselă de la cină. Toți trei băieții păreau chinuiți de remușcări, când nici nu era vina lor. Vina îi aparținea lui Franklin, care nu părea să se căiască absolut deloc în privința rolului său în întreaga vrajbă. Poate doar puțin exasperat de remarca ei. Acum îi era ușor să își dea seama de ce Rose se căsătorise cu el. Blond, cu ochi verzi ca ai lui Tiffany, aparent calm în felul său de a fi, atât de diferit de temperamentul impetuos al mamei sale, și încă incredibil de chipeș, deși era trecut de patruzeci de ani.

– Poți măcar să ne oferi o seară în care să ne bucurăm de compania ta fără să dezgropi trecutul? o întreabă Frank.

Tiffany ar fi dorit să o poată face, chiar și-o dorea, dar nu cu el stând la masă. Aproape că îi ceru să plece. Aproape. Dar fără indoială că frații ei ar fi sărit în apărarea lui și s-ar fi supărat pe ea, așa că o lăsă baltă. În schimb, îi aduse aminte:

– E singurul motiv pentru care mă aflu aici. Trecutul. O dușmănie pe care nimeni dintre voi nu a avut suficient bun-simț să îi pună capăt. Am auzit versiunea familiei Callahan. Acum, aș vrea să aud versiunea voastră.

– Putem să discutăm asta dacă e nevoie, rosti Frank cu un mic zâmbet de politețe. Deși nu face minuni la digestie. Poate să aștepte până după ce mâncăm?

Bună dispoziție când însăși prezența lui o înfuria? Dar o servitoare intră cu un vas mare cu salată pe care începu să le-o servească la primul fel. Cel puțin Frank avea un bucătar decent și mulți servitori. Majoritatea păreau să fie indieni sau de descendență indiană. După ce două servitoare care păreau a fi mai degrabă indiene decât albe îi umpluseră cada lui Tiffany mai devreme, *propria ei* cadă, îl întrebă pe Sam despre ele.

Acesta îi explicase că, cu două decenii în urmă, nu era ceva rar întâlnit ca indienii să își ofere la schimb femeile primilor vânători din zonă. După aceea, femeile nu se mai puteau întoarce la triburile lor și la începerea războaielor cu indienii aveau deja propriile familii și nu erau implicate în lupte. Dar pentru că mulți albi muriseră în acele războaie, prejudecățile împotriva indienilor

se intensificaseră, chiar și după ce triburile fuseseră alungate din teritoriu. Vlăstarii acelor uniuni interrasiile avuseseră probleme să își găsească de lucru după războaie. Se pare că Frank nu împărtășea acele prejudecăți, dar, la urma urmei, făcuse comerț cu triburile cu mult înainte de începerea animozităților. Probabil acela fusese motivul pentru care ferma Warren fusese cruțată în timpul ostilităților.

Tiffany reuși să își țină gura în timpul mesei. Sosi felul principal, pui la cuptor, înăbușit în brânză proaspătă. Arăta și mirosul delicios, și o făcu să se întrebe ce mânca Hunter în seara aceea. Spera doar să nu fie ceva gătit de Jake.

Băieții continuă să sporovăiască și să râdă. Ea zâmbea cu jumătate de gură când încercau să o includă în conversație. Frank o privea în deplină tăcere. De fiecare dată când ochii li se întâlneau, durerea din piept devenea tot mai greu de îndurat. Era de mirare că putea să înghită mâncarea, până și plăcinta de cireșe care sosi la desert. Tot ce îi amintea era că încă nu apucase să gătească deserturi pentru familia Callahan sau prăjiturile pe care le promisese ajutoarelor după ce curățaseră casa.

Dar, când ultima furculiță fu așezată, se sătură să aștepte. Frații săi își dădură seama de asta. Sam le făcu semn să părăsească încăperea, pentru a-i da măcar o fărâma de intimitate cu tatăl ei. Nu se gândise că urma să rămână singură cu el și aproape că îl repezi din nou, dar nu avea rost. De dimineață, avusese ocazia să repare ruptura dintre ei, dar tot ce făcuse fusese să îi spună că se „gândise“ la ea. Mare bine îi mai făcuseră *gândurile* lui în timp ce creștea.

Așa că rămase concentrată pe scopul ei și rosti:

– Vreau ca vrajba dintre voi să se termine fără o căsătorie pentru că nu pot să trăiesc aici. Până acum am dus o viață blândă, ferită. Niciodată nu m-am întâlnit cu violența până să ajung aici, unde am avut arme îndreptate înspre mine, am văzut oameni murind în fața mea, am văzut oameni bătându-se pe străzi. Mă duc acasă imediat ce mama își dă seama că nu ar fi trebuit să mă trimită aici. Așa că, până la vizita de mâine a familiei Callahan, vreau să știu de ce a trebuit să fiu amestecată în nebunia asta.

- Îmi pare rău că ai fost martoră la...

- Te rog, îl întrerupse ea cu răceală. Sam mi-a pomenit deja că probabil a fost doar ghinion. Fie că așa stau lucrurile, fie că nu, cert este faptul că o căsătorie nu are cum să pună capăt la ceea ce continuă de trei generații. Nu ar avea nici o șansă de succes dacă singurul motiv pentru ea e să sfârșească dușmânia.

- Nici nu credeam că acela ar fi singurul motiv, spuse Frank. Eram sigur că ai să-l placi pe Hunter. Nu-l placi?

Îi venea să urle, atât era de sătulă să audă întrebarea aceea.

- Ba da, dar el și-a petrecut întreaga viață urându-i pe cei din familia Warren. Așa ceva nu dispare peste noapte. Așa că explică-mi. De ce a trebuit să crească urându-te?

- Presupun că familia Callahan ne-a învinovățit pe noi când ți-au spus povestea?

- Știu că vrajba dintre voi nu a început aici, că a început cu o festă jucată lui Elijah Callahan, care a luat o turnură urâtă. Și că mama ta, Mariah, l-a împușcat în ziua când trebuiau să se căsătorească.

Tiffany reproducuse întreaga poveste pe care i-o istorisise Mary Callahan. Tatăl său încuviința în timp ce asculta.

- L-a împușcat fiindcă a înșelat-o, pur și simplu. De aceea a fost atât de furioasă, încât s-a căsătorit cu altcineva atât de curând. Tatăl meu, Richard, chiar bănuia că încă îl iubea pe Elijah, dar tot a vrut să o ia de soție. Însă a ajuns să-i urască pe Callahani din cauza asta. Dumnezeuule, femeia aceea avea o ură atât de puternică în ea.

- Și v-a infectat pe toți cu ea?

Frank încuviință.

- Deși cred că o parte din ea era îndreptată spre ea însăși, pentru că știa că era incapabilă să-l ierte pe omul pe care îl iubea. Îl iubea din toată inima. De aceea niciodată nu a lăsat ura în urmă...

Deci familia ei nu era cu totul de vină? Oare Mary omisese intenționat că Elijah o înșelase pe Mariah sau Elijah fusese prea rușinat să îi spună familiei sale de fapta sa? Dar acest lucru nu explica de ce dușmânia îi însoțise până în Montana.

– Elijah a încercat să scape de ea, rosti Tiffany. Și-a mutat familia în celălalt capăt al continentului. De ce l-a urmat aici?

– Mama mea a fost o femeie puternică, curajoasă, pasională, care a îndurat multe suferințe și pierderi într-un timp scurt. Tatăl și cei doi frați mai mari ai mei au murit în răstimp de cinci ani, iar ea a dus pe umerii ei toată responsabilitatea pentru fermă cât am fost prea tânăr. După atâtea morți în familia noastră, obsesia ei pentru Elijah a sporit. A fost grozav de furioasă când a aflat că el urma să se mute din Florida. Nu știam la acea dată, dar a angajat un om care să-l urmărească și să afle unde s-a stabilit. Apoi a început să se plângă de Florida și a sugerat să ne mutăm în vest, în Montana. Aveam doar optsprezece ani. Nu bănuiam că mă manipulează, că încearcă să mă facă să ne mutăm aici, deși nu era de fapt o idee rea în sine.

– Să-i urmărești?

– Nu, să părăsim Florida, răspunse Frank. Erau prea multe furturi și prea mulți fermieri care concureau pentru prea puțin pământ. Acelea erau scuzele ei, care erau reale, dar și mai convinșătoare decât să-mi spună adevărul, lucru cu care niciodată nu aș fi fost de acord. Am fost la fel de surprins ca și familia Callahan să descopăr că ne-am stabilit atât de aproape de ei.

– Nu ai confruntat-o în privința asta?

– Bineînțeles că am făcut-o. Tot ce mi-a spus a fost că avea nevoie de un final. De pace. Trebuia să fi știut că definiția ei asupra păcii nu era aceeași cu a mea. Pacea ei însemna să-l omoare. Doar o spusese de destule ori de-a lungul anilor, că ar fi trebuit să-l ucidă în seara aceea fatală când trebuiau să se căsătorească.

– Când s-au împușcat unul pe celălalt?

– La aproape un an după ce am ajuns aici. Zachary a apărut la fermă într-o dimineață, cerând să i se spună unde era tatăl său. Nu mi-am dat seama până atunci că și mama mea lipsea. Ne-a luat întreaga zi, dar până la urmă le-am găsit urma. Erau în coliba unui bătrân vânător. Erau unul în brațele celuilalt. Armele lor, ambele descărcate, erau încă în mâinile lor sau aproape. Urmele lor erau singurele proaspete. Nu știm exact ce s-a petrecut. Poate au sperat să găsească fericirea împreună în viața cealaltă, fiindcă

sigur nu puteau să o găsească împreună în aceasta. Pot doar să sper că, în clipa din urmă, au reușit să se ierte unul pe celălalt.

– Deci singurul motiv pentru care vă luptați acum e apa?

– Nu tocmai. Familia Callahan a învinovățit-o pe mama pentru tot, că l-a împușcat pe Elijah în loc să se mărite cu el, că l-a urmărit aici, că în cele din urmă l-a ucis. Apa e doar o chestiune secundară. Aveam doar optsprezece ani când am venit aici, Zach era cu câțiva ani mai în vârstă. Noi doi nu puteam să ne apropiem unul de celălalt fără să ne acuzăm. Am fost înțărcați cu ură, Tiffany, amândoi am fost. A fost greu să renunțăm la ea chiar și după ce părinții noștri s-au prăpădit.

– Încă îi urăști?

– Mai mult decât oricând.

– Dar de ce?

– Pentru că au alungat-o pe mama ta de lângă mine.

Capitolul 45

Dintr-odată, Tiffany simți că o iau amețelile. Tatăl ei tocmai îi dăduse un motiv să-i urască pe Callahani. Cum putea acum să asigure un armistițiu între cele două familii cu *așa ceva* pus în balanță? Dar, câteva clipe mai târziu, se încruntă. Vrajba nu putea să fie motivul pentru care mama ei plecase. Era ceva ce Rose ar fi putut cu ușurință să recunoască atunci când Tiffany o întrebase, dar nu o făcuse... numai dacă nu îi ascunsese acest fapt deoarece îi era teamă ca Tiffany să nu folosească aceeași scuză pentru a nu se căsători cu Hunter.

Așadar, înainte să ridice mânușa, întrebă:

– Chiar ți-a spus ea asta?

– Nu, nu ar fi aruncat o asemenea vină asupra mea. În schimb, a născocit o sumedenie de scuze. De fiecare dată când îi demonstam vreuna dintre ele, îmi vâra alta pe gât. Spunea că nu suportă locul acesta, dar niciodată nu am văzut-o mai fericită decât în perioada când a proiectat casa. Spunea că îi duce dorul mamei

sale, însă o vizita în fiecare an și o dată bătrâna a venit până aici. Spunea că mama ei a convins-o în cele din urmă că făcuse o greșeală. Spunea că a fost avertizată că încă un copil ar ucide-o după ce a adus atâtea pe lume într-un timp atât de scurt. A folosit scuza aceea ca să mă alunge din dormitor, și totuși nu se putea ține departe de mine. A folosit scuza asta și după ce a plecat, ca motiv al plecării. A fost singura pe care am crezut-o pentru un timp. Atâtea scuze... și furie când am încercat să o conving să se întoarcă.

Tiffany clătină din cap.

- Deci acum îi învinovățești pe Callahani pentru un lucru de care nici măcar nu ești sigur că sunt responsabili?

- Nimic altceva nu are sens. Cu cincisprezece ani în urmă, aproape că m-au omorât. Curând după ce am încasat glonțul acela, Rose te-a luat cu ea și m-a părăsit. Cred că atunci și-a dat seama că nu mai poate îndura ca așa ceva să se întâmple din nou.

- Sau a fost suficient de amabilă încât să nu-ți spună că nu te mai iubea.

- Nu spune asemenea lucru, Tiffany. Te rog, nu.

Tinerei i se tăie răsuflarea. Tatăl ei părea devastat de vorbele sale. Ar fi trebuit să fie mulțumită, nu să simtă cum nodul din gât i se umflă din nou fiindcă l-a rănit. Sări în picioare și se îndreptă spre ușă înainte ca el să observe că o podideau lacrimile. Se opri doar pentru o clipă și rosti fără să-l privească:

- Cunosc la fel de puțin ca tine motivul pentru care mama a plecat. Dar știu de ce vreau eu să plec. Măine, am să sugerez ca armistițiul cu familia Callahan să devină imediat unul permanent, ca ambele familii să împartă apa de acum încolo. Ai să fii de acord?

- Nu-mi dau acordul să împart apa fără stabilirea unei legături de sânge între familiile noastre, care să garanteze accesul la apă pentru generațiile viitoare. Mama ta a avut cea mai bună idee. Vreau ca fiii și nepoții mei să poată să crească vite pe pământul acesta pe care-l iubim pentru mult timp de acum încolo.

Cu obrajii deja umeziți de lacrimi de frustrare, Tiffany părăsi încăperea. Avea nevoie să găsească un loc ascuns unde putea

să își elibereze durerea înainte să se alăture din nou fraților ei. Se strecură într-o cameră goală. Spera că e goală. Nu ar fi trebuit să-i pună lui Franklin întrebarea aceea, când știa deja răspunsul. Pentru că, la fel ca toți ceilalți, și el se aștepta ca ea să se mărite cu Hunter. *Cum* putea asta să alunge toată ura? *Cum* putea să nu înrăutățească lucrurile?

Abia reușise să-și șteargă păienjenișul de lacrimi din ochi și să-și usuce obraji când auzi glasul lui Franklin în spatele ei.

— Familia Callahan o să fie mâine aici. Trebuie să știu de ce te-ai prefăcut a fi menajera lor înainte să ajungă aici, rosti el cu fermitate.

— Am să le spun motivele mele.

— Tiffany, să îi aduc în casa mea o să fie îndeajuns de greu pentru mine. Nu mai vreau alte surprize. De ce?

— Voiam să văd cu ochii mei ce fel de oameni sunt de fapt, pentru că nu credeam că o să se comporte firesc cu mine din pricina dușmăniei.

— Atât?

Ar fi putut să se limiteze doar la acele cuvinte, dar nu o făcu:

— Nu. În mare parte, a fost pentru că nu voiam să te întâlnesc. Mă îndoiam că ai să te superi, de vreme ce nici tu n-ai vrut vreodată să mă întâlnești pe mine.

— Dacă nu aș crede că i-ai spune lui Rose, ai afla întreaga poveste, rosti el cu frustrare. Dar ea nu poate să afle.

— Să afle ce?

Nu îi răspunse. Exact cum crezuse. Tatăl ei, pur și simplu, refuza să recunoască adevărul, anume că nu îi păsa de ea.

— Ți-am dat răspunsul pe care îl căutai, acum lasă-mă în pace.

Nu îl auzi plecând. Îl ignoră deliberat, cercetând camera cu privirea. Era un birou cu mobilier din lemn de stejar. O mică lampă fusese aprinsă pe masa de lucru, pe care erau înșirate multe poze în ramă. Poze cu ce? Ridică una din curiozitate și tresări când își dădu seama că era o scrisoare înrămată, compusă dintr-o mângălitură copilărească... o scrisoare de-a ei. Ridică o alta. Încă una dintre scrisorile către tatăl pe care îl iubea și căruia îi ducea dorul. Le înrămasse pe toate și le ținuse în biroul său toți acești

ani? Trebuie să le fi luat recent din vreo cutie veche, mucegăită, ca să o impresioneze. Cu ce? Cu ideea că îi păsa, când era atât de evident că nu o făcea?

Lacrimile se adunară din nou. Doamne, nu putea să plângă acum, când nici nu era sigură că el plecase și îi era prea teamă să se întoarcă și să se uite! Se sili să își îndrepte atenția asupra ornamentelor din cameră pentru a-și ține sentimentele în frâu. Draperii din catifea roșie, culoarea favorită a mamei sale. Oare Rose le alesese cu mâna ei? Erau atât de vechi? Câteva rafturi de cărți, un dulăpior pentru băuturi, tablouri cu scene din Vestul Sălbatic pe pereți, în afară de unul care ieșea în evidență în mod straniu. Ochii i se opriră asupra lui, apoi se măriră încet, încet. Era o scenă de iarnă, cu o fetiță patinând pe un iaz înghețat într-un parc. Era o pictură care o înfățișa pe ea. Mama ei nu pomenise niciodată să fi comandat un asemenea tablou. Dar cum altfel să fi fost în posesia lui Frank dacă Rose nu i-l trimisese?

— Era cel mai bun pictor din New York, murmură Franklin, care îi urmase privirea. Am dat de el în ultima mea călătorie acolo. I-a luat toată iarna s-o termine. Nu ai prea ieșit să patinezi în anul acela.

— Ai fost în New York? întrebă ea cu glas sugrumat. De ce nu mi-ai spus mai devreme când te-am acuzat că niciodată nu ai venit?

— Nu ar trebui să-ți spun nici acum, dar neînțelegerea asta nu mai poate continua. Mama ta m-a făcut să promit că n-am să mă mai întorc niciodată în New York. Am încălcat promisiunea, dar nu puteam să o las să afle, altfel nu mi-ar mai fi scris. Așa că nu puteam să-ți spun nici măcar ție, nu puteam să risc să-i menționezi asta, chiar și din greșeală. Am trăit pentru scrisorile ei, Tiffany. Erau tot ce mi-a mai rămas din ea. Poți să ții secretul acesta pentru mine?

— Încă o iubești?

— Firește, o voi iubi pe veci. La fel și pe tine. Însă mi-a fost teamă până și să te îmbrățișez, ai fost atât de supărată de când ai ajuns aici. În toți anii aceștia, niciodată nu mi-am închipuit

că ai crede că nu-mi pasă de tine, Tiffany. Mi-am vărsat toată dragostea în scrisorile pe care ți le-am trimis. Nu m-ai crezut.

- Nu le-am mai citit după o vreme. Durea prea tare că n-ai venit niciodată să ne vizitezi, deși băieții o făceau.

- Dar am făcut-o, de fiecare dată când ei veneau aici, și chiar de câteva ori în plus. Doar că nu puteam să mă apropiu de casa voastră. Era un individ care o veghea tot timpul, un paznic pe care fără îndoială că mama ta l-a tocmnit să mă țină departe. Atât de nedrept din partea ei să facă una ca asta! Dar tânjeam să vă văd pe amândouă, așa că m-am deghizat și, odată ce am făcut-o, mi-am dat seama că *puteam* să te văd, să îți vorbesc... doar că nu puteam să îți spun cine sunt. Nu-ți mai aduci aminte de Charlie?

Tiffany simți că i se înmoaie genunchii și se așează. Era năpădită de amintiri vechi, cu domnul bătrân și prietenos pe care ea și prietena ei Margery îl frecventau, niciodată vara, doar puțin din iarnă... întotdeauna când frații ei veneau în vizită. Oare i s-ar fi prezentat dacă nu ar fi fost nevoit să o salveze când era mică? Fusesse primul an când încercase patinajul pe gheață în parc. Rose trebuia să o vegheze și îi ceruse să aștepte până ce avea să ajungă, dar Margery era prea nerăbdătoare, așa că nici Tiffany nu mai putuse să aștepte.

Fusesse un dezastru. Mama ei trebuia să o învețe să patineze. Fără instrucțiunile unui cunoscător, căzuse numaidecât și își sucise glezna. Charlie văzuse accidentul și se avântase pe gheață, ca să o care înapoi la servitorii mamei sale. Părea mai afectat decât ea din pricina entorsei. Următoarea dată când o zărise în parc cu Margery, o întrebasese despre rană, apoi le povestise o istorioară amuzantă despre o veche rană de-a lui. Multe povești amuzante urmau de-a lungul anilor. Când Tiffany crescuseră mai mare, era sigură că nici una din ele nu era reală. Lui Charlie doar îi plăcea să facă oamenii să râdă, dar așa era el, un om bun, iubitor, care nu ar fi ezitat să ajute pe cineva la nevoie... felul de om care ea și-ar fi dorit ca tatăl ei să fie...

Acum, ridică privirea spre el, zări lacrimile din propriii lui ochi și izbucni în suspine în timp ce i se aruncă în brațele desfăcute.

- Vai, Doamne! Tată, îmi doresc să-mi fi spus! A fost așa de dureros să mă gândesc că nu-ți pasă!

- Îmi pare atât de rău, Tiffany, spuse el și o strânse în brațe. Am vrut să-ți spun... așa fi făcut-o, dacă știam ce crezi. Apoi adăugă: Crezi că-mi plăcea să-mi vopsesc părul grizonant pentru acele călătorii și să fiu nevoit să înghit toate glumele angajaților când mă întorceam? Îmi spuneau rățoi cărunți! Ai idee cât este de jignitor?

Știa prea bine, fiindcă frații ei îi explicaseră ce era un boboc. Însă știa că tatăl său doar încerca să aducă puțină voieșie ca să îi aline remușcărilor pentru modul groaznic în care se purtase cu el de când ajunsese aici. Și asta funcționează. Încă putea să o facă să râdă!

Capitolul 46

Tiffany avea cu ea o singură rochie de gală, cu care o puse pe Anna să o îmbrace pentru ceea ce se întrevedea a fi o cină stânjenitoare. Nici măcar nu o despachetase în timpul șederii la familia Callahan, deoarece nu putea să o poarte acolo. Chiar dacă s-ar fi ivit o ocazie pentru ea, era prea scumpă pentru ca Jennifer să și-o fi putut permite. Era una dintre rochiile ei mai vechi, tocmai de aceea ajunsese în lada cu accesorii. Mătase de un albastru-deschis tivită cu perle și asortată cu pantofi de mătase. În sfârșit, putea din nou să își poarte bijuteriile. Degetele, încheieturile, gâtul, urechile, până și acele din coafura ei elegantă străluceau cu safire. Poate că membrii familiei Callahan credeau că deja o cunosc, dar nu era așa. Astă-seară, orice urmă de Jennifer Fleming avea să dispară.

Se alătură fraților ei în salon înainte ca oaspeții să sosească. Roy începu să râdă când văzu cât era de împodobită.

- Ai făcut cumva o vrajă să ne aduci pe nesimțite în New York? Doar știi că nu trebuie să te îmbraci așa de pompos aici, nu-i așa?

- Știu. Camerista mea îi spune „echipată de luptă“.

- Ei bine, măcar mama nu e aici să ne facă și pe noi să purtăm bulendre din acelea pretențioase, remarcă Sam. Era iadul pe pământ, Tiff, să trebuiască să ne îmbrăcăm așa pentru *fiecare* cină din oraș.

- Te aștepți la o luptă? întrebă Carl, atent la ultimul ei cuvânt.

- Da, având în vedere pentru ce am să le cer familiei Callahan să își dea acordul.

Cu toții știau deja ce intenționa să facă în seara aceea. De asemenea, știau că neînțelegerile cu tatăl lor fuseseră rezolvate seara trecută. Frații ei aveau partea lor de vină întrucât contribuiseră la întreaga confuzie, de vreme ce ținuseră secret faptul că Frank călătorea întotdeauna cu ei în oraș. Toată povestea se discutase la micul dejun, care fusese o minunată experiență de familie, ce ar fi fost desăvârșită dacă și Rose s-ar fi aflat acolo. Desigur, asta nu s-ar întâmpla vreodată.

Frank intră în încăpere și se opri locului când o zări.

- Dumnezeuule, arăți ca ea îmbrăcată așa.

Tiffany rânji.

- Mama te-a făcut să suporti cine formale în fiecare seară?

- Nu, doar de câteva ori pe săptămână. De fapt, chiar îi plăcea să fie mai destinsă aici. Dar ar fi trebuit să ne anunți că te aștepți la o cină formală.

- Deloc. Dacă toți am fi eleganți, Callahanii s-ar simți stânjeniți. Acesta - flutură ea o mână spre rochia de seară - e pur și simplu cel mai ușor mod de a le arăta că nu sunt de fapt femeia care trăia în casa lor... în caz că încă se gândesc că așa fi măcar vreun pic ca ea.

Deodată, se auzi cum un grup de călăreți sosesc la poartă. Emoțiile o cuprinseseră pe Tiffany odată cu apariția lor. Oare Hunter avea măcar să se deranjeze să vină? Probabil că nu, luând în considerare cât de furios părea ultima oară când îl văzuse. Dar în această seară trebuia să vorbească numai cu Zachary. Și nu era singură. Familia ei era aici. Nu avea *de ce* să fie agitată. Rămase între Sam și Roy în timp ce tatăl lor se duse să întâmpine... dușmanii.

- Dumnezeule, Frank, ce-i cu chestiile astea lucioase de pe podeaua ta? îl auzi Tiffany pe Zachary întrebând din coridor.

- Marmură.

- Mâna nevaste-tii, eh? Nu o să crape dacă mergem pe ea, nu-i așa?

Vecini de mai bine de două decenii, și familia Callahan nu călcase niciodată în această casă, nici măcar o dată? Dar, la o adică, probabil nici Frank nu fusese în a lor. Ce vrajbă *stupidă*.

Zachary intră în salon sprijinindu-și nevasta. Primul lucru pe care Mary îl spuse când văzu ținuta elegantă a lui Tiffany fu:

- Bănuiesc că nu tu ai gătit cina?

După ei intră Cole, care îi ducea cârjele mamei sale, dar cum o zări pe Tiffany încremeni locului. John îl împinse la o parte, apoi rămase ținut la fel ca fratele său.

Revederea cu cei doi frați îi mai alungară din tensiune lui Tiffany... pentru că Hunter nu era cu ei. Dar poate că nu ar fi trebuit să poarte rochia de gală, la urma urmei. Nu intenționase să îi ia chiar atât de mult prin surprindere, ci doar să sublinieze, fără să o spună, că nu era făcută să trăiască la o fermă în Montana. I se adresă politicos lui Mary:

- Bun venit la ferma Warren. Tatăl meu are deja un bucătar excelent.

- Puștiul acela Buffalo are să gătească pentru noi acum, rosti Zachary în vreme ce o așeza pe Mary în cel mai apropiat scaun.

- Mama mi-a trimis niște cărți de bucate. Poate că îi vor fi de folos lui Andrew.

- Drăguț din partea ta, rosti Mary.

- Cu plăcere. Și vă rog, permiteți-mi să îmi cer scuze pentru...

Se opri când auzi guițatul porcului în curte. Îi aduseseră porcușorul? Ce gest generos, după tot ce făcuse! Cu un zâmbet larg, se scuză și se repezi afară din încăpere. Îl găsi pe Maximilian legat de o bară din verandă și îl ridică imediat să îl strângă în brațe, fără să se gândească la ținuta ei.

- Deci roșcata e încă aici? Nu a dispărut cu totul?

Tiffany tresări la auzul vocii groase și se răsuci brusc, direct în sărutul lui Hunter. Ei bine, nu că el nu i-ar fi pus mâna

pe ceafă, trăgându-i capul mai aproape de el. Nu îl opri, dureros de conștientă că aceasta ar putea fi ultima oară când îi simte gustul. Un sărut dulce-amărui!

Apoi Max începu să se zbată când Hunter se apropie puțin prea mult. Tiffany se dădu înapoi, tulburată. Așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple, ea nu ar fi trebuit să *permită* să se întâmple. În seara aceasta, ea trebuia să dea de înțeles că Jenny – sau roșcata, cum îi spunea el – nu mai exista. Că nu era reală. Iar dacă el se aștepta să o găsească aici, se înșela!

– Mulțumesc că mi l-ai adus pe Max, rosti ea cu politețe.

– A trebuit. Fără tine acolo, a crezut că poate să-mi ia camera sub stăpânire.

– Chiar așa?

– L-am lăsat seara trecută, dar o seară e de-ajuns. Din nu știu ce motiv, credea că poate să doarmă la mine în pat. Îl lăsa să facă asta?

– Nu mă deranja, spuse ea și îl scărpină pe Max după ureche. Niciodată n-am mai avut un animal de companie... ei bine, nu pune la socoteală pisicuța pe care am adus-o acasă odată, pentru că a fugit înainte să apuc să mă obișnuiesc cu ea. Poți te rog să-l dezlegi, ca să îl duc înăuntru?

Nu avea de gând să pună porcușorul jos, de teamă că Hunter ar încerca din nou să se apropie de ea. Bărbatul dezlegă animalul.

– Tatăl tău nu are să se supere că-l ții în casă?

– Nu, de fapt nu e omul fără inimă pe care încercam să îl evit.

Hunter îi aruncă o privire bănuitoare.

– De *asta* ai făcut-o?

– Da, nu... în mare parte. Am să vă explic ție și părinților tăi la cină. Nu... nu vii înăuntru?

Când nu îi răspunse pe loc, inima ei se opri în loc. Nu voia ca el să plece. Fu nevoită să recunoască față de sine că era fericită să îl vadă. Arăta atât de chipeș în seara aceasta, în cămașa lui albă, curată și apretată, cu pantaloni de culoare închisă și cizme negre, lucioase. Hunter se sprijini de peretele de lângă ușă, ridicând un genunchi și odihnindu-și talpa cizmei pe perete. Era atât de obișnuită cu postura aceasta a lui. O vedea adeseori cu ochii

minții... când nu și-l imagina înfășurat într-un prosop sau gol-puşcă făcând dragoste cu ea! Închise repede ochii să alunge acele imagini.

- Încă mă gândesc la asta, răspunse el. Credeam că am vreme să mă hotărâsc, că tu ești undeva în spate privind asfințitul. Păcat că acum ești într-o casă îndreptată spre răsărit. O să-ți fie dor să stai pe verandă și să îl privești.

Tiffany aproape rânji, dar se abținu în ultima clipă. Era prea ușor să recadă în familiaritatea relaxată pe care o avuse cu el. Acea nu fusese ea! Dar Jennifer Fleming venise și ea din Est. Iar Jennifer *ar fi trebuit* să se țină tare și să îi dea cu tifa cu fiecare ocazie, nu să îi permită să-i pună porecle, să flirteze cu ea, să o sărute și...

Reuși cu greu să răspundă pe un ton formal:

- Nu am să duc dorul apusurilor, deoarece avem o mică verandă în spate. Tata a spus că a fost ideea mamei mele să o construiască, că și ea iubește asfințiturile și că petreceau fiecare seară acolo înainte de cină.

- Se zvonește că o bătea și că de asta a plecat. E adevărat?

- Evident că nu! spuse ea tăios în apărarea tatălui ei.

- Atunci de ce l-a părăsit?

- Speram ca el să îmi poată răspunde. De fapt, îți învinovăța familia pentru asta... ei bine, dușmănia. Încă un motiv pentru care să îi urască pe Callahani.

- Ar fi... foarte trist să fie așa.

Ochii albaștri ai lui Hunter o priveau sfredelitor.

- De ce?

- Pentru că e un motiv stupid pentru ca o femeie să-și abandoneze soțul și fiii. Pentru că noi doi am fi putut să creștem împreună dacă ea nu ar fi fugit. Pentru că am fi fost deja căsătoriți.

Cum îndrăznește să presupună asemenea lucru! Tiffany îi răspunse indignată:

- Să nu presupui că așa s-ar fi întâmplat dacă aş fi crescut aici. Dacă așa ar fi fost, e mult mai probabil că m-aş fi îndrăgostit de fratele tău Cole, de vreme ce e mai de vârsta mea.

Acestea fiind zise, Tiffany mărșălui înapoi în casă înainte ca el să-i poată da un răspuns.

Capitolul 47

Tiffany era sigură că în cele din urmă Hunter plecase, dar apăru în casă la câteva minute după ce toată lumea se adunase în sufragerie. Auzind zgomotul cizmelor pe podeaua de lemn lustruit, aruncă o privire peste umăr și îl zări oprit în spatele ei, în pragul ușii. Venise tocmai la timp să o audă scuzându-se:

– Vă asigur că nu am intenționat să joc rolul unei menajere, le spunea ea lui Zachary și Mary, care stăteau unul lângă celălalt. Când fiii voștri au presupus că eram domnișoara Fleming și mi-au oferit slujba, mi-am dat seama că era o oportunitate să ajung să vă cunosc familia fără ca vrajba să vă modifice comportamentul în prezența mea.

– Dar tatăl tău nici măcar nu știa, spuse Zachary, apoi se întoarse spre Frank. Sau oare știai?

– Nu, încă nu era pregătită să mă întâlnească. Dar aceea este o problemă personală.

– Este în regulă, tată. Au dreptul să știe. Adevărul e că nu îmi cunoșteam tatăl. Nu aveam nici o amintire cu el. Frații mei m-au vizitat în New York, dar Frank nu a făcut-o niciodată.

– Asta nu-i adevărat, o contrazise Zachary. Știm unde se ducea când pleca cu băieții lui. De fiecare dată venea acasă cu părul sur. Ne-am gândit că Rose băga sperietii în el, sfârși bărbatul cu un chicotit.

– Era o nenorocită de deghizare, mormăi Frank.

– Deci *chiar* ai bătut-o cât era aici? Te-a amenințat că te împușcă dacă te mai vede în fața ochilor, eh? Mă gândeam eu.

– Nu fi măgar, replică Frank.

Zachary nu se supără. Chicotea satisfăcut că îl lovise pe Frank unde îl dureau. Tiffany îi privi încruntat pe amândoi ca să fie

lăsată să continue să își ceară scuze. Se adresă familiei Callahan din nou.

- Mama m-a făcut să promit că voi veni aici, dar nu i-am promis că o să locuiesc cu tatăl meu. Voi mi-ați oferit mijloacele prin care să îl evit, fapt pentru care eram recunoscătoare în acele clipe. Eram sigură că nu îi pasă de mine... și pentru că credeam asta, m-am convins că nici mie nu-mi pasă de el. M-am înșelat în ambele privințe.

- Deci, totul s-a rezolvat? întrebă Mary zâmbind.

- Într-adevăr, îi întoarse Tiffany zâmbetul.

- Îți acceptăm scuzele, fato, adăugă Zachary cu glas aspru. Nu s-a întâmplat nimic rău...

- Depinde cum definești răul, interveni Hunter.

Nimeni nu era dispus să ia în seamă acea remarcă, mai ales Tiffany. Presupuseră că se referea la cât de mult îl supăraseră minciuna ei, dar ea se temea că se referă la faptul că îi luase fecioria. Dacă o făcea pe moralul și îi spunea tatălui ei despre asta...

Cum stătea în spatele ei, Hunter îi lăsă o scrisoare de la mama ei pe farfurie înainte să se așeze pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei. Tiffany se uită lung la ea, încercă să reziste tentației de a o deschide, știind în mare parte ce avea să găsească acolo. Nu putu să reziste.

„Ți-ai pierdut toate mințile?” erau primele cuvinte din textul scris pe mai multe pagini. „Îți dai seama cât de rănit are să fie tatăl tău dacă află că ai preferat să stai în tabăra inamică decât cu el?”

Tiffany se opri din citit și îndesă în grabă paginile înapoi în plic.

- Vești rele? întrebă Hunter, cu ochii ațintiți asupra ei.

Îi aruncă o privire în treacăt.

- Nu... doar că mama e puțin cam temperamentală.

- Puțin? întrebă Franklin și chiar rânji.

- Mai degrabă ca un vulcan în pantaloni, remarcă Zachary, care chiar era de acord cu Franklin.

Tiffany clipi surprinsă spre capul familiei Callahan.

- Mama mea purta pantaloni aici?

- Uneori, când se grăbea să meargă să călărească, răspunse tatăl ei.

- Îi purta când a venit la mine să-mi spună să îmi dau băiatul la însurătoare cu tine, adăugă Zachary. A mai spus și că mă impușcă dacă nu respect un armistițiu până atunci.

- Nu știam că te-a amenințat, spuse Franklin.

- Exagerează, interveni Mary. Ei bine, a spus asta, dar a fost după ce soțul meu deja își dăduse acordul pentru căsătorie.

- Tu ți-ai vârat coada acolo, îi aminti Zachary soției sale.

- Era o idee bună, insistă Mary.

- Dar nu cred că se aștepta să o și onorați, altfel n-ar fi plecat, remarcă Franklin cu răceală.

- Stai așa, mârâi Zachary. Nu te las să dai vina pe noi pentru *treaba aia!*

Tiffany îi întrerupse cu dezaprobare fățișă, bătând cu furcu-lița în paharul ei gol de vin în caz că cineva nu o auzea.

- Dacă se poate, aș prefera ca la masa la care stau să se discute civilizat. Iar tata se înșela. E stânjenitor să recunoaștem, dar de fapt nu știm de ce mama a părăsit Montana, spuse ea, apoi schimbă subiectul în mod abrupt, adresându-i-se lui Hunter: Probabil în următoarele zile la fermă va mai sosi o scrisoare de la ea. Tata deja i-a telegrafiat să îi dea de știre că acum sunt cu el, dar cea de-a doua scrisoare trebuie să fi fost deja trimisă.

Tiffany aștepta cu nerăbdare cea de-a doua scrisoare și permisiunea lui Rose de a pleca. Oricât ar fi vrut acum să mai petreacă timp cu frații și tatăl său, sentimentele ei pentru Hunter erau prea puternice. Trebuia să scape de ele, să scape de el, și cu cât o făcea mai curând, cu atât mai curând putea să uite de el. Pentru că tot nu se putea căsători cu el. Nu se răzgândise în această privință. Propriile ei motive păleau în comparație cu cel pe care i-l dăduse el însuși. Nu conta cum arăta, nu conta nici măcar dacă credea că o iubește. În adâncul lui, ura cu care trăise întreaga viață s-ar fi pus tot timpul între ei.

Ironie, niciodată nu ar fi aflat dacă nu s-ar fi dat drept Jennifer. Oricum, ea era cea de care Hunter era atras de fapt, o femeie care făcuse totul pentru efectul scontat, pentru rolul pe care îl juca,

un rol care îi permisesese să se comporte fără rezerve și să facă lucruri pe care altfel Tiffany nu le-ar fi făcut niciodată. Încercă să nu roșească, însă își simți obrajii încălzindu-i-se. Lui nu avea să îi placă adevărata ei față, sofisticarea și eleganța ei, mai ales faptul că ținea la buna-cuviință. Spera ca el să își dea seama de aceste lucruri înainte ca seara să se încheie.

Plănuise să aducă în discuție subiectul groaznic al vrajbei în timpul desertului, pentru a nu strica cina, dar nimeni nu era în apele sale la masă, după ce aproape începuseră să se certe. Ea încă încercă să întârzie momentul, introducând câteva subiecte neutre, însă doar Hunter sau ocazional mama sa îi răspunseră.

Frații lui încă se holbau la ea de parcă nu o mai văzuseră înainte. Zachary ședea cu o cută adâncă între sprâncene. Frank era scump la vorbă. La fel și frații ei, la o adică. Hunter... ei bine, încerca să își ferească privirea de el, chiar și când răspundea la ceva spus de ea.

Dacă nu vorbeau, cel puțin mâncau. Frank trebuie să îi fi spus bucătarului său să se întreacă pe sine pentru seara aceasta. Oare nevoia de a-ți impresiona dușmanii era ceva universal? Aperitivul era franțuzesc, castroane de supă de ceapă și crustă de brânză. Felul principal era englezesc, o friptură mare, atât de roz că era aproape în sânge, și mai multe coșulețe pline cu chifle cu budinca Yorkshire.

Cât despre Tiffany, stomacul i se strânsese cât o boabă de mazăre. Ceea ce avea să spună în această seară putea să pună capăt vrajbei... sau să o agraveze. După ce majoritatea mesenilor terminară friptura, renunță să mai aștepte.

– Aș dori să discutăm despre viitor... și trecut, rosti ea, plimbându-și privirea când la Frank, când la Zachary. S-ar putea să existe unele lucruri pe care cele două familii ale noastre nu le cunosc. Am auzit ambele versiuni ale poveștii. Mă întreb dacă altcineva de aici poată să spună asta.

– Am trăit-o, fata mea, spuse Zachary și pufni. Ce să nu știm?

– Că unele fapte s-au pierdut de-a lungul anilor sau niciodată n-au fost dezvăluite. De exemplu, știati că de fapt Elijah i-a fost

necredincios lui Mariah în acea seară? Chiar a înșelat-o, și tocmai de aceea l-a împușcat dimineăta următoare.

Zachary nu răspunse, dar se vedea pe chipul său că era surprins.

— Atâția oameni au suferit din cauză că ei doi n-au reușit să se împace. Sunt morți, iar singura lor moștenire este ca încă să cauzeze suferință?

— Niciodată n-ar fi trebuit să ne urmărească aici, rosti Zachary în cele din urmă. Niciodată nu l-am văzut pe tata așa de furios. Nu a fost o mutare ușoară și el a făcut-o numai să se scape de ea, dar apoi ea să apară *aici*? A fost nebunie curată!

— Cred că până și ea știa asta, interveni Frank. Am fost la fel de surprins ca tine să fim din nou vecini.

— Atunci de ce n-ați plecat? replică Zachary.

— Fiindcă m-a convins că niciodată n-o să fie pace fără un fel de rezolvare.

— Asta e cumva o expresie fandosită pentru a-mi omorî tatăl? aproape că zbieră Zachary.

Frank îi aruncă o privire cruntă.

— Au fost intimi unul cu celălalt înainte să se împuște. Ai fost acolo s-o vezi. Cine poate să spună că n-a vrut să pună capăt dușmăniei?

— Și s-a răzgândit după?

— Zach, nu mi-ai spus niciodată că au făcut dragoste, interveni Mary.

— Pentru că n-am crezut-o, bombăni Zachary.

— Zachary, abia dacă erau îmbrăcați, rosti Frank.

— Nu contează, nu mă îndoiesc că ea l-a împușcat prima.

— Nici eu nu mă îndoiesc de asta, spuse Frank.

— Nu mai fi de acord cu mine, la naiba. Ne-ați dărâmat gardurile!

— Nu, de fapt cireada mea a făcut-o fără ajutor din partea mea, răspunse Frank. Dacă o vacă vrea apă, face pe dracu-n patru să ajungă la ea. Știi asta.

— Și la care dată te referi? mârâi Zachary. La prima sau la a cincea?

Mary interveni, întrebându-și soțul:

- Mai contează? Primul gard a fost ridicat doar pentru că Elijah a vrut să facă o declarație, că familia Warren nu ar fi trebuit să ne urmărească aici. Și a continuat să fie ridicat din pură încăpățănare. Dar, cum îmi amintesc eu, tu și Frank ați explodat în cele din urmă. A fost o bătaie urâtă, dar măcar voi doi nu v-ați adus armele la masă, spuse, apoi se întoarse spre Tiffany să-i explice. Warrenii dărau gardul, Callahanii îl ridicau din nou. A durat asta încontinuu vreme de șase luni. S-a ajuns ca ambele tabere, pur și simplu, să păstreze orice vită traversa pârâul, lucru care nu a decimat cireada vreuneia din familii, doar le dădea cowboy-lor ceva cu care să se laude.

- Până în noaptea în care Zachary a pus pe cineva să mă împuște, iar nevastă-mea a plecat la nici o lună după aceea, rosti Frank cu amărăciune.

- N-am spus nimănui să te împuște! negă indignat Zachary. Și dacă Rose era atât de supărată din pricina asta, ar fi pomenit ceva când a venit la noi la fermă în noaptea aceea. N-a spus un cuvânt cum că ai fi fost împușcat. Era doar interesată să punem armistițiul în aplicare. Pot să jur că știa deja că are să plece și o făcea doar ca să-și protejeze băieții.

Speculația sa fu urmată de o tăcere adâncă. Tiffany chiar înclina să fie de acord cu Zachary. Dar cum numai Rose putea să o nege sau să o confirme, iar ea nu era de față să o facă, nu era ceva relevant pentru ce trebuia să se discute. Și era timpul ca acest lucru să fie spus.

- Am să sugerez o încheiere permanentă a unei dușmăanii care nici nu ar fi trebuit să înceapă, rosti ea cu precauție.

- Deja am fost de-acord cu o încheiere, îi aminti Zachary.

- Cu precizări, pentru că și cu ambii voștri părinți morți, tot ați găsit ceva pentru care să vă luptați. Dar lasă-mă să te întreb, tatăl tău chiar a revendicat întregul lac ca al său? Nu v-ați fi construit ferma mai aproape de el dacă ar fi făcut-o? Sau l-a revendicat abia după sosirea bunicii mele, ca să-i dea de înțeles cât de mânios era că îl urmărise până aici?

- Noi am fost primii aici, spuse Zachary.

— Da, și din loialitate pentru tatăl tău, nu ai fost dispus să împarți o resursă naturală. Amândoi v-ați bucurat de un armistițiu pentru cincisprezece ani. Vă așteptați să devină permanent printr-o căsătorie. Faceți ceva mai bine de atât și puneți capăt vrajbei acum. Pentru că dacă nici unul dintre voi nu e dispus să recunoască faptul că a greșit lăsând dușmănia asta să continue pentru încă două generații, nici o căsătorie nu are să rezolve problema.

Zachary se încruntă.

— Anulezi logodna?

Tiffany icni în adâncul ei. Nu auzise nimic din ce a spus? Și de ce Hunter nu a sărit să fie de acord cu ea? Urâse povara căsătoriei lor întreaga viață. Nu ar trebui să fie o condiție a păcii! Și ce dacă de-a lungul istoriei multe războaie au fost sfârșite prin alianțe mijlocite de căsătorii. Să fi existat vreodată căsnicii fericite?

— Doar îți cer să te gândești la ce ți-am spus, răspunse Tiffany.

— Mă gândesc doar că am stat mai mult decât suntem poftiți, replică Zachary și se ridică abrupt.

Nimeni nu îl contrazise. De fapt, familia Callahan plecă în pripă. Mary spuse câteva politețuri la plecare, dar era vizibil stânjenită. Oare se gândise că aveau să discute planuri de nuntă în seara aceasta?

Capitolul 48

Hunter era singurul Callahan care nu părăsise sufrageria imediat. Tiffany îl privi cu coada ochiului ca să se dumirească exact ce credea cu privire la sugestia ei, dar ce zări era un chip gânditor, puțin curios, dar fără nici cea mai mică urmă de voioșie. Nu îi spunea nimic.

Dar trebuie să fi intenționat să îi împărtășească gândurile sale, căci atunci când se ridică îi spuse:

— Vino pe verandă cu mine să-mi spui noapte bună.

— Nu și dacă încerci să mă săruți din nou.

— Știi să te târguiești, Roșcato.

- Am să mă prefac că n-am auzit asta, rosti Frank, care de fapt părea destul de amuzat pe când părăsea încăperea ca să își conducă oaspeții.

Hunter ocoli masa și îi întinse mâna. Ea o privi îndelung înainte să o apuce. Chiar *trebuiau* să vorbească. Dacă încă nu era evident pentru el, trebuia să-l facă să înțeleagă că ea nu era Jennifer... iar asta fără să îl înfurie, deoarece sprijinul său era vital pentru încheierea dușmăniei. Așa că îl conduse afară din încăpere și dădu să își urmeze tatăl spre veranda din față, dar Hunter o trase în direcția opusă.

- Este prea aglomerat acolo. Arată-mi de unde ai de gând să privești asfințitul.

Tiffany încuviință și îl conduse pe coridor, care se bifurca în formă de T în capăt, apoi pe încă un pasaj scurt dintre două magazii din colțul stâng al casei, care avea o dispunere foarte diferită de cea a familiei Callahan. Aici, clădirile-anexe erau pe partea dreaptă a casei, nu în spatele ei. Mica verandă de la capătul aceluiași pasaj era intimă, fără ferestre care să aibă vedere spre ea. Încă nu era beznă afară. Soarele apusese, dar luna urca pe boltă, foarte frumoasă de vreme ce era aproape plină.

Tiffany ignoră cele două șezlonguri confortabile, scunde, care erau așezate unul lângă altul. Erau noi. Tatăl ei îi spusese că era nevoie să le înlocuiască odată la câțiva ani din cauza deteriorării, dar erau exact același model pe care Rose îl alesese cu atâția ani în urmă. Tiffany își închipuise părinții tolăniți în ele în timp ce urmăreau apusul, ținându-se de mâini.

Se apropie de unul din stâlpii de susținere și se sprijini cu umărul de el, ridicând privirea spre lună.

- Mama ta are idei bune, remarcă Hunter și se opri în spatele ei. Și tu ai să vrei o verandă ca asta, nu-i așa Roșcato?

Ar fi vrut, dacă viitoarea ei casă avea să fie într-un loc cu apusuri la fel de spectaculoase ca aici, dar nu era cazul.

- *Trebuie* să încetezi să-mi mai spui așa. Numele meu este Tiffany.

- Aici e problema. În mintea mea, nu e. Și poate nici în a ta. Oare femeia pe care încerci din greu să mă convingi că ești ar fi menționat că m-a sărutat de față cu toată familia ei?

Tiffany pufni.

- Știu că încerci să dovedești ceva cu logica asta, dar când sunt printre membrii familiei mele e singura dată când nu trebuie să fii atentă la ce spun.

- Dar o faci cu toți ceilalți?

- Cu siguranță, doar e un lucru decent.

- Și îți place să trăiești așa?

- E ceva întipărit în mine. Pentru mine, e la fel de firesc cum e a fi necioplit pentru tine. Ceea ce nu a fost firesc a fost să încerc să fiu Jennifer, menajera. A fost... dificil. A fost greșit. Mi-am cerut scuze familiei tale, Hunter, dar nu ți-am spus cât de rău îmi pare că te-am amăgit. Știu că ești mânios. Ai tot dreptul să fii.

- Am fost, rosti el blând și își puse mâinile pe umerii ei. Dar acum îți par furios?

Tiffany făcu repede un pas în lateral ca să scape de el și se răsuci.

- Vorbești de parcă încă crezi că sunt Jennifer Fleming, dar încerc să-ți spun că nu sunt deloc ca ea. Poate că m-am lăsat puțin dusă de val cu întreaga mascaradă, dar s-a sfârșit. Persoana pe care o vezi acum sunt eu cu adevărat, Tiffany Warren, iar asta nu e ceea ce vrei. Chiar mi-ai spus...

Cuvintele i se blocau în gât în vreme ce el o apucă de talie și o ridică, așezând-o pe balustrada verandei, suficient de departe de stâlp încât să nu se poată agăța de el ca să își recapete echilibrul. Fu nevoită să se apuce de el. Dar Hunter îi ușură treaba, ridicându-i fusta destul încât să îi intre între picioare ca să o încolțească.

- Termină, icni ea.

- Pe naiba. O să aflăm pe cine încerci să convingi și de ce, pentru că eu n-am nevoie să fiu convins de nimic, dar se pare că tu ai.

Nu avu ocazia să-i răspundă. Îi ținu fața în timp ce gura i se plimbă peste a ei, amintindu-i deodată de noaptea petrecută în hambar, când abandonase totul pentru ceea ce el o făcea să simtă. Era din nou acolo, pasiunea aceea care o orbea, care îi anula

rațiunea și logica, negând orice tocmai încercase să îi spună, iar ei nu îi păsa! Acesta era unicul lucru desăvârșit care se întâmpla între ei, unde familiile lor nu contau, unde nimic nu conta în afară de ei doi...

Hunter se apropie. Ea îl apucă mai strâns, adâncind sărutul. Era un extaz să-l țină din nou așa, să-l guste din nou. Cum era posibil să dorească pe cineva atât de mult?

Încă se gândea la asta când el o trase de pe balustradă, iar ea alunecă pe trupul lui dur, puternic. Genunchii îi erau atât de moi încât s-ar fi prăbușit dacă el nu ar fi ținut-o cu tandrețe.

- Aș face orice pentru tine... în afară de a face dragoste pe veranda tatălui tău.

Glasul lui era la fel de tremurător precum se simțea ea. Chiar avea de gând să se despartă de *asta*? De el? Dar era nevoită! Dumnezeu, oare ce făcuse acum? Nici măcar nu putea să-l mustre pentru gestul lui când avea nevoie să-i fie aproape.

Se agăță de ce tocmai îi spusese, întrebând șovăitor:

- Ai să vorbești cu tatăl tău și o să-l faci să fie de acord cu sugestia mea?

- Nu.

Îl săgetă cu privirea.

- Dar tocmai ai spus... de ce nu?

- Cine spune că vreau să se termine așa? Poate că acum îmi surâde ideea căsătoriei ca piatră de temelie pentru o nouă fundație.

O lăsă din brațe și sări peste balustradă.

- Nu vorbești serios!

Hunter continuă să se îndrepte spre calul său priponit la intrarea din fața casei, dar îl auzi râzând.

- Acum suni mai mult ca roșcata mea.

Capitolul 49

Tiffany mai că rămase fără râsuflare de la atâta răs, aproape să se înece. Iar frații ei, care o înconjurau în timp ce se bălăceau

în lac, nu se lăsau păgubași în încercarea de a o trage la fund. Nu că ea ar fi avut o șansă de câștig, pentru că erau mult mai puternici decât ea. În cele din urmă, ieși din apă să își tragă sufletul. Băieții continuau să se țină de șotii, trăgându-se unul pe altul sub apă.

Sam îi împrumutase una dintre cămășile lui pentru înot. Cu mâneci lungi, închisă cu nasturi în față, îi venea până la genunchi. Pe lângă ea, purta cei mai lungi pantalonași ai săi. Nu era tocmai o ținută de înot, dar nimeni nu avea să o vadă în afară de frații ei.

Se așază pe iarbă, sprijinindu-și spatele de ciotul unui copac, uitându-se la ei, deși acum nu îi vedea pe băieți în fața ochilor. Ieșită din toiul jocului, simți o zvâcnire a tristeții care se abătuse asupra ei seara precedentă. Chiar avea să îi lipsească Montana după plecare: frumusețea peisajului, spațiul vast, furtunile de vară ce o adormeau ca pe un copil, până și zile ca aceasta, limpezi ca cristalul. Și, mai presus de toate, Hunter. Nimeni nu o mai tratase cum o făcuse el, și nimeni nu avea să o mai facă. Tachinările și râsetul care îi dăărmaseră rezervele cu atâta ușurință, felul în care nu ezita să îi spună ce are pe suflet. Era un om care chiar se bucura de viață și găsea umorul în cele mai neînsemnate lucruri, pe deasupra mai era și molipsitor când se afla în preajma lui. Niciodată nu se mai simțise atât de apropiată de cineva. Nu era de mirare, întrucât îi oferise cea mai incredibilă experiență a vieții ei când făcuseră dragoste. Și-ar fi dorit să îl pună la pachet și să îl ia acasă cu ea, dar Hunter nu ar mai fi fost Hunter odată ajuns în oraș. Nu-i putea cere să facă un asemenea sacrificiu. Pur și simplu, nu erau sortiți să fie împreună. O știuseră întreaga lor viață. Iar atracția dintre ei nu avea să supraviețuiască în fața diferenței dintre stilurile lor de viață, a resentimentelor și a animozității care fuseseră sădite în familiile lor. Noaptea trecută o dovedise din plin, când nici una din familii nu reuși să ducă până la capăt o simplă cină, iar Callahanii plecaseră supărați din acea cauză.

Zări cu coada ochiului cadrul casei ce într-o bună zi ar fi trebuit să fie a ei, ceea ce doar îi adânci tristețea. Putea să vadă grinda

frântă și bucățile de lemn ce atârnav în jos. Hunter spusese că avea de gând să o dărâme.

Ar fi fost cu mult mai ușor dacă ar fi rămas supărat pe ea pentru că îi înșelase pe el și familia sa. Dar, după ce se petrecuse seara trecută pe verandă și, mai rău, după ce pomenise de temelii și căsătorie, ea știa că nu mai era cazul. Trebuia să fie dură și să îi spună că nu avea să se întâmple... și să îi amintească de ce *el* ar fi trebuit să fie ușurat din acea cauză.

- Logica ta mă nedumerește, rosti Hunter din spatele ei. Aseară am avut impresia clară că încercai să mă convingi, dar iată-te aici, comportându-te ca un băiețoi cu frații tăi.

Tiffany sări în picioare ca arsă și se duse de cealaltă parte a copacului, găsindu-l sprijinit de acesta.

- De cât timp ești aici?

- Destul încât să-mi dau seama că ai fi avut nevoie de nițel ajutor împotriva fraților tăi.

- Dar armele nu se umezesc prea tare dacă încerci să tragi în apă? i-o întoarce ea zeflemitor.

Hunter chicoti.

- Știi doar că nu mă gândeam la genul acela de ajutor.

Se simțea stânjenită de faptul că o vedea astfel, cu părul ud și cu hainele strâns lipite de trup.

- Pleacă de-aici. E o ieșire în familie.

- Iar noi vom fi o familie.

Doamne, suna atât de bine, dar *el* nu era logic.

- Știi că nu vrei asta cu adevărat. Ai urât logodna asta la fel de mult ca mine. Nu te încăpățâna doar pentru că îți închipui că sunt altcineva decât sunt. Nu... nu mă voi căsători cu tine. Mă întorc în locul căruia îi aparțin. Bucură-te că te scap de o bătaie de cap.

Propriile-i cuvinte începură să lase brazde adânci în sufletul ei. Nu se gândise că are să doară să le spună! Dar expresia lui o lăsa nedumerită. Nu o credea? Ba chiar îi zâmbea.

- Tatăl tău ți-a urmat mama până în Est, spuse el, apoi își dezlipi spatele de copac și o sprijini pe ea de el. A curtat-o acolo. Ai de gând să mă faci și pe mine s-o fac?

- În clipa de față, curtatul nu e tocmai adecvat.

- Roșcato, ea nu i s-a opus la fiecare pas. De ce te împotri-
vești atât?

Tiffany ridică bărbia cu încăpățănare.

- Ea încă nu știa cum e Vestul.

- Chiar crezi că-i păsa? Era îndrăgostită. Doar voia să fie cu
bărbatul ei.

- Și totuși l-a părăsit, rosti ea, crezând că a subliniat evidența.
Hunter nu părea să fie de acord.

- Nu folosi scuza aia când ai recunoscut că nu știi de ce a ple-
cat. Și nici tu nu vrei să pleci cu adevărat.

- Ba... ba vreau.

- Dovedește-o, șopti el și se apropie de ea.

Ar fi putut să se întoarcă la timp ca să îl evite... Nu, doar că
nu voia să o facă. Își înfășură brațele în jurul gâtului său, îl lăsă
să o ademenească în câteva clipe de extaz. Sărutul lui era magic.
Cum putea să renunțe la așa ceva, la felul în care el o făcea să se
simtă? Îndrăzneala să fie egoistă și să se căsătorească cu el când știa
că amândoi vor ajunge să o regrete în cele din urmă?

- Asta e ceva frumos, îi șopti el pe buze. Suntem doi oameni
sortiți să fie împreună, spuse, apoi făcu un pas în spate, dar își
lăsă mâna să îi atingă obrazul cu tandrețe. Du-te și spune-i mamei
tale ce simți, ce simți cu adevărat. Are să-ți spună că aici e locul
cărui îi aparții cu adevărat.

- Nu pot, nu e...

- E în oraș. Unul dintre argații noștri tocmai a sosit la fermă
și ne-a dat de știre. Jumătate din Nashart încă își aduce aminte
de ea, e cel mai important subiect de conversație pe care-l au
acum. Veneam să te avertizez, în caz că nu știai. Dar râsetele de
pe lac mi-au atras atenția.

- Dar a spus că nu va mai pune piciorul în ținutul acesta
din nou!

Hunter ridică din umeri.

- Poate a crezut că trebuie să vină să te urecheze.

Tiffany se crispă.

- Nu, a venit să mă salveze. Dacă e aici acum, atunci a plecat
înainte să primească telegrama tatălui meu. Dar va fi furioasă

când are să afle că a venit pentru nimic, că eu și el am ajuns să ne înțelegem foarte bine.

- Ai nevoie să te protejez? Poate că tata o fi intimidat de ea, dar pentru mine sunt mai multe lucruri în joc. Am să mă bat cu dragonul pentru tine.

Tiffany aproape că râse.

- Mama mea nu e un dragon, doar e mai slobodă la gură când se enervează.

Capitolul 50

Rose stătea în fața ferestrei camerei ei din hotelul din Nashart. Luase camera pentru a avea timp să se dichisească. Astăzi trebuia să arate impecabil. Nu zări pe nimeni care să o aștepte afară. Supraveghetorii ei fuseseră întotdeauna acolo și tot timpul la vedere, fără să se ascundă. Cei care o urmăriseră de ani de zile chiar ajungeau să o salute respectuos din cap când ieșea afară, apoi o urmăreau tot drumul. Majoritatea nu rezistau mai bine de un an înainte să fie înlocuiți sau să renunțe. La urma urmei, era o slujbă plictisitoare. Era atât de straniu să nu îi mai vadă cum o urmăresc, atât de neobișnuit, încât probabil avea să treacă multă vreme până să nu se mai uite peste umăr, căutându-i din priviri. Dar chiar dispăruseră fără urmă. Viața îi fusese înapoiată. Poate chiar avea să își recupereze soțul... dacă putea să o ierte.

Nu îi venea să creadă cât de puțin lipsise ca ea să nu afle că acest coșmar se sfârșise. Fusese în hotel, pregătindu-se pentru călătoria în Montana ca să afle ce o făcuse pe fiica ei să pară atât de panicată în ultima ei scrisoare încât să o implore să îi permită să se întoarcă acasă. Nu avusese timp pentru încă o vizită la casa lui Parker deoarece trenul trebuia să îi plece în câteva ore. Deja fusese la acel conac de cinci ori de când sosise în Chicago, și de fiecare dată fusese întoarsă de la poartă. Nu ar fi avut rost să mai încerce o dată. Însă o făcuse. Și trecuse pragul. Și auzise ultimul lucru pe care se aștepta să îl audă. Parker era mort.

Murise cu două zile în urmă, când ea se simțise atât de deznădăduită, încât nici nu părăsise apartamentul de hotel să facă o plimbare sau să cumpere ziarul. Casa bătrânului era în doliu, sau cel puțin dădea acea impresie. Parker o făcuse să creadă că moartea lui nu ar fi făcut nici o diferență, că vendeta lui avea să continue și din mormânt. Nu luase în considerare că soția lui, Ruth, nu i-ar fi onorat dorințele.

- Nu pot să îți dau înapoi anii pe care i-ai pierdut, dar te asigur că nu am să arunc bani buni pentru scopuri rele, îi spusese Ruth când o primise pe Rose în salonul ei de oaspeți în ultima zi petrecută în Chicago. Soțul meu s-a înșelat. A făcut multe lucruri rele de care eram conștientă, dar cred că acesta a fost cel mai rău. Nu a putut să accepte faptul că fiul nostru a fost slab. A trebuit să arunce vina pe alții pentru moartea lui Mark, când era vina lui că îl cocoloșise pe bietul băiat întreaga lui viață. Ca să fiu sinceră, Rose, moartea lui Parker nu e doar o eliberare pentru tine, ci și pentru mine.

Ruth îi mai spusese multe lucruri în acea zi și își ceru toate scuzele de care era în stare, menționând până și o mare sumă de bani. Pentru ea, Parker fusese un om genial când venea vorba de afaceri, dar un netot în probleme de familie. Sustinuse că nu l-a mai iubit la scurt timp după ce se căsătoriseră și recunosc:

- Niciodată nu și-a dat seama, atât era de insensibil.

Rose o ascultase cuprinsă de uluială.

Prima zi pe tren nu fusese nimic decât o confuzie totală. Atâtea emoții o însoțiseră în acea călătorie obositoare spre Montana - speranță, griji pentru Tiffany, chiar și furia că Parker nu murise mai devreme, dar numai una ajunsese cu ea până în Nashart. Entuziasmul.

Acum, tremura ca o școlăriță în timp ce se grăbea pe scări spre holul hotelului. Afară o aștepta o trăsură care să o ducă până la ferma Callahan. Avea de gând să o ia pe Tiffany și să o ducă direct la Frank. Și apoi? Nu avea idei. Viața îi fusese înapo-lată. Ceea ce urma să se petreacă în acea zi avea să determine dacă putea fi din nou o viață ce merita trăită...

- Măi să fie, nu ai irosit nici o secundă, nu-i așa, doamnă Warren?

Cunoștea acea voce, acea voce groaznică. Îi risipi orice urmă de culoare de pe chip în timp ce se întorcea încet să dea ochii cu bărbatul care o amenințase în urmă cu atâtea ani. Omul care îl împușcase pe Frank și promisese că îl va uide dacă ea nu făcea exact ce îi spune. Știa și cine era de fapt. Cheltuise sume mari de bani încercând să afle. Voise să-l facă să înfunde închisoarea și să nu mai vadă lumina soarelui. Dar i se puseseră stavile la fiecare pas. Șeful acestui om era prea puternic și avea prea mulți funcționari la degetul mic. Iar William Harris fusese mâna dreaptă a lui Parker Harding.

Rose își strecură mâna în poșetă să apuce pistolul Derringer pe care îl avea înăuntru înainte să spună:

- Am vorbit cu Ruth Harding, soția lui Parker. Vendeta lui s-a sfârșit.

- Știu.

- Ba chiar a șters orice referire la ea din testamentul lui. Avocatul lor era un prieten apropiat al ei, nu al lui.

- Știu.

Rose îl privi cu ochii mijiți.

- Atunci ce cauți aici, domnule Harris? Și în locul tău aș fi foarte atentă ce răspund. Dacă mai încerci să mă șantajezi ca să-ți urmez ordinele, pentru orice motiv, te omor cu mâna mea.

Bărbatul avu tupeul să țâțâie dezaprobat.

- Chiar așa dorești să îți petreci reîntoarcerea acasă? În pușcărie pentru că ai împușcat un om neînarmat? Poate că ar trebui să știi că niciodată nu am fost un simplu pistolar, doamnă Warren. Nici un salarier fix nu mă poate răsplăti îndeajuns pentru ceea ce fac. Parker știa asta. Câștigam un procentaj din toate afacerile de care mă ocupam pentru el și am să continui să mă ocup de proprietățile lui. Cu cât câștigă el mai mult, cu atât câștig eu mai mult. Nevasta lui îmi cunoaște valoarea. Deja m-a asigurat că înțelegerea pe care am avut-o cu soțul ei va continua.

- Dar *nu* și înțelegerea pe care ați avut-o în privința mea, deci de ce îmi spui toate astea? Răzbunarea lui Parker a murit odată

cu el. Doamna Harding a trimis deja anunțuri în acest seturor oamenilor care ne urmăreau pe mine și pe soțul meu *s-a sfârșit!*

- Doar mi se pare ironic, rosti el pe ton arogant, netulburat. În toți anii aceștia în care am fost cu ochii pe familia Warren, am dat de necazuri cu dușmanii lor. Parker încă nu o aflate. Doar i s-a spus că sunt necazuri cu noua lui mină de cupru, iar el mi-a dat mână liberă să mă ocup de ele în felul meu obișnuit, eficient. Sunt aici pentru afaceri. Iar acum că și tu te afli aici, mă găsesc cu mai multe opțiuni prin care aș putea să rezolv câteva probleme de afaceri.

Harris izbucni în râs și își văzu de drum. Măinile lui Rose tremurau. Ar fi trebuit să-l împuște. Era la fel de vinovat ca Parker Harding că îi distrusese viața cu cincisprezece ani în urmă.

Capitolul 51

Tiffany se opri brusc la capătul scărilor când își zări părinții pe coridorul de jos. Îi luase prea mult timp să se pregătească! Dar fusese sigură că Rose avea să se ducă mai întâi la ferma Triple C în căutarea ei. Chiar dacă Hunter ar fi îndreptat-o înapoi, nu credea că mama ei ar fi venit *aici*.

Era pe cale să o strige pe Rose când îl auzi pe fratele ei, Sam, șoptindu-i.

- Șșt.

Aruncă o privire în stânga și îl văzu pe Sam care se uita pe furiș, dindărătul unui perete, la drama ce se desfășura în holul de la intrare. Veni lângă ea și se așeză pe treapta pe care stătea. Tiffany se așeză lângă el pe treaptă și îi șopti:

- Fără țipete?

- Nici unul din ei încă n-a scos un cuvânt.

- De cât timp se uită așa unul la celălalt? întrebă Tiffany în șoaptă.

- Cam de cinci minute, din câte-mi dau seama.

Tiffany făcu ochii mari.

- Fără un cuvânt?

Sam rânji.

- Da. Probabil că nu-i vine să creadă că e chiar ea în carne și oase. Probabil crede că dacă îi spune ceva o să dispară.

Tiffany îl înghionti cu cotul.

- De ce nu l-ai avertizat că mama e în oraș?

- Ne-am gândit că, odată ce dăm de ea, ar trebui să te lăsăm să petreci puțin timp cu ea mai întâi. Nu ne așteptam să intre pur și simplu pe ușă.

Nimeni nu se așteptase, cu atât mai puțin Franklin. Părea să fie într-o stare de uluială nețărnută. Iar Rose... Tiffany nu mai văzuse asemenea expresie pe chipul mamei sale...

Tiffany izbucni deodată:

- Dumnezeuule, *amândoi* încă vă mai iubiți!

Ochii lor săgetară numaidecât în direcția ei. Rose se îndreptă spre scări.

- Tiffany, coboară...

Franklin îi tăie vorbele, trăgând-o pe după mijloc și sărutând-o. Nici o ezitare din partea lui Rose. Își înfășură brațele în jurul soțului ei... mai bine zis, îl strânse cât putea ea de tare.

- Ei bine, cine-ar fi crezut, chicoti Sam și de astă dată el fu cel ce o înghionti pe Tiffany. Vrei să mergem din nou să înotăm?

- Vrei să spui, să-i lăsăm singuri?

- Nu cred că vor băga de seamă pe altcineva pentru o vreme.

Nu s-au mai dus să înoate. Tiffany fusese prea jenată când Hunter o găsisse. Totuși, părăsiră scările, să le dea părinților puțină intimitate. Dar Tiffany era prea curioasă ca să plece din casă. Voia să fie disponibilă în momentul în care mama ei era pregătită să vorbească. Nu se așteptase să fie nevoită să aștepte până la cină!

Rose și Franklin intraseră în bucătărie râzând, fiecare cu brațul în jurul mijlocului celuilalt. Era de parcă nu petrecuseră cincisprezece ani departe unul de altul. Copiii lor îi priviră în deplină muțenie pentru o clipă, apoi toți deodată îi asaltară zgomotos cu întrebări.

Rose ridică palmele și spuse pe tonul ei obișnuit, greu de contrazis:

– Liniște, copii. Vi se va răspunde la întrebări, dacă veți mai avea, când termin cu explicațiile. Am fost amenințată cu moartea, moartea tatălui vostru, ca să nu spun nimic. Dar acea amenințare este în sfârșit moartă și îngropată. Deja i-am povestit tatălui vostru. Așa că lăsați-mă să vă spun de ce am fost forțată să plec de aici cu atâția ani în urmă.

Era o imagine aproape caraghioasă, de câte ori frații lui Tiffany deschiseră gura să o întrerupă pe Rose în timp ce își spunea povestea, doar ca să o închidă numaidecât. Dar Rose nu era tocmai o povestitoare iscusită. În încercarea de a nu omite nimic, spuse multe lucruri ieșite din context. Dar în cele din urmă reuși să le schițeze imaginea completă. Îi luă aproape întreaga cină să o scoată la capăt.

Tiffany aproape că nu se atinse de mâncare. Era șocată și îngrozită de cruzimea acelui bătrân și de violența la care recursese pentru a se răzbuna pe ceva pentru care părinții ei nu fuseseră responsabili. Înverșunarea lui îi afectase pe toți, dezbinându-le familia, fără ca ei măcar să știe de ce. Aceasta era cea mai dureroasă parte a întregii tragedii... că Rose trăise cu povara acestui secret atâția ani, chiar și față de cei iubiți.

– Ar fi trebuit să-mi spui, să ai încredere că rezolv problema, mormăi Frank în cele din urmă.

Rose îi aruncă o privire cu sprânceana ridicată.

– De câte ori ai de gând să spui asta? Amândoi știm ce ai fi făcut. L-ai fi vânat pe Parker și l-ai fi ucis. Dar nu poți să omori un om atât de bogat și de puternic fără să plătești prețul suprem. Dacă vrei să știi, aproape că am făcut-o eu însămi. Dar m-a convins că nici măcar moartea lui nu va pune capăt problemei. Nu știa însă că soția lui îl disprețuia și că nu avea de gând să-i respecte ultimele dorințe. Dumnezeuule, îmi doresc să fi știut asta mai curând.

– Credeam că oamenii care îți vegheau casa erau gărzile *tale*, spuse Frank.

– Nu, erau oamenii lui Parker și aveau ordin să te omoare pe loc. De ce crezi că ți-am spus că te împușc dacă-mi mai apari în fața ușii?

- Erai atât de furioasă când ai spus-o că nu m-am îndoit că erai hotărâtă să o faci.

- *Evident* că eram furioasă. Trebuise să plec ca să îți salvez viața și o parte din răzbunarea lui nenorocită era să nu-ți spun de ce. Dar tu nu voiai să te lași păgubaș, iar asta făcea durerea să fie de nesuportat.

- Îmi pare rău, spuse Frank și îi apucă mâna.

- Nu fi. Nu e vina ta. Îmi doresc să fi găsit un mod de a-ți spune, dar Parker a fost prea meticulos. Nu doar că a pus oameni să mă urmărească, ca să se asigure că noi doi n-avem să ne întâlnim nicăieri, a pus să fii și tu urmărit. Nu știai că erai supravegheat?

- De unde să știi? Nu aveam nici un motiv să bănuiesc ceva. Dacă aș fi bănuir, primul lucru ar fi fost să mă gândesc că familia Callahan plănuiește ceva. Într-adevăr, vedeam scipiri pe dealuri din când în când, ca soarele reflectându-se pe un binoclu, dar de fiecare dată când ajungeam acolo să cercetez, nu am văzut țipenie de om.

- Tată, mă gândesc că a fost o idee bună să te deghizezi, interveni Sam, de fiecare dată când ai venit cu noi la New York.

- Nu-mi vine să cred! icni Rose și își aruncă șervețelul în Franklin.

Bărbatul chicoti și îi înapoie șervețelul.

- Chiar crezi că puteam să stau cincisprezece ani fără să te mai văd?

- A trebuit să o fac! exclamă Rose.

- Dar tu știai de ce, eu nu.

- Dar o deghizare? Deci ai bănuir ceva?

- Nu, a fost doar ca să o pot întâlni pe Tiffany. Ei bine, așa mi-a fost și mai ușor să te urmăresc prin oraș când plecai de acasă. Deși m-am ținut departe de gărzi... crezând că lucrează pentru tine.

- Ai noroc că oamenii care te urmăreau *pe tine* nu și-au dat seama ce făceai.

- Era o deghizare bună, mamă, rosti Tiffany. Arăta ca un bătrân. Cred că nici măcar tu nu l-ai fi recunoscut.

- De ce nu mi-ai spus niciodată, draga mea? o întrebă Rose.

- Nu știa, răspunse Franklin în locul fiicei sale. Oricare ar fi fost motivul, ai fost destul de limpede când mi-ai spus să nu vin în New York.

- A trebuit să fac așa! țipă Rose. Înțelegi de ce, nu?

- Da, acum înțelegem. Dar asta nu a ajutat-o pe Tiffany, care a crezut atâția ani că nu-mi pasă de ea nici măcar cât să o vizitez.

- Mi-era teamă că dacă vei apărea în oraș măcar o dată, iar Parker afla, s-ar fi răzgândit în privința răzbunării și ar fi pus să fii omorât. Să știi că asta a fost prima lui intenție. Ochi pentru ochi. Dar William Harris l-a convins să aleagă această răzbunare lungă, interminabilă. Poate că Harris s-a gândit că asta era varianta mai blândă. Măcar ai fi putut să găsești pe altcineva. Numai eu eram cea care nu mai putea să aibă pe cineva. Dar nimeni nu avea să moară atâta vreme cât rămâneam singură.

Tiffany era aproape în lacrimi. Ascultase întreaga poveste, însă era atât de nedrept! Părinții ei nu încetaseră să se iubească și nu s-ar fi reunit niciodată dacă Rose nu ar fi avut acea întâlnire cu Ruth Harding. Rose ar fi putut să creadă până la capăt că nu ar fi putut să fie în aceeași încăpere cu Frank.

- Nimeni nu a plătit că a provocat atâta suferință familiei noastre, rosti Tiffany cu mânie.

- Harding e mort, răspunse Frank înțelegător. Nu are să ne mai facă rău.

- Dar a murit de moarte bună. Nu a primit ce merita. Iar Harris încă dă târcoale pe-aici, de parcă n-ar fi avut nici un rol în asta, și încă face necazuri oamenilor. Nu e drept ca el să scape basma curată.

- Unele lucruri nu sunt niciodată drepte, draga mea, rosti Rose. Nu am nici o dovadă că Harris a fost implicat. E doar cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

- E toată dovada de care am nevoie, spuse Frank amenințător, dlocotind de mânie. Omul acela aproape că m-a omorât și te-a alungat din ținut. M-a văduvit de cincisprezece ani cu soția și fiica mea!

Rose îi aruncă o privire tăioasă.

- E la fel de nemilos ca Harding, dar până la urmă era doar un lacheu care urma ordinele. *Chiar* vrei să tulburi apele când totul s-a sfârșit, când în cele din urmă putem fi împreună? Nu mă face să-mi fac din nou griji pentru tine.

- Nu am să-l caut, dar ar face bine să se roage să nu-mi iasă în cale.

Tiffany își urmări părinții. Rose își puse mâna peste a lui Frank ca să îl împace. Tânăra avea senzația că mama ei nu are să lase lucrurile așa, că avea mai multe să îi spună soțului ei când erau singuri. Putea să înțeleagă de ce Rose voia să lase totul așa cum era. Suferise destul. Dar tot nu era corect!

Rose se adresă din nou copiilor ei:

- Ruth Harding a încercat să repare greșelile trecutului. Mi-a oferit o sumă incredibilă de bani, pe care am refuzat-o, firește. Acum am tot ce mi-aș dori sau aș avea nevoie vreodată, îl am pe soțul meu înapoi. În schimb, vă dă banii vouă, de vreme ce și voi ați suferit din pricina acțiunilor lipsite de scrupule ale soțului ei. O compensație mică pentru dezbinarea unei familii, dar nu i-am refuzat oferta.

- Nu-i vreau banii vinovați, răspunse Tiffany cu amărăciune.

- Atunci, pot să putrezească undeva într-o bancă, așa că nu vă bateți capul cu asta, spuse Rose și se ridică. Acum, hai să-mi arăți camera ta, Tiff. Noi două încă nu am avut ocazia să discutăm despre ce ai făcut de când ai ajuns aici.

Cu o strângere de inimă, Tiffany o conduse pe scări spre camera ei.

- Foarte drăguță, remarcă Rose pe când se plimba prin ea. Știam că Frank are să se asigure că te vei simți confortabil aici. Nu te simți acum ca o găăuță că ai încercat să-l eviți?

- Mamă, am avut sentimentele acelea de când mă știu. Nu aveau să dispară doar pentru că tu mi-ai cerut să vin aici cu mintea deschisă.

Rose oftă și se așeză pe pat, bătând cu palma pe locul de lângă ea ca Tiffany să i se alăture.

- Atâta suferință pentru că am fost prea bună la suflet ca să-i spun nu lui Mark Harding când m-a cerut în căsătorie.

Știi, chiar e vina mea. Am încercat să nu îi rănesc sentimentele. Am crezut că ne va fi bine împreună din simplul motiv că eram prieteni. Chiar am ținut la el. Doar că nu-l iubeam, nici măcar nu știam ce e dragostea adevărată până să-l întâlnesc pe tatăl tău. Acum... gătitul? Chiar așa?

Tiffany începu să râdă la felul în care mama sa o privea cu o indignare mult exagerată.

- A fost frustrant la început, dar apoi am început să mă distrez dându-mi seama ce și cum.

- Mă gândeam să-ți trimit un bucătar în loc de cărțile acelea. Dar asta le-ar fi fost de ajutor Callahanilor în loc să îți dea de înțeles că nu te aflai unde trebuia să fii.

- Dar tu ai vrut să apuc să-l cunosc pe Hunter, să îi dau o șansă.

Rose făcu o grimasă.

- Nu tocmai.

- Poftim?!

- Dacă îți plăcea de el, nu aveam de gând să te opresc, dar am fost prea egoistă să vreau ca tu să te stabilești aici când nu credeam că aş putea să revin în locul acesta vreodată. Am folosit logodna ca pretext ca să petreci puțin timp cu tatăl tău. Te-am ținut departe de el atâția ani. Sosise vremea să te împart cu el. Știu că ar fi trebuit să-ți spun de la bun început. În schimb, am încercat să gestionez o situație proastă... pe care am auzit că tu ai încercat să o repari. Te felicit pentru eforturile pe care le-ai depus ca să pui capăt vrajbei o dată pentru totdeauna. Chiar am avut ani întregi la dispoziție ca să mă gândesc la asta. Am până și o scrisoare pe care i-am scris-o lui Zachary cu mult timp în urmă și pe care i-aș fi trimis-o odată ce te-ai fi întors la New York, în care îi sugeram să continue pacea pe care am aranjat-o în ciuda anulării căsătoriei. Acum că sunt aici, pot să vorbesc față în față cu el și să-mi adaug sentimentele la ale tale. Dar acum nu e ceva pentru care ar mai trebui să-ți faci griji.

Tiffany se încruntă.

- Deci chiar nu-ți pasă dacă mă căsătoresc cu Hunter sau nu?

Rose o privi lung.

– Știi, în ciuda amenințării lui Parker Harding, veneam ori-cum să te iau acasă. Aveam de gând să mă furișez în oraș și să te scot pe furiș de-aici, fără știrea lui Frank. Nu aș fi crezut că ai să dai peste ce are Vestul mai rău să-ți arate.

– Știu, un șir de ghinioane, rosti Tiffany și își dădu ochii peste cap, urmată de Rose.

– Posibil. Nu are să mai dureze mult până nici măcar nu ai să mai auzi de jafuri de tren precum cel la care ai fost martoră, darămite să fii prinsă într-unul. Era mai rău când trăiam eu aici. Dar dacă iei părțile bune și părțile rele, iar cele bune cântăresc de departe mai mult decât... Am divagat. Alegerea a fost, și încă este, a ta. Tiffany, eu și tatăl tău vrem să fii fericită. Dacă asta nu are să se întâmple aici, te luăm înapoi în New York și stăm cu tine până îți găsești bărbatul ideal și te căsătorești acolo.

– Stați cu mine? Am impresia că nu veți sta în New York după ce mă căsătoresc.

– Nu vom sta. M-am îndrăgostit de Montana la fel de mult ca de tatăl tău. Cei mai fericiți ani ai vieții mele au fost petrecuți aici. Desigur, aș fi fost la fel de fericită oriunde, atâta vreme cât eram cu Frank. Dar locul acesta are ceva care m-a fermecat de la bun început. Nu am fost nevoită să refuz să încerc lucruri noi, lucruri distractive, doar pentru că i se părea cuiva că nu se cuvine. Oamenii de-aici nu fac așa ceva. Nu judecă comportamentul superficial.

– E mai relaxat aici, recunosc Tiffany, aducându-și aminte de cuvintele lui Hunter.

– Exact!

– Poți să porți pantaloni și pălării cu boruri late dacă vrei.
Rose chicoti.

– Ți-au spus despre asta, nu-i așa?

– Și să prinzi vaci cu lasoul, dacă vrei.

– Ei bine...

– Și să ții porci ca animale de companie.

– Poftim? Nu!

– Vino aici, Max, strigă Tiffany.

Porcușorul scoase râtul de după paravanul de la cadă, unde dormea. Imediat tropăi spre pat. Tiffany îl ridică și își frecă nasul de al lui.

Rose îi privi fără a-și crede ochilor pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

– Se pare că deja ți-ai dat seama de asta.

– Se pare că da.

Capitolul 52

Familia Warren sosi în oraș în acea sâmbătă pentru dans, fie pe cai sau în căruțe, familia, văcarii, până și slugile, inclusiv bucătarul. Nici un hambar sau clădire din oraș nu era destul de vastă să găzduiască pe toată lumea, când pentru eveniment veneau oameni din tot ținutul. Nu existau bariere sociale: cowboy, mineri, tăietori de lemne, tineri și bătrâni, toată lumea era bine-venită.

Luminile fuseseră ridicate pe un câmp din afara orașului; un ring de dans mare, de formă pătrată, fusese anume construit pentru acea ocazie. Auziră muzicienii cântând cu mult înainte să ajungă la fața locului. Muzica sau instrumentele nu erau tocmai cele cu care Tiffany să fi fost obișnuită, fiind banjouri, fluiere și muzicuțe. Câteva cupluri deja dansau, deși dansul era programat oficial să înceapă de-abia după lăsarea soarelui, când arșița zilei avea să treacă. Amurgul se apropia cu pași repezi. Dar zeci de mese erau deja garnisite cu mâncare și băutură, iar mireasma aromată a mai multor porci la proțap plutea peste întreaga zonă.

Tiffany găsi că locul arăta și mirosea minunat de festiv! I se părea că asistă mai degrabă la un târg decât la un dans. Copiii fugeau pretutindeni, în mare parte fugărindu-se unii pe alții. Avea loc și o cursă de cai între trei cowboy. Câțiva tăietori de lemne luau parte la un concurs de cățărat în copaci, ceea ce părea cam ridicol cu doar patru copaci în preajmă și nici unul din ei prea

înalt. Avea loc până și un concurs de băut, lucru care nu avea să îi ajute pe acei participanți care plănuiau să danseze mai târziu.

Cu siguranță nu părea a fi ce se așteptase Tiffany, dar nu era de mirare că Rose fusese atât de entuziasmată imediat ce auzise de eveniment. Tiffany nu era sigură dacă mamei sale îi plăceau atât de mult adunările câmpenești ori era fericită că se afla din nou în Montana cu familia ei. Poate era câte puțin din fiecare. Era surprinsă să își vadă mama așa, atât de exuberantă, plină de umor și voie bună... atât de lipsită de inhibiții. Și fără pic de reținere. Tiffany chiar crezuse că măcar o dată nu avea să sară în ochi cu hainele-i sofisticate, nu cu mama sa în preajmă. Însă Rose o luase prin surprindere și în acea privință, coborând scările într-o fustă și bluză fără zorzoane.

– Cu cincisprezece ani în urmă, am plecat de-aici doar cu tine și o valiză, care era pe jumătate plină cu lucrurile tale, îi spusese Rose. Tatăl tău a păstrat în pod tot ce am lăsat în urmă, fără să-și piardă speranța că într-o bună zi am să mă întorc și am să port din nou hainele acelea. Mi-am pus menajera să pună la aerisit unele dintre ele, dar cred că toate trebuie spălate, rosti ea și își adulmecă umărul. Miros puțin a mucegai.

– Ai timp să te schimbi, îi sugeră Tiffany.

– O, nu. Prefer oricând confortul modei, chiar dacă este puțin mucegăit.

Cu toate că Rose era îmbrăcată în haine obișnuite, de fiecare zi, acestea erau croite cu eleganță din materiale scumpe. Tipic mamei sale să se integreze aici și totuși să-și păstreze unicitatea. Tiffany, pe de altă parte, își luase cea mai bună rochie, inclusiv ornamentele, și îi ceruse Annei să îi coafeze părul. Dar nu avea nimic altceva ce s-ar fi potrivit în garderoba ei limitată, cu siguranță nu hainele de bucătărie, în care nu s-ar mai fi îmbrăcat din nou nici obligată. Pe deasupra, încă trebuia să îl facă pe Hunter să își revină în fire și să își dea seama de unul singur că mătasea și pintenii nu se asortau bine.

Fondatorii orașelului Nashart și oamenii care o cunoșteau pe Rose de când trăise aici tăbărâra asupra ei imediat ce familia

Warren sosise. Tiffany sperase să își țină mama aproape, dar mulțimea care ieșise în întâmpinarea lui Rose era prea mare.

Roy o trase deoparte și se autointitulă protectorul ei pentru seara respectivă. Îi trimise la plimbare pe primii trei bărbați care îi invitară sora la dans înainte ca ea să apuce să le spună o vorbă. Părea să fie îmbufnat, dar Tiffany își dădu seama că nu avea nimic de-a face cu ea când îl observă privind-o pe Pearl, care dansa cu alt bărbat. Fapt care îi aminti...

– Vrei să vorbești despre asta? își întrebă ezitant fratele.

– Ce? A, ea. Nu. Mi-a dat clar de înțeles că n-am vreo șansă.

– Îmi pare rău.

Pe naiba îi părea rău.

– Dar poate mă poți lămuri ce-a vrut să spună când mi-a zis că am prea multe femei în casă. Întotdeauna au fost femei la noi în casă. Majoritatea personalului sunt femei. Nu are o fărărămă de sens.

Tiffany își trecu brațul pe sub al lui, apoi îl înghionti cu umărul.

– Nu erai într-adevăr hotărât să te așezi la casa ta, nu-i așa?

– Nu chiar, spuse Roy și rânji.

– Atunci, nu te mai gândeai la asta. Multe femei vin în Vest în fiecare zi... ei bine, poate nu în fiecare zi, dar sigur vei avea de unde să alegi când ești pregătit.

– Sau poate am să încep o nouă tradiție în familia Warren și să fac cum a făcut tata.

– E bine să ai opțiuni.

– Care va fi a ta? Și răspunde repede, fiindcă se îndreaptă încoace.

Tiffany îl zărise deodată cu Roy. Hunter își croia drum prin mulțime în direcția ei. Îl trase pe Roy spre platforma de lemn.

– Dansează cu mine.

Fratele său începu să râdă.

– Nici în ruptul capului; nu dansez.

Un cowboy din apropiere îl auzi și spuse:

– Eu dansez, iar ea îmi e datoare că m-a pus să-i frec podelele.

Roy se uită zeflemitor la Tiffany și, până să apuce să obiecteze, unul dintre văcarii familiei Callahan o trase pe ringul de dans. Bărbatul jubila, rânjind cu toți dinții.

- Primul care te-a adus pe ring, strigă el triumfător. Am să mă laud despre asta vreun an sau doi... dacă șeful nu mă omoară mai întâi.

Tiffany își aduse aminte de el, dar nu și de numele său. Dar era un dansator exuberant. Aproape că nu mai avea suflu când o lăsa pe mâinile unui alt partener. Nici măcar nu coborî de pe ringul de dans, doar trecu de la un partener la altul. Poate dansase chiar și cu un miner, deși era greu de zis, cu toți bărbații bine îmbrăcați în hainele de duminică. Cu fiecare răsucire aprigă pe ring, îl zărea pe Hunter cu coada ochiului, așteptând răbdător cu brațele încrucișate și pălăria trasă pe ochi. Așteptând ce? Ca ea să vină la el?

Nu era sigură de ce voia să îl evite. Poate fiindcă se simțea puțin vulnerabilă și aproape să îi cedeze. În pofida tuturor argumentelor ce urlau că nu erau potriviți unul pentru altul, unul șoptea că erau. Se îndrăgostise de Hunter Callahan. Următorul ei partener fu Degan Grant. Aproape că-l refuză. În ciuda tuturor conversațiilor pe care le avuseseră, omul acela încă o intimidă. Presupuse că bărbatul nu se pricepea să danseze, iar acest dans de țară, atât de turbulent, pur și simplu nu i se potrivea pistolarului. Însă se pricepea de minune.

- Curând, am să-mi văd de drum, îi spuse el. În caz că nu ne vom revedea, voiam să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnișoară Warren.

- Ai să-ți vezi de drum? Înseamnă că Zachary și-a dat acordul pentru un armistițiu permanent?

- Vine la pachet cu căsătoria, nu? Dar Zachary e aici, dacă vrei să discuți cu el.

Poate ar fi trebuit. Capul familiei Callahan avusese suficient timp să se gândească la sugestia ei. Ar fi probabil să audă răspunsul lui *înainte* ca mama sa să îi spună părerea ei în acea privință. Rose ar fi putut să înrăutățească situația. Zachary era în stare să se încapățâneze să rămână pe poziții dacă Rose l-ar fi provocat.

- Tu ar trebui să fii șeriful aici, îi spuse lui Degan.

- Orașul acesta nu-și poate permite serviciile mele. Pe deasupra, odată cu plecarea minerilor, Nashart va redeveni orașelul pașnic de odinioară.

Dar minerii nu aveau să plece, și oare când fusese Nashartul pașnic cu Warrenii și Callahanii trăind aici? Tiffany se hotări să prevină un alt dezastru și să îl caute pe Zachary. Dar era prea târziu. Când îl zări în cele din urmă, bătrânul îl conducea pe Hunter să se întâlnească cu mama ei.

Tiffany scrâșni din dinți și se răsuci pe călcăie... și se izbi drept în cineva. Dădu să-și ceară scuze, dar se trezi apucată de braț și trasă într-o parte.

- Am un om cu o pușcă ațintită spre tatăl tău, rosti străinul cu glas sinistru. Dacă nu vii cu mine fără să te zbați, are să apese pe trăgaci.

Capitolul 53

Nici măcar nu îi lăsară o lumină, ci doar o aruncară într-o cameră de depozitare aflată adânc în mină și o lăsară acolo, luând lampa cu ei. Cu toate acestea, îndărătul ușii grele de fier era lumină. O vedea prin crăpătura de sub ușă și, odată cu ea, umbra picioarelor cuiva, oricine ar fi fost lăsat să o păzească.

Deși la dans era prezentă multă lume, inclusiv întreaga ei familie, totul se întâmplase atât de repede, încât nimeni nu păru-se să observe cum fusese condusă la șirul lung de cai. Hunter, care o veghease întreaga seară, ar fi băgat de seamă dacă tatăl lui nu i-ar fi distras atenția. Așteptase ca ea să părăsească ringul de dans, dar de ce naiba *doar* așteptase? De ce nu o luase el însuși la dans? Dacă ar fi făcut-o, știa că asta nu i s-ar fi întâmplat niciodată. Sau poate l-ar fi luat și pe el, dacă nu o puteau lua numai pe ea?

Nu îi pusese rău calea, nici măcar nu o legaseră, dar nu se mira că nu și-au luat asemenea măsuri de precauție. Văzuse toate acele clădiri din viroagă... barăci, birouri, șoproane. Dacă cineva

ar fi căutat-o aici, s-ar fi uitat în acele clădiri mai întâi. Nimeni nu s-ar fi gândit să o caute atât de adânc în tunelul minei. Și nimeni nu avea să o audă dacă începea să țipe. Încă nu o făcuse. Îi fusese prea teamă pentru viața tatălui său, cât și pentru a ei. Bărbatul care o răpise părea atât de nemilos. Fusese de-a dreptul îngrozită de el, neștiind cine era sau de ce o luase... până să sosească la tabăra minerilor. Se ruga ca tatăl ei să nu fie încă în pericol de a fi împușcat de unul dintre minerii lui Harding, deoarece mama sa se întorsese la el. Era sigură că familia ei o căuta deja, cu legea de partea lor. Șeriful Ross fusese văzut astă-seară la dans; ea îl zărise braț la braț cu doamna Martin.

Deși era încă înspăimântată, acum simțea și un val de furie. Cuprul acela nenorocit. Ce altceva putea să fie? Începea să se întrebe dacă oamenii aceștia erau într-adevăr mineri sau doar infractori care pretindeau că ar fi. Mai degrabă a doua variantă, având în vedere al cui nume era pe mină. Harding.

Ușa se deschise. Tiffany își feri privirea de năvala bruscă a luminii.

- Voiam doar să mă asigur că au luat femeia care trebuie, răsună un glas de bărbat. Aș fi fost foarte nemulțumit dacă îți găseam mama în locul tău, domnișoară Warren, mai ales că bilețul meu i se adresează ei.

Insul dădu să închidă ușa din nou.

- Așteaptă! Ce are mama de-a face cu asta?

- Are să mă asigure că legea nu se va implica în problema noastră. În schimb, am să i te înapoiez și am să-i respect dorințele doamnei Harding de a-ți lăsa tatăl în viață. Mama ta va fi din nou liberă să facă tot ce dorește.

- Era deja liberă să facă asta...

- Nu, doar credea că e. În toți anii în care am lucrat pentru Harding, crezi că nu i-am fost loial? Că nu i-aș onora ultimele dorințe? M-a făcut bogat. Mulți bani pot să cumpere multă loialitate.

- Să onorezi? Nu cred că-ți pasă despre onorarea dorințelor cuiva sau despre orice altceva, domnule Harris. Cred că doar vrei cuprul cu orice preț.

Bărbatul îi zâmbi.

- Foarte perspicace din partea ta, cuprul nu mai e substituentul ieftin de odinioară, iar filonul de-aici valorează milioane.

- Familia Callahan a refuzat deja orice înțelegere cu tine. Atât șeriful, cât și judecătorul știu asta. Nu ai să scapi basma curată cu asta.

Harris pufni.

- Desigur că o să scap. Oamenii se răzgândesc tot timpul... cu stimulentele potrivit. Callahanii sunt vécari. Nu le pasă de cupru.

- Le pasă de stricăciunile pe care le-ai provocat pășunilor.

- Au să treacă peste asta.

- Tu ai fost cel care a încercat să le incendieze casa, nu-i așa? presupuse ea.

Bărbatul izbucni în râs.

- Nu, n-a fost ideea mea. Șeful meu de echipă de-aici încerca să fie de ajutor.

- Numești asta ajutor?

- Da, de fapt. Păcat că n-a mers.

- L-ai pus pe unul dintre oamenii tăi să-l împuște pe Cole Callahan.

- Cred că pui prea multe întrebări.

- Tu ai fost, nu?

Harris dădu din umeri.

- A fost o idee care n-a dat roade. Familia ta și Callahanii ar fi trebuit să fie dușmani de moarte; doar că nu se purtau ca atare suficient de mult pentru gustul meu. M-am gândit să vă împing puțin de la spate și să încep omorurile, încât familia ta să mă ajute să mă descotorosesc de Callahani. Mi-ar fi rezolvat problemele. Încă nu sunt sigur de ce nu s-a întâmplat. Dar așa e mult mai simplu. Vei fi eliberată de îndată ce drepturile de minerit ne sunt cedate, iar Callahan ar trebui să ajungă aici dintr-o clipă în alta să o facă. Logodnicul tău se asigură că scapi nevătămată din situația asta, în vreme ce mama ta probabil i-a convins deja să nu caute răzbunare. Toată lumea câștigă. Ba chiar am să-mi mențin oferta inițială, ca totul să fie frumos și legal.

Era de-a dreptul exasperant cât de mulțumit de sine părea. Dacă nu ar fi blocat cadrul ușii, încât ea nu putea să vadă spatele

lui, ar fi încercat să se împingă pe lângă el și să fugă de acolo până ca planul lui să reușească. Dar nu avea cum să știe câte gărzi erau în spate.

- Nu e nimic legal în răpire și șantaj. Cu toată dichiseala ta, nu ești decât un nelegiuit bine îmbrăcat.

Harris râse la cuvintele ei.

- Da, sunt un om de afaceri.

- Nu ești mai bun decât un tâlhar de drumul mare! Da, și să nu uităm răpitor, incendiator, șantajist și ucigaș!

- Hai acum, nu l-am împușcat pe tatăl tău decât o dată, rânji el sarcastic. Trucul e, domnișoară Warren, să nu fii prins. Chiar mă mândresc...

Se opri brusc. Tiffany nu era sigură de ce, dar, dintr-odată, lui Harris păru că i se face rău. Nu își dădea seama că bărbatul dinaintea ei avea o țeavă de pușcă lipită de spate.

- Cred că pot să îți mai știrbesc din mândrie, domnule Harris, mârâi leneș șeriful Ross, pentru toate lucrurile pe care fata tocmai le-a menționat și încă unele pe deasupra. Este un detaliu nostim despre judecătorul nostru. Se enervează al naibii de mult când hotărârile lui sunt ignorate. Și pentru restul lucrurilor pe care i le pot înșira acum, o să te azvârle în pușcărie și o să arunce cheia.

- Tiffany?!

Hunter îl împinse pe Harris la o parte și ajunsese lângă ea într-o clipită, trăgând-o la piept.

- Ești în regulă? Ți-au făcut ceva?

- Sunt bine... acum, îl asigură ea, deși îl strângea în brațe la fel de mult.

Chiar și cu sosirea șerifului, nu se simțise ușurată până acum.

- De cât timp ascultați?

- Șeriful m-a ținut deoparte. Scoteai o mărturisire atât de bună de la Harris, că voia să îi întinzi destulă sfoară încât să se spânzure singur cu ea.

- Părinții mei trebuie să fie înnebuniți.

- Sunt afară, împreună cu frații tăi și întorc locul pe dos, căutându-te.

Vocea șerifului se stinse în depărtare în timp ce îi conducea pe Harris și gărzile sale afară din mină.

- Haide, te duc la ei, adăugă Hunter, dar nu se clinti din loc, nici nu o lăasă din brațe.

- De unde ați știut să mă găsiți aici?

- Tatăl lui Andrew ne-a condus la secțiunea din spate. Ne-ar fi luat mult mai mult să te găsim dacă n-ar fi făcut-o, cu atâtea tuneluri câte au aici, inclusiv unul pe lângă surparea de pe pământul nostru. Ross l-a văzut pe drum. E o sfidare directă a ordinului judecătoresc împotriva lor și are să închidă mina de tot.

- Complet? Ei bine, mă bucur că ceva bun a ieșit din asta, în afară de faptul că Harris va înfunda pușcăria. Dar tatăl lui Andrew? Nu-mi spune că numele lor de familie chiar e Buffalo?

- Nu, era doar evident, la cât de mult seamănă. Omul pleca, de fapt ca majoritatea minerilor. Harris a fost auzit plănuiind răpirea ta, și vestea a făcut înconjurul taberei în seara asta. Nu au semnat contract pentru așa ceva.

Încă nu îi dădea drumul.

- Hunter?

- Știu.

Începu să o lase din brațe, însă dintr-odată o strânse și mai tare și mărturisi:

- Niciodată n-am mai fost atât de speriat, Tiffany. Am ajuns primul aici. Nu știam unde să caut. Ross m-a ajuns din urmă cam în același timp cu tatăl lui Andrew, care ne-a condus. Aproape că am scos pistolul la șerif pentru că m-a oprit să dau buzna aici. Niciodată nu mai vreau să simt o asemenea teamă. Fii soția mea mâine... în noaptea asta. Nu cred că am să mai dorm vreodată liniștit dacă nu te știu într-un loc unde să te pot proteja. Nu mă face să-ți dorm pe verandă la noapte.

Tiffany aproape că zâmbi. Hunter încă nu se calmase, fapt care îl făcea irațional.

- Lumea e atât de mică. Proprietarul minei, Harding, ne-a distrus viețile cu mult timp înainte să încerce să le distrugă pe ale voastre. Mă bucur că lucrurile s-au petrecut așa, că până la urmă Harris va da socoteală. M-a deranjat groaznic când credeam

că nu va fi așa. Dar, te rog, părinții mei *trebuie* să afle că sunt în siguranță. Scoate-mă de aici. Putem să vorbim despre „noi” mai târziu.

— Atunci, ne vedem pe verandă.

Tiffany credea în parte că glumește. Nu glumea.

Capitolul 54

Rose își ieșise din minți la aflarea veștii că William Harris îi amenința alt membru al familiei și încerca din nou să o manipuleze. Fără să stea pe gânduri, împinse biletul de răscumpărare spre Zachary și îi spuse: „Adu-mi fiica înapoi”. Dar se calmă după ce fu asigurată că Harris va ajunge la închisoare de această dată, laolaltă cu o mare parte din oamenii săi. Grație aroganței lui de a crede că poate să scape cu orice în Vest, aveau atâtea capete de acuzare împotriva lui că nu putea să mai scape de după gratii.

Zachary fusese furios la rândul său, nefiind obișnuit ca vreun om să îndrăznească să îl manipuleze. Ar fi semnat actele, ar fi trimis-o pe Tiffany acasă, apoi l-ar fi împușcat pe Harris. Dar se simți mai bine când șeriful Ross îl asigură că mina va fi închisă și chiar îi dădu permisiunea să o închidă în modul cel mai ușor, cu dinamită. Zachary aprinse fitilul el însuși.

Callahanii chiar îi urmară pe Warreni la ferma lor. Rose împărți pahare de whisky și ținu unul pentru ea. Tiffany nu obiectă că nu i se dăduse și ei unul. I-ar fi prins bine mai devreme, dar cu Hunter încă în cameră, se simțea protejată. Întotdeauna îi plăcuse și apreciasse dorința lui de neclintit de a o proteja orice ar fi, chiar și înainte să afle cine era.

Nimeni nu aduse în discuție întoarcerea la dans. Tiffany era singura dezamăgită de acest lucru. Frații ei o asigurară că aveau să mai fie destule dansuri până la sfârșitul verii. Presupunau că ea are să fie acolo pentru ele. Încă nu știau că Rose era dispusă să se întoarcă în New York. Dar Rose nu știa că Tiffany nu mai voia să se ducă acolo. Totuși, dacă rămânea sau pleca depindea

numai de Hunter. Încă nu era sigură dacă făcea cel mai bun lucru pentru amândoi sau doar lăsa ca propriile-i dorințe să le decidă viitorul... sau lipsa unuia.

Rose găsi un moment să îi spună între patru ochi:

– În caz că te întrebai, îmi place de Hunter. Dacă ar fi să aleg un Callahan din nou, acum că au crescut, tot pe el l-aș alege. Nu a roșit, nici măcar puțin, când mi-a spus ce simte pentru tine.

– A fost înainte să primești biletul?

– Pe care l-a smuls din mâinile tatălui său. N-am mai văzut un bărbat atât de masiv să se miște atât de repede. Calul lui era de mult plecat până să apucăm să încălecăm pe ai noștri. Să știi, e al tău dacă și tu îl vrei.

Rose îi povesti lui Zachary despre noaptea în care îl întâlnise pe William Harris pentru întâia oară și despre cum acesta o șantajase să își părăsească soțul. Apoi mai ciocniră un rând de pahare pentru a sărbători căderea lui. Nimic nu putea să readucă anii pierduți, însă măcar unul dintre arhitecții acelei vechi tragedii primise ce merita.

– Mi-a plăcut să fim de aceeași parte în seara asta, recunosc. Zachary în timp ce familia Warren îi conducea pe Callahani la ușă. Frank, sunt dispus să îngrop trecutul dacă și tu ești.

Franklin îi întinse mâna. Era un gest memorabil, prima oară când cei doi bărbați își dădeau mâna.

– M-aș fi mutat la New York ca să-mi fac soția fericită, dar ea *chiar* ține la locul acesta, iar eu aș face orice să o văd fericită. Mulțumesc.

Rose își întrecu soțul și îl îmbrățișă pe cel mai bătrân Callahan, care se făcu roșu la față.

– Bine, bine, murmură el. Acum poate Mary o să vorbească din nou cu mine.

Frații lui Tiffany plecară laolaltă cu familia Callahan să se întoarcă în oraș. La urma urmei, era totuși sâmbătă seara. Acum că erau numai ei, părinții lui Tiffany o îmbrățișară îndelung. Nu îi spuseră nimic, doar îi arătară cât de mult o iubesc.

Apoi Rose spuse, cu un căscat de care Tiffany era sigură că era fals:

- Ce zi lungă. Sunt gata să merg la somn.

- Somn? chicoti Frank în timp ce își urma soția pe scări.

Tiffany îi urmări cu privirea câteva clipe, zâmbind, apoi dădu să urce scările la rândul ei, dar se opri când își aduse aminte de remarca lui Hunter că urma să doarmă pe veranda lor în acea noapte. Doar ca să se asigure că glumea, ieși afară.

Și acolo îl găsi. Deja dăduse jos șaua de pe Patches pentru a dormi mai bine, și o pusese pe podea, lângă scaunul incomod de lemn pe care ședea Hunter. Zâmbi la vederea ei.

- Ce ți-a luat atât de mult?

Tiffany se sprijini de peretele de lângă el, ba chiar ridică genunchiul așa cum făcea el întotdeauna.

- Pentru că nu credeam că tu chiar vorbeai serios.

- Bineînțeles că asta credeai, altfel n-ai fi aici.

Tiffany nu îl contrazise.

- Să îți aduc o pătură?

Hunter rămase puțin pe gânduri până să răspundă.

- Azi a fost una dintre cele mai calde zile ale verii. Nu mă aștept să se răcească prea mult la noapte... sau poți să dormi aici cu mine și nici nu o să prindem de veste dacă se face frig.

- În scaun cu tine?

- De ce nu? Ei bine, tu poți să dormi. Nu mă aștept să pot să închid un ochi.

- Chiar crezi că vor mai fi necazuri? Capii răutăților sunt în închisoare, iar șeriful a spus că va vorbi cu compania de trenuri să îi ducă pe restul, în est sau în vest, în câteva zile.

- Voiam să spun că nu o să am parte de somn cu tine la mine în poală.

- Ah.

Lampa de pe verandă nu era aprinsă, dar lumina ce răzbătea prin ferestrele salonului era destul de puternică. Cu toate acestea, măcar o dată, lui Tiffany nu îi păsa dacă se îmbujorează puțin la chip. Însă nu coborî privirea când spuse:

- De ce nu m-ai invitat la dans în seara asta?

- Pentru că mă distram prea mult privindu-te cum te deprindeai să dansezi. Pentru că voiam să simți cum sunt petrecerile

noastre și să vezi că putem să ne distrăm la fel de bine, aici în Vest, cum o faceți voi în Est. Pentru că știam că, dacă îmi petreceam brațele în jurul tău, nu aveam să te mai las... și nu mai pot să aștept.

Se întinse după ea și o trase în poală. Cu un braț în jurul mijlocului ei ca să îi sprijine spatele, îi înclină bărbia ca să o facă să-l privească. Tiffany aproape gemu văzând câtă patimă se citea în ochii albaștri ce o priveau.

– Vreau să mă însor cu tine, Tiffany. Niciodată n-am vrut în viața mea un lucru la fel de mult cum vreau ca tu să fii soția mea.

– E a doua oară când îmi spui Tiffany.

– Așa e? Se pare că mă obișnuiesc cu numele tău. Dar să știi că nu contează cum vrei să îți spui, încă ești femeia de care m-am îndrăgostit. Am știut-o în noaptea în care te-am văzut cu nou-născutul lui Caleb, când am văzut cât de dulce și de tandră ești de fapt. Nu era nimic fals în asta. Nu era un rol pe care-l jucai. Erai tu, așa cum ești de fapt. Nu mi-a luat mai mult de o zi să-mi dau seama de asta, că erai *numai* tu. Ai dat dovadă de mult curaj prin faptul că ai îndrăznit să vii în tabăra dușmană pe cont propriu. La fel ca atunci când ai încercat să stingi un foc în loc să fugi de el. Că ai vrut să prinzi o vacă și ai râs de tine pentru cât timp ți-a luat. Că te-ai împrietenit cu un porc. Recunoaște-o. Nimic din toate acestea nu a fost o minciună. Singurul lucru despre care ai mințit a fost numele tău.

– Poate...

– Poate? Doar atât ai de zis? Ai tot încercat să mă convingi că nu te vreau de fapt. Tocmai ți-am dovedit că te vreau. Și tocmai ți-am cerut să fii soția mea! Nu pentru că deja suntem logodiți. Și cu siguranță nu pentru că numele tău de familie este Warren. Te iubesc!

– Și eu te iubesc, dar...

Doar de atât avu nevoie pentru a o amuți cu un sărut. Nici Tiffany nu voia să mai aștepte să îi simtă gustul. La naiba cu îndoielile ei! La naiba cu ce îi spusese el atunci când ieșiseră să călătorească, ce îi spusese lui *Jennifer*, despre motivele pentru care nu voia să se însoare cu singura fiică a familiei Warren.

Și ea se gândise mult prea mult timp că nu îl poate avea. Acum, cu un licăr de speranță că pentru ei exista un viitor, era ca și cum un baraj se spărsese în adâncul ei, iar toate emoțiile ieșeau acum ca un șuvoi.

Sărutul său era din cale-afară de pasional. Ea îi apucase gâtul cu mâna, dar poziția în care se afla nu o avantaja, nu putea să îl simtă îndeajuns. Singurul avantaj al scaunului incomod era că nu avea brațe care să o împiedice să îl încalece. Nu stătu pe gânduri odată ce își dădu seama. Spre surpriza lui Hunter, acum era față în față cu el, cu sânii apăsându-i ferm pieptul, cu mâinile în jurul capului, acum cam la aceeași înălțime. Și putea să-i simtă, între picioare, acea umflătură tare. Putea chiar să se frece de el, ceea ce și făcu. Bărbatul acela o înnebunea... nu, ea se înnebunea pe sine, deoarece aproape simțea acea emoție ametoitoare și plăcerea copleșitoare care o animaseră în acea noapte petrecută în hambar. Era din nou acolo dorința de a scăpa de orice control, doar că îi scăpa printre degete. Atâta pasiune, atâta nevoie, și nu reușea să ajungă la ea.

Nu își dădu seama cum, fără să o ridice sau să întrerupă sărutul, Hunter reușise să tragă o fundă, să coboare pantalonașii desfăcuți, dar dintr-odată era în ea, chiar înăuntrul ei. Mâinile alunecară pe șoldurile ei, ca să o îndrume, dar ea nu avea nevoie de ajutor. Știa exact ce să facă. Toate se contopiră deodată, tot ceea ce îi evoca el – pasiunea, speranța, iubirea – împlinindu-i dorința, înfășurând-o în extaz.

Stăteau acolo nemișcați, încă răsuflând greoi. Părul ei se desprinse și se unduia pe brațele care o țineau strâns la pieptul lui. Încă nu voia să se foiască, nu voia să renunțe nici măcar la un centimetru din el. Era o poziție remarcabil de confortabilă pentru un scaun atât de incomod. Până ce își veni în fire.

– Dumnezeuule, pe verandă?

Râsul lui îi scutură trupul, încă lipit de al său.

– Hambare, verande, mai contează?

Tiffany întoarse capul, și-l odihni pe umărul său și îl sărută tandru pe gât.

– Nu.

– Mai devreme, am auzit acel *dar*, rosti el precaut. Era un „da, mă căsătoresc cu tine“, nu-i așa?

Tiffany suspină.

– Nu pot să neg că am o singură reținere, dar e una mare.

– Spune-mi.

– E legată de ziua când mi-ai spus de ce nu vrei să te însori cu cineva din familia Warren, că ceea ce simți pentru ei va fi întotdeauna acolo, ascuns adânc, sub aparențe. Și că ți-ar sta în cale, indiferent dacă ai place-o – m-ai place – sau nu.

Hunter îi zâmbi viclean.

– Nu aveai cum să nu-ți amintești de asta. Nu e ca și cum nu o credeam. Așa era de fiecare dată când căutam un motiv pentru care să nu mă căsătoresc cu o femeie pe care nu o iubeam. Alte dată, priveam lucrurile mai optimist, că, cine știe, poate aveam să ajung să o ador. Deci chiar am făcut unele cumpărături pentru ea... ei bine, comenzi. Din când în când, prin locurile astea mai apar cataloage ciudate. I-am cumpărat unele lucruri care credeam că ar fi pe gustul unei femei din Est. Nu râde, dar camera mea e plină de lăzi cu porțelanuri englezești, vase, tot felul de mărunțișuri drăguțe, cești de porțelan pictate cu dichis, când nici n-aveam idee dacă măcar beai ceai. Exageram în zilele mele optimiste. Apoi îmi venea să arunc totul în foc în cele nu chiar așa de optimiste. M-ai înnebunit chiar dinainte să te cunosc.

Tiffany rânji.

– E ironic cum câteva dintre lăzile acelea au sosit în aceeași zi cu mine.

Hunter o dădu puțin pe spate pentru a-i lua chipul în palme.

– De ce nu mă întrebi de ce ți-am împărtășit acele temeri?

– De ce?

– Pentru că deja mă gândeam la *tine* într-un fel permanent și nu voiam să crezi că distrugi ceva ce era sortit să fie. Adevărata ironie e că *era* sortit să fie, doar că nici unul din noi încă nu o știa. Ei bine, eu nu știam. Tu, pe de altă parte, ai trișat. M-ai întâlnit cu mult înainte ca eu să te întâlnesc.

– Ai vreodată de gând să nu-mi mai scoți ochii cu asta?

– N-am să mai scot o vorbă... noaptea asta.

Tiffany începu să râdă, dar el adăugă:

– Suspansul mă omoară, Roșcato. Ne punem pirostriile mâine sau nu?

Îl sărută pe un obraz.

– Mama chiar a comandat o rochie de mireasă pentru mine. Îl sărută pe celălalt obraz.

– Doar că am refuzat să o împachetez, de vreme ce nu aveam vreo intenție să mă mărit cu tine.

Îl sărută pe buze.

– Ia cel puțin o săptămână să ajungă aici.

Hunter o sărută lung și pasional înainte să spună:

– Atunci, duminica viitoare?

– Duminica viitoare sună minunat.

– O să trebuiască să mutați un pat pe verandă pentru mine, spuse el și adăugă când Tiffany dădu ochii peste cap: Nu glumesc. Dar duminica următoare e o dată bună. Poate chiar reușim să ne clădim casa până atunci.

– Asta e de-a dreptul absurd. Nu ai cum...

– Ai fi surprinsă; de fapt, cred că vei fi. Avem tâmplari, chiar și zidari, și al naibii de mulți oameni care vor vrea să dea o mână de ajutor. Un hambar poate fi construit într-o zi. O casă în toată regula va lua câteva zile în plus. Și poți să o faci cum vrei tu... dacă vrei una aici.

Dintr-odată, Hunter părea puțin îngrijorat fiindcă poate întrecuse măsura. Tiffany îl liniști.

– Mă gândeam să facem o vizită în New York după ce casa e gata. Putem să alegem mobilierul împreună. Și pot să-ți arăt unde am crescut, să-ți fac cunoștință cu prietenii mei...

– Și să mă convingi să rămân? Aș face-o, dacă asta vrei. Nu-mi pasă unde trăim, atâta timp cât suntem împreună.

– Ai face asta pentru mine?

– Aș face orice pentru tine.

Nu era tocmai surprinsă să îl audă spunându-i acele lucruri. Era parte din farmecul lui, încă unul din multele motive pentru care se îndrăgostise de el.

- Norocul tău că îmi plac apusurile din Montana, îl tachină ea. Printre altele. Și cred că putem să găsim un pat gol pentru tine pe undeva prin casă.

Atrasă de frumusețea lui, subjucată de farmecul lui, inima îi fusese câștigată de acest bărbat. Zâmbi atât de cald la gândul că, la urma urmei, și nepoții ei aveau să fie cowboy.